

МАГИ СТИЙВОТЪР ЗАВИНАГИ

Част 3 от „Вълците от Мърси Фолс“

Превод от английски: Александър Бакалов, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

ШЕЛБИ

Мога да бъда невероятно тиха.

Прибързаността погубва тишината. Нетърпеливостта обрича лова на неуспех.

Аз чакам.

Движа се безшумно в мрака. Прашинките проблясват във въздуха на нощната гора; промъкналата се между клоните лунна светлина ги превръща в искрящи съзвездия.

Единственият звук е собственото ми дихание, вдишвам бавно през оголените си зъби. Лапите ми стъпват меко по влажната пръст. Ноздрите ми потрепват. Заслушвам се в ударите на сърцето си и тихото ромолене на някакво близко поточе.

Суха съчка припуква под крака ми.

Спирам.

Изчаквам.

Продължавам бавно. Отнема ми дълго време да вдигна лапата си от съчката. Мислите ми са съсредоточени върху една-единствена дума: *тишина*. Дъхът ми е студен. Чувам някакво шумолене наблизо; то привлича вниманието ми и го задържа. Стомахът ми е стегнат и празен.

Пристъпвам напред в мрака. Наострям уши; уплашеното животно е нейде наблизо. Сърна? Нощните насекоми изпълват един дълъг миг с жуженето си, преди да пристъпя отново. Сърцето ми препуска по-бързо от мъничките им крилца. Колко голямо е животното? Ако е ранено, няма да има значение, че ловувам сама.

Нещо докосва рамото ми. Меко. Нежно.

Искам да се отдръпна.

Искам да се извърна и да забия зъби в него.

Но аз съм твърде безшумна. Замръзвам за един дълъг, много дълъг момент и след това обръщам глава, за да видя какво продължава

да се плъзга леко по ухото ми.

Нещо, което не мога да назова, се носи във въздуха, танцува под досега на вятъра. То докосва ухото ми отново и отново и отново. Умът ми изгаря и се гърчи в отчаян опит да си спомни думата.

Хартия?

Не разбирам защо е там, защо виси като листо от клона, след като не е листо. Кара ме да се чувствам неспокойна. Под нея, по земята са разпилени още неща, пропити с непозната, враждебна миризма. Старата кожа, която някое опасно животно е смъкнало и оставило след себе си. Отдръпвам се от тях, извила устни и тогава внезапно виждам пред мен плячката си.

Само дето това не е сърна.

Момиче е. Момиче, което се гърчи на земята, забива пръсти в калта, стене. Под лунните лъчи кожата ѝ изглежда искрящо бяла на фона на черната пръст. Излъчва страх, страх, който изпълва ноздрите ми. Вече съм твърде неспокойна, усещам как козината на врата ми настръхва. Тя не е вълк, но мирише като такъв.

Аз съм толкова тиха.

Момичето не ме е усетило.

Когато отваря очи, аз съм вече над нея, носът ми почти я докосва. Усещам топлия ѝ дъх върху муцуната си, но когато ме вижда, той секва.

Гледаме се.

С всяка секунда, в която очите ѝ се задържат върху моите, козината по врата и гърба ми настръхва все повече.

Пръстите ѝ драцят в калта. Когато се движи, тя мирише по-малко на вълк и повече на човек. Усещането за надвиснала заплаха съска в ушите ми.

Показвам ѝ зъбите си, докато отстъпвам назад. Всичко, за което мога да мисля в момента, е да се оттегля, да се озова отново сред дърветата, по-далеч от нея. Внезапно си спомням за хартията, висяща от дървото, за старата кожа на земята. Аз съм обградена — пред мен е това странно момиче, а зад мен — онова чуждо листо.

Коремът ми докосва мокрите листа по земята, когато приклякам и свивам опашка между краката си.

Ръмженето се надига в гърлото ми толкова бавно, че го усещам върху езика си, преди да го чуя.

Аз съм в капан между нея и нещата, които миришат на нея, висящи от клоните и лежащи по земята. Очите ѝ са все така приковани в моите, предизвикват ме, не ми позволяват да се помръдна. Аз съм нейна пленница и не мога да избягам.

Когато започва да пищи, аз я убивам.

ПЪРВА ГЛАВА

ГРЕЙС

И така, вече съм не само върколак, но и крадец.

Върнах човешката си форма в самия край на Пограничната гора. Нямах представа кой точно край; гората беше голяма и се разпростираше на километри. Разстояние, което е лесно да изминеш, ако си вълк. Не е толкова лесно обаче, ако си момиче. Беше топъл, приятен ден — направо страхотен по стандартите на пролетите в Минесота. Стига да не си гола и изгубена, разбира се, в който случай е малко трудно да оцениш страхотността на деня.

Болеше ме. Чувствах костите си така, сякаш се бяха превърнали в пластилин, който някой методично беше усуквал, след това отново бяха станали на кости, а после — отново на пластилин. Кожата ме сърбеше, особено на глезените, коленете и лактите. Едното ми ухо пицеше. Виеше ми се свят и не можех да се съсредоточа. Имах странното усещане за дежа вю.

Дискомфортът ми се подсилваше от факта, че не просто бях гола и изгубена в гората, а бях гола и изгубена в гората близо до цивилизацията. Докато мухите жужаха лениво край мен, аз се изправих, за да се огледам. Можех да видя гърбовете на няколко малки къщи точно от другата страна на дърветата. В краката ми лежеше разкъсан черен чувал за боклук, чието съдържание беше разпиляно по земята. Изглеждаше като нещо, което може да е било закуската ми. Изобщо не исках да разсъждавам по-сериозно в тази насока.

Всъщност не исках да разсъждавам по-сериозно за *каквото и да било*. Мислите ми се завръщаха малко по малко и изплуваха на фокус, подобно на полузабравени сънища. А докато те се завръщаха, аз си спомних, че вече съм преживявала това зашеметяващо прераждане като човек, отново и отново. Единствено декорите бяха различни. Бавно започнах да осъзнавам, че това не беше първата ми

трансформация за тази година. Само дете бях забравила всичко, което се бе случило междуременно. Е, почти всичко.

Стиснах очи. Можех да видя лицето му, жълтите му очи, тъмната му коса. Спомних си съвършения начин, по който пръстите ни се преплитаха. Спомних си как седях до него в някаква кола, която май вече не съществуваше.

Обаче не можех да си спомня името му. Как бе възможно да забравя *името му*?

Някъде в далечината чух проскърцване на спирачки, което бавно заглъхна, когато колата се отдалечи. Това ми напомни колко близо до реалния свят се намирах.

Отново отворих очи. Не можех да мисля за него. И просто нямаше да го правя. Щях да си спомня името му. Щях да си спомня всичко. Точно сега обаче трябваше да се съсредоточа върху настоящето.

Имах няколко варианта. Първият беше да се оттегля обратно в тази топла пролетна гора, с надеждата, че скоро отново ще се трансформирам във вълк. Най-големият проблем с тази идея беше, че в момента се чувствах напълно и изцяло човек. Кое ме отвеждаше към втората — да се оставя на милостта на хората, които живееха в малката синя къща пред мен. В крайна сметка вече се бях обслужила с боклука им, а като гледах — май и с боклука на съседите им. Тази идея обаче вървеше в комплект с доста проблеми. Колкото и непоклатима да смятах, че е човешката ми форма в момента, кой можеше да каже докога нещата щяха да стоят по този начин? Освен това бях гола и идвах от гората. Нямах представа как бих могла да обясня това, без в крайна сметка да се озова в болница или полицейски участък.

Сам.

Името му внезапно се завърна заедно с хиляди други неща: неуверено прошепнати в ухото ми стихове, китарата в ръцете му, формата на сянката, образуваща се под ключицата му, начина, по който пръстите му загладваха страниците на книгата, която четеше. Цветът на стените в книжарничката, гласът му, приглушен от възглавницата ми, един списък с новогодишните обещания, които всеки от нас беше записал. После дойде и останалото: Рейчъл, Изабел, Оливия. Том Кълпепър, които хвърля мъртъв вълк пред мен, Сам и Коул.

Родителите ми. О, Божичко. Родителите ми. Спомних си как стоях наред кухнята им и чувствах как вълкът вътре в мен се опитва да изпълзи навън, докато се карах с тях относно Сам. Спомних си как натъпках раницата си с дрехи и избягах в къщата на Сек. Спомних си как се давех в собствената си кръв.

Грейс Брисбейн.

Бях забравила всичко това като вълк. И щях да го забравя отново.

Коленичих, защото да стоя изправена, внезапно ми се стори непосилно и обвих ръце около голите си колене. Някакъв кафяв паяк притича по пръстите на крака ми, преди да имам възможност да реагирам. Птиците над главата ми продължаваха да пеят. Ярките и горещи петна от слънчева светлина танцуваха по земята. Топъл пролетен вятър зашумоля сред младите зелени листа и клонки. Гората дишаше край мен. Природата беше продължила по нормалния си път, докато мен ме бе нямало, но сега бях отново тук — едно малко, невъзможно късче реалност. Вече няхах представа къде ми е мястото или какво трябва да правя.

После топлият вятър, понесъл почти непоносимата миризма на солени сирене, повдигна косите ми и ми предложи вариант за действие. Хубавото време бе накарало някой да прояви оптимизъм и да опъне простор с дрехи за сушене до близката тухлена къщичка. Бях забелязала именно движението на развятото от вятъра пране. Цял един простор със спретнато окачени възможности. Тази, която живееше в къщичката, очевидно беше с няколко номера по-едра от мен, но една от роклите изглеждаше като да има връзки на кръста. Което означаваше, че може да свърши работа. Като изключим факта, че този чудесен план включваше кражбата на нечий дрехи, разбира се.

Бях направила доста неща, които много хора сигурно не биха сметнали за особено почтени, но кражбата не беше едно от тях. Не и по този начин. Това беше нечия хубава рокля, която вероятно бе изпрана на ръка и окачена да съхне. Освен това на простора имаше бельо, чорапи и калъфки за възглавници, което означаваше, че тези хора най-вероятно бяха твърде бедни, за да имат сушилия. Наистина ли щях да взема нечия неделна рокля, само и само да получа възможност да се върна в Мърси Фолс? В това ли се бях превърнала?

Щях да я върна. Когато приключех.

Промъкнах се към края на дърветата, чувствайки се беззащитна и твърде забележима, докато се опитвах да разгледам по-добре плячката си. Миризмата на соленките със сирене — най-вероятно това, което поначало ме бе довело до тук във вълчата ми форма — предполагаше, че в къщата има някого. Никой не би могъл да изостави подобен аромат. Всъщност сега, когато го бях доловила, ми беше трудно да мисля за каквото и да било друго. Положих усилия, за да се съсредоточа върху непосредствения проблем. Дали хората, приготвящи тези соленки, гледаха насам? Или пък съседите им? Ако подходех умно, щях да остана незабелязана.

Задният двор на злощастната ми жертва беше характерен за къщите край Пограничната гора, пълен с обичайните заподозрени: метални стойки за домати, ръчно изкопана дупка за барбекю, телевизионна антена с кабели, които водят наникъде. Ръчна сенокосачка, наполовина покрита с платнище. Напукан пластмасов детски басейн с мръсен на вид пясък в него и пълен комплект градински мебели с найлонови покривала със слънчогледи по тях. Много неща, но нищо, което би могло да свърши работа като прикритие.

От друга страна, тези хора бяха достатъчно заваяни, щом един вълк можеше да им отмъкне боклука от задния двор. Оставаше ми да се надявам, че ще проявят същата заваяност, докато една гола ученичка краде рокля от простора им.

Поех си дълбоко дъх, пожелавайки си за един кратък могъщ миг да правя нещо далеч по-лесно, като например да решавам тест по висша математика или пък да отлепям лейкопласт от необръснат крак, след което се втурнах в двора. Неиде наоколо някакво кученце започна да лае яростно. Сграбчих роклята.

Всичко свърши, преди дори да разбере какво става. Някак се бях озовала обратно сред дърветата, стискайки в ръце смачканата на топка дреха. Дишането ми бе ускорено, а самата аз бях скрита зад нещо, което можеше да е, а можеше и да не е храст отровна смрадлика.

В къщата някой изкрещя на кучето: *Млъквай, преди да съм те натикал в кофата за боклук!*

Позволих на сърцето си да се поуспокои. След което, гузна и триумфираща, намъкнах роклята през главата си. Беше хубава дреха с десен на сини цветя, твърде тънка за този сезон и все още леко влажна.

Трябваше да пристегна малко гърба, за да ми стане. Изглеждах почти приемливо.

Петнайсет минути по-късно бях взела чифт обувки с дървени подметки, оставени до задната врата на една от съседните къщи (за тока на едната бе залепнало кучешко лайно, което най-вероятно бе и причината да бъдат зарязани навън), и крачех нехайно по пътя, все едно живеех тук. Давайки воля на вълчите си сетива точно както Сам ми бе показал преди толкова много време, аз успях да изградя далеч по-детайлна картина на региона, отколкото ако разчитах единствено на очите си. Дори с всичката тази информация обаче, аз все още нямах представа къде се намирам, но пък знаех това: изобщо не бях близо до Мърси Фолс.

Само че имах нещо като план. Да се измъкна от този квартал, преди някой да е забелязал как роклята и обувките му си тръгват. Да намеря откъде да се обадя на Сам или поне да открия някакъв ориентир, за да разбера къде съм. След това трябваше да се добера до моите си неща, преди тези обувки да са ми докарали пришки. И най-накрая — да се върна при Сам.

Не беше най-великият план на света, но той бе всичко, с което разполагах.

ВТОРА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Измервах времето, като броях вторниците.

Три вторника до края на училището и началото на лятната ваканция.

Седем вторника, откакто Грейс беше изчезнала от болницата. Петдесет и девет вторника, докато завърша и се разкарам от земния ад, известен още като Мърси Фолс, Минесота.

Шест вторника, откакто за последно бях видяла Коул Сейнт Клеър.

Вторниците бяха най-лошият ден от седмицата в дома на семейство Кълпепър. Денят за скандали. Е, всеки ден в нашата къща би могъл да бъде ден за скандали, но ако човек заложи на вторника, нямаше шанс да сбърка. Беше изминала една година от смъртта на брат ми Джак и след едно семейно състезание по надкрещаване, което се бе разпростряло на три етажа и бе довело до заплаха за развод от страна на майка ми, баща ми беше започнал отново да идва с нас на групова терапия. Което означаваше, че всяка сряда ставаше едно и също: майка ми си слагаше парфюм, баща ми си изключваше телефона като никога, а аз сядах на задната седалка на огромния син татков джип, преструвайки се, че купето вече не смърди на мъртъв вълк.

В сряда всеки се държеше максимално добре. Няколкото часа след терапията бяха време на красота и съвършенство: вечеря в Сейнт Пол, безсмислено пазаруване или ходене на кино, за да гледаме някой семеен филм. После всеки започваше да се отдалечава от това идеално поведение час след час, докато най-накрая, във вторник, не настанеше време за експлозии и юмручни сблъсъци.

Обикновено гледах да ме няма във вторник.

Конкретно през този, обаче, станах жертва на собствената си нерешителност. След като се прибрах от училище, така и не можах да се накарам да се обадя на Тайлър или Мадисън, за да излезем.

Миналата седмица бях ходила до Дълът с двамата и още няколко техни познати момчета и похарчих двеста долара за обувки за майка ми и сто долара за една ризка за мен, след което оставих на момчетата да дадат една трета от тази сума за сладолед, който така и не изядохме. Тогава не видях особен смисъл в нищо от това, като изключим факта, че исках да шокирам Мадисън, размахвайки нехайно кредитната си карта. Не виждах смисъл и сега, защото обувките лежах захвърлени край леглото на майка ми, когато се прибрах, установих, че ризката не ми стои добре, и бях неспособна да си спомня имената на момчетата, като изключим смътния спомен, че едно от тях започваше с *Дж*.

В крайна сметка оставаше и другото ми занимание — да паркирам собствения си джип на някоя обрасла с храсталаци отбивка, да слушам музика и да се преструвам, че съм някъде другаде. Обикновено така успях да убия достатъчно време, за да се прибера, след като майка ми вече си е легнала и най-лошата част от скандала е преминала. Иронично, докато живеехме в Калифорния, имах около милион пъти повече възможности да се измъкна от вкъщи, само дето тогава няхах нужда от тях.

Това, което наистина ми се искаше, беше да се обадя на Грейси да се разходим с нея из града или пък просто да седя на дивана у тях, докато тя си пише домашните. Не знаех дали тези неща изобщо щяха да бъдат възможни отново.

Прекарах толкова време в обмисляне на възможностите си, че пропуснах възможността да избягам. Стоях насред фоайето, държейки телефона си в ръка, когато баща ми заслиза по стълбите, а в същия момент майка ми щурмува вратата на гостната. Бях в капан между два противоположни атмосферни фронта. На този етап не ми оставаше нищо друго, освен да се приготвя за неприятности и да се надявам, че нещата ще минат леко.

Напрегнах се.

Баща ми ме потупа по главата:

— Здравсти, тиквичке.

Тиквичке?

Примигнах, докато той ме подминаваше, могъщ и наперен, властелин в собствения си замък. Почувствах се, все едно съм се върнала една година назад във времето.

Наблюдавах го, когато се спря при вратата до майка ми. Зачаках ги да си разменят някоя и друга хаплива забележка. Наместо това двамата си размениха целувка.

— Какво сте направили с родителите ми? — попитах.

— Ха! — възкликна баща ми с глас, който определено би могъл да се опише като *приветлив*. — Ще съм ти благодарен, ако си облечеш нещо, което да ти покрива корема, преди Маршал да дойде. Освен ако не планираш да си пишеш домашните в стаята.

Мама ме стрелна с поглед, в който се четеше: *Нали ти казах*, въпреки че всъщност не беше казала нищо за ризата ми, когато се бях прибрала от училище.

— Да не говориш за *конгресмена* Маршал? — попитах. Баща ми имаше няколко приятели от колежа, които в момента заемаха високи постове, но не бе прекарвал много време с тях след смъртта на Джак. Бях чувала истории за тези приятели, особено когато възрастните подпийнеха. — Маршал Гъбата? Същият онзи Маршал, който е клатил мама преди теб?

— За теб той е господин Ланди — заяви баща ми, но вече бе тръгнал да излиза от стаята и не прозвуча ядосано. После добави: — И не се дръж така грубо с майка си.

Мама се обърна и го последва в гостната. Чух ги да разговарят и в един момент тя дори се разсмя.

Във вторник! Днес беше вторник, а тя се смееше?!

Последвах ги от гостната към кухнята и попитах неодобрително:

— Защо ще идва тук?

Погледнах към плота. Половината от него бе покрит с чипсове и зеленчуци, а другата — с папки и документи.

— Още не си сменила ризата си — напомни ми мама.

— Ще излизам — заявих. До този момент не го бях решила със сигурност. Всичките приятели на баща ми си мислеха, че са изумително забавни, но всъщност бяха изумително дразнещи, така че решението ми беше взето. — За какво ще идва Маршал?

— Господин Ланди — поправи ме баща ми. — Ще обсъдим някои правни въпроси, пък и по принцип искахме да се видим.

— Някое дело?

Приблжих се към покритата с документи половина от плота и нещо привлече погледа ми. Не бърках. Думата, която бях мярнала —

вълци — беше изписана навсякъде. Нещо ме прободеше, докато оглеждах документите. Миналата година, преди да опозная Грейс, чувството, което бих изпитала, би било сладостната тръпка на отмъщението. Защото вълците, които бяха убили Джак, щяха да си го получат. Сега обаче, удивително или не, нервите ми се опънаха.

— Става въпрос за това, че вълците са защитен вид в Минесота, нали?

— Може би не за дълго — усмихна се студено баща ми. — Ланди има някои идеи. Може би ще успеем да унищожим цялата глутница.

Това ли беше причината да е толкова щастлив? Защото заедно с мама и Ланди щяха да се настанят удобно и да обмислят плана си за избиването на вълците? Наистина ли смяташе, че така ще преодолее по-лесно смъртта на Джак?

В момента Грейс беше в онези гори. Той не го знаеше, но говореше за това как иска да я убие.

— Много яко — промърморих. — Е, аз се махам.

— Къде ще ходиш? — попита мама.

— При Мадисън.

Мама тръгна да отваря пакет с чипс, след което се спря. В тази кухня имаше достатъчно храна, за да бъде нахранен целият Конгрес на Съединените щати.

— Наистина ли ще ходиш при Мадисън, или просто ми го казваш, защото знаеш, че ще бъда прекалено заета да проверявам?

— Добре де — казах. — Отивам в „При Кени“ и все още не знам кой ще дойде с мен. Сега щастлива ли си?

— Много — отвърна мама.

Внезапно забелязах, че е обула обувките, които й бях купила. Незнайно защо, това ме накара да се почувствам странно. Мама и татко се усмихваха и тя носеше новите си обувки, а аз се чудех дали щяха да пръснат главата на приятелката ми с едрокалибрена пушка.

Грабнах чантата си, излязох навън и се насочих към джипа си. Седнах в задушното купе, без да завъртам ключа на стартера, без дори да помръдвам. Просто държах телефона си в ръка и се чудех какво да правя. Знаех какво *би трябвало* да направя, просто не знаех дали искам да го сторя. Бяха минали шест вторника, откакто бях говорила с него за

последно. Може би Сам щеше да вдигне телефона. Бих могла да говоря със Сам.

Всъщност не, аз *трябваше* да говоря със Сам. Защото конгресменът Маршал Ланди и баща ми можеха действително да постигнат нещо на своя захранван с чипс военен съвет. Нямах избор.

Прехапах устни и набрах номера в къщата на Бек.

— Мда. Гласът в слушалката беше безкрайно познат, а шепотът на нервите ми прерасна във вой.

Това не беше Сам.

Собственият ми глас прозвуча непреднамерено студено:

— Коул, аз съм.

— Охо — каза той и ми затвори.

ТРЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Куркането на стомаха ми отмерваше времето, така че мина цяла вечност, докато най-накрая се добрах до някакъв магазин. Първият, на който се натъкнах, се оказа „При Бен: Риболовни принадлежности“, груба сивкава сграда сред дърветата, която изглеждаше така, все едно е израснала от калната земя край нея. Трябваше да мина през някакъв застлан с чакъл паркинг, осеян с големи локви от топящите се снегове и дъждовете, за да се добера до вратата. Табелка над бравата ме информира, че ако искам да оставя ключовете от караваната си, кутията за целта се намира от другата страна на сградата. От втора табелка научих, че имат бебета кучета зайчари за продан. Две мъжки и едно женско.

Сложих ръка върху бравата. Преди да я завъртя, преговорих наум историята си. Винаги имаше възможност някой да ме разпознае — потръпнах при мисълта, че всъщност нямам представа колко време е минало, откакто за първи път се бях трансформирала във вълк, нито пък дали покрай изчезването ми се е вдигнал шум. Знаех обаче, че в Мърси Фолс дори някоя запушена тоалетна си е централна новина за първа страница.

Пристъпих в магазина и затворих вратата след себе си. Вътре бе страшна жега и смърдеше на нещо, напомнящо за прокиснала пот. Проправих си път между рафтовете с риболовни пособия, отрова за плъхове и опаковъчен найлон с мехурчета, докато най-сетне стигнах до щанда в дъното. Някакъв дребен възрастен мъж се беше облегал на него и още оттук ми стана ясно, че разгърдената му риза е източникът на миризмата на пот.

Мъжът се изправи и ме погледна през очилата си с квадратни рамки:

— За камионите ли си дошла?

На стената зад него бяха окачени рула с опаковъчна хартия. Опитвах да дишам през устата си.

— Здравейте — казах. — Не, не съм дошла за камионите.

Поех си дъх, докарах отчаяно изражение и продължих с лъжата:

— Работата е там, че с приятелката ми имахме страхотен скандал и тя ме накара да сляза от колата. Така че в момента съм в безизходица. Дали бих могла да използвам телефона?

Той се намръщи, което ми даде време да се зачудя дали не съм покрита с кал и колко разрошена е косата ми. Пригладих я. Най-накрая онзи промърмори:

— Какво, сега ли?

Повторих историята си, внимавайки да не променя нещо, и продължих да изглеждам отчаяна. Всъщност наистина се чувствах сравнително отчаяна, така че не ми беше трудно. Той продължи да ме гледа със съмнение, затова добавих:

— Телефонът? За да се обадя на някого, който да ме прибере?

— Ами... — започна той. — Междуградски ли ще е разговорът?

Лъч надежда. Всъщност нямах представа дали разговорът ще е междуградски, така че отвърнах:

— Трябва да се обадя в Мърси Фолс.

— Аха — промърмори мъжът, което не беше точно отговор на въпроса ми. — Ами...

Изчаках цяла една агонизираща минута. Някъде отзад чух някого, който се смееше гръмко.

— В момента жена ми говори по телефона — каза старчето най-сетне. — Когато приключи обаче, предполагам, че ще можеш да го използваш.

— Благодаря ви. Къде се намирам, между другото? За да кажа на гаджето ми откъде да ме вземе, нали разбирате?

— Ами... — каза той отново. Явно му беше паразитна дума, която просто използваше, докато мисли. — Кажете му, че си на две мили от Бърнтсайд.

Бърнтсайд. Това беше почти на половин час път с кола от Мърси Фолс по двулентов път, осеян със завои. Шокирано осъзнах, че съм изминала цялото това разстояние, без дори да разбере, подобно на сомнамбул.

— Благодаря ви — промълвих.

— Мисля, че имаш кучешко лайно на обувката — добави той меко. — Мога да го подуша.

Престорих се, че си гледам тока.

— Уф, май наистина имам. Чудех се какво ми мирише.

— Тя няма да приключи скоро, да си знаеш — предупреди ме той. Трябваша ми няколко секунди, за да осъзная, че говори за жена си и телефона.

Схванах намека:

— Добре, ще се помотая наоколо.

Мъжът изглеждаше облекчен, сякаш се беше чувствал задължен да ме забавлява, докато стоя пред тезгяха. Веднага щом се отдалечих, за да огледам някакви примамки, го чух как започна да размества каквото там разместваше зад тезгяха. Жена му продължаваше да говори и да се хили гръмко със смях, който наподобяваше лай на хиена, а магазинът все още смърдеше на пот.

Огледах въдиците, някаква еленска глава с розова бейзболна шапка и изкуствените сови, които човек трябваше да окачи някъде, за да прогонват птиците от градината му. В единия ъгъл имаше кутии с живи червеи. Докато ги наблюдавах, а стомахът ми се присви или от отвращение, или от далечното обещание за предстояща трансформация, вратата се отвори и в магазина влезе някакъв мъж с шапка на „Джон Диър“^[1].

Двамата с потното старче размениха поздрави. Прокарах пръст по ръба на яркооранжев кучешки нашийник, заета основно с мисълта дали днес щях да се трансформирам отново.

Внезапно вниманието ми беше привлечено от това, за което си говореха мъжете. Този с шапката на „Джон Диър“ тъкмо казваше:

— Мисълта ми е, че нещо трябва да бъде направено по въпроса. Един от тях днес е откъснал чувала с боклук от прага ми. Жена ми си помислила, че е куче, но аз видях отпечатък от лапата му — прекалено голям е.

Вълци. Те говореха за вълците.

За мен.

Присвих се и коленичих, правейки се, че оглеждам торбите с кучешка храна на най-долния метален рафт.

— Доколкото чувам, Кълпепър се опитва да направи нещо по въпроса — каза старчето.

Типът от „Джон Диър“ изсумтя по някакъв странен начин, едновременно през носа и устата си:

— Прави той. Също като миналата година. Нищо няма да излезе от тия глупости. Всичко, което е направил до момента, е да им чеше коремчетата. Сериозно ли това е цената на риболовните билети тази година?

— Да — отвърна старчето. — Сега вече говори за нещо по-голямо. Опитва се да им види сметката, както направиха в Айдахо. С хеликоптери и... професионални убийци. Не, не беше това думата. Със снайперисти. Това беше. Опитва се да го направи легално.

Стомахът ми се преобърна. В крайна сметка всичко стигаше до Том Кълпепър. Той стреля в Сам. После уби Виктор. Кога щеше да се насити и да престане?

— Желая му успех с природолюбителчетата — каза Джон Диър. — Тези вълци са под защитата на закона или нещо от сорта. Братовчед ми си навлече на главата страшни неприятности, когато блъсна един преди няколко години. На всичкото отгоре си потроши и колата. Кълпепър ще види бая зор.

Старчето се забави с отговора си; в момента шумолеше с нещо зад тезгяха.

— Искаш ли? Не? Ами... нали самият той е някаква важна клечка, адвокат в големия град. Пък и неговото момче беше убито от вълците. Ако някои успее да се справи, това ще е той. Изтрепали са цяла глутница в Айдахо. Или май беше в Уайоминг. Абе някъде там.

Цяла глутница.

— Ама не са ги изтрепали, 'щото са ти ровили в боклука — отбеляза „Джон Диър“.

— Заради овце. А предполагам, че е доста по-кофти, когато вълците убиват момчета вместо овце. Така че може и да се пребори. Кой знае?

Той замълча.

— Хей, госпожице? Госпожице? Телефонът е свободен.

Стомахът ми отново се сви. Надигнах се, кръстосала ръце пред гърдите си надявайки се и молейки се „Джон Диър“ да не разпознае роклята, но той просто ми хвърли бегъл поглед, преди да се извърне. Така или иначе, не изглеждаше от типа мъже, които забелязваха

подробности от облеклото на една жена. Промуших се покрай него и старчето ми подаде телефона.

— Ще ми отнеме само минутка — обещах. Старчето обаче не показва с нищо, че ме е чуло, така че се оттеглих в ъгъла на магазина. Мъжете продължиха да разговарят, но вече не за вълците.

С телефона в ръка осъзнах, че има три номера, на които мога да се обадя. Сам. Изабел. Родителите ми.

Не можех да се обадя на родителите си.

Нямаше да го направя.

Набрах номера на Сам. За миг, преди да натисна бутона със зелената слушалка, си поех дълбоко дъх, затворих очи и се замислих за това колко отчаяно копнеех той да вдигне телефона, далеч по-отчаяно, отколкото бих признала пред себе си. Очите ми се напълниха със сълзи и замигах яростно.

Телефонът иззвъня. Веднъж. Два пъти. Три пъти. Четири. Шест. Седем.

Трябваше да се примиря с идеята, че той може и да не вдигне.

— Ало?

Когато чух гласа му, коленете ми омекнаха. Внезапно ми се наложи да приклепна и да се хвана с ръка за металния рафт до мен, за да не падна. Откраднатата ми рокля изшумоля, когато докосна пода.

— Сам — прошепнах.

Последва тишина. Тя продължи толкова дълго, че се уплаших да не е затворил.

— Там ли си? — попитах.

В слушалката се чу нещо като смях, странен, треперлив звук:

— Аз... не мога да повярвам, че това наистина си ти. Ти си... не мога да повярвам, че това наистина си ти.

Най-сетне си позволих да мисля за това: как слиза от колата си, как обгръща врата ми с ръце, как отново съм в безопасност, отново съм себе си, как се преструвам, че малко по-късно няма да го изоставя. Исках го толкова силно, че стомахът ме заболя.

— Ще дойдеш ли да ме вземеш? — попитах.

— Къде си?

— В „При Бен: Риболовни принадлежности“. В Бърнтсайд.

— Господи — възкликна той. След миг продължи: — Тръгвам веднага. Ще бъда при теб след двамайсет минути. Идвам.

— Ще те чакам на паркинга.

Избърсах една сълза, която някак беше съумяла да се търкулне по бузата ми, без да я забележа.

— Грейс... — той млъкна.

— Знам — казах. — И аз теб.

САМ

Без Грейс живеех в хиляди мигове, различни от настоящия. Всяка секунда беше изпълнена с нечия чужда музика или с книги, които никога нямаше да прочета. Работа. Печене на хляб. Каквото и да е, стига да запълва мислите ми. Преструвах се, че всичко е наред, че това е последният ден без нея, а утре тя ще прекрачи прага ми и всичко ще бъде постарому, сякаш нищо не се е случило.

Без Грейс аз бях перпетуум-мобиле, вечен двигател, захранван от неспособността ми да спя и от страха да не изпусна мислите си от контрол. Всяка нощ беше фотокопие на деня преди нея, а всеки ден беше фотокопие на отминалата нощ. Всичко ми се виждаше някак сбъркано: усещах къщата пълна до пръсване, въпреки че тук беше единствено Коул Сейнт Клеър и никой друг; спомените ми бяха пропити с видения за Грейс, покрита със собствената си кръв и трансформираща се във вълк; самият аз не се променях, а тялото ми оставаше недосегаемо за сезоните. Чаках влак, който никога нямаше да спре на тази гара. Въпреки това обаче не можех да спра да чакам, защото кой бих бил в такъв случай? Наблюдавах собствения си свят, отразен в огледало.

Рибке бе казал: *Такава е повелята на Съдбата: да бъдеш противоположен, да бъдеш противоположен на всичко, нищо друго, освен противоположен, винаги противоположен.*

Без Грейс всичко, което имах, бяха песните за нейния глас и песните за ехото, останало след нея, когато тя спря да говори.

И тогава тя се обади.

Когато телефонът звънна, аз тъкмо се възползвах от топлия ден и миех фолксвагена, изстъргвайки останките от сол и пясък, с които безкрайната зима бе рисувала по каросерията. Бях смъкнал предните прозорци, за да слушам музика, докато работя. Завинаги щях да свързвам гръмките китари, преплитащите се вокали и набиращата сила

мелодия на тази песен с надеждата за онзи миг, мига, в който тя се обади и каза: *Ще дойдеш ли да ме вземеш?*

Колата и ръцете ми бяха покрити със сапунена пяна, но аз не си направих труда да ги подсушавам. Просто хвърлих телефона на седалката и завъртях ключа на стартера. Докато давах на задна, бързах толкова много, че форсирах двигателя още и още и още, а докато превключвах скоростите от задна на първа, кракът ми се плъзгаше по съединителя. Усилващото се ръмжене на двигателя съвпаднаше с ритъма на сърцето ми.

Над мен небето беше огромно, синьо и изпълнено с бели облаци, обагрени с тънички ледени кристалчета, намиращи се твърде далеч от мен, за да ги усетя тук, на топлата земя. Шофирах вече от десет минути, преди да се усетя, че съм забравил да вдигна прозорците; нахлуващият въздух беше изсушил сапуна по ръцете ми, оставяйки бели ивици по кожата. Настигнах друга кола на пътя и я изпреварих в участък, където това беше забранено.

След десет минути Грейс щеше да бъде на седалката до мен. Всичко щеше да бъде наред. Вече можех да усетя как пръстите ѝ се преплитат с моите, как бузата ѝ се притиска до врата ми. Чувствах се така, сякаш бяха минали години от последния път, когато я бях държал в обятията си, обвинил ръце около нея. Векове, откакто я бях целувал. Цял живот, откакто бях слушал смеха ѝ.

Тежестта на надеждата ме притискаше. Съсредоточих мислите си върху изумително несъществен факт, че цели два месеца двамата с Коул се бяхме прехранвали със сандвичи с желе, риба тон от консерви и замразено бурито. Когато Грейс се върнеше, това щеше да се промени. Мисля, че пазехме някъде един буркан със сос за спагети и паста. Струваше ми се изключително важно да имаме нещо хубаво за вечеря по случай нейното завръщане.

Всяка минута ме приближаваше към нея. Отвъд хубавите мисли обаче, в дълбините на съзнанието ми се надигаха притеснения и най-сериозното от тях беше свързано с родителите на Грейс. Те бяха сигурни, че имам пръст в нейното изчезване, защото тя им се беше опълчила относно мястото ми в живота ѝ точно преди да се трансформира. През двата месеца, докато нея я нямаше, от полицията бяха претърсвали колата ми и ме бяха разпитвали. Майката на Грейс си намираще всякакви поводи, за да минава покрай книжарничката,

когато бях на работа, и надничаше през витрината, докато аз се правех, че не я забелязвам. Статии за изчезването на Грейс и Оливия се бяха появявали периодично в местния вестник и в тях се казваше всичко за мен, като се изключи името ми.

Дълбоко в себе си знаех, че всичко това — Грейс като вълк, родителите ѝ в ролята на мои врагове и самият аз в Мърси Фолс, прикован към своето възродено тяло — беше гордиев възел^[2], който бе невъзможно да се развърже. Със сигурност обаче, ако Грейс беше до мен, нещата щяха да се подредят някак.

Почти подминах магазина за риболовни принадлежности на Бен, невзрачна сграда, по-голямата част от която беше скрита сред гъста борова гора. Фолксвагенът поднесе, докато завивах към паркинга; дупките и чакълестата настилка бяха дълбоки и пълни с мътна вода, която чух да се плиска по шасито. Огледах паркинга, докато забавях ход. Зад сградата бяха паркирани няколко каравани. А там, зад тях, близо до дърветата...

Спрях колата и самия край на паркинга и изскочих навън, оставяйки двигателя да работи. Прекрачих някаква дървена железопътна траверса и се заковах на място. В краката ми, на сред мократа трева, лежеше рокля на цветя. Наблизо забелязах изоставена обувка с дървена подметка, а около метър по-нататък на една страна лежеше и другата. Поех си дълбоко дъх, после коленичих и вдигнах роклята. Платът в ръцете ми носеше мекото ухание на спомена за Грейс. Изправих се и преглътнах.

Оттук можех да видя едната страна на фолксвагена си, покрита с кал и мръсотия от локвите по паркинга. Изглеждаше така, все едно никога не го бях мил.

Седнах отново на шофьорското място, оставих роклята на задната седалка и приближих длани към носа и устата си, вдишвайки аромата отново и отново, облегнах лакти на волана. Седях така в продължение на няколко дълги минути и гледах над таблото към изоставените обувки.

Всичко беше толкова по-лесно, когато бях вълк.

[1] Водеща американска компания в производството на земеделски машини. — Б.пр. ↑

[2] Синоним на неразрешим проблем. Наречен е на името на фригийския цар Гордий, който връзва много сложен възел. Според предсказанието на оракулите този, който успеел да го развърже, щял да стане владетел на цяла Азия. Когато Александър Македонски не успява да развърже възела, ядосан го разсича с меча си. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

коул

Ето кой съм сега, когато съм върколак: аз съм Коул Сейнт Клеър, а някога бях НАРКОТИКА.

Някога си мислех, че от мен няма да остане нищо, ако човек махне туптящия бас на НАРКОТИКА, писъците на няколко хиляди фенове и календара, почернял от отметките на дните, в които имахме концерти. Ето ме тук, обаче, месеци по-късно. Оказа се, че под струпеите на множеството рани, които бях обелил, имаше нова кожа. Сега бях почитател на простичките житейски удоволствия: печени сандвичи със сирене без черни петна от загоряло по коричката, дънки, които не се впиват в най-важните части от анатомията ми, два пръста водка, между десет и дванайсет часа сън.

Не бях сигурен как точно Изабел се вписва във всичко това.

Работата бе там, че през повечето време можех да не мисля за запечено сирене и водка. Само дето не можех да кажа същото за Изабел. При това не ставаше дума за някакви фантастични блянове, които да те дразнят по приятния начин. Ставаше дума по-скоро за нещо като възпаление на слабините. Ако си наистина зает, почти можеш да забравиш за него, но щом веднъж спреш да се движиш, проклетият сърбеж направо те убива.

Бяха минали почти два месеца, а от нея нямаше ни вест, ни кост. Цялата ни комуникация се ограничаваше до серия от извънредно забавни съобщения, които бях оставил на гласовата й поща.

Съобщение №1: „Здрасти, Изабел Кълпепър. Лежа си в леглото и зяпам тавана. Общо взето, съм гол. Мисля си за... майка ти. Обади ми се“.

И сега тя се беше обадила?

Нямаше начин.

Не можех да стоя в къщата под обвинителния поглед на телефона, така че си взех обувките и се отправих на следобедна разходка.

Откакто бях извел Грейс от болницата, бях започнал да се ровя по-дълбоко в причините, които ни превръщаха във вълци. Тук, наред пущинака, нямаше как да не изследвам под микроскоп, за да получа истински отговори. Въпреки това бях запланувал няколко експеримента, които не изискваха лаборатория — само късмет, собственото ми тяло и известно количество кураж. А един от въпросните експерименти определено щеше да протече по-добре, ако успеех да се докопам до някой от другите вълци. Така че се мотаех из гората. Или по-точно казано — извършвах набези. По този начин двамата с Виктор наричахме среднощните отскачания до магазина, за да си купуваме разни полуфабрикати с вкус на пластмаса, поръсена с изсъхнал кашкавал. Извършвах набези в Пограничната гора в името на науката. Изпитвах необходимостта да завърша това, което бях започнал.

Съобщение №2: първите минута и трийсет секунди от „Имам съобщение за теб“ на Бий Джийс.

Днес времето беше топло и можех да подуша абсолютно всяко живо същество, което се беше изпикало в гората. Поех по обичайния си маршрут.

Коул, аз съм.

Божичко, полудяхах. Това не беше гласът на Изабел, а този на Виктор. В главата ми ставаше малко пренаселено. Ако не си представях как свалям сутиена на Изабел, се надявах телефонът да звънне, а ако не правех и това, си спомнях как бащата на Изабел хвърля трупа на Виктор наред алеята за коли. Освен със Сам живеех и с три призрака.

Съобщение №3: „Скучно ми е. Имам нужда от някой, който да ме забавлява. Сам ми е пода. Обмислям дали да не го убия със собствената му китара. Така хем ще си намеря занимание, хем ще го накарам да каже нещичко. С един куршум — два заека! Между другото, намирам всичките тези стари изрази за ненужно брутални. Като например «Ринги ринги рае». Това е песничка за чумата, нали знаеш? Разбира се, че знаеш. Чумата ти е нещо като първа братовчедка. Абе Сам говорили си с теб? Защото с мен думичка не обелва. Леле, колко ми е скучно. Обади ми се“.

Примки. Щях да мисля за експеримента си вместо за тези глупости. Да хванеш вълк се оказваше невероятно сложно начинание.

Изрових огромен набор от примки, капани, сандъци и примамки от мазето на Бек и с тяхна помощ хванах еквивалентно голям брой животни. Сред тях обаче нямаше нито един представител на вида *Canis lupus*. Беше ми трудно да определя кое е по-вбесяващо — да хвана поредното безполезно животно или да измисля начин да го измъкна от капана или примката, без да загубя ръка или око.

Започвах да ставам адски бърз.

Коул, аз съм.

Не можех да повярвам, че след всичкото това време тя най-сетне се беше обадила и първите ѝ думи не бяха някакво извинение. Всъщност може и да беше тръгнала да се извинява, но аз бях пропуснал тази част, като ѝ затворих.

Съобщение №4: цялата песен „Хотел Калифорния“ на Ийгълс, като думата „Калифорния“ навсякъде в текста е заменена с „Минесота“.

Изритах едно развалено яйце и го наблюдавах как се разбива на дузина черни парчета върху прогизналата от дъждовна вода земя. Значи така, аз бях отказал да спя с Изабел. Първото ми добро дело от няколко години насам. Някога майка ми казваше, че нито една добра постъпка не остава ненаказана. Това беше нейното мото. Най-вероятно е било породено от нуждата да ми сменя пелените.

Надявах се Изабел все още да зяпа телефона. Надявах се да е звъняла още сто пъти, откакто бях излязъл. Надявах се да се е почувствала толкова отвратително, колкото се чувствах и аз.

Съобщение №5: „Здрасти, обажда се Коул Сейнт Клеър. Искаш ли да научиш две истини? Първо, ти никога не вдигаш този телефон. Второ, аз никога няма да спра да оставям дълги съобщения. Това е нещо като терапия. Трябва да разговарям с някого. Хей, знаеш ли какво ми хрумна днес? Виктор е мъртъв. Вчера ми хрумна същото. Това е нещо, което ми хрумва всеки ден, отново и отново. Не знам какво правя тук. Чувствам се така, все едно няма никого, на когото мога...“

Проверих капаните си. Всичко беше покрито с кал заради дъжда, който ме бе принудил да стоя в къщата през изминалите няколко дни. Земята джвакаше под краката ми, а капаните ми бяха безполезни. Нищо в онзи на хребета. Миеща мечка в онзи край пътя. Нищо в онзи в дефилето. Онзи край колибата пък, представляващ нов тип примка,

беше напълно разрушен: колчетата бяха изтръгнати от земята, телта, задействаща механизма, беше скъсана, клечиците бяха счупени, а всичката храна беше изядена. Изглеждаше така, все едно съм се опитал да хвана Ктхулу^[1].

Ако исках да постигна нещо, трябваше да мисля като вълк, което беше забележително трудна задача, когато не бях такъв.

Събрах съсипаните парчета от капана си и влязох в колибата, за да потърся нещо, с което да го поправя. На този свят няма нищо, което чифт клещи да не могат да поправят.

Коул, аз съм.

Нямаше да ѝ се обадя пак.

Надушвах нещо мъртво. Все още не беше започнало да се разлага, но и това щеше да стане.

Не бях направил нищо лошо. Изабел можеше да върне някое от двайсетте ми обаяния.

Съобщение № 6: „Хубаво де, съжалявам“. Това последно съобщение беше малко емовско. Харесва ли ти тази дума? Сам я използва онзи ден. Хей, имам страхотна теория за него. Мисля, че Сам е мъртва британска домакиня, която се е преродила в тялото на член от „Бийтълс“. Едно време познавах банда, чиято запазена марка беше да приказват с британски акцент по време на концерти. Леле, колко бяха некадърни, настрана от факта, че бяха пълни задници. Сега обаче не мога да си спомня как се казваха. Или ме наляга склерозата, или тотално съм си разкопал мозъка с нещата, които съм си причинявал. Мисля обаче, че не е честно нещата да са толкова едностранни. Винаги говоря за себе си в тези съобщения. Е, как си ти, Изабел Розмари Кълпепър? Усмивала ли си се напоследък? Хот Тодис. Така се казваше бандата. „Хот Тодис“.

Изпсувах, когато поряхах дланта си на парче тел от капана. Отне ми няколко минути да освободя ръцете си от купчината метал и дърво. Пуснах парчетата на пода пред мен и ги огледах. Нямаше шанс да превърна отново тези боклуци в действащ капан. Можех просто да си тръгна. Никой не ме беше молил да се правя на учен.

Нямаше нищо, което да ми пречи просто да си замина. Нямаше да се трансформирам отново във вълк чак до зимата, а дотогава можех да съм на стотици мили отгук. Можех дори да се прибера у дома. Само дето „у дома“ бе просто мястото, където беше паркиран черният ми

„Мустанг“. Мястото ми беше там точно толкова, колкото беше и тук, при вълците на Бек.

Спомних си искрената усмивка на Грейс. Как Сам се беше доверил на теорията ми. Как Грейс бе оцеляла благодарение на мен. Имаше нещо смътно красиво в това отново да имам цел.

Опрях устни до окървавената си длан и изсмуках раната. После се наведох и събрах отново парчетата от капана.

Съобщение №20: „Искаше ми се да беше вдигнала телефона“.

[1] Ужасяващо чудовище, създадено от легендарния хорър писател Хауърд Филипс Лъвкрафт. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Наблюдавах го.

Лежах сред влажния шубрак, присвила опашка, бдителна и напрегната, но просто не можех да го изоставя. Светлината пропълзя по-ниско, позлатявайки долната част на листата край мен, но той не си тръгваше. Виковете му и свирепата сила на собственото ми привличане към него ме караха да треперя. Положих муцуна върху предните си лапи и присвих уши. Лекият ветрец донасяше миризмата му до мен. Познавах я. Познавах я с цялото си същество.

Исках той да ме намери.

Имах нужда да избягам.

Гласът му се отдалечаваше, а после пак се приближаваше. На моменти той отиваше толкова надалеч, че едва го чувах. Тогава се надигах, обсебена от идеята да го последвам. После обаче птиците притихваха, когато той отново тръгваше към мен, и аз бързо лягах сред листака, който ме скриваше от погледа му. Всяка негова обиколка ставаше все по-широка и по-широка, а времето между приближаването и отдалечаването му — все по-дълго. Това ме правеше още по-неспокойна.

Дали можех да го последвам?

Той отново се завърна след няколко безкрайни минути на почти пълна тишина. Този път се приближи толкова много, че можех да го видя ясно от мястото, където лежах, скрита и неподвижна. За миг си помислих, че ме е видял, но погледът му остана фокусиран в някаква точка зад мен. Формата на очите му накара стомаха ми да се преобърне в резултат на някаква непонятна емоция. Нещо вътре в мен ме теглеше към него, изпълвайки ме с неопишуема болка. Той сви ръце край устата си и се провикна към гората.

Ако сега се изправех, щеше да ме види със сигурност. Силата на копнежа ми да бъда видяна, на копнежа да го приближа ме накара да

изскимтя тихичко. Почти знаех какво искаше. Почти знаех...

— Грейс?

Тази дума ме прониза.

Той продължаваше да не ме вижда. Просто беше отправил гласа си към празнотата в очакване на отговор.

Бях прекалено уплашена. И инстинктите ме приковаваха към земята. *Грейс*. Думата отекваше вътре в мен, губейки смисъла си с всяко следващо повторение.

Той се обърна, свел глава, и започна бавно да се отдалечава към скосената светлина, бележеща края на гората. Нещо твърде подобно на паника се надигна в мен. *Грейс*. Светът наоколо ми се размиваше. Губех нещо. Аз бях изгубена. Аз...

Изправих се. Ако сега се обърнеш, нямаше как да не ме види, тъмносив вълк на фона на черните дървета. Имах нужда той да остане. Ако останеше, може би това щеше да облекчи онова кошмарно чувство в мен. Усилието да стоя там без никакво прикритие, толкова близо до него, караше краката ми да треперят под мен.

Всичко, което трябваше да направи, беше да се обърне.

Той обаче не го стори. Продължи да крачи, отнасяйки нещото, което бях изгубила с него, отнасяйки значението на тази дума — *Грейс* — без изобщо да разбере колко близо е бил до мен.

А аз останах, наблюдавайки го смълчано как ме изоставя.

ШЕСТА ГЛАВА

CAM

Живеех във военна зона.

Когато завих по алеята, музиката се блъсна в прозорците на колата. Въздухът навън туптеше в ритъма на мощен бас; цялата къща се беше превърнала в една огромна тон колона. Най-близките съседни живееха на доста голямо разстояние от тук, така че им бяха спестени симптомите на болестта, наречена Коул Сейнт Клеър. Самата същност на Коул беше толкова огромна, че стените не можеха да я удържат. Тя се изливаше през прозорците, гърмеше от колоните на уредбата, надаваше внезапни среднощни крясъци. Дори и човек да махнеше сцената, това, което оставаше, пак си беше една рок звезда.

След като се беше върнал да живее в къщата на Бек — всъщност, не, в *моята* къща — Коул я бе превърнал в някакъв зловещ извънземен пейзаж. Изглежда не можеше да направи нищо по въпроса: самото му съществуване носеше разруха и хаос. Той разпиляваше всичките налични компактдискове по пода на гостната, оставяше телевизора включен на информационните канали, беше загорил нещо лепкаво в един от тиганите, който бе забравил върху печката. Подовете на долния етаж бяха покрити със следи от нокти, които водеха от стаята му към банята и после обратно; непонятни думи, изписани с вълчата азбука. Без никаква логична причина вадеше всичките чаши от всички шкафове в къщата, след което ги подреждаше по големина върху кухненския плот, оставяйки вратите на шкафовете отворени, или пък гледаше до средата дузина стари, осемдесетарски филми, след което зарязваше непренавитите касети на пода пред видеото, което беше изкопал от мазето.

Първия път, когато се прибрах вкъщи и заварих цялата тази бъркотия, направих грешката да приема всичко това лично. Отне ми няколко седмици, за да осъзная, че аз нямам нищо общо с цялата

работа. Той имаше нещо общо с нея. Коул просто смяташе, че светът се върти около него във всеки един момент, без изключения.

Излязох от фолксвагена и се насочих към къщата, не възнамерявах да се задържам тук за дълго, така че музиката на Коул нямаше да ми е проблем. Бях си съставил наум списък с неща, които трябваше да взема, преди да изляза отново. Фенерче. Бенадрил^[1].

Клетката от гаража. Щях да мина през магазина, за да взема телешка кайма, в която да сложа лекарството.

Опитвах се да реша дали човек все още притежава свободна воля във вълчата си форма. Дали не се проявявах като пълен изрод, задето планирах да надрусам гаджето си, да я завлека вкъщи и да я заключа в мазето. Просто знаех, че... има твърде много начини един вълк да се прости с живота си по нелеп начин: да се забави, докато пресича шосето, да не успее да улови нищо в продължение на няколко дни, да пристъпи в двора на някой пиян селяк с пушка.

Знаех, че мога да я изгубя.

Също така знаех, че не мога да преживея още една нощ с тази мисъл в главата си.

Когато отворих задната врата, басовият ритъм се разля сред звука на останалите инструменти. Вокалистът ми крещеше с глас, изкривен от силата на звука: *Задуши се задуши се задуши се*. Тембърът на гласа ми се стори познат и аз внезапно осъзнах, че слушам НАРКОТИКА, надънена до степен да объркам електронния брейкбийт с ударите на собственото си сърце. Гръдният ми кош вибрираше в такт с музиката.

Не си направих труда да извикам на Коул, че съм се прибрал; и без това нямаше начин да ме чуе. Забравените светнати лампи бележеха движението му из къщата: през кухнята, надолу по коридора към стаята му, в банята на долния стаж и след това в гостната, където се намираще уредбата. Можех бързо да го открия, но в момента няха време да преследвам и него, и Грейс. Открих фенерче в шкафа до хладилника и взех един банан от плота, след което се насочих към гостната. Миг по-късно се спънах в мръсните обувки на Коул, захвърлени небрежно пред вратата. Чак сега забелязах калните следи по пода на кухнята, проблясващи под мътната жълтеникава светлина на лампите.

Прокарах пръсти през косата си. В мислите ми изплува псувня, но така и не я произнесох гласно. Какво ли би направил Бек с Коул?

Внезапно си спомних за кучето, което Улрик беше довел веднъж вкъщи след работа — едър ротвайлер, необяснимо защо кръстен Шофьор. Тежеше колкото мен, имаше малко белези около бедрата и беше ужасно дружелюбен. Нахиленият до уши Улрик говореше за кучетата пазачи, за *шуцхунд*^[2] и за това как ще обикна Шофьор като роден брат. В рамките на няколко часа след пристигането си Шофьор успя да изяде три килограма говеждо, да сдъвче корицата на биографична книга за Маргарет Тачър — мисля, че изяде и цялата първа глава — и да остави димяща купчинка с лайна върху дивана.

— Разкарай този проклет ланголиер^[3] оттук! — нареди Бек.

Улрик нарече Бек *wichser*^[4] и си тръгна заедно с кучето. Бек ми каза никога да не използвам думата *wichser*, защото това е нещо, което некултурните немци казват, когато знаят, че са сбъркали, и няколко часа по-късно Улрик се върна без Шофьор. Във всеки случай никога повече не седнах върху онази половина от дивана.

Само дето аз не можех да изритам Коул навън. Той просто нямаше къде другаде да отиде. Пък и не беше чак толкова непоносим. Непоносима беше концентрираността на шумното му присъствие, която не можех да разреда по никакъв начин.

Всичко бе толкова по-различно, когато това място беше пълно с хора.

Когато песента свърши, в гостната настана тишина за около две секунди, след което от колоните избухна друг хит на НАРКОТИКА. Гласът на Коул се понесе през помещението като ударна вълна, мощен и груб, отколкото звучеше в реалния живот.

*разбий ме на парченца достатъчно малки,
за да се съберат в дланта ти, скъпа.*

Никога не съм вярвал, че ще ме опазии.

*Отчупи си парченце за приятелите си,
отчупи си парченце просто за късмет,
отчупи си парченце.*

И го продай, продай го.

Разбий ме, разбий ме...

Слухът ми не беше толкова чувствителен, колкото когато бях вълк, но си оставаше по-добър от този на повечето хора. Музиката се блъскаше в мен, сякаш беше физически обект, който трябва да преодоляя.

Гостната беше празна — щях да изключа музиката, когато се върнех на долния етаж — така че се затичах нагоре по стълбите. Знаех, че в шкафчето на банята долу има много лекарства, но нямаше как да се добера до тях. Банята на долния етаж, с нейната вана, беше изпълнена с твърде много спомени, а аз бях неспособен да ги преодоляя. За щастие Бек беше наясно с кошмарите от миналото ми и държеше още една аптечка в банята на горния етаж, където нямаше вана.

Дори и тук, горе, можех да почувствам вибрациите на баса под краката си. Затворих вратата след себе си и си позволих дребното удоволствие да изплакна остатъците от сапуна, засъхнали по ръцете ми след миенето на колата, преди да отворя огледалната вратичка на шкафчето. То беше изпълнено с леко неприятните доказателства за присъствието на други хора, подобно на шкафчетата в повечето общи бани. Вътре имаше всякакви мазила, чужди пасти за зъби, хапчета, които вече никой не пиеше, гребени, по които бяха останали косми от коси с различен цвят от моя, както и вода за уста, чийто срок на годност най-вероятно беше изтекъл преди две години. Определено трябваше да почистя тук.

Внимателно измъкнах бенадрила и докато затварях шкафчето, мернах отражението си в огледалото. Косата ми беше по-дълга, отколкото я бях оставял когато и да било досега, а жълтите ми очи изглеждаха по-светли на фона на тъмните кръгове под тях. Само дете не дължината на косата или цветът на очите привлякоха вниманието ми. В изражението ми имаше нещо, което не можех да разпозная, някакво съчетание от безпомощност и слабост; който и да беше този Сам, аз не го познавах.

Взех фенерчето и банана, които бях оставил в единия ъгъл на мивката. С всяка минута, която прекарвах тук, Грейс се отдалечаваше.

Слязох бързо долу, вземайки по две стъпала наведнъж, и се озовах отново сред гръмкия хаос на музиката. Гостната си оставаше празна, така че я пресякох, за да изключа уредбата. Мястото изглеждаше странно с включените до диваните с карирана тапицерия

лампи, хвърлящи сенки във всички посоки, без да има никого, който да слуша яростта, извираща от колоните. Всъщност се чувствах комфортно не толкова заради празното помещение, колкото заради тези лампи. Те бяха леко различни една от друга, въпреки че по идея вървяха в комплект, с поставки от тъмно дърво и кремави абажури. Бек ги беше донесъл един ден и Пол обяви, че къщата вече официално прилича на дома на баба му. Може би поради тази причина никога не включвахме тези лампи; винаги използвахме далеч по-яркото таванно осветление, което караше избелелите цветове на мебелите да изглеждат по-малко тъжни и прогонваше нощта навън. Сега обаче светлината на двете лампи близначки ми напомняше за прожектори, осветяващи сцена.

Спрях се до дивана.

В крайна сметка гостната не беше празна.

Извън досега на светлината, точно до дивана, лежеше потрепващото тяло на вълк с широко отворена уста, разкриваща зъбите му. Разпознах цвета на козината и втрепените зелени очи: това беше Коул.

Трансформираше се. Логиката подсказваше, че това треперене предвещава трансформация — нямах представа дали от вълк в човек или обратното, но въпреки това се почувствах неловко. Наблюдавах го около минута, за да видя дали ще се наложи да му отворя вратата, за да го пусна навън.

Гърмящата музика постепенно утихна с края на песента; продължавах да чувам призрачното ехо на ритъма в ушите си. Оставих нещата, които носех, върху дивана. Усетих как косъмчетата на врата ми настръхват. Вълкът продължаваше да трепери, движейки главата си в безсмислено агресивни механични движения. Беше изпънал лапите си. От отворените му челюсти се стичаше слюнка.

Това не беше трансформация. Това беше припадък.

Наблюдавах го изненадано, когато бавен акорд на пиано отекна в ушите ми, но това беше просто следващата песен на диска.

Заобиколих дивана и приклеках до тялото на Коул. На килима до него лежаха панталони, а на няколко инча от тях — полупразна спринцовка.

— Коул — простенах, — какво си направил със себе си?

Вълкът продължаваше да върти глава.

Коул запя от колоните, гласът му беше бавен и някак неуверен на фона на пианото, един различен Коул, какъвто никога не бях чувал:

*Ако аз съм Анибал,
къде са моите Алпи?*

Нямаше на кого да се обадя. Не можех да набера 911. Бек вече не беше сред нас. Щеше да ми отнеме твърде много време, за да обясня на Карин, моята шефка в книжарницата, какво точно се случва, дори и да решах, че мога да ѝ поверя нашата тайна. Грейс може би щеше да знае какво да направи, но дори и тя беше в гората, скрита от мен. Прониза ме чувството на неизбежна загуба; усещах дробовете си така, сякаш вдишвах пясък.

Тялото на Коул продължаваше да се гърчи, главата му се въртеше, блъскайки се в пода. Имаше нещо дълбоко обезпокоително във факта, че не издаваше нито звук; в това, че гърчовете му бяха съпроводжани единствено от леещия се от колоните глас, който вече не притежаваше.

Пресегнах се към задния си джоб и измъкнах телефона си. Имаше един-единствен човек, на когото можех да се обадя. Набрах номера.

— Здравсти, Ромул — вдигна тя само след две позвънявания. Чух звука от автомобилен двигател в слушалката. — Тъкмо мислех да ти се обадя.

— Изабел — казах. Незнайно защо, не можах да накарам гласа си да прозвучи достатъчно сериозно. — Мисля, че Коул е получил припадък. Не знам какво да правя.

Тя дори не се поколеба:

— Завърти го на една страна, за да не се удави в собствената си слюнка.

— Той е вълк.

Пред мен Коул се гърчеше, увлечен в битка със самия себе си. В слюнката му се появиха следи от кръв. Реших, че си е прехапал езика.

— Ама разбира се, че е вълк — промърмори тя ядосано. Започвах да осъзнавам, че това беше начинът, по който показваше, че

наистина ѝ пука за нещо. — Къде си?

— В къщата.

— Хубаво. Ще дойда след секунда.

— Ти...?

— Казах ти, че мислех да ти се обадя.

След две минути джипът ѝ зави по алеята за коли.

Двайсет секунди по-късно осъзнах, че Коул не диша.

[1] Противоалергично лекарство. Един от основните странични ефекти е предизвикване на сънливост. — Б.пр. ↑

[2] Създадена в Германия в началото на миналия век комплексна система за обучение на кучета. — Б.пр. ↑

[3] Голямо всеядно чудовище от едноименната новела на Стивън Кинг. — Б.пр. ↑

[4] От немски — „чекиджия“. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

CAM

Изабел държеше телефона до ухото си, когато влезе в гостната. Тя хвърли чантичката си на дивана почти без да поглежда към мен и Коул. После каза в слушалката:

— Както вече ви обясних, кучето ми е получило припадък. Нямам кола. Какво мога да направя за него? Не, не става дума за клоун.

Докато слушаше отговора, тя срещна погледа ми. За миг и двамата останахме загледани един в друг. Бяха изминали два месеца и Изабел се бе променила — и нейната коса беше по-дълга, но също като при мен, в очите ѝ имаше нещо различно. Пред мен стоеше човек, когото не познавах. Зачудих се дали и тя си мислеше същото за мен.

Човекът, с когото разговаряше по телефона, ѝ зададе нов въпрос. Тя се обърна към мен:

— От колко време е в това състояние?

Погледнах си часовника. Ръцете ми бяха студени:

— Ами... минали са шест минути, откакто го намерих. Той не диша.

Изабел облиза начервените си в розово устни. Погледна край мен, към мястото, където Коул продължаваше да трепери, докато животът напускаше тялото му. Когато видя спринцовката до него, тя затвори рязко очи. Отдалечи телефона от устата си:

— Казва да опитаме с торбичка лед. На кръста му.

Взех два пакета замразени пържени картофи от фризера. Когато се върнах, видях, че Изабел е оставила телефона си и е коленичила пред Коул. Доста рискована поза, предвид високите ѝ токчета. Имаше нещо забележително в стойката ѝ, в начина, по който беше привела глава на една страна. Напомняше за красиво и самотно произведение на изкуството, прелестно, но недосегаемо.

Коленичих от другата страна на Коул и притиснах пакетите под плешките му. Чувствах се адски безпомощен. Борех се със смъртта, а

единственото оръжие, с което разполагах, бяха пържени картофи.

— Само сега, с трийсет процента по-малко натрий — обади се Изабел.

Отне ми секунда, преди да осъзная, че е прочела на глас какво пише отстрани на пакета в ръката ми.

Гласът на Коул се лееше от близките колони, саркастичен и секси: *Аз съм заменим.*

— Какво е правил той? — попита ме тя, без да поглежда към спринцовката.

— Нямам представа — отвърнах. — Не бях тук.

Изабел се протегна и ми помогна да притисна по-стабилно единия от пакетите.

— Тъпо лайно — изсумтя тя.

Забелязах, че треперенето намалява, и отбелязах този факт:

— Успокоява се.

Реших, че ако прекаля с оптимизма, това ще изкуши съдбата да ме накаже по някакъв начин, така че добавих:

— Или пък е мъртъв.

— Не е мъртъв — каза Изабел. Само дето не звучеше много убедена в думите си.

Вълкът лежеше неподвижно с глава, изкривена под гротесков ъгъл. Пръстите ми бяха почервенели заради студените пакети с пържени картофи, които държах. Стояхме в пълно мълчание. Междувременно Грейс най-вероятно се бе отдалечила твърде много от мястото, откъдето се беше обадила. Планът ми изначално беше глупав, също толкова лишен от логика, колкото опитите ми да спася живота на Коул с пакет пържени картофи.

Гърдите на вълка си оставаха неподвижни; не знаех колко време е изминало от последния дъх, който си беше поел.

— Мамка му — промърморих тихичко.

Изабел сви ръце в юмруци и ги притисна към коленете си.

Внезапно тялото на вълка беше разтърсено от нов яростен гърч. Краката му се раздвижиха.

— Ледът — извика Изабел. — Сам, събуди се!

Аз обаче не помръднах. Бях изненадан от силата на облекчението си, докато тялото на Коул се мятеше и извиваше. Познавах много добре тази нова болка — това беше трансформация. Вълкът трепереше

и се деформираше пред очите ми, а козината някак започна да се прибира навътре под кожата. Лапите се разгърнаха в пръсти, раменете променяха формата си и се разширяваха, гръбначният стълб се огъваше. Всичко се тресеше. Вълчето тяло се изви по невъзможен начин, мускулите се издуваха под кожата, костите се триеха една в друга с ясно различимо стържене.

И така пред нас вече лежеше Коул с посинели устни и треперещи пръсти, които се опитваха да сграбчат нещо невидимо. Все още можех да видя как плътта му се разтяга и дооформя около ребрата с всяка спазматична глътка въздух, която той си поемаше. Зелените му очи бяха притворени и премигваха бавно.

Чух как Изабел си поема дълбоко дъх и осъзнах, че трябваше да я предупредя да извърне поглед. Положих ръката си върху нейната. Тя трепна.

— Добре ли си? — попитах.

— Добре съм — отговори тя твърде бързо, за да го мисли наистина. Никой не може да е добре, след като стане свидетел на нещо подобно.

Започна следващата песен от диска и когато ударният барабанен ритъм положи началото на един от най-големите хитове на НАРКОТИКА, Коул се разсмя, тихо и съвършено безрадостно.

Изабел се изправи на крака с изкривено от гняв лице, сякаш този смях ѝ беше подействал като плесница.

— Работата ми тук е приключена. Тръгвам си.

Коул протегна ръка и я хвана за глезена. Гласът му беше дрезгав, а думите звучаха слети и неясни:

— Изабел Кълпепър.

Той затвори очи, след което ги отвори отново. Два искрящо зелени, тънки процепа върху лицето му.

— Нали знаеш какво се прави.

Замлъкна за момент.

— След сигнала. Бийп.

Вдигнах очи към Изабел. На заден фон ръцете на мъртвия Виктор блъскаха по барабаните в някакъв зловец марш от отвъдното.

— Следващия път се самоубий навън — изръмжа тя на Коул. — Така на Сам няма да му се налага да изхвърля трупа ти.

— Изабел! — казах рязко.

Коул обаче не изглеждаше засегнат.

— Аз просто... — започна той и млъкна. Сега, след като вече дишаше, устните му бяха започнали да възвръщат нормалния си цвят. — Просто се опитвах да открия...

Той млъкна отново и затвори очи. Едно мускулче на рамото му продължаваше да потрепва.

Изабел прекрачи тялото му и взе чантичката си от дивана. Тя се загледа в банана, който бях оставил там, присвила очи и смръщила вежди, сякаш от всичко, което бе видяла днес, именно този банан беше най-странното нещо.

Идеята да остана сам в къщата с Коул след всичко това ми изглеждаше непоносима.

— Изабел... — казах. Поколебах се за миг. — Не е нужно да си тръгваш.

Тя погледна отново към Коул и стисна устни. Сред дългите й мигли проблясваше самотна капчица.

— Съжалявам, Сам.

Когато си тръгна, затръшна вратата след себе си толкова силно, че всичките чаши, които Коул бе оставил върху плотa, зазвънтяха.

ОСМА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Докато стрелката на километража беше над числото шейсет и пет, всичко, което виждах, бе пътят.

Тесните пътища в Мърси Фолс изглеждаха по един и същи начин след мръкване. Големи дървета, после малки дървета, после крави, после големи дървета, после малки дървета и после отново крави. След това цикълът започваше отначало. Вземах рязко завоите, като гумите на джипа ми понякога се озоваваха за миг отвъд ронещите се краища на пътя, после ускорявах още повече на правите участъци. На едно място завих толкова бързо и рязко, че празната ми чаша за кафе излетя от стойката си. Тя се блъсна във вратата от страната на пасажера и се изтърколи по постелката на земята при следващото яростно завъртане на волана. Усещах, че все още не карам достатъчно бързо.

Това, което исках, беше да се движа по-бързо от въпроса: *Какво би се случило, ако бях останала?*

Досега никога не ме бяха глобявали за превишена скорост. Да имаш за баща преуспял адвокат, който избухва при най-малкия повод, беше фантастична предпоставка за разумно шофиране; обикновено ми стигаше само да си представя лицето му, за да намаля скоростта под ограничението. Да не говорим, че на това място просто нямаше смисъл да караш бързо. Живеех в проклетия Мърси Фолс с население от осем хиляди души. Ако човек настъпеше малко повече газта, спонтанно се озоваваше от другата страна на града.

Точно в момента обаче една вихрена разправия с някое ченге ми се струваше прекрасен отдушник за прелестното ми настроение.

Не се насочих към къщи. Вече знаех, че пътят дотам от мястото, където се намирах, щеше да ми отнеме двайсет и две минути. Не беше достатъчно.

Проблемът беше, че той ми бе влязъл под кожата. Бях направила грешката да се приближа твърде близо до него и в резултат бях лепнала болестта с кодово име „Коул“. Въпросната идваше в комплект с крайно специфичен набор от симптоми. Раздразнителност. Резки промени в настроението. Недостиг на въздух. Загуба на апетит. Равнодушни, безжизнени очи. Умора. Следваха гнойните пъпки и бубоните, също както при чумата. А после идваше смъртта.

Наистина мислех, че съм се оправила. Както се оказа обаче, ставаше дума просто за ремисия.

Освен това не ставаше дума само за Коул. Така и не бях казала на Сам за баща ми и Маршал. Опитвах да убедя себе си, че баща ми няма как да успее с отмяната на закона за защита на вълците. Дори и с помощта на член на Конгреса. И двамата бяха важни клечки в градовете, където живееха, но да бъдеш важна клечка в щата Минесота бе нещо съвсем различно. Не беше нужно да изпитвам чувство за вина, задето тази вечер не бях предупредила Сам.

Бях толкова увлечена в мислите си, че изобщо не забелязах кога огледалото ми за задно виждане се беше изпълнило със синьо-червени отблясъци. После сирената нададе воя си. Не бе продължителен — просто кратко излайване, с което ченгето да ме предупреди, че е зад мен.

Внезапно вихрената разправия с органите на реда вече не ми се струваше като чак толкова блестяща идея.

Отбих от пътя. Извадих шофьорската книжка от чантата си и талона на колата от жабката, след което свалих прозореца.

Когато ченгето се приближи, видях, че носи кафява униформа и голяма, странно изглеждаща шапка. Това означаваше, че е щатски полицаи, а не местен. Щатските полицаи никога не пишеха фишове.

Леле, колко бях прецакана.

Мъжът насочи фенерчето си към мен. Потръпнах и включих осветлението в купето, за да разкара проклетото нещо от очите ми.

— Добър вечер, госпожице. Талонът на колата и шофьорската ви книжка, ако обичате.

Изглеждаше леко ядосан.

— Знаете ли, че ви преследвах?

— Е, вече очевидно знам — промърморих и изключих колата от скорост.

Полицаят ме дари с една от онези лишени от веселост усмивки, които понякога се появяваха на татковото лице, когато говореше по телефона. Взе талона и книжката ми, без да ги погледне.

— Карах след вас три километра, преди да спрете.

— Бях се разсеяла.

— Не може да карате по този начин. Ще трябва да ви напиша акт за шофиране със сто и десет километра в час в район, където ограничението е осемдесет. Сега се връщам. Ще ви помоля да не местите колата си от тук.

Той отиде до собствената си кола. Оставих прозореца отворен, въпреки че разни буболечки вече бяха започнали да се роят около лампите в купето. Представих си реакцията на баща ми, когато научеше за тази глоба, и затворих очи, отпусайки се назад в седалката. Щяха да ми забранят да излизам от вкъщи. Да ми вземат кредитната карта. Да ми забранят да говоря по телефона. Родителите ми разполагаха с най-различни средства за мъчение, които бяха изобретили още в Калифорния. Вече беше излишно да се чудя дали трябва да се срещна отново със Сам или с Коул, защото щях да бъда затворена вкъщи чак докато не завърша.

— Госпожице?

Отворих очи и се изправих в седалката. Полицаят отново беше застанал до прозореца и държеше в ръка талона и книжката ми, както и малко черно тefтерче под тях. Гласът му звучеше различно отпреди.

— Книжката ви е на името на Изабел Р. Кълпепър. Случайно да сте роднина на Томас Кълпепър?

— Той ми е баща.

Полицаят почука с химикалката си върху кочана с глоби.

— Разбирам — каза, след което ми подаде книжката и талона.

— И аз така си помислих. Карахте твърде бързо, госпожице. Не бих искал да ви спирам отново за нещо подобно.

Зяпнах книжката в ръцете си. Вдигнах очи към него:

— Ама какво стана с...?

Полицаят докосна периферията на шапката си:

— Приятна вечер, госпожице Кълпепър.

ДЕВЕТА ГЛАВА

CAM

Аз бях генерал. Стоях буден през по-голямата част от нощта, преглеждайки карти и обмисляйки стратегии за начина, по който можех да се противопоставя на Коул. Столът на Бек беше моята крепост и аз се люлеех напред-назад в него. Нахвърлях бележки за потенциалния диалог, който трябваше да проведе, върху стария календар на Бек и редях пасианси на компютъра, за да предскажа изхода от неизбежния сблъсък. Ако спечелех тази игра, щях да кажа на Коул, че за да остане в тази къща, ще трябва да спазва определени правила. Ако загубех, щях да си мълча и да чакам, за да видя какво ще се случи. Докато нощта напредваше, си измислях все по трудни правила: ако спечелех, но това ми отнемеше повече от две минути, щях да напиша бележка на Коул и да я залепя върху вратата на стаята му. Ако спечелех и първият поп, който отворех, беше купа, щях да му се обадя от работа и да му прочета списъка с новите закони на съжителството ни.

Между отделните игри прехвърлях различни изречения из главата си. Някъде там със сигурност имаше думи, способни да изразят моята загриженост за Коул, без да прозвучат твърде покровителствено. Думи, които звучаха тактично, но непреклонно. Само дето така и не можех да намеря мястото, където се криеха тези думи.

От време на време се измъквах от кабинета на Бек, слизах по сумрачното стълбище на долния етаж, заставах пред прага на гостната и наблюдавах омаломощеното от припадъка тяло на Коул, за да се убедя, че диша. После раздражението и гневът ме караха да се кача обратно в кабинета на Бек и да се върна към безсмислените си планове.

Очите ми горяха от изтощение, но не можех да заспя. Ако Коул се събудеше, можех да говоря с него. Стига само да спечелех този

пасианс. Не можех да поема риска той да се събуди, а аз да не съм наоколо, за да разговарям с него. Не бях сигурен защо не можех да поема този риск... просто бях наясно, че няма начин да заспя, знаейки, че междуременно той може да се събуди.

Когато телефонът иззвъня, се извърнах толкова рязко, че столът на Бек се завъртя. Оставих го да завърши пълния си кръг, след което внимателно вдигнах слушалката.

— Ало?

— Здравсти, Сам.

Гласът на Изабел беше рязък и някак дистанциран.

— Имаш ли минутка, за да поговорим?

Да поговорим. Принципно ненавиждах телефоните като средство за разговор. Те не ти позволяват да направиш пауза или да си поемеш дъх. Човек трябва да приказва непрекъснато, което лично на мен ми се струваше неестествено. Отвърнах ѝ предпазливо:

— Да.

— Така и нямах възможност да ти го кажа по-рано.

Продължаваше да звучи рязко и делово.

— Баща ми се среща с член на Конгреса с идеята да премахне закона за защита на вълците. Говорим за снайперисти и хеликоптери.

Не казах нищо. Не очаквах, че ще говорим точно за това. Столът на Бек все още не беше спрял напълно, така че го оставих да се завърти отново. Уморените очи горяха в черепа ми. Запитах се дали Коул вече се е събудил. Зачудих се дали все още диша. Спомних си едно малко момче с голяма шапка, което вълците събарят в снежната пряспа. Помислих си, че в момента Грейс сигурно се намира нейде ужасно далеч.

— Сам. Чуваш ли ме какво ти казах?

— Хеликоптери. Снайперисти. Да, чух те.

Гласът ѝ беше студен.

— Грейс може да бъде простреляна в главата от триста ярда.

Тези думи ме пронизаха, но по някакъв далечен, хипотетичен начин, като при съобщение за бедствие по новините.

— Изабел, какво искаш от мен?

— Това, което винаги съм искала. Да направиш нещо.

И точно в този момент усетих липсата на Грейс далеч по-ясно и болезнено, отколкото когато и да било през изминалите два месеца. Тя

ми липсваше толкова неистово, че ми се наложи да затая дъх, сякаш нейното отсъствие беше нещо реално, заседнало в гърлото ми. При това не защото присъствието ѝ тук щеше да реши тези проблеми или пък да накара Изабел да ме остави на мира. Адски егоистичната причина се криеше във факта, че ако Грейс беше тук, тя щеше да отговори на въпроса ми по различен начин. Тя щеше да знае, че когато задавам този въпрос, не искам отговор. Щеше да ми каже да отида и да поспя, а аз щях да бъда способен да го направя. И тогава този дълъг кошмарен ден щеше да приключи, а когато се събудех на сутринта, всичко щеше да ми се вижда далеч по-поносимо. Утрините губят лечебните си свойства, ако човек ги посреща буден и разтревожен.

— Сам. Абе, бога ми, сама ли си говоря?

От другата страна на линията чух шума на преминаващи коли, когато някаква врата се отвори, и после рязкото поемане на дъх след затварянето ѝ.

Осъзнах, че се държа като пълен неблагодарник:

— Съжалявам. Изабел.

Просто днес... днес беше един ужасно дълъг ден.

— Не думай.

Чух как чакълът хрущи под краката ѝ.

— Той добре ли е?

Слязох с телефона на долния етаж. Минаха няколко секунди, преди очите ми да се приспособят към ярката светлина в гостната. Бях толкова уморен, че виждах край всяка лампа мъждив ореол. Изчаках, за да се убедя, че гърдите на Коул се издигат и спускат.

— Да — прошепнах. — В момента спи.

— Което си е повече, отколкото заслужава — промърмори Изабел.

Осъзнах, че е крайно време да спра да се преструвам, че не забелязвам очевидното:

— Изабел, какво има между вас двамата?

Отговор не последва.

— Вашите взаимоотношения не са моя работа — казах колебливо. — Обаче Коул е.

— О, Сам, мисля, че е малко късничко да се позоваваш на авторитета си като водач на глутницата.

Не мисля, че наистина искаше да ме засегне, но въпреки това думите ѝ ме жегнаха. Единствено споменът за това, което Грейс ми беше казала за Изабел — за това как я е подкрепяла, когато тя си е мислела, че съм мъртъв — ме възпря да затворя телефона.

— Просто ми отговори на въпроса — има ли нещо между вас? — настоях.

— Не — отсече Изабел.

Долових реалната емоция зад това отрицание, а може би и самата тя бе искала да я доловя. Това беше *не*, което означаваше *не и в момента*. Спомних си изражението ѝ, когато беше видяла спринцовката до Коул, и се зачудих колко голяма лъжа всъщност беше това *не*.

— Той има много проблеми. Не мисля, че в момента е способен на нормална връзка, Изабел — казах.

Тя не отговори веднага. Притиснах пръсти към главата си, чувствайки призрачното докосване на болката от менингита. Погледнах към картите на компютърния монитор и установих, че нямам повече ходове. Бяха ми трябвали седем минути и двацет и една секунди, за да осъзная, че съм загубил.

— Същото важи и за теб — обади се най-накрая Изабел.

ДЕСЕТА ГЛАВА

КОУЛ

Някъде там, на планетата, наречена Ню Йорк, баща ми, доктор Джордж Сейнт Клеър, доктор на философските науки, сертифициран лекар и член на „Менса“, беше голям фен на научния процес. Той беше луд учен от добрия тип. Пукаше му защо се случват нещата. Пукаше му как се случват. Дори и когато не му пукаше за съответния обект на изследване, той се интересуваше как би могъл да подобри формулата, за да повтори експеримента по по-успешен начин.

На мен, от друга страна, ми пукаше най-вече за крайния резултат.

Също така адски много държах да не приличам по никакъв начин на баща си. Всъщност голяма част от житейските ми решения бяха основани върху философията, че не трябва да бъда като доктор Джордж Сейнт Клеър.

Точно затова ми беше изключително неприятно да се съглася с баща си по въпрос, който той намираше за наистина важен, нищо че никога нямаше да научи този факт. Когато отворих очи, чувствайки се така, сякаш вътрешностите ми са били прекарани през месомелачка, първото нещо, което направих, бе да се пресегна към бележника на нощното шкафче до мен. Бях се събудил по-рано и установих, че лежа жив на пода в гостната — което си беше изненадващо — след което някак се бях добрал до стаята си, за да поспя или пък да приключа с процеса на умирането си в по-комфортна обстановка. Имах усещането, че крайниците са били прикачени към тялото ми във фабрика с наистина отвратителен качествен контрол. Присвил очи срещу сивкавата светлина, по която нямаше как да позная кое е времето от деня, аз разтворих бележника с пръсти, които чувствах като неодушевени обекти. Трябваше да прехвърля страниците, изписани с почерка на Бек, за да стигна до собствените си записки. Написах датата, след което преписах формулата, която бях използвал

предишните дни. Почеркът ми от предходните страници изглеждаше далеч по-уверен от буквите, които надрасках сега.

епинефрин/псевдоефедрин смес 4
метод: венозна инжекция
резултат: успешен
(странични ефекти: припадък)

Затворих бележника и го оставих върху гърдите си. Щях да отворя шампанското в чест на откритието ми в първата секунда, когато успеех да остана буден. Когато прогресът, който бях постигнал спреше да ми се вижда като болест.

Отново затворих очи.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Когато се превърнах във вълк за първи път, все още не знаех основното правило на оцеляването.

Всъщност, когато за първи път попаднах в глутницата, нещата, които не знаех, бяха ужасно много: как да ловувам, как да открива другите вълци, когато се изгубя, къде да спя. Не можех да разговарям с останалите. Не разбирах вихрушката от образи, които профучаваха през съзнанието ми.

Знаех обаче едно нещо: ако се поддам на страха, ще умра.

Първият ми урок беше как да откривам глутницата. Научих го съвсем случайно. Бях сама и гладна, чувствах празнота, която храната не би могла да запълни. Вдигнах глава и дадох воля на отчаянието си, изпълвайки студената нощ с гласа си. Това беше по-скоро ридание, отколкото вой, чисто и самотно. То отекна в скалите край мен.

И тогава, няколко секунди по-късно, някой ми отвърна. Ведър кратък вой. После още един. Отне ми няколко секунди, за да осъзная, че той ме чака, за да му отговоря. Започнах да вия отново и другият вълк веднага ми отвърна. Не бях привършила със собствения си вой, когато чух гласа на втори вълк, после на още един. Ако имаше някакво ехо, не можех да го доловя. Това означаваше, че са много далеч.

Но разстоянията вече нямаха значение. Това тяло никога не се уморяваше.

Така се научих как да откривам другите вълци. Трябваша ми няколко дни, за да се запозная с йерархията в глутницата. Бързо стана ясно, че водачът е голям черен вълк. Неговото най-силно оръжие очевидно беше размерът му. Само един неодобрителен поглед от негова страна на мига караше останалите членове на глутницата да легнат по корем. Всички, освен големия сив вълк, който явно беше също толкова уважаван: той само леко присвиваше уши и снижаваше опашка, показвайки почитта си към черния водач.

От тях двамата научих езика на надмощието. Оголени зъби. Отдръпнати назад устни. Настръхнала козина по гърба.

От по-нисшите членове на глутницата пък научих за подчинението. Оголен корем, сведен поглед, присвиване на цялото тяло.

Всеки ден най-нисшестоящият вълк, болнав звяр с луд поглед, получаваше напомняне за това къде му е мястото. Той биваше хапан, приковаван към земята, принуждаван да яде последен. Мислех си, че да бъдеш най-нисшестоящ е лошо, но се оказа, че има и нещо още по-лошо: да бъдеш игнориран.

Имаше една бяла вълчица, която винаги се движеше встрани от глутницата. Тя беше невидима. Никой не я включваше в игрите, дори и сиво-кафявият смешник на глутницата. Той би си играл дори с птиците, но никога не играеше с нея. Тя липсваше по време на лова, никой ѝ нямаше доверие, всички я игнорираха. Отношението на останалите към нея обаче не беше изцяло неоправдано: също като мен тя, изглежда, не знаеше как да говори езика на глутницата. А може би бях твърде милослива. Реално изглеждаше така, сякаш тя просто няма желание да използва това, което знае.

В нейните очи се таяха тайни.

Видях я да влиза в контакт с друг вълк един-единствен път — когато тя изръмжа на сивия вълк и той я нападна.

Мислех, че ще я убие.

Тя обаче бе силна; схватката сред папратта продължи твърде дълго и в крайна сметка смешникът се намеси, поставяйки тялото си между двата биещи се вълка. Той обичаше мира. Когато обаче сивият вълк разтърси козината си и се отдалечи, сиво-кафявият смешник се обърна към бялата вълчица и ѝ показа зъбите си. Напомни ѝ, че независимо от това, че е прекратил боя, не желае тя да се навърта наоколо.

След тази случка реших да не бъда като нея. Дори и към омега вълците се отнасяха по-добре. В този свят нямаше място за единаци. Затова отидох, свела глава, при черния алфа вълк.

Опитвах се да науча всяко нещо, което виждах, а и инстинктите ми нашепваха това, което не можех да запомня. Присвити назад уши, извърната глава, присвито тяло, за да изглеждам по-малка. Облизах брадичката му и помолих да бъда приета в глутницата. Смешникът

наблюдаваше отстрани, а аз го стрелнах с поглед и го дарих с вълча усмивка толкова бързо, че само той да ме види. Съсредоточих се и успях да изпратя образ: аз, тичаща заедно с глутницата, участваща в игрите, помагаща в лова.

Посрещнаха ме толкова бурно и бързо, сякаш всичко, което бяха чакали, бе да се приближа. Тогава разбрах, че бялата вълчица е била отхвърлена само защото сама е избрала този път.

Уроците ми започнаха. Докато пролетната зеленина се разгръщаше край нас с неразтворени цветчета, чийто аромат бе толкова сладък, че напомняше за разложение, докато земята ставаше все по-мека и влажна, аз се превърнах в ученика на глутницата. Сивият вълк ме научи как да се промъквам към плячката, как да бягам встрани, за да може сърната да долови миризмата ми, докато останалите я заобикалят. Черният алфа водач ме научи как да проследявам маркираните с урина граници на територията ни. Смешникът ме научи как да заравям храна и да маркирам празните скривалища. Всички, изглежда, искрено се забавляваха с моето невежество. Дълго след като бях научила ролята си в игрите, те ме насърчаваха с шеговити поклони, присвили предните си лапи и вдигнали високо размаханите си опашки. Веднъж, когато бяхме огладнели до степен на умопомрачение, аз успях да уловя сама една мишка, а те подскачаха край мен и празнуваха, сякаш съм хванала цял лос. Когато ме изпревареха в някой лов, те се връщаха при мен с късове от плячката, сякаш бях малко вълче; в продължение на много време оцелях единствено благодарение на добротата им.

Когато се свиех на кълбо и започнех да плача тихичко, докато момичето, което живееше вътре в мен разкъсваше вътрешностите ми на парчета, останалите вълци оставаха на стража, за да ме пазят, въпреки че не бях сигурна какво точно може да заплаши живота ми. Ние бяхме най-едрите обитатели на тази гора, като се изключат елените, но за да намерим такъв, трябваше да тичаме с часове.

И ние тичахме. Нашата територия беше обширна; първоначално дори ми се струваше безкрайна. Независимо от това колко далеч отивахме, за да преследваме плячката си, ние винаги се връщахме на същото място в гората, заобиколено от дървета с бледи кори. *У дома. Харесва ли ти?*

Понякога виех през нощта, обзета от глад, който не можеше да бъде утолен с храна, докато мислите ми опитваха да се вкопчат в нещо, което не можеше да се побере в главата ми. Моят вой подканяше и другите да започнат и ние пеехме заедно, предупреждавахме другите за присъствието си и плачехме за тези членовете на глутницата, които не бяха сред нас.

Продължавах да го чакам.

Знаех, че той няма да дойде, но въпреки това виех, а когато го правех, другите вълци ми изпращаха образи, с които да ми покажат как е изглеждал: гъвкав, сив, с жълти очи. Аз им отговарях с мои собствени образи — на вълк, застанал в края на гората, който ме наблюдава мълчаливо. Тези образи бяха толкова ясни, колкото и стройните дървета край мен, и нуждата да го открия беше нетърпима, но просто не знаех къде да го търся.

Не само очите му ме преследваха. Те бяха просто портали, които ме отвеждаха към други полуспомени и полуобрази, към неясни спомени за самата мен, които не можех да хвана; по-неуловими и от най-бързата сърна. Мислех, че този неясен, непоносим глад ще ме убие.

Вече се бях научила как да оцелявам като вълк, но все още не знаех как да живея като такъв.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Трансформирах се рано един следобед. Казвам „един“ следобед, защото нямах абсолютно никаква представа за времето. Не знаех колко бе минало от последния път, когато бях самата себе си в „При Бен: Риболовни принадлежности“. Бях наясно единствено с факта, че се намирам в малкото, обрасло с храсталаци паркче близо до къщата на Изабел. Лицето ми беше притиснато към калта, покриваща цветната мозайка, която бях видяла за първи път преди няколко месеца. Явно бях лежала тук достатъчно дълго, защото камъните се бяха отбелязали върху бузата ми. Някъде над мен патиците край езерото бяха увлечени в шумен разговор. Изправих се внимателно и когато се убедях, че краката ме държат, изчистих повечето от полепналите по тялото ми листа.

Произнесох на глас „Грейс“. Патиците спряха да крякат.

Бях невероятно доволна от това, че мога да си спомня името си. Вълчето ми битие беше снижило драстично стандартите ми за чудесата. Възможността да го произнеса ясно и отчетливо доказваше, че човешката ми форма е достатъчно стабилна, за да рискувам да отида до дома на семейство Кълпепър. Проникналите през клоните слънчеви лъчи стоплиха гърба ми, докато се промъквах между дърветата. След като се убедих, че алеята за коли е празна — в крайна сметка, бях чисто гола — притичах през двора до задната врата.

Последния път, когато Изабел ме беше довела тук, тази врата беше отключена. Помня как изкоментирах този факт и Изабел ми каза, че винаги забравя да я заключи.

И, днес отново беше забравила.

Внимателно се вмъкнах вътре и открих телефона в безупречно чистата и лъскава кухня. Миризмата на храна беше толкова неустоима, че за момент просто стоях с телефона в ръка, преди изобщо да ми хрумне, че трябва да набера съответния номер. Изабел вдигна веднага.

— Здравсти — казах. — Аз съм. В момента съм у вас. Тук няма никого.

Стомахът ми изкъркори. Погледнах към кутията за хляб, от която примамливо се подаваше опаковката на франзела.

— Не мърдай от там — нареди ми тя. — Ей сега идвам.

Половин час по-късно Изабел ме откри в залата с ловните трофеи на баща ѝ, облечена в старите ѝ дрехи и ядяща франзела. Мястото беше забележително по един крайно зловещ начин. Като за начало беше огромно; таванът беше на височината на двуетажна постройка, беше сумрачно като в музей, а помещението бе по-дълго от цялата къща на родителите ми. Също така бе пълно с дузини препарирани животни. Предполагах, че Том Кълпепър е убил всичките. Дали беше законно да застреляш лос? Всъщност имаше ли изобщо лосове в Минесота? Смятах, че ако някой изобщо ги е виждал, това трябваше да съм самата аз. Може би си ги беше купил. Представих си мъже в униформи на доставчици, които разтоварват мъртви животни със стиропорена опаковка на рогата.

Вратата се затвори зад Изабел, а звукът отекна като в църква. Резонансът от почукващите ѝ по пода токчета наред пълната тишина само подсили църковното усещане.

— Изглеждаш отвратително щастлива — отбеляза тя, когато застана до мен, защото продължавах да се хиля срещу лоса. — Дойдох максимално бързо. Виждам, че си открила гардероба ми.

— Да — отвърнах. — Благодаря ти за дрехите.

Тя хвана ръкава на старата жълта тениска с надпис „Академия Санта Мария“, която бях облякла:

— Тази тениска събужда ужасни спомени. По онова време бях Изабел К., защото моята най-добра приятелка също се казваше Изабел. Изабел Д. Леле, каква кучка беше.

— Не исках да съсия нещо хубаво, в случай че се трансформирам — обясних, стрелвайки я с поглед. Бях ужасно щастлива да я видя. Всеки друг от приятелите ми най-вероятно би ме прегърнал, след като не сме се виждали от толкова много време. Само дето не смятах, че Изабел прегръща, когато и да било, при каквито и да е обстоятелства. Усетих как нещо в стомаха ми се усуква — ясно предупреждение, че може и да не остана Грейс за толкова дълго,

колкото се надявах. — Баща ти ли е застрелял всичките тези животни? — попитах.

Изабел се намръщи:

— Не всичките. Предполагам, че някои от тях е отегчил до смърт с тирадите си.

Изминахме няколко фута и аз се спрях пред препариран вълк със стъклени очи. Очаквах, че в мен ще се надигне ужас, но нищо подобно не се случи. Малките кръгли прозорци пропускаха тесни снопове светлина, които падаха върху лапите на вълка. Беше проскубан, изсъхнал и прашен, изглеждаше така, сякаш никога не е бил жив. Очите му бяха направени в някоя фабрика и не можеха да ми кажат кой точно е бил този вълк като звяр или като човек.

— От Канада е — обади се Изабел. — Попитах го. Не е някой от вълците в Мърси Фолс, така че не е нужно да го зяпаш.

Не бях сигурна дали трябва да му вярвам.

— Липсва ли ти Калифорния? — попитах. — И Изабел Д.

— Аха — отвърна Изабел, след което смени темата. — Обади ли се на Сам?

— Не можах да се свържа с него.

Телефонът му се беше включил директно на гласова поща най-вероятно пак беше забравил да го зареди и батерията му беше паднала. Пробвах да не позволя на разочарованието да се изпише върху лицето ми. Изабел не би ме разбрала, пък и в момента нямах по-голямо желание да споделям мъката си с нея от това, което демонстрираше самата тя.

— И аз не можах — кимна тя. — Оставих му съобщение в работата.

— Благодаря ти — казах. Истината обаче беше, че не вярвах да се задържа още много в собственото си тяло. Напоследък се трансформирах в човек за по-дълго време и на разни неприятно отдалечени от цивилизацията места, но въпреки това все още не оставах в човешката си форма за повече от час. Понякога дори не успявах да остана човек толкова, че да може доскоро вълчият ми мозък да регистрира промяната във формата ми. Нямах представа колко време беше минало. Всичките тези дни, които безмълвно отминаваха край мен...

Погалих муцуната на вълка. Беше прашна и твърда, все едно докосвах лавица. Искаше ми се да съм в къщата на Бек и да спя в леглото на Сам. Или дори в собствения си дом, където да се подготвям за последния си месец в училище. Заплахата от скорошна трансформация обаче караше всичките ми останали притеснения да изглеждат незначителни.

— Грейс — обади се Изабел. — Баща ми се опитва да накара един свой приятел от Конгреса да му помогне да извади вълците от списъка със защитените видове. Иска да докара хеликоптери и да ги избие от въздуха.

Стомахът ми започна да се извива отново. Направих няколко крачки по разкошния дървен под и се приближих до следващото животно — изумително голям заек, замръзнал завинаги насред скока си. Между задните му крака имаше паяжина. Том Кълпепър... нужно ли беше да продължава с манията си да преследва вълците? Нямах ли да спре най-накрая? Знаех, че няма. Той не възприемаше тази си мания като отмъщение, а като предотвратяване на бъдещи инциденти. Беше рицар на правдата, размахал мечата си, за да не последват и други невинни хора съдбата на собствения му син. Ако наистина, ама наистина се постараях, бях способна да видя нещата от неговата гледна точка и за две секунди да спра да го възприемам като чудовище. Заради Изабел.

— Същата си като Сам! — отсече Изабел. — Изобщо не изглеждаш притеснена. Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти — казах тихо. Погледнах към отраженията ни в блестящото дърво. Беше забележително приятно да видя мътните, размазани очертания на човешкото си тяло. Внезапно усетих как ме изпълва носталгия по любимите ми дънки. Въздъхнах. — Просто съм малко уморена от всичко това. В момента имам твърде много проблеми на главата, за да се занимавам и с този.

— Да, ама някой трябва да се занимае с него. Независимо дали ти харесва или не. А Сам е по-лишен от усещане за практичност дори и от... — Изабел се запъна, очевидно неспособна да се сети за нещо, по-зареяно в облаците от Сам.

— Знам, че трябва да се заемем с проблема — казах уморено. Неприятното усещане в стомаха ми отново напомни за себе си. —

Това, което трябва да направим, е да ги преместим, но точно в момента не мога да измисля как точно ще стане това.

— Да ги преместим?

Приблжих се бавно до следващото животно. Беше някакъв вид гъска, която тичаше с разперени криле. Може би идеята беше, че в момента се приземява. Падащата косо следобедна светлина си играеше със зрението ми и черното око на гъската изглеждаше така, сякаш мъртвата птица ми намига.

— Очевидно е, че трябва да ги отведем далеч от баща ти. Той няма да спре. Все някъде трябва да има по-безопасно място.

Изабел се разсмя. Кратък смях, напомнящ на изсъскване.

— Обожавам начина, по който даде разумно предложение за две секунди, а Сам и Коул не могат да измислят нищо вече втори месец.

Погледнах към нея. Тя ме дари с крива усмивка, повдигайки едната си вежда. Това явно беше нейният начин да покаже, че е възхитена от мен.

— Е, може и да не свърши работа — промърморих. — Искам да кажа, че в крайна сметка преместването на цяла глутница диви животни...

— Така си е, но поне е някаква идея. Хубаво е да видя някого, който знае как да използва мозъка си.

Намръщих се. Двете отново извърнахме очи към гъската. Беше спряла да намига.

— Боли ли те? — попита Изабел.

Осъзнах, че тя гледа към лявата ми ръка, която бях притиснала несъзнателно към ребрата си.

— Само мъничко — излъгах. Тя не се заяде заради липсата ми на откровеност.

И двете подскочихме, когато телефонът ѝ звънна.

— За теб е — каза тя, преди дори да го извади. Погледна към дисплея, след което ми го подаде.

Стомахът ми се стегна. Не можех да преценя дали причината беше вълкът вътре в мен или спонтанно обзелата ме нервност.

Изабел ме шляпна по ръката. Кожата ми се раздвижи неприятно под дланта ѝ.

— Каж ми нещо — напомни ми тя.

— Здравсти — казах. Или по-скоро изграчих.

— Здравсти — прошепна Сам толкова тихо, че едва го чух. — Как си?

Присъствието на Изабел до мен ме напрягаше, така че се извърнах към гъската. Тя отново ми намигна. Чувствах кожата си като някаква чужда материя, обгърнала тялото ми.

— Вече съм по-добре.

Не знаех какво се очаква да кажа за две минути, след като сме били разделени два месеца. Не исках да говоря. Исках да се сгуша до него и да заспя. Повече от всичко на света исках да го видя отново, да надникна в очите му и да се убедя, че старите чувства са там. Не исках гръмки фрази и претенциозни разговори — просто исках да знам, че нещо е останало постарому, след като всичко друго се бе променило. Усетих как ме изпълва гняв към проклетия телефон, който донасяше до мен само гласа му, когато имах нужда от докосване. Гняв към нестабилността на собственото ми тяло, към вълците, които ме бяха създали и съсипали.

— Идвам — каза той. — След десет минути.

Казано по друг начин — с осем минути закъснение. Костите ме боляха.

— Наистина бих... — млъкнах и стиснах зъби, за да не извикам. Това беше най-лошата част — когато наистина започваше да боли, но аз знаех, че скоро нещата ще станат още по-болезнени — ... искала да пийна малко какао, когато се върна. Шоколадът ми липсва.

Сам въздъхна. Той знаеше какво става и фактът, че знаеше, беше по-болезнен от самата трансформация.

— Знам, че е трудно — промълви. — Мисли си за лятото, Грейс. Помни, че то ще го спре.

Очите ми горяха. Присвих рамене в отчаян опит да игнорирам присъствието на Изабел.

— Искам да спре сега — прошепнах и се почувствах отвратително заради признанието си.

— Ти... — започна Сам.

— Грейс — просъска Изабел, грабвайки телефона от ръката ми. — Трябва да се махнеш от тук. Родителите ми се прибраха!

Тя затвори телефона, а междувременно самата аз чух гласовете в съседната стая.

— Изабел! — провикна се отдалеч Том Кълпепър.

Вътрешностите ми се разтягаха и раздираха.

Изабел ме бутна към някаква врата и аз се озовах в друга стая.

— Влизай вътре. И мълчи! Аз ще оправя нещата — каза бързо тя.

— Изабел — простенах. — Аз не мога...

Масивната стара брава в другия край на залата изтрещя като изстрел в същия момент, когато Изабел затръшна вратата пред лицето ми.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

В първия момент не можах да разбера дали баща ми е видял Грейс. Неговата неизменно сресана коса беше разчорлена, а очите му бяха изпълнени с ужас, изумление или някаква друга неясна емоция. Той беше отворил вратата толкова рязко и силно, че бравата се бе блъснала в стената зад нея и беше отскочила. Препарираният лос се разклати и аз го зачаках да се катурне. Досега никога не се бях замисляла колко яка гледка би се получила, ако всичките тези животни започнеха да падат като плочки от домино. След малко лосът спря да се тресе, но баща ми продължи да трепери.

Изгледах го намръщено, за да прикрия безпокойството си.

— Е, няма спор, това си беше доста драматично влизане — отбелязах и се облегнах на вратата, водеща към стаята с пианото. Надявах се, че Грейс няма да счупи нищо вътре.

— Благодаря ти, Боже — възкликна баща ми, сякаш не бях казала абсолютно нищо. — Защо не си вдигаш телефона, по дяволите?

Погледнах го недоверчиво. Всъщност доста често игнорирах позвъняванията от родителите си и ги оставях да си поговорят с гласовата ми поща. Аз им *връщах* обажданията. Евентуално. Това, че не си бях вдигнала телефона по-рано днес, не би следвало да им докара язва.

Мама се втурна в стаята с кървясали очи и катастрофално размазан грим. Бях доста впечатлена, предвид факта, че тя обикновено караше сълзите си да изглеждат като моден аксесоар. Помислих си, че причината за цялата тази сценка може да е ченгето, което ме беше спряло, но не можех да си представя как нещо подобно би могло да извади мама от равновесие.

— Защо мама плаче така? — попитах с подозрение.

Гласът на майка ми спокойно би могъл да мине за ръмжене на диво животно:

— Изабел, дадохме ти този мобилен телефон с конкретна цел! Бях двойно впечатлена. Браво на нея. Обикновено тя оставяше наистина добрите реплики на татко.

— В теб ли е в момента? — попита баща ми.

— Господи! Къде точно се очаква да съм си го завряла, за да е в мен? В чантата ми е.

Баща ми стрелна майка ми с поглед:

— От днес нататък очаквам да го вдигаш — каза той твърдо. — Освен ако не си в час или не си загубила някой крайник, очаквам този телефон да бъде вдиган и поставян до ухото ти, когато видиш, че обаждането е от нас. В противен случай можеш да се сбогуваш с него. Да имаш телефон е...

— Привилегия. Да бе, знам.

Чух някакво шумолене в стаята с пианото зад мен. За да го прикрия, започнах да ровя из чантата си. Когато шумоленето спря, извадих телефона, за да покажа, че е у мен. Дисплеят показваше, че имам дванайсет пропуснати обаждания от родителите ми. И нито едно от Коул, което — след цял месец, през който непрекъснато имах поне по едно пропуснато обаждане от него — бе малко странно. Намръщих се.

— Е, някой ще ми каже ли каква е цялата тази паника?

Баща ми се прокашля:

— Травис се обади и ми каза, че полицията е открила труп в гората. На момиче. Тялото все още не е идентифицирано.

Това никак не беше хубаво. За щастие знаех, че Грейс е в стаята зад гърба ми и издава странни дращеци звуци. Осъзнах, че мама ме гледа напрегнато. От мен явно се очакваше да реагирам по някакъв начин, така че реагирах:

— И вие просто сте решили, че някакъв си случаен труп е именно моят?

— Тялото е било открито съвсем близо до нашия имот, Изабел — тросна се мама.

Тогава татко каза това, което никак знаех, че ще каже:

— Била е убита от вълци.

Внезапно бях изпълнена от чудовищен гняв към Сам, Коул и Грейс, които не бяха реагирали, въпреки че им бях казала да направят *нещо*.

От стаята с пианото се разнесоха нови шумове, така че повиших тон, за да ги заглуша:

— Е, цял ден бях на училище. Трудничко е да те убият в училище.

После, понеже осъзнах, че трябва да попитам, за да не изглеждам гузна, добавих:

— Кога ще разберат коя е тя?

— Нямам представа — отговори татко. — Казват, че тялото е доста обезобразено.

— Отивам да се преоблека — изведнъж заяви мама, след което се завъртя на пети и излезе от стаята.

За момент не можах да разбера причината за внезапното ѝ оттегляне. После осъзнах, че сигурно си беше спомнила за смъртта на брат ми, представила си е как Джек е бил разкъсан от вълците. Самата аз нямах подобни проблеми в момента, защото знаех как беше умрял в действителност.

Точно тогава от стаята с пианото се чу трясък, достатъчно ясен, за да накара баща ми да присвие очи.

— Съжалявам, че не си вдигнах телефона — казах гръмко. — Не съм искала да разстройвам мама. Хей, между другото, нещо се удари в шасито на колата ми на път за вкъщи. Ще го погледнеш ли?

Очаквах баща ми да откаже, да се втурне в другата стая и да види как Грейс се трансформира във вълк. Вместо това обаче той въздъхна и кимна, насочвайки се към противоположната врата.

Разбира се, на колата ми ѝ нямаше нищо, но той прекара достатъчно време в търсене на мнимата щета, за да мога да изтичам до стаята с пианото и да проверя дали Грейс не е потрошила нашия „Стейнуей“. Всичко, което открих обаче, беше отворен прозорец. Наведох се навън и зърнах нещо жълто — моята тениска от Академията „Санта Мария“ висеше от един клон.

Никога не беше имало по-неподходящ момент за Грейс да обикаля горите на Мърси Фолс в облика на вълк.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

CAM

И така, бях я изпуснал отново.

След телефонното обаждане изгубих цели часове в правене на... нищо. Бях обсебен от гласа на Грейс, а мислите препускаха през главата ми, понесли един и същи въпрос, отново и отново. Чудех се дали щях да успея да я видя, ако бях получил обаждането по-рано, ако не бях отишъл до колибата, за да проверя дали някой не е бил там, ако след това не бях продължил навътре в гората, крещейки през клоните към небесата, отчаян заради припадъка на Коул и отсъствието на Грейс, смазан под тежестта на собственото си битие.

Давех се в бурния океан на тези въпроси чак докато светлината на деня не угасна. Часовете отминаваха и потъваха в забвение, сякаш се бях трансформирал, само дето така и не бях напуснал собствената си кожа. Бяха минали години, откакто бях пропилявал времето си по такъв начин.

Някога това беше моят живот. Гледах през прозореца с часове, докато вече не можех да стоя изправен, повален от нуждата за сън. Точно тогава бях отишъл при Бек за първи път — трябва да съм бил на около осем години, малко след като моите родители бяха оставили кървавите рани върху китките и в душата ми. Понякога Улрик просто ме хващаше под мишниците и ме отнасяше в кухнята, към истинския живот, обитаван от други хора, но дори и там аз бях просто мълчаливият, непрестанно треперещ пришелец. Часовете, дните и месеците отминаваха, докато аз се лутах изгубен в някаква друга реалност, където нито Сам, нито вълкът в него бяха добре дошли. Бек беше този, който в крайна сметка развали злата магия.

Той ми подаде хартиена кърпичка — доста странен подарък, който ме върна в настоящето. Бек я размаха пред мен.

— Сам. Лицето ти.

Докоснах бузите си, които в момента не бяха мокри, но носеха лепкавия спомен от стичалите се по тях сълзи.

— Ама аз не плача — казах му.

— Знам, че не плачеш.

Докато притисках кърпичката към бузата си, Бек заговори отново:

— Мога ли да ти кажа нещо? В главата ти има много празни кашони, Сам.

Погледнах го неразбиращо, но думите му отново бяха достатъчно странни, за да задържат вниманието ми.

— Там вътре има много празни кашони и ти можеш да слагаш разни неща в тях.

Той ми подаде нова кърпичка за другата буза.

На този етап все още няхах пълно доверие на Бек. Помня как си помислих, че той си прави с мен някаква много груба шега, която не схващам. Попитах предпазливо:

— Какви неща?

— Тъжни неща. Имаш ли много тъжни неща в главата си?

— Не — заявих.

Бек засмука долната си устна, след което бавно я отпусна.

— Е, аз пък имам.

Това вече беше изненадващо. Не го попитах нищо, но се приведох към него.

— И тези неща ме карат да плача — продължи Бек. — Някога ме караха да плача по цял ден.

Помня как си помислих, че най-вероятно ме лъже. Не можех да си представя Бек да плаче. Той беше твърд като камара. Дори и тогава, облегнал ръка на пода пред мен, изглеждаше уравновесен, уверен в себе си, непоклатим.

— Не ми ли вярваш? Можеш да попиташ Улрик, защото именно на него му се налагаше да се оправя с мен по онова време — каза Бек. — Знаеш ли какво направих с онези тъжни неща? Прибрах ги в кашони. Прибрах в кашоните всичките тъжни неща от главата си, след което ги затворих, залепих ги с тиксо, подредих ги в ъгъла и метнах одеяло отгоре им.

— *Мозъчно* тиксо? — предположих с лека усмивка. В крайна сметка тогава бях на осем.

Бек се усмихна. Това беше странна, някак интимна усмивка и по онова време не можах да разбера какво се крие зад нея. Сега вече знаех, че тя изразяваше облекчение, защото бе успял да ме накара да се пошегувам, колкото и жалка да беше шегата ми.

— Да, мозъчно тиксо. Одеялото също беше мозъчно. Сега вече не ми се налага да виждам тъжните неща. Понякога, ако поискам, предполагам, че мога да отворя онези кашони, но през повечето време просто ги оставям там, добре запечатани.

— Как точно използваш мозъчното тиксо?

— Първо трябва да си го представиш. Да си представиш как вкарваш тъжните неща в кашоните и след това как ги залепваш с мозъчното тиксо. После трябва да си представиш как ги избутваш в ъгъла на мозъка си, където нормалните ти мисли няма да се препъват в тях. Най-накрая ще трябва да метнеш одеялото върху тях. Имаш ли тъжни неща, Сам?

Ясно можех да видя прашния ъгъл на мозъка си, където стояха кашоните. Всичките бяха огромни, достатъчно високи, за да си построиш къща от тях. Имаше и няколко ролки с мозъчно тиксо. Край тях лежаха бръснарски ножчета, които ме очакваха, ако трябва да отворя отново кашоните. Или собствената си плът.

— Мама — прошепнах.

Вече не гледах към Бек, но с периферното си зрение забелязах как той преглъща.

— Какво още? — попита толкова тихо, че да го чуя само аз.

— Водата — добавих. Затворих очи. Образите бяха изплували пред очите ми ясни и отчетливи и трябваше да положа усилия, за да произнеса следващата дума. — Моите...

Докоснах белезите си.

Бек колебливо се протегна към мен и когато не се отдръпнах, той ме прегърна, а аз положих глава на гърдите му, чувствайки се мъничък, осемгодишен и съсипан.

— Самият аз — добавих.

Бек замълча за момент, без да спира да ме прегръща. Очите ми бяха затворени и имах чувството, че ударите на сърцето му, които чувах през дебелия му вълнен пуловер, бяха единственото нещо на света. После той каза:

— Сложи всичко в тези кашони, Сам, но не и себе си. Теб искаме да те запазим. Обещай ми, че ще останеш тук навън. При нас.

Двамата останахме така дълго време, а когато най-накрая се изправихме, всичките тъжни неща бяха в кашоните, а Бек беше моят баща.

Сега, много години по-късно, аз излязох навън, легнах върху големия дъвен пън в двора и се загледах в звездното небе. После затворих очи и бавно прибрах тревогите си в кашони, една по една, след което залепих картонените капаци. Прибрах саморазрушителното поведение на Коул, Том Кълпепър, дори и гласа на Изабел, защото в момента не можех да го понеса.

С всеки следващ кашон усещах как ме изпълва лекота, как гърдите ми се отпускат и вече мога да дишам свободно.

Единственото нещо, което не можах да се накарам да прибера, беше мъката ми по Грейс. Нея си запазих. Нея си бях заслужил.

След това просто останах да лежа върху пъна.

Утре бях на работа, така че трябваше да поспя, но знаех какво ще стане, ако се кача в стаята си: всеки път, щом затворех очи, краката ме заболяваха, сякаш бях тичал, клепачите ми започваха да трептят, нетърпеливи да се отворят, а аз внезапно си спомнях за разни имена, които трябваше да добавя в телефона си или си мислех как вече е крайно време да вкарам в сушилника прането, което стоеше в пералнята от една седмица.

Също така си мислех как непременно трябва да поговоря с Коул.

Диаметърът на пъна беше достатъчно голям, така че краката ми се подаваха съвсем малко от края му; дървото, или по-точно двете дървета, които бяха израснали заедно, трябва да са били наистина огромни. По пъна имаше черни петна, защото Бек и Улрик го бяха използвали като място за изстрелване на фойерверки. Като малък бях броил кръговете на дънера. Това дърво беше живяло по-дълго от всеки от нас.

Над мен звездите искряха, увлечени във вечния си кръговрат, подобно на сложно украшение, създадено от великани. Те ме теглеха към себе си, в мрака на космоса и спомените. Докато лежах, си спомних как много отдавна, в един друг живот, бях нападнат от вълците. В един миг бях самотен, онази сутрин, подобно на целия ми живот, се разгръщаше пред мен като филмова лента, в която всеки

кадър бе съвсем мъничко по-различен от предишния. Чудото на неусетните, недоловими метаморфози. А в следващия миг се бяха появили вълците.

Въздъгнах. Над мен сателитите и самолетите се плъзгаха с лекота сред звездите; група облаци, понесли светкавици в утробите си, бавно се придвижваха от северозапад. Умът ми прескачаше неспокойно от настоящето — древния пън, чиито ръбове усещах под гърба си, към миналото — раницата ми, притисната под мен, докато вълците блъскаха тялото ми към останените от снегорина преспи. Майка ми ме беше екипирала със синьо зимно палтенце на бели ивици и ръкавици, които бяха твърде пухкави, за да движа свободно пръстите си.

В спомените си така и не можех да чуя собствения си глас. Можех само да видя как устните ми се движат, как малките ръчички на моето седемгодишно аз бият вълците по муцуните. Виждах себе си някъде отстрани, синьо-бяло палтенце, приквещено под голям черен вълк. Под разкрачените му лапи дрехата изглеждаше илюзорна и празна, сякаш вече бях изчезнал, оставяйки живота като човек зад гърба си.

— Я чуй това, Ринго.

Рязко отворих очи. Трябваша ми няколко секунди, за да фокусирам погледа си върху Коул, седнал до мен на пъна с кръстосани крака. Той беше черен силует на фона на сивкавото небе и държеше китарата ми внимателно, все едно бе покрита с шипове.

Изсвири един акорд в ре мажор, при това доста зле, и запя с ниския си дрезгав глас:

— *Влюбих се в нея през лятото...* — последва несръчна смяна на акорда и Коул натърти мелодраматично следващите думи — *... в моето прекрасно лятно момиче.*

Усетих как ушите ми пламват, когато разпознах собствените си стихове.

— Намерих диска с твоите записи.

Коул остана загледан за дълго време в грифа на китарата, преди да премести надолу пръстите си върху друго прагче. Видях, че е поставил грешно всичките си пръсти, така че звуците, които изтръгваше от инструмента, бяха груби и не особено мелодични. Той изсумтя разочаровано и вдигна очи към мен.

— Докато ровех из колата ти.

Аз само поклатих глава.

— *Тя циври здраво, моето прекрасно, циврещо момиче* — добави Коул, придружавайки думите си с нов жужащ акорд. После каза свойски: — Знаеш ли, Ринго, мисля, че щях да бъда същият като теб, ако бях кърмен с лате макиато от циците на майка си и разни върколаци ми бяха чели викторианска поезия за лека нощ.

Явно забелязал изражението ми, той въздъхна.

— Уф, само не се вкисвай.

— Не съм вкиснат. Пак ли си пил?

— Смятам, че вече съм изпил всичкия наличен алкохол в къщата.

Така че — не.

— Защо си бил в колата ми?

— Ами защото ти не беше вътре.

Той изсвири отново същия акорд.

— Направо ти се набива в главата тази мелодия, не мислиш ли?

Бих искал да прекарам лятото с моето прекрасно лятно момиче, но не съм достатъчно мъжествен за моята грозна лятна катеричка...

Загледах се в някакъв самолет, който пълзеше по небосклона с примигващи светлини. Още помнех как написах тази песен в лятото, преди да срещна Грейс наистина. Всъщност тя просто изскочи в главата ми и аз бързо се приведох над китарата си, приседнал в края на леглото, опитвайки да напасна акордите към стиховете, преди мелодията да си е отишла. После я пях под душа, за да съм сигурен, че ще я запомня. Тананиках си я, докато сгъвах прането си на долния етаж, защото не исках Бек да ме чуе как пея за някакво момиче. Междувременно желаех невъзможното, желаех това, което всички ние желаехме: да надживеем лятото.

Коул прекъсна небрежното си пеене и отбеляза:

— Разбира се, харесвам повече тази песен с минорния акорд, но не мога да го докарам.

Той раздвижи пръсти и китарата изжужа възмутено.

— Тази китара се подчинява единствено на своя повелител — заявих.

— Така си е — съгласи се Коул. — Само дето Грейс не е тук.

Той ми се ухили, след което изсвири същия акорд в ре мажор.

— Този е единственият, който мога да свиря. Виж ме само. Десет години ходене на уроци по пиано, Ринго, но сложиш ли китара в ръцете ми, се превръщам в точещо лиги бебе.

Въпреки че го бях чул да свири в албума на НАРКОТИКА, беше изненадващо трудно да си представя как Коул ходи на уроци по пиано. За да изучи един музикален инструмент, човек трябва да е методичен и да се примири с известна доза еднообразие, както и с неминуемата възможност нещата да не се получат от първия път. Способността да стоиш мирно на едно място също би помогнала.

Видях светкавиците, които прескачаха от облак на облак; въздухът беше натежал, както става преди буря.

— Поставяш пръстите си твърде близо до прагчетата. Затова се получава това жужене. Премести ги оттам и натисни по-силно. Само с върховете на пръстите.

Не мислех, че съм го обяснил особено добре, но Коул премести пръстите си и този път изсвири акорда перфектно.

Зарейл поглед към нощното небе, той запя:

— *Аз съм просто готин пич, приседнал върху пън...*

Погледна ме.

— От теб се очаква да изпееш следващия ред.

Двамата с Пол бяхме играли тази игра. Замислих се дали не съм твърде раздражен от начина, по който Коул се беше подиграл с музиката ми, за да си играя с него. Помълчах известно време, но в крайна сметка изпях не особено вдъхновено и в същата тоналност:

— *Загледан в сателитите, крѐжащи край земята.*

— Браво бе, емо — засмя се Коул. Чу се далечният тътен на гръмотевица. Той изсвири нов акорд в ре мажор и изпя:

— *Ще бродя аз край кофите навън...*

Облегнах се на лакти. Коул плъзна пръсти по струните и аз изпях:

— *'Щото се превръщам в куче, щом покаже се луната.*

После го попитах:

— Все същия акорд ли ще свириш цяла вечер?

— Най-вероятно. Той ми е най-доброто попадение. Нали разбираш, аз съм звезда едnodневка.

Протегнах се, за да взема китарата си, и се почувствах като страхливец, задето го правех. Да играя тази игра с него би означавало,

че съм му простил за събитията от снощи; за това, което правеше с къщата всяка седмица, и това, което правеше със самия себе си във всяка минута от всеки ден. Когато взех китарата от него и плъзнах пръсти по струните, за да проверя дали е добре настроена обаче, осъзнах, че това е един далеч по-познат ми език от онзи, който бих използвал за сериозен разговор с Коул.

Изсвирих фа мажор.

— Това вече е друго нещо — кимна одобрително Коул. Той обаче не изпя нов ред. Вместо това сега, когато аз бях седнал с китарата в ръце, зае моето място, излегна се назад и се загледа в небето. Красив и добре сложен, той изглеждаше така, все едно позира за фотосесията на някой известен фотограф, сякаш припадъкът от миналата нощ не му се беше отразил по никакъв начин.

— Исвири онази с минорните акорди.

— Коя?

— Онази за сбогуването.

Загледах се към черните силуети на дърветата и изсвирих ла минор. За миг настана пълна тишина, нарушавана единствено от тихото жужене на някакви насекоми откъм гората.

После Коул се обади:

— Не, искам да я изпееш.

Замислих се за начина, по който се беше подиграл с моите стихове за лятното момиче, и казах:

— Не. Аз не... Не.

Коул въздъхна, сякаш беше очаквал, че ще го разочаровам. Над нас се разнесе гръмотевичен тътен, явно изпреварил буреносния облак, надвиснал над дърветата. Докато подрънквах лекичко на китарата, защото това ме успокояваше, отправих поглед към него. Беше пленително как облакът, дори и между проблясъците на светкавиците, изглеждаше осветен отвътре, събрал отразената светлина от всички къщи и градове, над които беше преминал. Изглеждаше странно изкуствен, мораво сивкав и със заострени краища. Струваше ми се невъзможно нещо подобно да съществува в природата.

— Бедните копеленца — обади се Коул, загледан в звездите. — Сигурно им е писнало да ни гледат как повтаряме все същите грешки отново и отново.

Внезапно се почувствах невероятен късметлия с моето мъчително чакане. Защото без значение колко ме измъчваше, как прогонваше съня ми и окупираше мислите ми, в края на това безкрайно чакане беше Грейс. Какво ли чакаше Коул?

— Сега? — попита той.

Спрях да свиря на китарата:

— Сега какво?

Коул се надигна и се облегна на ръцете си, все така загледан нагоре. После запя, силно и уверено. Реално погледнато обаче — от какво точно трябваше да се притеснява? Аз бях публика с около две хиляди човека по-малка от тази, с която беше свикнал.

— *Хиляда начина да се сбогуваш. Хиляди сълзи в очите...*

Изсвирих акорда в ла минор, с който започваше песента. Коул се усмихна виновно и аз осъзнах, че е запял в погрешна тоналност. Изсвирих отново акорда и този път запях. Аз също не се чувствах неуверен или притеснен, защото Коул вече ме беше чул от високоговорителите на колата и съответно нямаше как да го разочаровам:

Сто начина да се сбогуваш. Стоици сълзи в очите.

Сто начина да бъдеш сам, когато тръгнеш под звездите.

Казвам сбогом, сбогом, сбогом, крещя го с мощен глас.

Когато върна си гласа, дали ще помня кой съм аз?

Докато пеех сбогом, сбогом, сбогом, Коул започна да ми припява, добавяйки гласа си към моя точно както го бях записал в демото. Китарата не беше настроена много добре — шестата струна, както обикновено, правеше проблеми — а двамата не пеехме съвсем вярно, но въпреки това случващото се в момента беше приятно и успокояващо.

Това беше едно самотно, орфанно въже, прехвърлено през пропастта между нас. То не беше достатъчно, за да я премина, но може би стигаше, за да осъзная, че въпросната пропаст не е чак толкова широка, колкото си бях мислил в началото.

В края на песента Коул започна да имитира одобрителните викове на публиката. Внезапно обаче млъкна, погледна ме и приведе глава на една страна. Присви очи, заслушан в нещо.

Тогава и аз ги чух.

Вълците виеха. Далечните им гласове бяха мелодични, несъгласувани за миг, преди отново да запеят в хор. Тази нощ воят им беше неспокоен и прекрасен. Те чакаха, също като нас, нещо, което не можеха да назоват съвсем точно.

Коул продължаваше да ме гледа, така че казах:

— Това е тяхната версия на песента.

— Има нужда да се поработи още върху нея — отвърна ми Коул и сведе очи към китарата ми. — Но никак не е зле.

Седяхме мълчаливо и слушахме вълчия вой, заглушаван на моменти от рева на гръмотевиците. Опитах безуспешно да открия гласа на Грейс сред тях, но чувах единствено гласовете, с които бях израснал. Опитах да си припомня факта, че бях чул истинския ѝ глас по-рано днес. Това, че сега не можех да го разпозная, не значеше нищо.

— На мен лично не ми се става вир-вода — каза Коул.

Намръщих се.

— Време е да се връщаме в укритието — заяви той, плесна с ръце и с ловко движение на пръстите си изчисти невидимото насекомо от дланта си. После се изправи на крака и пъкна палци в задните си джобове, загледан към гората.

— Когато бяхме в Ню Йорк, Виктор...

Той млъкна. Чух, че телефонът в къщата звъни. Отбелязах си наум да го попитам: *Какво за Ню Йорк?*, но когато влязох вътре, установих, че се обажда Изабел, която ми каза, че вълците са убили някакво момиче и това не е Грейс, но трябва веднага да пусна проклетия телевизор.

Пуснах го и двамата с Коул седнахме на канапето пред него. Той кръстоса ръце, докато превключвах каналите.

Вълците отново бяха в новините. Някога едно момиче беше нападнато от вълци в Мърси Фолс. Репортажът за това беше кратък и спекулативен. Използваната дума беше *инцидент*.

Сега, десет години по-късно, друго момиче беше мъртво и репортажите не спираха.

Думата вече беше *изтребление*.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Това беше същински кошмар.

Светът край мен беше потънал в непрогледен мрак. Не изпълненият със силуети мрак на стаята ми през нощта, а абсолютния, бездънен мрак на място, където нямаше никаква светлина. Усетих капки по голата си кожа, злостния бич на проливния дъжд. Някъде отпред се чу силен плясък.

Навсякъде край мен чувах дъжда, сипещ се върху гората.

Аз бях човек.

Нямах представа къде се намирам.

Внезапно край мен лумна светлина. Приклезна и трепереща, имах време само колкото да видя извилата се като змия светкавица през клоните над главата ми, покритите си с кал пръсти, протегнати пред мен, и моравите призраци на дървесните стволоче.

После мракът се завърна.

Зачаках. Знаех, че ще последва, но въпреки това не бях подготвена, когато...

Тръсъкът на гръмотевицата прозвуча така, сякаш бе дошъл от вътрешността на тялото ми. Беше толкова силен, че притиснах ръце към ушите си и сведох уплашено глава, преди логиката да поеме отново контрол над мислите ми. Това беше гръмотевица. Гръмотевицата не можеше да ме нарани.

Въпреки това ускореният ми пулс блъскаше силно в ушите ми.

Изправих се наред чернотата — беше *болезнено* тъмно — и обвих ръце около тялото си. Всеки инстинкт в мен крещеше да намеря убежище.

Нова светкавица.

Къс пурпурно небе отвъд черните криви клони и... очи.

Дъхът ми секна.

Наоколо отново се стелеше мрак.

Чернота.

Затворих очи, но дори и отвъд клепачите си можех да видя избледняващия образ: голямо животно на няколко ярда от мен. Гледаше ме с немигащите си очи.

Косъмчетата по ръцете ми започнаха да настръхват в бавно, мълчаливо предупреждение за опасност. Внезапно всичко, за което можех да мисля, беше онази вечер, когато бях на единайсет. Седях върху люлката в задния двор и четях книга. Вдигнах поглед и видях вперените в мен очи... и после бях смъкната от люлката и повлечена към гората.

Оглушителна гръмотевица.

Напрегнах се, за да чуя приближаващите се стъпки.

Нова светкавица освети света край мен. Две секунди светлина, в които ги видях. Безцветните очи, отразили светкавицата. Вълк. На три метра от мен.

Това беше Шелби.

Светът потъна в мрак.

Аз се затичах.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

CAM

Събудих се.

Примигнах изненадан от това колко беше светла стаята ми посред нощ. Мислите ми започнаха бавно да се възвръщат и аз си спомних, че съм оставил лампата включена, защото не вярвах, че ще успея да заспя.

В крайна сметка обаче бях успял и в момента пред очите ми все още плуваха останките от съня, а лампата на бюрото хвърляше несиметрични сенки в другия край на стаята. Бележникът се беше плъзнал надолу по гърдите ми и виждах изписаните в него думи под ъгъл. Над мен хартиените жерави играеха лудешкия си танц, съживени от въздушния поток на отоплителната вентилация. Изглеждаха ми отчаяни в желанието си да избягат от собствените си светове.

Когато ми стана ясно, че няма да заспя отново, протегнах крак и включих с палците на босото си стъпало сиди плейъра на масата в края на леглото. От колоните се разляха звуците на акустична китара, като всяка нота от песента съвпаднаше с ритъма на сърцето ми. Докато лежах буден в леглото, си спомних за нощите преди да срещна Грейс, когато живеех в тази къща с Бек и останалите. Тогава мислех, че жеравчетата над мен, понесли спомените ми на хартиените си криле, ще ме надживеят, защото моментът, в който горите щяха да ми отнемат всичко човешко, приближаваше бавно и неумолимо. Помнех онези безсънни нощи, когато бях изгубен в очакването на неизбежния край.

По онова време копнежите ми бяха абстрактни. Исках нещо, което знаех, че не мога да имам: живот след септември, живот след двайсетата си година, живот, в който да бъде повече Сам, отколкото вълк.

Сега обаче това, за което копнеех, не беше някакво илюзорно бъдеще. Копнеех за един конкретен спомен. За това как се бях сгушил в коженото кресло в кабинета на Луис Брисбейн с книга в ръка —

Децата на хората — а Грейс стоеше зад бюрото и хапеше кранчето на молива, докато си пишеше домашното. Не разговаряхме, просто защото не беше нужно. Наслаждавах се на миризмата на кожа край мен, примесена с едва доловимия аромат на печено пиле, и слушах проскърцването на стола, докато Грейс се поклащаше напред-назад в него. От радиото до нас тихичко се разнасяха хитове от четирийсетте, а Грейс фалшиво си тананикаше някои от припевите.

След известно време тя загуби интерес към домашната си работа и дойде на креслото до мен. *Направи ми местенце*, каза ми, въпреки че нямаше начин да го сторя. Възкликнах възмутено, когато ме ощипа по бедрото, докато се опитваше да се намести. *Извинявай, ако те е заболяло*, прошепна тя, но това не бе истинско извинение, защото човек не гризва лекичко нечие ухо, докато се извинява. Ощипах я на свой ред, а тя се разсмя и притисна лице към рамото ми. Една от ръцете ѝ се мушна между облегалката на креслото и тялото ми, след което се плъзна нагоре по гърба ми. Аз се преструвах, че чета, а тя се преструваше, че си почива, което не ѝ пречеше да ме щипе по плешката, а на мен — да я гъделичкам със свободната си ръка. Продължихме да се смеем дори когато устните ни се срещнаха и се целувахме отново и отново.

На света няма по-прелестен вкус от това — вкусът на нечий смях в устата ти.

След малко Грейс действително заспа, положила глава върху гърдите ми, а аз неуспешно се опитах да я последвам в страната на сънищата. В крайна сметка взех отново книгата си и я галих по косите, докато четях под звуците на диханието ѝ. Тежестта на тялото ѝ сякаш успяваше да приземи моите реещи се мисли и в онзи миг бях част от света повече от когато и да било преди.

Така че сега, докато гледах как хартиените жерави опъват конците си в невъзможното си желание да отлетят, аз знаех какво точно искам, защото вече го бях *имал*.

Не успях да заспя отново.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Не можех да надбягам вълк.

Нито една от двете ни не виждаше особено добре в мрака, но Шелби разполагаше с вълчите си сетива, а аз бях боса, изподрана от трънаците, с прекалено къси нокти за адекватно нападение и дробове, които очевидно не можеха да поемат достатъчно въздух. Чувствах се безпомощна наред гората по време на бушуващата буря. Всичко, за което можех да мисля, бяха спомените ми за зъбите, забиващи се в ключицата ми, горещият дъх върху лицето ми и снегът наоколо, който жадно изсмукваше кръвта ми.

Изтреця нова гръмотевица, която заглуши болезнено бързия ритъм на сърцето ми.

Паниката нямаше да ми помогне.

Успокой се, Грейс.

Препъвах се в мрака между проблясъците на светкавиците, протегнала ръце пред себе си. От една страна, за да не се блъсна в нещо, а от друга, защото се надявах да открия дърво с достатъчно ниски клони, по което да се покатеря. Това беше единственото ми преимущество пред Шелби — фактът, че имах пръсти. Всички дървета, на които попадах обаче, бяха или хилави борчета, или огромни дъбове, чиито клони бяха на височина от шест или дори петнайсет метра.

А Шелби беше нейде зад мен.

Тя знаеше, че съм я видяла, и вече не си правеше труда да се промъква безшумно. Въпреки че не можеше да вижда по-добре от мен в тъмнината, аз я чувах как продължава да се движи зад мен, водена от обонянието и слуха си.

Обаче се страхувах повече, когато не я чувах.

Проблесна светкавица. Мисля, че зърнах...

Замръзнах и зачаках безмълвно. Затаих дъх. Косата беше полепнала по лицето и раменете ми; един самотен мокър кичур се бе закачил в крайчето на устата ми. Беше ми по-лесно да не дишам, отколкото да устоя на изкушението да махна този кичур оттам. Докато стоях неподвижна, мислите ми бяха окупирани от всички дребни гадости, свързани с моментната ситуация. Ходилата ме боляха. Дъждовните капки жилеха покритите ми с кал крака. Невидимите тръни бяха одрали кожата ми. Стомахът ми беше отчайващо празен.

Опитвах се да не мисля за Шелби. Опитвах да задържа очите си върху мястото, където смятах, че съм видяла ключа към спасението си, за да запомня пътя до там при следващата светкавица.

При следващия проблясък вече видях ясно това, което мислех, че съм зърнала преди малко. Забелязваше се трудно, но със сигурност беше там: черният силует на колибата, където членовете на глутницата държаха провизии и разни неща от първа необходимост. Намираше се на около стотина метра вдясно и малко над мен, на някакво възвишение. Ако успеех да се добера до там, можех да затръшна вратата пред муцуната на Шелби.

Гората отново потъна в мрак, а после тишината бе раздрана от гръмотевица. Трясъкът беше толкова силен, че за няколко секунди след това всички останали звуци сякаш бяха изсмукани от околния свят.

В безмълвния мрак аз изпънах ръце пред себе си, опитвайки се да следвам пътя към колибата. Чух Шелби зад мен. Беше близо, някакъв клон изпука, докато тя скачаше напред. Всъщност по-скоро *почувствах*, отколкото чух нейната близост. Козината ѝ докосна ръката ми. Рязко се дръпнах и

аз

падах,
ръцете ми сграбчиха
празно пространство
безкрайна чернота
падах

Така и не осъзнах, че крещя, докато дъхът в дробовете ми просто не свърши и крясъкът не секна рязко. Ударих се в нещо ледено и твърдо, неспособна да дишам. Имах само миг, за да осъзная, че бях паднала във вода, преди устата ми да се напълни с нея.

Нямаше горе и долу, единствено чернота. Единствено вода, която обгръщаше кожата ми. Беше толкова студена. Толкова студена. Цветове избухнаха пред очите ми, ярки отблясъци в чернотата. Мозъкът ми крещеше за въздух.

Размахвах ръце, за да се добера до повърхността, и вдишах дълбоко. Устата ми беше пълна с песъчлива течна кал. Чувствах я как се стича по бузите и косата ми.

Над мен проехтя гръмотевица, но звукът ми се стори страшно далечен, все едно се намирах в центъра на земята. Треперех толкова силно, че почти бях загубила контрол над тялото си, но някак успях да протегна крака, търсейки дъното под мен. Ето го... Там, където се намирах, водата стигаше до брадичката ми. Беше леденостудена и мръсна, но поне можех да се задържа на повърхността, без да се налага да гребя. Раменете ми се тресяха. Беше ми зверски студено.

И точно тогава, докато стоях в ледената вода, аз го почувствах. Бавното, съвсем бавно надигане на усещането за гадене, което тръгваше от стомаха ми и пропълзяваше нагоре по гърлото. Студът. Той ме притегляше към себе си, нашепваше на тялото ми да се трансформира.

Но аз не можех да се трансформирам. Ако се превърнех във вълк, трябваше да плувам, за да задържа главата си над водата. А не можех да плувам вечно.

Може би щях да успея да се измъкна. Отчасти плувайки, отчасти препъвайки се в ледената вода, тръгнах напред. Трябваше да има изход. Протегнатите ми ръце се блъснаха в грапава и съвършено отвесна стена, която се извисяваше отвъд досега ми. Стомахът ми започна да се извива.

Не, простенах в мислите си. Не, не се трансформирай, не сега.

Тръгнах покрай стената в търсене на път за бягство. Краищата й се издигаха нейде далеч от мен, в безкрая. Опитах да се покатеря, но не успях да забия пръсти в твърдата пръст, а корените поддаваха под тежестта ми, запращайки ме обратно в калта долу. Цялата треперех както заради студа, така и заради неизбежната трансформация. Засмуках ледената си долна устна, за да спра тракането на зъбите си.

Можех да викам за помощ, но никой нямаше да ме чуе.

Какво друго можех да сторя обаче? Фактите бяха неумолими: ако се превърнех във вълк, щях да умра. Щях да плувам, докато ми

свършеха силите, след което да се удавя. Внезапно това ми се видя като една наистина кошмарна смърт, сам-самичка, в тяло, което никой нямаше да разпознае.

Студът ме теглеше към себе си, течеше във вените ми, събуждаше болестта ми. *Не, не, не.* Само дето вече не можех да се съпротивлявам; усещах пулса си да блъска във върховете на пръстите ми, а плътта ми се гърчеше, за да придобие различна форма.

Водата се плискаше наоколо, докато вълкът вътре в мен разкъсваше тялото ми.

Крецах името на Сам в мрака чак докато не забравих как да говоря.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

CAM

— Значи това е магическото местенце, а? — попита Коул. — Ще си облечеш ли трикото?

Намирахме се пред задния вход на „Изкривеният рафт“ книжарничката, която понякога се превръщаше в мой дом. Бях спал лошо заради бурята и снощните новини, така че изобщо не ми се идваше на работа, но нямаше как да отменя смяната си без никакво предизвестие. Трябваше да призная, че завръщането към ежедневната рутина мъничко бе притъпило безпокойството ми. Е, беше рутина, като се изключи присъствието на Коул. Във всеки друг ден бих го оставил вкъщи, когато тръгна за работа, без изобщо да се замисля за това. Днес обаче бях вдигнал очи, докато си събирах нещата, и го бях видял да ме наблюдава безмълвно. Попитах го дали иска да дойде с мен. Все още не съжалявах за това си решение, но от друга страна, утринта беше още млада.

Коул ме гледаше отвисоко, застанал на ниското стълбище и хванал с ръце перилата от двете си страни. Косата му беше в съвършен безпорядък, а слабата сутрешна светлина го караше да изглежда спокоен и обезоръжаващо чаровен. Пълна заблуда.

— Трикото ми? — повторих.

— Да, бе, шибаната ти униформа на супергерой. Сам Рот, върколак през нощта и специалист по продажба на книги през деня. Не ти ли трябва пелерина за тази работа?

— Така си е — отговорих, докато отключвах вратата. — Интересът към литературата е плачевен; човек има нужда от пелерина на супергерой, дори и за да продаде готварска книга. Ти ще отидеш в задната стаичка, ако някой влезе, нали?

— Никой няма да ме разпознае в *книжарница*. Между другото, това място толкова лайняно ли изглежда отпред, колкото и отзад?

Всички магазини на главната улица споделяха една и съща задна алея, натъпкана с нашарени със спрей контейнери за боклук, бурени с размерите на недорасли палмички и найлонови пликчета, заплели се в основите на стълбищата. Никой не идваше тук, като изключим собствениците и хората от персонала; самият аз харесвах тази отчайваща занемареност, защото нещата вече бяха безнадеждни и не се чувствах гузен, задето не се опитвам да поразчистя.

— Никой от клиентите не вижда това място, така че е без значение дали е хубаво.

— Ясно, нещо като шестата песен от албума.

Коул се ухили на някаква шега, която само той си разбираше.

— Е, какъв е планът, шефе?

Отворих задната врата.

— Планът? Трябва да работя до обяд. Изабел вероятно ще дойде по някое време да ми каже какво е научила снощи. След това може би ще ти метна чувал на главата и ще отидем да хапнем някъде.

В задната стаичка цареше бъркотия от книжа и кашони, които очакваха да бъдат изхвърлени. Аз не бях особен чистник, а Карин — собственичката — имаше някаква мистериозна система за подреждане на документите, в която единствено тя намираще смисъл. Първия път, когато Грейс беше видяла безпорядъка, видимо се бе ужасила. Коул от своя страна просто замислено разглеждаше един макетен нож и пакет с кожени ленти за отбелязване, докато аз включвах осветлението.

— Остави тези неща, където си ги намерил — казах му.

Докато се занимавах с процедурите, свързани с отварянето на книжарницата, Коул се мотаеше около мен с ръце зад гърба, подобно на момченце, на което му е било казано да не чупи нищо. Той изглеждаше ужасно не на място тук, лустросан, агресивен хищник, крачещ сред огрените от слънцето рафтове, които изглеждаха пошли в сравнение с него. Запитах се дали арогантното му излъчване беше съзнателен избор или просто отражение на личността му. Запитах се и как подобна яростна супернова като него би могла да оцелее в Мърси Фолс.

Напрегнатият поглед на Коул, следящ всяко мое движение, ме караше да се чувствам неловко, докато отключвах предната врата, нагласях касовия апарат и включвах музикалната система. Съмнявах се, че той действително би могъл да оцени естетиката на

книжарничката, но въпреки това чувствах искрица гордост, докато се оглеждаше наоколо. Бях оставил толкова много от себе си на това място.

Вниманието на Коул беше привлечено от покритите с килим стълби в задната част на помещението.

— Какво има горе? — попита той.

— Поезия и разни специални издания.

Също и спомени за мен и Грейс, които бяха твърде разтърсващи, за да се връщам към тях в момента.

Коул измъкна някакъв женски роман от един рафт, прегледа го набързо и го върна обратно. Бяхме тук едва от пет минути, а него вече не го свърташе на едно място. Погледнах часовника си, за да видя колко остава до момента, в който Карин щеше да дойде, за да ме смени. Изведнъж четирите часа ми се сториха ужасно дълго време. Опитах да си спомня филантропския импулс, който ме беше накарал да взема Коул със себе си.

И точно тогава, докато се извърщах към щанда, мернах нещо с периферното си зрение. Това беше един от онези мимолетни образи, които впоследствие те карат да се удивляваш от това колко много си успял да забележиш за части от секундата. Един от онези образи, които би трябвало да потънат в забвение, но наместо това се запечатват в съзнанието ти подобно на моментна фотография. Ето го и конкретния кадър: Ейми Брисбейн, майката на Грейс, която минава покрай витрината на книжарницата на път за студиото си. Едната ръка беше пред гърдите ѝ, вкопчена в дръжката на дамската ѝ чанта, сякаш при поредната неуверена крачка тя можеше да изпадне от рамото ѝ. Носеше прозрачен светъл шал и имаше онова отнесено изражение, което хората надяват, когато искат да станат невидими за околните. Разбрах по изражението ѝ точно в онзи момент, че е чула новината за мъртвото момиче в гората и се чуди дали това не е Грейс.

Трябваше да ѝ кажа, че не е.

От друга страна, семейство Брисбейн беше извършило множество дребни престъпления. Можех лесно да извикам спомена за юмука на Луис Брисбейн, който се забива в лицето ми наред болничната стая. Или за това как ме изхвърлиха от къщата си посред нощ. Или пък за безвъзвратно пропилените дни, в които не можех да

виждам Грейс, защото те внезапно бяха открили принципите на родителството. Аз имах толкова малко, а те ми го бяха отнели.

Но изражението на Ейми Брисбейн... още го виждах ясно, въпреки че скованата ѝ походка на марионетка вече я беше отвела далеч от книжарницата.

Те бяха казали на Грейс, че аз съм просто моментно увлечение.

Ударих с юмрук разтворената си длан, после още веднъж, разкъсван вътрешно. Бях наясно, че Коул ме наблюдава.

Това отнесено изражение... знаех, че напоследък моето също беше такава.

Те бяха превърнали последните дни на Грейс като човек в кошмар. Заради мен.

Мразех това. Мразех факта, че зная какво искам, зная какво трябва да направя и зная, че двете неща не са едно и също.

— Коул, наглеждай книжарницата.

Той се извърна и повдигна едната си вежда.

Божичко, не исках да правя това. Част от мен се надяваше Коул да ми откаже и по този начин да вземе решението вместо мен.

— Никой няма да влезе. Ще се върна след секунда, обещавам — добавих.

Той сви рамене:

— Нямаш проблеми. Отивай да правиш каквото там ще правиш.

Поколебах се още за миг. Искаше ми се да се престоря, че всъщност съм видял някого другиго на тротоара. В крайна сметка това беше просто лице, скрито наполовина от шал, което бях зърнал само за секунда. Аз обаче знаех какво съм видял.

— Гледай да не запалиш пожар! — извиках през рамо, след което бутнах вратата и изскочих на улицата. Наложих ми се да отклоня поглед, облян от ярката дневна светлина; слънцето беше надничало свенливо през витрините на книжарницата, но тук навън лъчите му се сипеха върху улицата блестящи и огнени. Огледах се, присвил очи, и видях, че майката на Грейс вече почти е стигнала до следващата пряка.

Забързах след нея по неравния тротоар, като се разминах на косъм с две дами на средна възраст, които си бърбяха над димящи чаши с кафе, после с облечена в кожено палто старица, която пушеше пред някакъв магазин с огромни табели за промоции и намаления, а след това и с някаква жена, бутаща пред себе си двойна детска

количка. В крайна сметка ми се наложи да се затичам, ясно осъзнавайки, че съм поверил книжарничката на Коул, което по никой начин не можеше да мине за добра идея. Майката на Грейс дори не спря, за да се огледа, преди да пресече улицата. Аз обаче спрях, останал без дъх, за да пропусна минаващия пикап, преди да я догоня в сенчестия вход на боядисаната в пурпурно сграда на студиото ѝ. Отблизо майката на Грейс изглеждаше като папагал, който си сменя оперението; кичури коса стърчаха във всички посоки от лентата на челото ѝ, блузата беше вкарана накриво под колана на полата ѝ, а шалът, който бях зърнал през витрината, се бе разхлабил и единият му край висеше по-ниско от другия.

— Госпожо Брисбейн — изграчих, докато дробовете ми поемаха жадно въздух. — Почакайте.

Не бях сигурен какво точно изражение бях очаквал от нея, щом ме види. Предполагах, че на лицето ѝ ще се изпише възмущение или дори гняв. Тя обаче ме погледна, все едно бях... празно пространство. Или може би някакъв незначителен дразнител.

— Сам? — каза след няколко секунди, сякаш се беше опитвала да си спомни името ми. — В момента съм заета.

Непохватно се опитваше да вкара някакъв ключ в ключалката. След няколко неуспешни опита отвори дамската си чанта и започна да рови за друг. Така наречената дамска чанта всъщност беше нещо огромно, безвкусно, разноцветно и претъпкано с всякакви боклуци; ако се нуждаех от доказателство, че Грейс нямаше нищо общо с майка си, тази чанта ми беше предостатъчна. Госпожа Брисбейн изобщо не ме удостои с поглед, докато ровеше из нещата си. Нейното пълно пренебрежение — все едно вече не заслужавах дори гнева или подозрителността ѝ — ме накара да съжалявам, задето бях излязъл от книжарницата.

Отстъпих крачка назад:

— Просто реших, че може би не знаете. Не е била Грейс.

Тя се извърна към мен толкова рязко, че шалът окончателно се изхлузи от раменете ѝ.

— Научих го от Изабел — казах. — Кълпепър. Онова момиче, което са открили, не било Грейс.

Моята проява на милосърдие вече ми се струваше все по-лоша идея, защото осъзнах, че всеки достатъчно подозрителен човек би

могъл да разбие историята ми на пух и прах за секунди.

— Сам — произнесе госпожа Брисбейн ужасно сдържано, все едно говореше на хлапе, което обича да си фантазира. Ръката ѝ беше увиснала над отворената чанта, напълно неподвижна и с разтворени пръсти. — Сигурен ли си, че това е вярно?

— Изабел може да потвърди.

Тя затвори очи. Усетих как ме изпълва задоволство заради очевидната болка, която ѝ носеше липсата на Грейс, и веднага след това се почувствах отворително заради това. Родителите на Грейс винаги успяваха да ме накарат да се почувствам като една по-лоша версия на самия себе си. Наведох се смутено, за да вдигна шала, след което ѝ го подадох:

— Ще трябва да се връщам в книжарницата.

— Почакай. Влез вътре за малко. Имаш няколко минутки, нали?

Поколебах се. Тя отговори вместо мен:

— Уф, сигурно си на работа. Ама разбира се, че си на работа. Ти... си излязъл, за да ме догониш на улицата?

Забих поглед в обувките си.

— Изглеждахте така, сякаш не знаете.

— Не знаех.

Госпожа Брисбейн замълча и когато я погледнах, видях, че очите ѝ са затворени и тя потрива брадичка с кранчето на шала си.

— Ужасно е, Сам. Дъщерята на някоя друга майка в момента е мъртва, а аз мога единствено да се радвам от този факт.

— Аз също — промълвих съвсем тихо. — Ако вие сте ужасен човек, значи и аз съм такъв, защото се радвам адски много.

Госпожа Брисбейн ме погледна, най-сетне ме погледна истински, право в очите:

— Предполагам смяташ, че съм лоша майка.

Не казах нищо, защото беше права. Свих рамене, за да смекча малко безмълвното си потвърждение. Това беше най-близкото нещо до лъжа, което можех да докарам.

Тя проследи с поглед една минаваща по улицата кола:

— Ти, разбира се, знаеш, че имахме голям скандал с Грейс, преди тя... да се разболе. Ти беше причината за скандала.

Госпожа Брисбейн извърна очи към мен, за да разбере дали наистина знам. Не казах нищо и тя прие мълчанието ми за

утвърдителен отговор.

— Преди да се омъжа, имах много глупави гаджета. Обичах да бъда с момчета. Мразех да бъда сама. Мислех, че Грейс е същата като мен, но тя всъщност не е, нали? Защото вашата връзка е сериозна. Така ли е?

Стоях неподвижно.

— Много сериозна, госпожо Брисбейн.

— Сигурен ли си, че не искаш да влезеш? Малко е трудно да си организираме самосъжалително тържество тук, където всички могат да ни видят.

Замислих се неспокойно за Коул, когото бях оставил в книжарницата. После прехвърлих през главата си хората, които бях видял на тротоара. Две дами, които пиеха кафе. Продавачка с цигара. Една майка с количка. Шансовете Коул да се забърка в някаква неприятност ми се струваха, общо взето, минимални.

— Само за малко — казах най-накрая.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

коул

Една книжарница не беше точно най-забавното място, на което да бъдеш заточен. Помотях се наоколо няколко минути, преглеждайки разни книги, в които можеше да пише нещо за мен, след което се затътрих по покритите с килим стълби отзад, за да отбележа присъствието си с по-светлите следи, а най-накрая прерових станциите, за да си пусна нещо по-малко лигаво сред принципно лигавите неща, които звучаха по радиото. Мястото носеше миризмата на Сам... или, предполагам, просто си миришеше на книжарница. Миризма на мастило и стара сграда, както и на нещо с по-билков аромат от кафето, но далеч по-безинтересно от марихуаната. От това място просто лъхаше на начетеност и ерудиция. Чувствах се така, сякаш около мен се водят разговори, в които нямам никакво желание да се включа.

Най-накрая си намерих някаква книга за оцеляване в екстремални условия и се настаних в стола на Сам, качвайки краката си върху щанда до касовия апарат, докато разлиствах страниците. Нямах глава *Да бъдеш върколак*. Нито пък *Възстановяване от наркотична зависимост* или *Да живееш сам със себе си*.

Звънчето над вратата иззвъня, но аз не вдигнах поглед, защото си мислех, че Сам се връща.

— Ох, *ти* пък какво правиш тук?

Можех лесно да я разпозная по надменността в гласа и аромата на рози в парфюма ѝ дори преди да я видя. Бога ми, беше секси. Устните ѝ изглеждаха така, сякаш имаха шоколадов вкус. Гримът ѝ беше толкова плътен и обемен, все едно беше нанесен с маслени бои, а косата ѝ беше по-дълга от преди — можех да намотая тази искряща като лед руса прелест два пъти около китката си... Не че си представях подобни неща де. Докато вратата се затваряше зад нея, апетитните ѝ устни се разтвориха леко.

— Добре дошли в „Изкривеният рафт“ — казах, повдигайки вежда. — Мога ли да ви помогна с нещо? Секцията ни с книги за самопомощ е наистина впечатляваща.

— Сигурна съм, че си добре запознат с нея — промърмори Изабел. Носеше две картонени чашки и се насили да ги остави на щанда, по-далеч от краката ми. Гледаше ме с презрение. Или може би със страх. Беше ли Изабел Кълпепър способна да изпитва подобна емоция? — Къде по дяволите е бил умът на Сам? Имаш ли представа, че всеки, който минава по улицата, може да види лицето ти през витрината?

— Е, поне ще видят нещо красиво.

— Сигурно е чудесно да бъдеш толкова безгрижен.

— Сигурно е чудесно да бъдеш толкова загрижена за проблемите на другите.

Нещо бавно и непознато пълзеше във вените ми. Бях едновременно изненадан и впечатлен, когато осъзнах, че е гняв. Не можех да си спомня последния път, когато съм бил ядосан — със сигурност трябва да е било свързано с нещо между мен и баща ми — а също така не можех да си спомня как се очаква да реагирам в подобни моменти.

— Нямам никакво намерение да си играя на остроумничене с теб — заяви тя.

Погледнах към чашите, които беше донесла. Една за нея и една за Сам. Подобна проява на щедрост ми изглеждаше нехарактерна за онази Изабел, която познавах.

— А щеше ли да си играеш на остроумничене със Сам? — попитах.

Тя ме гледа известно време, след което тръсна глава:

— Боже Господи, мислиш ли, че е възможно да бъдеш още по-неуверен в себе си?

Отговорът на този въпрос винаги беше „да“, но изобщо не ми харесваше някой да изважда на показ неподходящите ми за публичното пространство пороци. Наведох се към картонените чаши, докато пронизващият поглед на Изабел ми вещаеше бавна и мъчителна смърт. Махнах пластмасовите капачета и огледах съдържанието. В едната чаша имаше нещо, което смърдеше подозрително здравословно. Не можех да определя със сигурност дали беше зелен чай или гной от

умиращ кон. В другата имаше кафе. Отпих от кафето. Имаше горчив и многопластов вкус, както и достатъчно захар и сметана, за да става за пиене.

— Това беше мое — отбеляза Изабел.

Ухилих ѝ се. Всъщност нямах никакво желание за това, но прикрих този факт зад още по-широка усмивка:

— Сега вече е мое. Което значи, че поне донякъде сме квит.

— Бога ми, Коул, за какво говориш? За какво сме квит?

Гледах я, без да казвам нищо, очаквайки сама да се сети.

Щях да ѝ дам петдесет точки, ако улучеше верния отговор до трийсет секунди. Двайсет, ако се справеше за минута. Десет, ако... Изабел просто кръстоса ръце пред гърдите си и извърна очи към витрината, все едно се оглеждаше за папараци, които ни дебнат. С удивление установих, че мога направо да *надуша* гнева ѝ. Вълчите ми сетива пламнаха от досега си с този аромат; кожата ми настръхна. Дълбоко погребани първични инстинкти ми нашепваха да реагирам по някакъв начин. Да се боря. Да избягам. Нито един от двата варианта не ми се виждаше приложим в момента. Когато тя не каза нищо, тръснах глава и направих жест с ръка, все едно вдигам телефон.

— О — отрони Изабел и тръсна глава на свой ред. — Ама ти сериозно ли? *Още* мрънкаш за това? За обажданията? Стига, Коул. Нямах да го направя с теб. Ти си токсичен, разбираш ли?

— Токсичен? — повторих. Всъщност би било лъжа, ако кажа, че не се почувствах поласкан. Имаше нещо могъщо и изкушаващо в тази дума. *Токсичен*. — Аха, токсичност. Една от най-добрите черти на характера ми. Да не би да го казваш, защото не спах с теб? Майтапът е, че повечето момичета ми крещят, защото съм *ги чукал*.

Тя се изсмия студено: *Ха. Ха. Ха*. Токчетата ѝ потракваха, докато заобикаляше щанда, за да застане до мен. Дъхът ѝ върху лицето ми беше горещ, а гневът ѝ — по-оглушителен от гласа ѝ:

— Гледам те така, защото стоях точно *толкова близо* до теб преди две нощи и те наблюдавах как се гърчиш и точиш лиги заради нещото, което си беше инжектирал. Вече те измъкнах веднъж от тази дупка. Самата аз съм на ръба, Коул, не мога да бъда близо до някого, който също е там. Ти ме влечеш надолу със себе си. А аз се опитвам да изляза.

И просто ей така, аз отново бях пленник на нейната магия. Това късче откровеност, с което Изабел ме бе дарила — което, реално погледнато, дори не беше кой знае колко голямо — укроти бурята в платната ми. Усетих, че изведнъж ми е ужасно трудно да поддържам огъня на гнева си. Свалих крака от щанда бавно, един по един, след което завъртях стола си, за да застана лице в лице с нея. Наместо да се отдръпне, за да ми направи място, тя остана там, точно между краката ми. Предизвикателство? Или може би капитулация.

— Това е лъжа — казах бавно. — Откри ме в заешката дупка единствено защото самата ти вече беше там.

Тя беше толкова близо до мен, че можех да подуша аромата на червилото ѝ. Бях болезнено наясно с факта, че в момента бедрата ѝ се намират едва на два сантиметра разстояние от разтворените ми крака.

— Няма да те гледам как се самоубиваш — отсече Изабел. Измина цяла една безкрайна минута, преди да продължи, минута, в която чувахме единствено рева на камиона за доставки, който преминаваше бавно по улицата навън. Тя гледаше устните ми, но после внезапно отмести очи встрани. — Боже, не мога да стоя тук. Просто кажи на Сам, че ще му се обадя.

Протегнах се и поставих ръце върху бедрата ѝ точно когато тя понечи да се обърне.

— Изабел — казах. Единият от палците ми докосваше голата кожа между колана на дънките и блузката ѝ. — Не се опитвах да се самоубия.

— А, значи просто си искал да се надрусаш?

Опита да се обърне, но аз не отместих ръцете си. Не я държах достатъчно здраво, за да не може да се измъкне, но и тя не се дръпна прекалено силно, така че останахме в същото положение.

— Не съм искал и да се надрусам. Опитвах да се превърна във вълк.

— Все тая. Няма значение как ще го наречеш.

Изабел упорито отказваше да срещне погледа ми.

Пуснах я и се изправих, за да застанем лице в лице. Отдавна бях научил, че едно от най-добрите оръжия в арсенала ми е способността ми да навлизам в личното пространство на хората. Тя се обърна, за да ме погледне, и когато очите ни се срещнаха, бях изпълнен от всепомитащото усещане за правилност, за това, че казвам правилното

нещо на правилния човек в правилния момент. Онова твърде рядко усещане, че съм на път да произнеса правилните думи и наистина вярвам в тях:

— Ще го кажа само веднъж, така че ще е хубаво да ми повярваш от първия път. Опитвам се да намеря лек.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

CAM

Тя — Ейми, опитах се да я наричам в мислите си *Ейми*, а не *майката на Грейс* — задържа вратата, за да вляза, и ме поведе през преддверие, издържано в малко по-приглушени тонове на пурпурното от фасадата, а после в някаква извънредно ярко осветена стая, пълна с платна. Светлината нахлуваше през огромните прозорци, които гледаха към запуснат заден двор с паркирани в него трактори. Ако човек се абстрахираше от гледката, мястото имаше наистина изискан вид — с боядисани в бледосиво стени, подобно на музей, и стойки за картини, спуснати от белите корнизи на тавана. Платната висяха по стените или бяха подпрени в ъглите; някои от тях изглежда все още не бяха изсъхнали.

— Вода? — попита ме тя.

Стоях насред стаята и се опитвах да не докосвам нищо. Отне ми секунда, за да поставя думата *вода* в правилния контекст: вода за пиене, а не такава, в която да се удавя.

— Не, благодаря — отвърнах.

Преди, когато бях видял творбите на Ейми, те бяха странни и ексцентрични — диви животни в градска среда, любовници, оцветени по странен начин. Всички картини, които виждах сега обаче, бяха напълно лишени от живот. Дори изображенията на конкретни места — улици или трамвайни депа — изглеждаха като пустинни чуждопланетни пейзажи. Никакви животни, никакви любовници. Никакъв фокус на картината. Единственото платно, което имаше някаква тематика, в момента се намираще върху статива ѝ. Беше огромно, високо почти колкото мен и бе изцяло бяло, като се изключи една много малка фигурка, която седеше в горния ляв ъгъл. Беше момиче, нарисувано в гръб, с прегърбени рамене и тъмноруси коси, спускащи се по гърба. Въпреки че лицето ѝ не се виждаше, това без никакво съмнение беше Грейс.

— Хайде, давай, анализирай ме — подкани ме Ейми, докато разглеждах картините.

— Опитвам се да откажа психоанализата — казах, след което почувствах тази безобидна шега като предателство към самия мен. Също като снощи, докато си играех на изпей-следващия-ред с Коул, когато би трябвало да му вдигна скандал. В момента се съюзявах с врага.

— Тогава ми кажи какво мислиш — настоя тя. — Изнервяш ме, Сам. Казвала ли съм ти го? Може би е трябвало. Ето, сега ти го казвам. Ти никога не говореше нищо, когато беше с Грейс, и аз нямах представа как да реагирам на нещо подобно. Всички разговарят с мен. Мога да накарам всеки човек да се отпусне. Колкото по-дълго някой мълчи, толкова повече се чудя какъв точно е проблемът.

Погледнах я. Знаех, че по този начин само доказвам тезата ѝ, но наистина не знаех какво да кажа.

— Уф, стига де, сега вече се гъбаркаш с мен — продължи тя. — За какво си мислиш?

Мислех си за много неща, но повечето от тях трябваше да си останат мисли, а не думи. Всичките бяха гневни, обвинителни. Погледнах към картината, на която Грейс ми беше обърнала гръб, издигнала бариера между себе си и околния свят.

— Мислех си, че *това* изобщо не е Грейс такава, каквато я познавам — признах.

Ейми прекоси студиото и застана до мен. Отдръпнах се. Опитах да го направя внимателно и незабележимо, но въпреки това тя ме видя.

— Разбирам. Е, това е единствената Грейс, която аз познавам.

Казах бавно:

— Тя изглежда самотна. Студена.

Чудех се къде ли е в момента.

— Независима. Крайно упорита.

Ейми внезапно въздъхна, след което рязко се завъртя и се отдалечи.

— Не мисля, че съм била ужасна майка. Моите родители не ми даваха никакво лично пространство. Четяха всяка книга, която четях и аз. Идваха на всяко социално събитие, на което отивах. Имах строго определен вечерен час. Живеех под микроскоп чак докато не отидох в колежа, след което никога повече не се прибрах вкъщи. Все още не

разговарям с тях. А те продължават да разглеждат живота ми под гигантското си увеличително стъкло.

Тя сви ръце и ги постави пред очите си, наподобявайки бинокъл.

— Мислех, че сме страхотни, двамата с Луис. Веднага щом Грейс пожела да бъде по-самостоятелна, ние ѝ позволихме. Няма да те лъжа — бях наистина щастлива да получа обратно социалния си живот. Но тя се справяше отлично. Всички останали разказваха как децата им се забъркват в неприятности или изкарват лоши оценки в училище. Ако Грейс беше поела по лош път, ние щяхме да се променим.

Не звучеше като изповед. Звучеше като изявление на творец за пред медиите. Старателно дестилиран конфликт с добре подбрани думи, които да провокират съответните реакции. Не погледнах към Ейми. Продължавах да наблюдавам гърба на Грейс от картината, когато казах:

— Вие сте я оставили да се оправя съвсем сама с живота.

Последва мълчание. Може би не беше очаквала от мен да кажа каквото и да било. Или пък не беше очаквала да ѝ се противопоставя.

— Това не е вярно — отвърна ми най-накрая.

— Вярвам на това, което самата тя ми е казвала. Виждам съм я да плаче заради вас. Тези сълзи бяха истински. Грейс не е някоя лигла, която обича да драматизира.

— Тя никога не е искала нещо повече.

Сега вече погледнах към Ейми — пронизах я с жълтите си очи. Знаех, че това я кара да се чувства неудобно; очите ми караха всички да се чувстват неудобно.

— Сериозно?

Тя издържа на погледа ми няколко секунди, след което извърна очи. Помислих си, че най-вероятно вече ѝ се иска да ме бе зарязала на тротоара отпред.

Когато отново погледна към мен обаче, видях, че бузите ѝ са мокри, а носът ѝ беше започнал да се зачервява.

— Хубаво, Сам. Няма да се лъжем, нали така? Знаем, че понякога съм се държала егоистично. Понякога съм виждала това, което съм искала да видя. Този проблем обаче е двустранен, Сам... Грейс също не беше най-любвеобилната дъщеря на света.

Обърна се, за да избърше носа си в ръкава на блузата.

— Обичате ли я? — попитах.

Тя положи буза върху рамото си.

— Повече, отколкото тя обича мен.

Замълчах. Не знаех колко точно Грейс обича родителите си. Искаше ми се в момента да бъда с нея, а не тук, в това студио, без да имам никаква представа какво да кажа.

Ейми отиде до близката тоалетна. Чух я как си издуха шумно носа, преди да се върне. Спря на няколко крачки от мен, бършейки се с хартиена кърпичка. Имаше онова странно изражение, което хората придобиват, когато се канят да кажат нещо по-сериозно, отколкото са свикнали.

— А *ти* обичаш ли я? — попита ме тя.

Усетих как ушите ми пламнаха, въпреки че не се срамувах от чувствата си.

— Аз съм тук — отбелязах.

Тя прехапа долната си устна и кимна, забила поглед в пода. После, все така без да ме поглежда, попита:

— Къде е тя?

Не помръднах.

Последва дълго мълчание, след което Ейми вдигна очи към мен:

— Луис мисли, че си я убил.

Не почувствах нищо. Все още не. В този момент чувствата все още бяха просто думи.

— Заради миналото ти — продължи тя. — Той казва, че си прекалено мълчалив и странен и че твоите родители са прецакали психиката ти. Че няма начин да не си откачил след това, което си преживял, и си я убил, когато той ти е забранил да я виждаш повече.

Ръцете ми искаха да се свият в юмруци, но си помислих, че това не би изглеждало добре в настоящия момент, така че се усилих да ги задържа отпуснати. Чувствах ги като мъртво тегло от двете ми страни, изтръпнали израстъци, които не принадлежаха към тялото ми. Междувременно Ейми ме наблюдаваше и преценяваше реакцията ми.

Знаех, че искаше от мен думи, но нямах такива, които бих искал да произнеса. Просто поклатих глава.

Тя ми се усмихна тъжно:

— Аз не мисля, че си го направил. Но все пак... къде е тя, Сам? Безпокойството бавно започна да се надига в мен. Не знаех дали причината беше в този разговор, в миризмата на бои, от която ми се

замайваше главата, или във факта, че бях оставил Коул сам в книжарницата.

— Нямам представа — казах искрено.

Майката на Грейс докосна ръката ми.

— Ако я откриеш преди нас, кажи й, че я обичам.

Помислих си за Грейс и за онази захвърлена празна рокля, която държах в ръка. Грейс бе някъде далеч оттук, недостижима сред горския пущинак.

— Обичате я безусловно, без значение какво се е случило? — попитах, въпреки че не вярвах тя да е способна да отговори по начин, който да ме убеди напълно. Отдръпнах ръцете си една от друга; осъзнах, че бях потривал с палец белега върху едната си китка.

— Безусловно — отвърна твърдо Ейми.

А аз не й повярвах.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Проблемът с Коул Сейнт Клеър беше, че човек можеше да повярва на всичко, което каже, но същевременно с това просто не биваше да му се има доверие. Той беше толкова самоуверен, че не бе трудно да повярваш в способността му да постигне невъзможното. Наред с това, обаче, беше направо изумителен задник, така че не би следвало да се вярва на нито една негова думичка.

Проблемът беше, че аз *исках* да му повярвам.

Коул пъхна пръсти в задните си джобове, сякаш за да покаже, че няма намерение да ме докосне, освен ако аз не направя първата крачка. С всичките книги зад него, той изглеждаше като един от онези плакати из библиотеките, на които разни звезди защитават писаното слово и ни насърчават да четем. Коул Сейнт Клеър казва: НИКОГА НЕ СПИРАЙТЕ ДА ЧЕТЕТЕ! Изглеждаше като някой, който искрено се забавлява от попадането си в подобно нетипично за него светилище на културата и морала.

Освен това изглеждаше дяволски добре.

Внезапно се сетих за едно дело, над което баща ми беше работил преди време, не си спомнях конкретните детайли — всъщност най-вероятно ставаше дума за няколко дела, течащи паралелно — помнех само, че ставаше дума за някакъв нещастник, който е бил осъден за нещо в миналото, а сега бе обвинен в нещо друго. Тогава майка ми беше казала нещо от сорта на: *Защо си толкова сигурен, че отново е виновен? Не мислиш ли, че може да се е променил?* Никога няма да забравя отговора на баща ми, защото беше първото и единствено умно нещо, което мислех, че някога е казвал: *Хората не променят същността си. Само начините, по които я използват.*

И така, ако баща ми беше прав, това означаваше, че зад тези искрени зелени очи, които се взираха в моите, се крие все същият стар Коул, напълно способен да бъде човекът, който беше някога. Човекът,

който лежеше на пода пиян като свиня и искаше да събере смелост, за да се самоубие. Не знаех дали бих могла да понеса това.

Най-накрая казах:

— И твоят лек срещу върколащината е... епилепсия?

Коул изсумтя:

— О, това беше просто страничен ефект. Ще го оправя.

— Можеше да умреш.

Той ми се усмихна. Онази широка и неустоима усмивка, с чиято ширина и неустоимост той беше пределно наясно:

— Е, да, ама не умрях.

— Не мисля, че това се класифицира като липса на самоубийствени наклонности.

— Да поемаш риск не е същото като да искаш да се самоубиеш — отбеляза Коул снизходително. — В противен случай парапланеристите имат нужда от сериозна медицинска помощ.

— Парапланеристите имат парашути или каквито там шибании имат парапланеристите!

Коул сви рамене.

— Аз пък си имах теб и Сам.

— Ние дори не знаехме, че ти... — млъкнах наред изречението, защото телефонът ми звънеше. Отдръпнах се от Коул и погледнах дисплея. Баща ми. Ако изобщо съществуваше подходящ момент да оставя обаждането на гласовата си поща, това бе именно настоящият, но след вчерашната тирада на родителите ми нямаше как да не вдигна.

Знаех, че Коул ме наблюдава внимателно, докато отварям капачето.

— Изабел? — гласът на баща ми звучеше едновременно изненадано и... жизнерадостно.

— Същата. Освен ако си нямаш и друга дъщеря, което би обяснило доста неща.

Баща ми реагира така, все едно не бях казала нищо. Продължаваше да демонстрира подозрително добро настроение:

— Набрах номера ти погрешка. Искях да се обадя на майка ти.

— Ами не си се справил, защото се обади на мен. За какво пък искаш да й звъниш? Звучиш като надрусан.

Коул повдигна вежди.

— Внимавай какви ги говориш, госпожичке — отвърна баща ми машинално. — Маршал ми се обади току-що. Това момиче е било последната капка. Той ми даде думата си, че нашата вълча глутница ще бъде извадена от списъка със защитените видове и ще се разреши въздушен лов. Организират го щатските власти — този път няма да има никакви селяндури с пушки. Говорим си за хеликоптери. Ще го направят както трябва, също като в Айдахо.

— Това сигурно ли е? — попитах.

— Всичко вече е въпрос на време, за да го организират. Трябва да съберат необходимите ресурси и човешка сила, такива неща.

Именно последното изречение ме накара да осъзная сериозността на ситуацията. „Ресурси и човешка сила“ и звучеше точно като помпозна простотия, каквато Маршал би изръсил, а баща ми явно повтаряше думите, които бе чул по телефона едва преди минути.

Това беше.

Доскорошната маска на сексапилна леност беше изчезнала от лицето на Коул. Нещо в гласа или изражението ми го бе накарало да осъзнае за какво става въпрос, защото сега ме гледаше напрегнато и внимателно по начин, който ме накара да се почувствам разголена и беззащитна. Извърнах глава.

— Имаш ли някаква представа кога горе-долу ще съберат тези ресурси и хора? — попитах баща си.

Чух го, че говори с някого другиго. Събеседникът му се разсмя и баща ми се засмя в отговор.

— Какво? Виж, Изабел, не мога да говоря в момента. Казаха, че може би до месец. Ние обаче се опитваме да забързаме нещата — мисля, че ни трябва хеликоптерен пилот, който да маркира границите на зоната за лова. Ще се видим вкъщи. Хей... ти защо не си на училище?

— В тоалетната съм.

— А, хубаво. Не е нужно да вдигаш телефона в училище — отбеляза баща ми. Чух някакъв мъжки глас, който го извика по име. — Трябва да затварям. Чао, тиквичке.

Затворих рязко капачето на телефона и се загледах в книгите пред мен. Теди Рузвелт ме гледаше от корицата на някаква биографична книга за него.

— Тиквичке, а? — обади се Коул.

— Не започвай.

Обърнах се към него и за няколко секунди двамата просто се гледахме в очите. Не бях сигурна колко точно е чул от разговора. Не беше нужно да е много, за да схване същината. В изражението му все още имаше нещо, което ме караше да се чувствам странно. Също като преди, животът за Коул беше просто незначителна шега, която той намираше за донякъде забавна, но твърде глуповата в същността си. Сега обаче, пред лицето на тази нова информация, пред мен стоеше един Коул, който излъчваше... *несигурност*. Само за две секунди имах усещането, че мога да надзърна в недостъпните дълбини на душата му и да го видя такъв, какъвто беше в действителност... и точно тогава звънчето над вратата иззвъня и този истински Коул изчезна.

Сам стоеше на входа, а вратата се затваряше зад него.

— Кофти новини, Ринго — каза Коул и това отново беше добре познатият ми стар Коул. — Всички ще умрем.

Сам ме погледна въпросително.

— Баща ми го е направил — обясних. — Ловът скоро ще започне. В момента чакат хеликоптерния пилот.

Сам остана до вратата за един дълъг, дълъг момент, леко стискайки и отпускайки челюстта си. В изражението му имаше някаква странна решителност. Зад него, върху гърба на окачената на стъклото табелка, пишеше „затворено“.

Тишината се проточи толкова дълго, че вече бях на път да кажа нещо, когато той заяви с изненадващо официален тон:

— Ще изведе Грейс от гората. Останалите също, но тя е мой приоритет.

Коул вдигна очи при тези думи:

— Мисля, че мога да ти помогна с това.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

CAM

Гората беше кална и спокойна след продължителните дъждове. Коул водеше, а уверената му крачка доказваше колко често е бродил по тези пътеки. Изабел с нежелание се беше върнала на училище, а когато Карин дойде, за да ме смени, двамата с Коул се върнахме в къщата на Бек толкова бързо, колкото успяхме. Докато бяхме в колата, Коул ми обясни блестящия си план за залавянето на Грейс: капани.

Направо не можех да повярвам, че през всичкото онова време, когато мислех, че единственото занимание на Коул е било да се е погромаи в къщата, той също така се е опитвал да лови животни. Вълци. Предполагах, че всичко, свързано с него, по правило е толкова непредвидимо, че не би следвало да бъде истински изненадан.

— Колко от тези неща имаш? — попитах, докато вървахме през гората. В момента не мислех за новините на Изабел и предстоящия лов, защото цялото ми внимание бе съсредоточено върху това да си проправям път напред. Беше толкова кално и мокро, че определено бе нужна концентрация. Дъждовната вода от снощната буря капеше върху ми, докато се хващах за разни клони, а краката ми се пързалиха под мен.

— Пет — отвърна Коул, който спря и чукна тока на обувката си в някакъв пън. От грайферите се посипаха парчета кал. — Засега.

— Засега?

Той продължи да върви.

— После ще направя и един за Том Кълпепър — отвърна, без да се обръща. Не можех да кажа, че идеята не ми допада.

— И какво мислиш да правиш, ако успееш да хванеш някой?

Коул изсумтя шумно от силно преувеличена погнуса, докато прекрачваше купчинка с изсъхнали изпражнения от сърна. — Ще открия какво ни кара да се трансформираме. И ще разбере дали наистина си излекуван.

Бях изненадан, че все още не е поискал да ми вземе кръвна проба.

— Може би — продължи Коул замислено — ще успея да те вербувам за малко плодотворни експерименти.

Явно бях започнал да го опознавам по-добре, отколкото мислех.

— А може би няма — казах.

Докато вървахме, внезапно долових полъх от миризма, която ми напомни за Шелби. Спрях и бавно се завъртях в кръг, прекрачвайки внимателно някакъв яркозелен трън в краката си.

— Какво правиш, Ринго? — попита ме Коул, спирайки, за да ме изчака.

— Помислих си, че подуших... — млъкнах. Не знаех как да го обясня.

— Бялата вълчица? Злобарката?

Погледнах към него и видях, че се е напрегнал.

— Да. Шелби.

Вече не можех да усетя миризмата, която бях доловил по-рано.

— Присъствието ѝ означава неприятности. Виждал ли си я наскоро?

Коул кимна. Усетих как стомахът ми се свива в ледения възел на разочарованието. Не бях виждал Шелби от месеци и се бях надявал в пристъп на оптимизъм, че може и да се е махнала от гората. Не беше нечувано вълци да изоставят глутниците си. Повечето глутници си имаха някоя изкупителна жертва, която не включваха в разпределянето на пляката и държаха извън йерархията си. Тези вълци често прекосяваха стотици мили, за да положат началото на нова глутница нейде далеч от мъчителите си.

Някога Сейлъм, един стар вълк, когото никога не бях познавал като човек, беше омегата в глутницата от Пограничната гора. Аз обаче бях виждал Шелби, докато се борех с менингита, и знаех, че е паднала ниско в очите на Пол и респективно в йерархията на глутницата. Сякаш той някак бе разбрал за това, което тя беше причинила на двама ни с Грейс.

— Неприятности в какъв смисъл? — попита Коул.

Не исках да му казвам. Да говоря за Шелби означаваше да извадя спомените за нея от кашоните, където внимателно ги бях прибрал, а аз не исках да го правя. Споделих предпазливо:

— Шелби предпочита да бъде вълк. Тя... имала е лошо детство и не е съвсем наред с главата.

Веднага щом произнесох тези думи, ги намразих, защото те съвпаднаха с това, което майката на Грейс беше казала за мен днес.

Коул изсумтя:

— Бек ги обича точно такива.

Той се обърна и тръгна, следвайки миризмата, която Шелби беше оставила след себе си, и след няколко секунди аз го последвах, въпреки че вече се бях изгубил сред мислите си.

Спомних си как Бек доведе Шелби у дома. Каза на всички ни да ѝ дадем време, да ѝ дадем пространство, да ѝ дадем нещо, от което тя се нуждаеше, но ние не можехме да ѝ го предложим. Бяха изминали месеци, когато в един топъл ден също като днешния Бек ми беше казал: *Ще отидеш ли да видиш какво прави Шелби?* Изобщо не мислеше, че тя прави нещо нередно, в противен случай самият той щеше да отиде.

Открих я навън коленичила край алеята за коли. Тя се сепна, когато ме чу да се приближавам, но щом видя, че съм аз, просто се извърна равнодушно. За нея бях като въздуха: нито добър, нито лош. Просто бях там. Не реагира, когато се приближих до мястото, където беше коленичила. Бяло-русата ѝ коса скриваше лицето ѝ.

Държеше молив в ръка и използваше върха му, за да придърпва намотани вътрешности. Приличаха на червеи. Сред тях имаше някакъв малък, металически зелен и мазен орган. В другия край на червата, на няколко сантиметра от молива, по гръб лежеше гърчещ се скорец, който махаше с крачета във въздуха. Птичката се преобърна на една страна, притеглена към молива на Шелби от собствените си вътрешности.

— Това им причиняваме, когато ги ядем — беше казала Шелби.

Помня как просто стоях там и се опитвах да доловя следа от някаква емоция в гласа ѝ. Тя посочи към разкъсания гръден кош на птичката с молива, който държеше в другата си ръка. Помня, че беше един от моите, взет от моята стая. От комплекта ми с логото на Батман. Току-що подострен. Мисълта, че тя е била в моята стая, ми се видя далеч по-истинска и ужасяваща от измъчваната животинка, която приритваше насред прахоляка.

— Ти ли направи това? — попитах. Знаех, че тя го е направила.

Шелби продължи, все едно не бях казал нищо:

— Ето тук е мозъкът. Окото на щрауса е по-голямо от мозъка му.

Тя докосна с острия връх на молива блестящата черна повърхност на окото и нещо в мен се присви и напрегна. Скорецът лежеше съвършено неподвижно, биенето на сърцето му се виждаше ясно заради оголените вътрешности.

— Не... — промълвих.

Шелби натисна надолу и моят молив на Батман проби окото на скореца. Усмихна се; отнесена усмивка, в която нямаше и помен от веселие. Погледът ѝ се насочи към мен, въпреки че тя не обърна глава.

Аз просто стоях там, а сърцето препускаше в гърдите ми, сякаш сам бях нейната жертва. Дъхът ми беше хриплив. Местех очи от Шелби към скореца, черно, бяло и червено. В онзи момент ми бе трудно да си спомня какво точно представляваше щастието.

Никога не казах на Бек за това, което бях видял.

Бях пленник на собствения си срам. Не я бях спрял. Това беше моят молив. В своето покаяние никога не забравих онази картина. Носех я със себе си и тя беше хиляди пъти по-тежка от тялото на онази малка птичка.

*И кой зъл звяр, дочакал своя час,
пълзи към Витлеем да се роди?^[1]*

Искаше ми се Шелби да беше мъртва. Искаше ми се тази миризма, която двамата с Коул следвахме, да бе просто нейният призрак, реликва, наместо обещание. Някога всичко, което бих ѝ пожелал, беше просто да се махне от тази гора в търсене на някоя друга глутница, но този Сам вече го нямаше. Сега аз се надявах Шелби да е на място, от което никога не би могла да се върне.

Само дето нейната миризма, увиснала във въздуха сред мокрите храсти, беше твърде силна. Тя беше жива. Тя беше минала оттук. Съвсем наскоро.

Спрях и се заслушах:

— Коул.

Той незабавно се закова на място, доловил предупредителната нотка в гласа ми. За миг не долових нищо. Единствено натрапчивата жива миризма на гората, която се разбуждаше под досега на топлината. Крясъците на птиците по дърветата. Далечният лай на куче, който напомняше за тиролска песен. Тогава го чух отново — едва доловимото отчаяно скимтене на вълк, изпаднал в беда. Ако не бяхме спрели, звукът от стъпките ни щеше да го заглуши.

— Това някой от твоите капани ли е? — попитах тихо.

Коул поклати глава.

Звукът се чу отново. Усетих как ме пронизва лошо предчувствие. Не мислех, че това е Шелби.

Вдигнах пръст пред устните си, а Коул леко кимна, за да покаже, че ме е разбрал. Ако там имаше ранено животно, не искахме да го подплашим, преди да успеем да му помогнем.

Внезапно самите ние се бяхме оказали вълци в човешки кожи — безшумни и бдителни. Също както когато ловувах, крачките ми бяха дълги и леки, стъпалата ми едва докосваха земята. Не бях положил съзнателни усилия, за да си припомня как да се промъквам, това ми умение просто се беше разбудило. Всичко, което бях сторил, беше да отхвърля булото на човешкото и там, под него, ме очакваше скритият в мен звяр, очакващ да излезе на повърхността.

Земята под краката ми беше мокра, глинеста и песъчлива. Докато се спусках по един полегат склон с разперени ръце, за да пазя равновесие, обувките ми се подхлъзнаха, оставяйки след себе си безформени следи. Спрях. Заслушах се. Чух как въздухът излиза със свистене от гърдите на Коул, докато се опитваше да балансира зад мен. После скимтенето на вълка се чу отново. Отчаянието в този звук накара нещо дълбоко в мен да се скъса. Промъкнах се по-близо.

Сърцето блъскаше силно в ушите ми.

Колкото повече се приближавах, толкова по-ясно усещах, че нещо не е наред. Освен скимтенето на вълка чувах и звук от плискане на вода, в което нямаше никаква логика. През тази долчинка не течеше река, а бяхме доста далеч от езерото. Въпреки това продължавах да ги чувам: плясъци.

Някаква птичка запя силно над главите ни, а вятърът повдигна листата наоколо, показвайки ми бледата им долна страна. Коул бе отпразил очи в моята посока, но всъщност гледаше през мен;

ослушваше се. Косата му беше по-дълга, отколкото когато се бяхме срещнали за първи път, а кожата му бе изгубила нездравата си бледост. Най-странното беше, че изглеждаше така, сякаш мястото му бе тук, сред горите, напрегнат и бдителен. Бризът завихри край нас облак бели цветчета, въпреки че никъде наоколо не се виждаше цъфтящо дърво. Това бе един съвсем обикновен, прекрасен пролетен ден, но дъхът ми беше неравномерен, а в главата ми се бе загнездила мисълта: *ще помня този ден до края на живота си.*

Внезапно усетих с кристална яснота как се давя. Вода, ледена и мътна, се затваряше над главата ми, изпълваше ноздрите, стягаше дробовете ми в неумолимата си хватка.

Това беше фрагмент от спомен, който нямаше нищо общо с настоящата ситуация. Вълците разговарят по този начин.

Тогавя разбрах къде беше вълкът. Зарязах тихото промъкване и изминах бързо последните няколко метра.

— Сам! — извика Коул.

Успях да спра в последния момент. Под краката ми се отрони парче пръст, което пропадна с плясък. Отдръпнах се на безопасно разстояние и погледнах надолу.

Покритата с почернели листа пръст под краката ми имаше странен, почти нереален жълт цвят. Намирах се на ръба на яма, която се беше образувала съвсем наскоро, ако съдех по прясно оголените корени на дърветата, които се подаваха от стените ѝ. Краищата ѝ бяха назъбени там, където почвата беше поддала; проливните дъждове явно бяха дошли в повече за тавана на някоя подземна пещера. Така оформилият се трап беше два, три или може би дори пет метра дълбок. Трудно бе да се прецени. Дъното беше покрито с нещо като жълто-оранжева вода или пък кал, достатъчни плътна, за да полепне по страните на дупката, но и достатъчно рядка, за да се удавиш в нея.

Във водата плуваше вълк, чиято козина беше омазана с кал и стърчеше във всички посоки. Той вече не скимтеше, само се носеше над водата. Дори не гребеше с лапи. Беше твърде мръсен, за да видя цвета му и да разпозная коя е.

— Жив ли си? — прошепнах.

При звука на гласа ми вълкът пририта конвулсивно и вдигна муцуна към мен.

Грейс.

Бях като радио, включено на всички възможни станции. В главата ми едновременно нахлуха толкова много мисли, че нито една от тях нямаше смисъл.

Сега вече можех да видя доказателства за опитите ѝ да се измъкне: бразди от нокти в стените малко над линията на водата, парчета пръст, изронени от едната страна на ямата, следи от тяло, което се беше изпързляло надолу. Тя бе прекарала вътре доста време и можех да видя, че вече е уморена от борбата за живота си. Виждах също, че очите ѝ са изпълнени с тъга и разбиране. Ако не беше студената вода край нея, която да задържа тялото ѝ във вълчата му форма, Грейс най-вероятно щеше да бъде човек.

Това правеше нещата още по-лоши.

Застаналият до мен Коул си пое дълбоко дъх, преди да проговори:

— Нещо, по което да се изкачи? Нещо, което поне...

Той така и не довърши, защото аз вече обикалях край ямата в търсене на нещо, което би могло да ни помогне. Друг беше въпросът, че не се сецах какво мога да сторя, докато Грейс бе във вълчата си форма. Водата беше най-малко на метър и половина под мен и дори да откриех нещо достатъчно дълго, което да спусна в ямата — може би нещо от колибата — тя трябваше да може да ходи по него, след като нямаше как да се покатери. А дори и да откриех подходящия предмет, как щях да я накарам да тръгне по него? Ако Грейс разполагаше със своите ръце и пръсти, измъкването от ямата пак щеше да бъде сложно, но поне нямаше да е невъзможно.

— Безполезно е — въздъхна Коул, подритвайки някакъв клон. Единствените дървета край дупката бяха няколко загниващи бора, повалени от бурята или старостта, нищо, което можеше да свърши работа. — Дали в къщата няма нещо подходящо?

— Има стълба — казах. Само дето за да отида до там и да се върна, щеше да ми трябва най-малко половин час. Не мислех, че разполагам с толкова време. Тук, в сянката на дърветата, беше студено, а долу във водата сигурно беше още по-мразовито. Колко ниска трябваше да бъде температурата, за да изпаднеш в хипотермия^[2]?

Приклекнах край ръба на ямата, обзет от отчаяние. Същото кошмарно чувство, което бях изпитал, когато видях Коул да се гърчи на пода в гостната, бавно ме изпълваше с отровата си.

Грейс се беше добрала до ръба на ямата, намиращ се най-близо до мен, и аз наблюдавах отчаяните ѝ опити да се покатери нагоре с треперещите си от умора крака. Не успя да се измъкне дори на сантиметър над водата, когато лапите ѝ се хлъзнаха надолу по стената. Главата ѝ едва се подаваше над повърхността, треперещите ѝ уши бяха наполовина щръкнали. Цялото ѝ същество излъчваше изтощение, премръзване, примирение.

— Няма да издържи, докато донесем стълбата — отбеляза Коул.
— Не са му останали почти никакви сили.

Зави ми се свят от това колко правдоподобно звучаха тези думи, описващи неизбежната ѝ смърт.

— Коул, това е Грейс — отроних, раздиран от мъка и болка.

Вълчицата под нас вдигна поглед към мен и задържа за миг кафявите си очи върху моите жълти.

— Грейс — промълвих. — Не се предавай.

Нещо в отчаяния ми вопъл явно достигна до нея, защото вълчицата започна да плува отново, този път към срещуположната част от стената. С болка разпознах моята Грейс в тази проява на мрачна решителност. Тя отново опита да се покатери, извивайки се на една страна и забивайки лапа в стръмната стена. Беше успяла да опре задните си крака в нещо под повърхността на водата, напрегна мускули и се изтласка нагоре, притискайки тяло в стената. Затвори едното си око, когато върху лицето ѝ се посипа пръст. Извърна треперещата си муцуна към мен, поглеждайки ме с отвореното си око. Беше толкова лесно да прозреш отвъд калта, отвъд вълка, отвъд всичко останало и да погледнеш в това искрящо око, право в Грейс.

И точно тогава стената поддаде. Лавина от кал и мръсотия се срути във водата и главата ѝ изчезна под нея.

В продължение на един безкраен миг повърхността на кафявата мътилка остана съвършено неподвижна.

В тези няколко секунди, необходими ѝ, за да изплува отново на повърхността, аз взех своето решение.

Смъкнах якето си, застанах на ръба на ямата и преди да имам време, за да обмисля безбройните ужасни последствия, скочих вътре.

Коул изкрещя името ми, но го стори твърде късно.

Наполовина се изпързалих, наполовина пропаднах във водата. Кракът ми докосна нещо хлъзгаво и преди да успея да определя дали

това е дъното на ямата или останал под водата корен, тялото ми потъна.

Очите ми пламнаха от досега си с мръсната вода и аз побързах да ги затворя. В тези секунди на непрогледен мрак времето изчезна, превърна се в абстракция, а после намерих опора за краката си и вдигнах глава над повърхността.

— Сам Рот, копелдак такъв — възкликна Коул. В гласа му се долавяше възхищение, което най-вероятно означаваше, че съм направил нещо крайно идиотско.

Водата стигаше до раменете ми. Беше лепкава и плътна като слуз и адски, ама адски студена. Чувствах се така, сякаш някой е одрал кожата ми и ледената вода вкочанява оголените ми кости.

Грейс се притисна към противоположната стена, опряла муцуна в калта, и изглеждаше раздирана между предпазливост и нещо, което вълчето ѝ лице нямаше как да изрази. Сега, когато вече знаех колко е дълбока водата, осъзнах, че трябва да е стъпила на задните си крака, облягайки се на стената, за да пази силите си.

— Грейс — казах и при звука на гласа ми в очите ѝ проблесна ужас. Опитах да не го приемам лично; вълчите и инстинкти вземаха надмощие, независимо от човечността, която ми се беше сторило, че долавям в погледа ѝ преди малко. Налагаше се да преосмисля идеята си да я повдигна нагоре, към ръба на ямата. Беше ми трудно да се концентрирам; кожата ме болеше от студа, а всеки стар инстинкт ми крещеше да се махна оттук и да отида на топло, преди да съм се трансформирал.

Беше зверски студено.

Над мен Коул беше приклепнал край ръба на ямата. Можех да усетя безпокойството му и дори да чуя неизказания му въпрос, но не знаех как да му отговоря.

Тръгнах бавно към вълчицата просто за да видя как ще реагира. Тя се отдръпна предпазливо назад и изгуби опората си. Муцуната и изчезна под водата и този път не се появи на повърхността в продължение на няколко мои дихания. Когато най-сетне изплува, безуспешно се опита да застане в старата поза, но този път стената отказа да я задържи. Тя започна да гребе едва-едва, пухтейки с ноздри над повърхността. Нямахме много време.

— Да слеза ли долу? — попита ме Коул.

Поклатих глава. Беше ми толкова студено, че в думите ми имаше повече дъх, отколкото глас.

— Твърде е... студено. Ще се... трансформираш.

Вълчицата край мен изскимтя, съвсем тихичко, неспокойно.

Затворих очи и си помислих, *Грейс. Моля те, спомни си кой съм.* Отворих очи.

Нея я нямаше. По повърхността към мен бавно пълзяха вълнички от мястото, където беше потънала. Хвърлих се напред, а обувките ми потънаха в мекото дъно на ямата, докато гребях с ръце под водата. Отминаваха агонизиращи мигове, но всичко, което пръстите ми докосваха, бяха краищата на корени. Това, което отгоре ми се бе струвало като мъничка локва, в момента беше огромно и бездънно край мен.

Цялото ми съзнание бе окупирано от една-единствена мисъл: *Тя ще умре, преди да я открия. Ще умре на сантиметри от пръстите ми, докато дробовете и се пълнят с кал и вода. А аз ще изживявам този момент отново и отново, до края на живота си.*

Тогава, най-накрая, пръстите ми докоснаха нещо по-материално; усетих под върховете им мократа ѝ козина. Мушнах ръце под Грейс, за да извадя главата ѝ над повърхността.

Нямаше смисъл да се страхувам от ухапване. В ръцете ми тялото ѝ беше отпуснато, леко заради водата наоколо, жалко и съкрушено. Тя беше голем^[3] от клонки и кал, студена като труп, заради часовете, прекарани тук. Кафявата вода забълбука край ноздрите ѝ.

Ръцете ми не спираха да треперят. Притиснах чело към калната ѝ муцуна, но тя дори не помръдна. Усещах ребрата ѝ до гърдите ѝ. Диханията ѝ бяха влажни и хрипливи, от ноздрите ѝ се стичаше вода.

— Грейс — прошепнах. — Нашата приказка няма да свърши така.

Умът ми беше плетеница от идеи и планове — ако можех да я извадя от водата, ако можех да я стопля, ако ѝ намерех опора, за да събере отново сили, ако Коул донесеше стълба — но не бях способен да се концентрирам върху нито един от тях. Докато държах муцуната ѝ над течната кал край нас, аз тръгнах бавно напред, търсейки с крака това, върху което тя бе успяла да стъпи по-рано.

Погледнах към ръба на ямата. Коул беше изчезнал.

Нямах представа какво трябва да изпитам.

Най-накрая открих един хлъзгав дебел корен, който можеше да издържи тежестта ми, и се облегнах на стената, държейки вълчето тяло на Грейс в ръцете си. Притиснах я към себе си, докато не усетих нейния странен, бърз сърдечен ритъм до гърдите си. Тя трепереше, но не знаех дали става дума за страх или изтощение. Също така не знаех как щях да се измъкна от тук.

Знаех обаче едно нещо: никога нямаше да я пусна.

[1] Откъс от стихотворението на Уилям Йейтс „Второто пришествие“. Превод — Владимир Трендафилов. — Б.пр. ↑

[2] Състояние на организма, при което телесната температура пада до стойност, твърде малка за осъществяване на нормалния обмен на веществата в тялото и функционирането на организма. — Б.пр. ↑

[3] Голем — в юдейския фолклор: същество, направено от нежива материя и одухотворено от човек. — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

коул

За да бягаш като вълк, не се изискват никакви усилия. Всяко мускулче е създадено за тази цел. Всички части от вълчето тяло работят заедно с една-едничка идея — непрестанно движение — а представата за потенциална умора в някакъв неясен бъдещ момент с чужда за вълчето съзнание. Вълкът тича така, сякаш никога няма да спре, докато в някакъв момент не дойде необходимостта да спре.

Чувствах се непохватен и бавен в човешкото си тяло. Краката ми бяха безполезни в цялата тази кал, а по грайферите на обувките ми се събираха толкова много боклуци, че трябваше да спирам и да ги почиствам, преди да продължа. Докато стигна до целта си — колибата на глутницата — бях останал без дъх, а коленете ме боляха от тичането по нанагорнището. Аз обаче нямах време да спирам. Вече имах смътна идея какво точно трябва да взема, освен ако междувременно не ми хрумнеше нещо по-добро. Бутнах вратата и надникнах вътре. Всичките тези неща, които преди ми бяха изглеждали безкрайно практични, сега ми се виждаха безполезни и претенциозни. Пластмасови контейнери с дрехи. Кашони с храна. Бутилирана вода. Телевизор. Одеяла.

Отворих капака на контейнера с надпис „Припаси“ в търсене на това, от което имах нужда: някакъв кабел, въже, дори намотан на кълбо питон, ако се наложеше. Нещо, което можех да завържа около контейнера, превръщайки го в асансьор за вълци. Тук обаче нямаше нищо такова. Мястото приличаше на детска градина за малолетни върколаци. Закусчици и завивчици за спинкане.

Изпсувах в празното помещение.

Може би щеше да е по-добре да бях рискувал с допълнителното забавяне, за да отида до къщата за стълба.

Замислих се за Сам, който трепереше от студ в онази яма, притиснал Грейс в обятията си.

В главата ми внезапно проблесна спомена за вкочаненото тяло на Виктор в дупката, докато пръстта се сипе върху него. Съзнанието ми просто си играеше с мен, при това лъжеше, защото Виктор беше завит в одеяло, когато го погребвахме. Въпреки това, този кошмарен образ ми беше достатъчен. Нямах намерение да погребва още един вълк със Сам. Особено ако този вълк беше Грейс.

Това, което бях започнал да осъзнавам за връзката на Сам и Грейс, беше, че Сам бе неспособен да функционира без нея. Това беше любов от онзи специален тип, който работи единствено при условие че двамата винаги са заедно и дават всичко един за друг. Ако едната половина от уравнението си тръгне, умре или изгуби дори частица от своята пълна отдаденост, това ще се превърне в най-трагичната и покъртителна история на света, смехотворна в своята абсурдност. Без Грейс Сам беше като виц, от който бе премахнато всичко смешно.

Мисли, Коул. Какъв е логичният отговор?

Гласът на баща ми.

Затворих очи и си представих краищата на ямата, Грейс, Сам и самия себе си, седящ горе. Беше просто. Понякога най-простото решение беше и най-доброто.

Още докато отварях очи, грабнах два от контейнерите и ги обърнах с дъното нагоре, изсипвайки съдържанието им на пода. Оставих всичко, като се изключи една хавлиена кърпа. После мушнах контейнерите един в друг, вкарах вътре кърпата и взех под мишница капациите им. Явно най-силните оръжия в живота ми бяха и най-безвредните на вид: празни пластмасови контейнери, компактдиск, ненадписана спринцовка, усмивката ми в тъмна стая.

Затръшнах вратата на колибата зад себе си.

ГРЕЙС

Аз бях мъртва, плувах във вода, по-дълбока от мен, по-широка от мен

аз бях

бълбукащ дъх

кал в устата ми

в един миг

пред очите ми плуваха черни звезди

а в следващия бях

Грейс.

Мъртвото ми тяло се носеше във водата, която бе по-студена и по-силна от мен.

Остани будна

Топлината на тялото му притегляше плътта ми раздираше я.

Моля те, ако можеш да разбереш какво ти казвам.

Аз бях обърната с хастара навън

всичко бе жълто, златисто, разливаше се по кожата ми

Остани будна

Аз

бях

будна

аз

бях

КОУЛ

Когато се върнах при ямата, над нея тежеше зловеща тишина и незнайно защо, бях почти убеден, че ще открия Сам и Грейс мъртви. Някога щях да се вкопча в това чувство и да напиша песен за него, но тези времена отдавна бяха отминали.

Пък и те не бяха мъртви. Сам вдигна очи към мен, когато пропълзях до ръба на ямата. Косата беше прилепнала към главата му в онзи непринуден безпорядък, който обикновено се получава, когато човек несъзнателно вдигне ръка, за да приглади назад прическата си, но ръцете на Сам, разбира се, не бяха свободни. Раменете му се тресяха заради студа и той прилепи брадичка към гърдите си, за да намали треперенето. Ако не знаех какво точно държи в ръцете си, надали бих предположил, че това малко, мръсно вързопче всъщност беше живо същество.

— Горе главата — провикнах се.

Сам погледна към мен точно когато пусках двата контейнера в ямата. Той трепна, когато водата изригна нагоре и ме изпръска. Усетих как вълкът в мен се раздвижи почти незабавно при досега на ледените капки с кожата ми. Това беше неприятно напомняне, че има съвсем реален шанс да се трансформирам във вълк, при това не защото съм се инжектирал с нещо или съм правил експерименти с тялото си. Щях да

се трансформирам просто защото не можех да направя нищо по въпроса.

— К-коул? — обади се Сам. В гласа му се долавяше озадачение.
— Стъпи върху контейнерите. Дори и само единият трябва да ти е достатъчен. Тя тежи ли много?

— Н-не.

— Значи можеш да ми я подадеш.

Изчаках, докато той се придвижваше сковано във водата към побликия контейнер, който плуваше на повърхността. Щеше да му се наложи да го натисне под водата с дъното нагоре, за да го използва като стъпало. Сам се опита да го хване, докато все още държеше Грейс; главата ѝ се отдели от гърдите му и увисна безжизнено. Беше ясно, че той не може да нагласи контейнера, без да пусне Грейс, а да пусне Грейс означаваше да я удави.

Сам просто стоеше там, гледайки плувация контейнер или нещо отвъд него, а ръцете му, с които държеше Грейс, трепереха. Беше съвършено неподвижен. Главата му бе леко приведена на една страна, раменете му бяха отпуснати. Виктор ме беше научил да разпознавам какво означава тази поза. Примирението и отказът от борбата се изразяваха по един и същи начин на всички езици.

Има моменти, когато човек трябва да отстъпи назад и да остави някой друг да изсвири своето соло, но има и времена, когато се налага да застанеш в светлината на прожекторите и да поемеш контрола над музиката. Пък и истината беше, че неустоимият ми чар просто се губеше, когато си кротувах.

— Внимавай! — извиках и без да давам на Сам време за реакция, наполовина се изпързалах, наполовина паднах в ямата. Последва кратък миг на див световъртеж, по време на който тялото ми не беше особено сигурно докога ще пада и кога трябва да се напегне за неизбежния удар, а после успях да забия пръсти в стената точно преди главата ми да потъне под повърхността на втечнената кал.

— Мамичката му — простенах, защото водата беше студена, студена, студена.

Изражението на Сам под калта, покриваща лицето му, беше неуверено, но той видя какво планирах да сторя:

— П-по-добре побързай.

— Не думай — промърморих. Въпреки това той беше прав — студената вода дълбаеше с ледените си пръсти из вътрешностите ми, опитвайки се да измъкне вълка навън. Натиснах първия контейнер под повърхността, така че да го напълня с вода, след което тежестта му започна да го тегли надолу. Докато полагах неимоверни усилия да задържа стомаха си вътре в мен, обърнах контейнера и го натиснах към тинестото дъно на ямата. Протегнах се за втория, напълних го с вода и го поставих странично върху първия. Грабнах плуващия капак и го затворих.

— За — задръж го стабилно — каза Сам. — Н-нека да я взема и...

Той не довърши, но не беше и нужно. Притисна Грейс към гърдите си и стъпи върху първия контейнер. Протегнах се със свободната си ръка, за да го задържа на мястото му. Докоснах кожата му и установих, че вече е придобила температурата на калта около нас. Грейс изглеждаше като мъртво куче в обятията му, докато той се качваше върху втория контейнер. Импровизираната ни пластмасова стълба се люлееше несигурно; аз бях единственото нещо, което я спираше да не рухне под тежестта му.

— По-бързо — изсъсках. Бога ми, водата беше ледена; не можех да свикна с това. Щях да се превърна във вълк и... не! Нямах да го направя, не и точно сега. Хванах по-здраво краищата на контейнерите. Раменете на Сам вече леко се подаваха над ръба на ямата. Той затвори очи за части от секундата, прошепна съжалявам, след което хвърли тялото на вълка нагоре и напред, към твърдата земя. Ставаше дума едва за около метър, но видях, че въпреки това го заболя. Той се обърна към мен. Все още трепереше от студ.

Бях толкова близо до вълчата си форма, че можех да усетя вкуса ѝ в устата си.

— Ти си следващият — каза ми Сам. Беше стиснал зъби, за да спре треперенето на гласа си. — Не искам да се трансформираш.

Всъщност не аз бях важният в случая, не аз бях този, който задължително трябваше да излезе от тази дупка, но Сам не остави място за възражения. Той се смъкна от контейнерите и падна тежко във водата край мен. В стомаха ми се бе оформил възел с размерите на главата ми, който се свиваше и разпускаше. Чувствах как вътре в

диафрагмата ми драцят нокти, които бавно си пробиват път нагоре към гърлото ми.

— Качвай се — извика Сам.

Кожата на скалпа ми се раздвижи. Сам се протегна и сграбчи челюстта ми толкова силно, че ме заболя. Заби поглед в очите ми и аз усетих как вълкът вътре в мен реагира на това предизвикателство, на този неизречен инстинкт, който придаде допълнителна сила на заповедта му. Не познавах този Сам.

— *Качвай се* — нареди ми той. — Излизай оттук!

Нямаше как да не се подчиня. Покатерих се върху контейнерите, докато вътрешностите ми се извиваха. Вкопчих пръсти в ръба на ямата. С всяка изминала секунда извън водата се чувствах все повече човек и все по-малко вълк, въпреки че можех да усетя миризмата на трансформацията, която се излъчва от кожата ми. Тя нахлуваше в ноздрите ми всеки път, щом извърнех глава. Набрах се на ръце и се изхлузих извън ямата по корем. Сигурен бях, че изпълнението ми не изглежда особено секси отстрани, но въпреки това бях впечатлен от себе си. Грейс лежеше на метър-два от мен, полегнала на една страна. Беше неподвижна, но видях, че диша.

Под мен Сам се покатери неуверено върху първия контейнер, след което изчака няколко секунди, за да възстанови равновесието си.

— Аз... ще имам само секунда, преди това нещо да падне — каза той. — Можеш ли да...

— Разбрах те — отвърнах.

Сам грешеше; имаше по-малко от секунда. Едва бе успял да повдигне крака си, за да се качи нагоре, когато контейнерите поддадоха. Той се протегна нагоре почти в същия миг, в който сграбчих ръката му. Контейнерите паднаха във водата под него с далеч по-глух плясък, отколкото бях очаквал, докато Сам ми подаваше и другата си ръка. Забих крака в мокрия ръб на ямата и дръпнах назад. За щастие Сам беше кльоцава торба с кокали, защото в противен случай и двамата щяхме да се озовем обратно в ямата.

После всичко свърши. Строполих се по гръб, останал без дъх. Нямаше дори едничка част от тялото ми, която да не беше омазана с кал. Сам приседна до Грейс, свивайки и отпускаяки юмруци, загледан в малките топчици кал, които се оформяха при тези движения.

Вълчицата до него лежеше неподвижно, диханията ѝ бяха бързи и треперливи.

— Не трябваше да слизаш долу — обади се след малко Сам.

— Напротив, трябваше.

Вдигнах очи и видях, че той ме гледа. В горския сумрак очите му изглеждаха много бледи. Поразително вълчи очи. Спомних си как беше сграбчил челюстта ми и ми бе наредил да се качвам, уповавайки се на вълчите ми инстинкти. Последният път, когато някой ме бе гледал в лицето по този начин и ми бе наредил да слушам и да се съсредоточа, беше по време на първата ми трансформация. Гласът принадлежеше на Джефри Бек.

Сам се пресегна и докосна Грейс; видях как раздвижи пръсти, сякаш проследяваше ребрата ѝ, скрити под козината.

— Има една поема, в която се казва следното — каза тихо той. — *Wie lange braucht man jeden Tag, bis man sich kennt.*

Той продължи да гали вълчицата, смръщил вежди, чак докато тя не повдигна леко и неуверено глава. Сам положи ръце в скута си:

— Това означава: „*Колко време ни е нужно, ден след ден, за да се опознаем наистина*“. Мисля, че не бях справедлив спрямо теб.

Подобни глупости не би трябвало да ме трогнат особено, но въпреки това май го направиха.

— Запази си швабската поезия за Грейс — промърморих след малко. — Така ме караш да се притеснявам, че твоята лудост може и да е заразна.

— Говоря сериозно.

— Аз също говоря сериозно — казах, без да го поглеждам. — Като за човек, който минава за излекуван от върколащината, продължаваш да бъдеш изумително противоестествен.

Сам не се засмя:

— Приеми извинението ми, Коул, и повече никога няма да отварям дума за това.

— Добре — съгласих се, след което се изправих и му подхвърлих хавлиената кърпа. — Извинението се приема. В твоя защита би следвало да отбележа, че наистина не заслужавам справедливо отношение.

Сам внимателно уви тялото на вълчицата с кърпата. Тя трепна при докосването му, но беше твърде уморена, за да реагира наистина.

— По принцип не съм научен да гледам на хората по такъв начин — каза той след малко. — Хората не трябва да се борят, за да заслужат добрината на другите. Ненавистта е това, което могат да си заслужат с времето.

Внезапно си помислих как този разговор би поел в коренно различна посока, ако Изабел беше тук. Тя щеше да се възпротиви на това твърдение. Може би защото при нея ненавистта и добрината понякога бяха едно и също нещо.

— Както и да е... — започна Сам, но така и не продължи. Вдигна внимателно тялото на Грейс, здраво омотано в кърпата, за да не може вълчицата да помръдне, дори и да възвърне силите си. После тръгна към къщата.

Вместо да го последвам, аз се приближих до ръба на ямата и погледнах надолу. Контейнерите продължаваха да плуват в мътилката, покрити с кал до такава степен, че беше невъзможно да се разпознае оригиналният им цвят. На повърхността нямаше никакво движение, нищо, което да подсказва колко е дълбоко всъщност.

Изплюх се в ямата. Калта беше толкова плътна, че плюнката ми не успя да предизвика очакваните вълнички. Би било кошмарно да умреш там вътре. Хрумна ми, че всеки начин, по който се бях опитвал да намеря смъртта, беше лесен. За разлика от онази вечер, когато бях лежал на пода в гостната, мълвейки *стигастигасшигастигастигаситгамолявиспасетеме* на празното пространство. Никога досега не бях осъзнавал каква привилегия е да умра като Коул, а не като нещо друго.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Родителите ми си имаха един коронен номер, който обожаваха да скрояват на мен и на Джак преди смъртта му. Те си избираха някакъв момент, в който имаше сериозна вероятност да правим нещо приятно, понякога ставаше дума просто за писане на домашно, но по-често за някаква уговорка с приятели — така например премиерната дата на някой филм, който си умираш да гледаш, беше прекрасен избор — след което ни отвличаха.

Замъкваха ни в „Ил Помодоро“. Това означава „Доматът“ за всички вас, които, подобно на мен, не говорят селяндурски. „Ил Помодоро“ се намираше на час и половина път от Мърси Фолс, насред нищото, което трябва да ви говори предостатъчно, защото самият Мърси Фолс беше насред нищото. Кому беше нужно да се разкарва от едно нищо до друго ли? Веднага ще ви кажа. Въпреки че повечето хора възприемаха баща ми като корав адвокат, който разпердушинва опонентите си с устрема на велосираптор на амфетамини, аз знаех истината: той се превръщаше в мъркащо от удоволствие котенце в секундата, когато попаднеше в ръцете на италиански мъже, които му сервираха брускети с чесън, докато някакъв тенор чурулика сладко на заден фон.

Трябваше да се досетя, че краят на неприятен учебен ден, който бях избутала с триста зора, нетърпелива да отида до къщата на Бек, за да видя какви ги вършат Сам и Коул, като си имах и милион други неща за правене, предлагаше първокласни предпоставки за родителско отвличане. От последния път обаче беше минала повече от година. Бях свалила гарда и те ме хванаха неподготвена.

В секундата, когато пристъпих отвъд границите на училището, телефонът ми извънтя. Беше баща ми, така че, разбира се, трябваше да му вдигна или рискувах да се сблъскам със справедливия му гняв.

Помахах на Макензи, докато отварях капачето; тя раздвижи пръсти над рамото си, без дори да ме погледне.

— Казвай — промърморих, докато натисках копчето на дистанционното за алармата, за да видя от колко далеч ще успея да си отключа колата.

— Прибирай се директно вкъщи, като приключиш училище — нареди баща ми. Зад него се чуваше съскането на течаща вода и пощракването на комплект с гримове. — Тази вечер ще ходим в „Ил Помодоро“, тръгваме в секундата, когато си дойдеш.

— Ама ти сериозно ли? — попитах. — Имам домашни, а освен това утре ще трябва да ставам рано. Можете да отидете и без мен; ще бъде романтично.

Баща ми се разсмя с безмилостна веселост: *Ха. Ха. Ха.*

— Ще ходим с компания, Изабел. Ще бъде малко тържество. Всички биха искали да те видят. Мина доста време.

Чух как майка ми каза нещо на заден фон.

— Майка ти казва, че ако дойдеш, ще плати за смяната на маслото на колата ти.

Отворих вратата на джипа си и погледнах с погнуса локвата, в която бях стъпила. Тази седмица всичко беше подгизнало. От колата ме лъхна топъл въздух — ясно доказателство, че пролетта бе дошла. Беше станало достатъчно топло, за да може купето да се нагрее, докато колата стои на паркинга под слънчевите лъчи.

— Тя вече ми обеща, че ще го направи, задето ѝ взех дрехите от химическото онзи ден.

Баща ми сподели тази информация с майка ми. Последва пауза.

— Тя казва, че ще те заведе до Дълът. За някакви кичури. Чакай малко, за косата ти ли става дума? Честно казано, не одобрявам...

Прекъснах го:

— Наистина не искам да идвам. Имам си планове.

Тогава ми хрумна нещо.

— Всъщност какво точно ще празнуваме? За избиването на вълците ли става дума?

— Ами да, но няма да говорим само за това *цяла* вечер. Ще бъде забавно. Ние ще...

— Добре. Хубаво. Ще дойда. Кажу ми на мама, че имам нужда от подстригване повече, отколкото от кичури. При това не при онзи

некомпетентен тъпанар, който тя си харесва. След посещение при него приличам на лелка. Мисля, че се е учил как се правят прически, като е гледал деветдесетарски сериали.

Качих се в колата и запалих двигателя, стараейки се да не мисля за вечерта, която ме очакваше. Правех за Грейс и Сам неща, които не бих направила за никого друго.

— Много се радвам, че ще дойдеш. Изабел — каза баща ми и аз се начумерих. Въпреки че общо взето, му вярвах.

Всеки път, когато дойдехме в „Ил Помодоро“, се чудех как тази дупка е успяла да се хареса на родителите ми. Ние бяхме от Калифорния, за бога, и би следвало да разпознаваме доброто заведение, когато видим такова. Въпреки това се намирахме край маса с покривка на червени и бели карета и слушахме някаква бедна колежанка, която се мъчеше да пее опера, докато разлиствахме менютата и похапвахме четири вида хляб, нито един от който не изглеждаше италиански, но за компенсация и четирите изглеждаха минесотски до последната трохичка. Помещението беше мрачно и с нисък таван. Италианоамериканска гробница с аромат на песто.

Направила бях всичко възможно, за да седна до баща си, когато се настанявахме, защото бяхме към петнайсетина човека, а цялата идея на идването ми беше да съм достатъчно близо до него, за да чуя какво ще каже. Въпреки това между нас се озова някаква жена на име Доли. От другата ми страна седна синът и — някакъв тип, който явно си беше правил прическата, стоейки срещу течението в аеродинамична тръба. Дъвчех крайчето на едно хлебче и се опитвах да държа лактите си така, че да не докосвам нито един от съседите си.

Нещо проблесна за миг във въздуха, докато прелиташе над масата, и попадна директно в деколтето на ризата ми, настанявайки се между гърдите ми. От другата страна на масата някакъв друг оцелял след инцидент в аеродинамична тръба — може би брат на първия — се хилеше нагло и си разменяше многозначителни погледи със съседа ми. Доли не забеляза нищо, защото в момента се бе надвесила над баща ми и разговаряше с майка ми, седнала от другата му страна. Приведох се към хвъргача на трохички и казах достатъчно силно, за да надвикам оперната певица, Доли, майка ми и миризмата на хлебчета:

— Направи го отново и ще продам първородното ти дете на дявола.

Когато седнах отново, момчето до мен ми каза:

— Много е досаден. Съжалявам.

Това, което действително искаше да каже обаче, беше: *Леле, братчето ми, благодаря ти, даде ми страшен повод да я заговоря!* Разбира се, Грейс би казала нещо от сорта на: *Може би просто се опитва да бъде мил*, защото Грейс имаше добро мнение за хората. Джак обаче би се съгласил с мен.

Всъщност ми беше много трудно да не мисля за това как последния път, когато бях тук, Джак седеше на масата срещу мен с безкрайните редици от винени бутилки зад гърба му, точно на мястото, където се бе настанил хвъргачът на трохи. Джак се беше държал като пълен кретен онази вечер, въпреки че полагах усилия да не мисля за тази част. Струваше ми се, че очерням паметта му, ако си позволя да си спомня колко много го ненавиждах понякога. Вместо това се опитвах да си го спомням ухилен и мърляв на алеята пред къщата, въпреки че това все по-често ми се струваше като спомен за спомена за неговата усмивка, отколкото като спомен за самата му усмивка. Когато се замислех прекалено усилено по този въпрос, започвах да се чувствам странно безтегловна.

Оперната певица млъкна, изчака учтивите аплодисменти, след което отиде до малката сцена в другия край на ресторанта, където се заговори с някакъв тип в еквивалентно отчайващ костюм. Баща ми се възползва от тишината и почука с лъжица по чашата си.

— Бих искал да вдигна тост — каза той, без да се изправя, като само се надигна леко. — За Маршал, който повярва, че това може да се направи. И за Джак, който не може да бъде с нас тази вечер...

Млъкна за момент, след което добави:

— Но ако беше тук, щеше да мрънка, че и той иска да пие с нас.

Намирах тоста за отвратителен, нищо че казаното от баща ми беше вярно, но въпреки това оставих Доли и момчето до мен да чукнат чаши в моята, пълна с вода. Ухилих се подигравателно на момчето от другата страна на масата и дръпнах чашата си, преди той да вдигне своята. Щях да извадя трохата от деколтето си по-късно. Маршал беше седнал начело на масата и гласът му беше гръмък, за разлика от този на баща ми. Това беше глас на конгресмен, който звучеше добре,

когато казваше неща от сорта на *намаляване на данъчното бреме за средната класа; благодаря ви за дарението или пък скъпа, би ли ми подала пуловера с патенцето?* Думите му отекнаха в ниския таван:

— Знаете ли, че си имате най-опасните вълци в Северна Америка?

Той се усмихна широко, доволен да сподели тази информация с нас. Възелът на вратовръзката му беше разхлабен, сякаш за да покаже, че в момента се намира сред приятели и не е на работа.

— Допреди глутницата в Мърси Фолс да се активизира, в цяла Северна Америка имаше само две нападения на вълци с фатален изход. Само две. Говоря за нападения над хора, разбира се. На запад определено беше убит доста добитък, това беше и причината да одобрят квотата за тези двеста и дваайсет вълка в Айдахо.

— Какво означава тази квота? Броят вълци, които ловците имат право да убият? — попита Доли.

— Точно тъй — отвърна Маршал, а минесотският му акцент се прояви толкова неочаквано, че останах изненадана.

— Това ми звучи като сериозно число — каза Доли. — Имаме ли толкова много вълци в нашия край?

Баща ми елегантно се включи в разговора; в сравнение с Маршал той звучеше по-изискано, по-културно. Разбира се, ние все още се намирахме в „Ил Помодоро“, което поставяше под известно съмнение момента с изискаността и културата, но нейсе:

— О, не. Според проучванията броят на вълците от глутницата в Мърси Фолс възлиза на максимум дваайсет-трийсет животни.

Зачудих се как ли би приел Сам този разговор. Зачудих се какво ли са решили да правят двамата с Коул, ако изобщо бяха решили нещо. Спомних си странната решителност, която се бе изписала върху лицето на Сам онзи ден в книжарницата, и това ме накара да се почувствам празна и незавършена.

— Добре де, какво тогава прави нашата глутница толкова опасна? — поинтересува се Доли, която беше облегнала брадичка върху сплетените си пръсти. В момента тя разиграваше театър, до който бях прибягвала достатъчно често, за да го разпозная. Проявата на любознателно невежество беше отличен начин да привлечеш вниманието към себе си.

— Близостта им до хората — отвърна баща ми. Той направи знак на сервитъора, че сме готови с поръчката. — Най-важното нещо, което държи вълците настрана, е страхът. Без него те са просто едни големи териториални хищници. В миналото из Европа и Индия е имало глутници, известни като безмилостни убийци на хора.

В гласа му нямаше дори отсянка от емоция: когато казваше *убийци на хора*, той не си мислеше за *убийците на Джак*. В момента баща ми си имаше цел, имаше мисия и докато беше съсредоточен върху нея, щеше да се чувства добре. Това беше старият татко — могъщ и обсебващ, но като цяло някой, с когото можеш да се гордееш, пред когото да изпитваш страхопочитание. Откакто Джак беше починал, не бях виждала баща си в подобна светлина.

Осъзнах с горчивина, че ако животът на Сам, Грейс и Коул не беше заложен на карта, в момента бих се чувствала щастлива, въпреки че седях в „Ил Помодоро“. Майка ми и баща ми се усмихваха и си бърбяха също като в доброто старо време. Това обаче си имаше цена. Можех да получа родителите си обратно, но за целта трябваше да изгубя всичките си истински приятели.

— О, не, вълчата популация в Канада е много голяма — тъкмо обясняваше баща ми на мъжа, който седеше срещу него на масата.

— Това не е игра на числа — обади се Маршал, защото никой друг нямаше да го каже, ако той не го бе сторил. Никой от присъстващите нямаше какво да отговори на това. Всички подскочихме от изненада, когато оперната певица запя отново. Видях как устните на Маршал ясно оформиха думите Боже мой, но не можах да ги чуя заради набиращото сила сопрано.

Точно в мига, когато телефонът завибрира до крака ми, усетих как нещо ме загъделичка в деколтето. Вдигнах очи и видях как идиотът от другата страна на масата ми се хили тъпо след поредния си успешен изстрел с троха. Този път музиката бе прекалено силна, за да му кажа нещо, което беше хубаво, защото всички фрази, които ми идваха на ум, включваха майка му. Да не говорим, че всеки път, когато погледнех към онзи край на масата, виждах лицето на Джак, а ние седяхме и си говорехме за животните, които го бяха убили, а не за това как той никога повече нямаше да дойде в този ресторант с нас. Трепнах, когато нещо ме докосна отново, този път по косата. Беше момчето до мен, чиито пръсти се бяха озовали неприятно близо до слепоочието ми.

— Имаше нещо в косата — опита се да надвика певицата той. Хванах ръката му достатъчно силно, за да схване посланието: *Спри, просто спри.*

Баща ми се беше привел над масата към Маршал, увлечен в дружеско състезание по надвикване в опит да бъде чут въпреки воя на певицата, която май изпълняваше нещо на Бизе^[1].

Чух го как изкрещя:

— От въздуха човек може да види всичко.

Извадих телефона си и отворих капачето. Когато видях номера на Сам, усетих как стомахът ми се свива. Беше ми изпратил есемес, пълен с правописни грешки.

открихме я, беше жасно коул се прояви като герои.
реджих че би искала да знае. с.

Никакви имена. Сам можеше да бъде умен, когато пожелаеше. Друг е въпросът, че ми беше трудно да си представя думите *Коул* и *герой* в едно и също изречение. Определението *герой* предполага наличието на известно количество смелост. Опитах се да отговоря на есемеса под масата, далеч от погледите на услужливото момче до мен и Доли от другата ми страна. Написах, че съм на вечеря, опитвам се да науча подробности и по-късно ще се обадя. Или ще намина. Когато стигнах до думата *намина*, отново почувствах как стомахът ми се свива, как ме изпълва някакво неназовано чувство за вина без конкретна причина.

Певицата млъкна отново и навсякъде около мен зазвучаха аплодисменти — Доли беше вдигнала ръце и пляскаше точно до ухото ми — но баща ми и Маршал продължаваха да разговарят, приведени над масата един към друг, все едно музиката изобщо я нямаше.

Чух ясно гласа на баща си:

— ... да ги извадим от гората точно както направихме преди, но този път с повече хора и с благословията на щата. Ще има рейнджъри от службите за дивите животни и съответната екипировка. А веднъж щом ги извадим на открито, на север от Пограничната гора, хеликоптерите и снайперистите ще поемат нещата.

— Казваш, че успеваемостта в Айдахо е била деветдесет процента, а? — попита Маршал. Беше вдигнал вилицата над чинията си, сякаш си водеше записки с нея.

— Повече не ни и трябва — каза баща ми. — Вълците не могат да оцелеят сами, без глутницата си.

Телефонът извибрира отново в ръцете ми и аз отворих капачето. Ново съобщение от Сам.

мислехчета ще умре изабел толкова съм облекчен че чак боли.

Чух как момчето от другата страна на масата се разсмя и разбрах, че отново е хвърлил по мен нещо, което не съм усетила. Дори не исках да го поглеждам, защото щях да видя лицето му пред редиците с бутилки, там, където беше седял Джак. Внезапно осъзнах, че ще повърна. При това не в някакво неясно бъдеще, а още в същия този миг, така че трябваше да се измъкна от тук преди да съм се изложила.

Бутнах назад стола си, като в движение блъснах Доли, която тъкмо задаваше поредния си тъп въпрос. Пробих си път между масите, певците и предястията, приготвени от разни морски изчадия, каквито със сигурност не се въдеха в близост до Минесота.

Добрах се до тоалетната — само една стая, без отделения, натруфена като домашна тоалетна, а не като ресторантска такава — и се заключих вътре. Приведох се към стената, притиснала длан към устните си. Само дето не повърнах. Разплаках се.

Не биваше да го правя, защото, когато се върнех при другите с размазан грим, зачервен нос и кървясали очи, те щяха да разберат какво е станало, но не можах да се спра. Сълзите напиреха в мен, задушаваша ме, трябваше да положа усилия, за да дишам покрай избликналите реки от мъка и болка. Главата ми пулсираше от мисли за Джак, който седеше на масата и се държеше гадно, за гласа на баща ми, който говореше за хеликоптери и снайперисти, за това, че Грейс е била на косъм от смъртта, без дори да разбере, за тъпите момчета, които хвърляха боклуци в деколтето ми, което, така или иначе, май беше твърде дълбоко за подобен род семейна вечеря, за Коул, който ме

гледаше, докато лежах върху леглото си, и за нещото, което окончателно ме беше извадило от равновесие — искрения, неграмотен есемес на Сам относно Грейс.

Джак беше мъртъв, баща ми винаги получаваше това, което иска, аз желях и мразех Коул Сейнт Клеър и никой никога нямаше да изпитва към мен чувствата, които Сам беше изпитвал към Грейс, когато ми беше изпратил този есемес.

Вече бях седнала на пода в банята, опряла гръб в шкафа под мивката. Спомних си колко бях бясна, когато открих Коул на пода в къщата на Бек — не последния път, а когато той ми беше казал, че иска да се махне от тялото си или да се самоубие. Бях си помислила, че е отвратително слаб, егоистичен и себичен. Сега обаче го разбирах. Ако в този момент някой дойдеше при мен и ми кажеше: *Изабел, мога да накарам цялата тази болка да изчезне, просто вземи това хапче...* може би щях да го взема.

На вратата се почука.

— Заето е — извиках, вбесена от това колко дрезгаво беше прозвучал гласът ми.

Чух гласа на майка си:

— Изабел?

Бях плакала толкова яростно, че ми беше трудно да си поема дъх. Положих усилия, за да произнеса равно и спокойно:

— Излизам след секундичка.

Бравата се завъртя. В бързината бях забравила да заключа вратата.

Майка ми пристъпи в тоалетната и затвори вратата зад гърба си. Сведох очи, унижена от това, че ме вижда в подобно състояние. Пред очите ми бяха единствено краката ѝ, намиращи се на няколко сантиметра от моите собствени. Носеше обувките, които ѝ бях купила. Това ме накара да се разплача отново и когато опитах да сподавя риданията си, се чу отвратителен звук, сякаш някой опитваше да си поеме дъх на бесилото.

Майка ми приседна на пода до мен и на свой ред опря гръб в шкафа. Парфюмът ѝ ухаеше на рози, също като моя. Тя опря лакти в коленете си и потърка с длан лицето си, придобило спокойното и предразполагащо изражение, с което доктор Кълпепър посрещаше пациентите си.

— Ще им кажа, че си повърнала — каза тихо тя.

Скрих лице в шепи.

— Изпих три чаши вино, така че не мога да шофирам.

Тя извади ключовете за колата и ги разклати леко пред мен, за да ги видя в процепите между пръстите си.

— Ти обаче можеш.

— Ами татко?

— Маршал ще го докара. Двамата са добра комбина.

Сега вече вдигнах очи.

— Те ще ме видят.

Мама поклати глава.

— Ще излезем през страничната врата. Не е нужно да минаваме покрай масата. Аз ще му се обадя.

Тя извади хартиена кърпичка от чантата си и попи брадичката ми.

— Мразя този проклет ресторант.

— Добре — промълвих.

— Добре?

— Добре.

Тя се изправи и ми протегна ръка, за да стана:

— Освен това не трябва да седиш на пода — мръсно е и можеш да лепнеш рота вируси, стафилококи или нещо от сорта. Защо имаш трохи по ризата?

Деликатно почистих трохите от деколтето си. Докато стояхме с майка ми пред огледалото, видях колко плашещо много си приличаме. Като се изключи фактът, че аз бях разчорлена руина с размазал грим, а тя не беше. Пълната противоположност на дванайсетте месеца, довели ни до този момент.

— Хайде да тръгваме, преди онази да се с разпяла отново — казах.

[1] Жорж Бизе — френски композитор от Романтизма, най-известен с операта си „Кармен“. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Нямах спомен кога се бях събудила. Помнех само, че бях. Надигнах се, примигвайки срещу ярката светлина. Засенчих очите си с ръка и докоснах кожата си. Болеше — не като след трансформация, а все едно бях измъкната изпод развалините на рухнала сграда. Подът под мен беше студен и твърд. Наоколо не се виждаше прозорец, а редицата от ослепителни електрически крушки потапяше помещението в светлината на един никога неугасващ ден.

Нужни ми бяха няколко секунди, в които да се стегна достатъчно, за да се огледам, а после още няколко, за да осмисля видяното. Баня. До мивката беше окачена сложена в рамка пощенска картичка с планински пейзаж върху нея. Остъклена душкабина, никаква вана. Затворена врата. Прозрението внезапно ме озари — това беше банята на горния стаж в къщата на Бек. *Еха*. Смисълът на това прозрение се стовари върху ми: бях успяла да се върна в Мърси Фолс. Бях успяла да се върна при Сам.

Твърде зашеметена, за да оценя подобаващо случващото се, аз се изправих на крака. Плочките на пода бяха покрити с мръсотия и кал. Цветът ѝ — болнаво жълтеникав — ме накара да се закашлям, давейки се във вода, каквато очевидно липсваше наоколо.

Някакво движение привлече погледа ми и замръзнах, притиснала ръка към устните си. Това обаче бях самата аз: отражение в огледалото, една гола версия на Грейс, с изпъкнали ребра, разширени очи и скрита под пръстите ѝ уста. Отпуснах ръка и докоснах най-долното си ребро. Сякаш като по команда, стомахът ми изкурка.

— Изглеждаш като някоя дивачка — прошепнах на отражението си просто за да видя как устните ми се движат. Все още звучах като самата себе си. Това беше хубаво.

В края на мивката имаше купчинка с дрехи, сгънати с изключителното старание на някой, който или имаше дългогодишна

практика в сгъването на дрехи, или никога не го беше правил. Разпознах дрехите от раницата си, тези, които бях донесла в къщата на Бек преди толкова много месеци. Измъкнах любимата си бяла блуза с дълъг ръкав, а после и синя тениска, която облякох върху нея; двете си паснаха като стари приятелки. После дънки и чорапи. Нямахме сутиен или обувки — те бяха останали в болницата или където там оставаха вещите на кървящите момичета след изненадващото им бягство.

Като теглих чертата, стигнах до следния извод: аз бях момиче, което се превръщаше във вълк и се беше разминало на косъм от смъртта, но това, което щеше да ме тормози през целия ден, беше, че се разкарвам наоколо без сутиен.

Под дрехите имаше бележка. Усетих как из стомаха ми се разлива топлина, когато видях познатия почерк на Сам — сбит и труден за разчитане.

Грейс, това най-вероятно е най-лошото нещо, което съм правил в живота си — да затворя гаджето си в банята. Просто не знаехме какво друго да те правим, докато не се трансформираш. Оставил съм ти дрехи. Вратата не е заключена, така че можеш да я отвориш веднага щом се сдобиеш с пръсти. Нямам търпение да те видя.

С.

Радост. Това беше емоцията, стоплила стомаха ми. Задържах бележката в ръка, напрягайки се да си спомня събитията, за които пишеше в нея. Как са ме затворили тук, как са ме прибрали от гората. Беше като безплодните опити да си спомниш името на актьор, който ти се е сторил бегло познат. Мислите ми танцуваха влудяващия си танц току отвъд досега ми, изплъзваха се в мига, в който се опитвах да уловя някоя от тях. Нищо, още от нищото... и в следващия миг вече се давех в спомена за мрак и кал. Шелби. Спомних си Шелби. Преглътнах с усилие и отново погледнах към отражението си в огледалото. На лицето ми беше изписан страх, бях притиснала ръка към гърлото си.

Никак не харесах ужасеното си изражение; изглеждах като някакво друго момиче, което не познавах. Положих усилия, за да се успокоя, и когато заставах лице в лице с добрата стара Грейс, опитах

бравата. Беше отключено, точно както Сам ми беше написал, така че пристъпих в коридора.

С изненада установих, че беше нощ. Можех да чуя тихото жужене на уредите от долния етаж, шепота на въздуха във вентилационната система, всички онези звуци, които една обитавана къща издава, когато никой не я чува. Спомних си, че стаята на Сам ми се пада вляво, но вратата ѝ беше отворена и вътре бе тъмно. Вдясно от мен, в края на коридора, имаше друга отворена врата, от която се процеждаше светлина. Спрях се на този вариант и тръгнах покрай усмихнатите снимки на Бек и останалите, както и покрай колекция от заковани към стената чорапи, оформящи някаква странна художествена композиция.

Надникнах в осветеното помещение и установих, че това е стаята на Бек. Миг по-късно осъзнах, че нямам реална причина да смятам, че това е точно стаята на Бек. Беше издържана в ярки зелени и сини цветове, съчетани с тъмно дърво и скромна мебелировка. Нощната лампа край леглото осветяваше купчина биографични книги и чифт очила за четене. В стаята нямаше нищо, от което да си направиш изводи за личността на собственика ѝ. Тя просто излъчваше спокойствие и непретенциозност по същия начин, по който Бек бе оставил у мен впечатлението, че е спокоен и непретенциозен.

Само дето човекът, който се беше опънал напречно на леглото и чиито все още обути в обувки крака висяха от единия му край, не беше Бек, а Коул. До главата му лежеше разтворено тефтерче с кожена подвързия. От другата му страна имаше цяла купчина с листи и фотографии.

Коул изглеждаше заспал насред цялата тази бъркотия. Направих крачка назад, но кракът ми стъпи върху някаква скърцаща дъска от пода и той изсумтя в синия юрган.

— Буден ли си? — попитах.

— Мда.

Извърна глава, когато пристъпих към края на леглото. Чувствах се като в хотелска стая — мястото беше чисто, сумрачно, издържано в странно подбрани цветове и оставяше впечатлението за липса на човешко присъствие. Подът беше студен; щеше ми се да си бях обула чорапите.

Коул вдигна поглед към мен. Както обикновено, бях изумена от това колко красиво изглежда лицето му. Наложих се да положа съзнателни усилия, за да игнорирам този факт и да разговарям с него като с нормално човешко същество. Той не можеше да направи нищо относно външния си вид. Канех се да попитам къде е Сам, но после ми хрумна, че би било доста грубо да се отнеса с Коул като с пътепоказател.

— Това стаята на Бек ли е? — попитах.

Той протегна ръце към мен и вдигна палци.

— Тогава защо спиш тук?

— Не спях — отвърна Коул и се завъртя по гръб. — Сам никога не спи. Опитвах се да науча тайните му.

Подпрях задните си части върху края на леглото — не съвсем седнала, но не и напълно изправена. Мисълта, че Сам не спи, мъничко ме натъжи.

— Тайните му в тези бумажки ли са?

Коул се разсмя. Кратък звънлив смях, който прозвуча като интродукция за песен от някой албум. Помислих си, че това е един много самотен смях.

— Не, там са тайните на Бек.

Той се протегна и пръстите му докоснаха коженото тефтерче.

— Това е дневникът на Бек.

Положи другата си ръка върху купчината с хартия. Чак сега забелязах, че е легнал върху още листове.

— Ипотека, завещания, юридически документи, епикризи от зъболекарски прегледи и рецепти за лекарства, с които се е опитвал да излекува глутницата.

Бях малко изненадана, че Бек беше правил подобни опити, но всъщност май не трябваше да бъда. Това не бяха неща, из които Сам би тръгнал да се рови — фактите не бяха най-интересното нещо за него, пък и най-вероятно той вече знаеше всичката тази информация и я намираще за безполезна.

— Мислиш ли, че Бек би останал доволен, ако знаеше, че му ровиш из нещата?

Опитах да смекча въпроса си с усмивка.

— Той не е тук — отвърна Коул. После обаче явно обмисли отговора си, защото добави със сериозен тон: — Бек каза, че би искал

да поема нещата след него. И после си отиде. Това е единственият начин, по който бих могъл да науча нещо. Чувствам се така, сякаш съм тръгнал да преоткривам колелото.

— Мислех, че Бек е искал Сам да го наследи? — казах, след което сама си отговорих на въпроса: — Ох... той е мислел, че Сам никога повече няма да се трансформира в човек. Затова е вербувал теб.

Е, всъщност това беше причината да вербува *някого*. Не бях съвсем сигурна защо е избрал именно Коул. В някакъв момент той трябва да е видял този тип пред мен и да си е помислил, че от него ще стане добър водач на глутницата. В някакъв момент той трябва да е видял нещо от себе си в Коул. Мислех, че може би и аз мога да го видя. Сам имаше жестовите и поведението на Бек, но Коул притежаваше... Какво? Силата на Бек като личност? Неговата увереност? Коул имаше някаква искрица от огъня на Бек; Сам беше мил и внимателен, докато Коул беше целеустремен.

Той отново ме дари с циничния си смях, а аз отново долових преднамереното му перчене. От взаимоотношенията си с Изабел обаче бях научила, че когато махнеш булото на цинизма, можеш да видиш истината под него: умората и самотата. Все още не можех да разчета напълно много от емоциите на Сам, но не беше трудно да откриеш нещо, ако знаеш какво точно търсиш.

— Вербувал. Това звучи доста помпозно — отбеляза Коул, докато се надигаше. Придърпа крака под себе си и седна по турски. — Кара ме да си мисля за мъже в униформи, справедливи каузи и борба, за да опазим американския начин на живот. Бек просто не искаше да умра. Затова избра мен. Той мислеше, че ще се самоубия, и беше решил, че това е начинът да ме спаси.

Нямаше да го оставя да се измъкне толкова лесно:

— Хората се самоубиват ежедневно. Статистиката говори за трийсет хиляди американци на година или нещо от сорта. Сериозно ли смяташ, че това е причината да избере теб? Защото аз не мисля така. В това няма никаква логика. От всички хора на света той очевидно е избрал теб по много специфична причина, особено предвид факта, че си известна личност и респективно си рисков фактор. Мисли логично. *Логично.*

Коул се усмихна; широка усмивка, привлекателна със своята *искреност*.

— Харесвам те — каза той. — Можеш да останеш.

— Къде е Сам?

— Долу.

— Благодаря ти. Хей... Оливия появи ли се вече?

Изражението му не се промени, от което ми стана ясно, че не знае за кого говоря. Това малко ме разстрои.

— Кой? — попита.

— Един от другите вълци. Моя приятелка, която беше ухапана миналата година. На моята възраст.

Беше болезнено да си я представя сред гората, как преживява същите неща, през които бях преминала и самата аз.

Някаква странна сянка премина през лицето на Коул, твърде бързо, за да мога да я разтълкувам. Просто не бях добра в разчитането на изражения. Той извърна очи от мен, взе няколко листа, подравни ги, след което ги остави до крака си по такъв начин, че те на секундата се разпиляха отново.

— Не съм я виждал.

— Хубаво — казах. — Най-добре ще е да намеря Сам.

Насочих се към вратата, усещайки как някаква странна тревожност е стегнала гърдите ми. Сам беше тук, аз бях тук, човешката ми форма изглеждаше стабилна. Аз щях отново да бъда с него. Внезапно бях обзета от някакъв нелогичен страх как ще го видя и ще разбера, че нещата между нас някак са се променили. Как по погледа му ще разбера, че вече не изпитва към мен това, което аз изпитвам към него, че чувствата му са угаснали. Какво щеше да стане, ако се наложеше да започнем отначало, от нулата? Същевременно ясно осъзнавах, че страховете ми са безпочвени, но те просто нямаше как да изчезнат, докато не видя отново Сам.

— Грейс — обади се Коул зад гърба ми.

Спрях на прага и се обърнах.

Той сви рамене:

— Всъщност няма значение.

Когато излязох в коридора, видях, че Коул отново се е излегнал на леглото сред разпилените край, под и върху него листове, заобиколен от нещата, които Бек беше оставил след себе си. Би трябвало да изглежда изгубен сред всичките тези спомени и думи, но вместо това останах с впечатление, че цялата тази болка, която бе

дошла преди него, го задържаше на повърхността, предпазваше го да не се удави сред собствените си чувства и мисли.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Когато возех някого от родителите си, винаги се превръщах в лош шофьор, отколкото бях в действителност. Независимо колко време от живота си бях прекарала с ръце на волана, трябваше просто на съседната седалка да се разположи родителско тяло и аз на секундата започвах да набивам спирачки твърде рязко, да завивам твърде рано и да натискам лостчето за чистачките, когато се пресягах, за да включа радиото. Освен това, въпреки че принципно никога не говорех с хора, които нямаше как да ме чуят (Сам Рот се бе оказал бележитото изключение от това правило), с родител в колата започвах да се зъбя на другите шофьори относно фукльовските табели на колите им, да мърморя за това колко бавно карат или да коментирам как си пускат мигача три километра преди да завият.

Това беше и причината, когато фаровете ми осветиха някакво спряло напречно на пътя камионоподобно возило с предница, сочеща към канавката, да промърморя:

— Браво, пич, страхотно си паркирал.

Майка ми, която беше станала сънлива заради виното и часа от денонощието, внезапно се изправи в седалката си:

— Изабел, отбий зад тях. Може да имат нужда от помощ.

Просто исках да се прибера у дома, за да се обадя на Сам или Коул и да разбера какво се е случило с Грейс. Намирахме се само на няколко километра от къщата, така че беше крайно нечестно съдбата да ми изиграе подобен номер. Да не говорим, че камионът имаше малко съмнителен вид.

— Мамо, ти беше тази, която ми каза никога да не спирам, за да не бъда изнасилена или отвлечена от някой демократ.

Мама тръсна глава и извади пудриера с огледалце от чантата си:

— Никога не бих казала такова нещо. Това ми звучи като реплика на баща ти.

Тя отвори капачето и се огледа в малкото огледалце.

— Аз бих казала либерал.

Намалих. Камионоподобното нещо всъщност се оказа камионетка с брезентово покривало над каросерията от онзи тип, при закупуването на който най-вероятно трябваше да предоставиш документ, че си на повече от петдесет, и изглеждаше като собственост на някое дърто пиянде, което е спряло, за да драйфа.

— С какво можем да им помогнем, така или иначе? — попитах. Напънах се да измисля основателна причина някой да отбие от пътя, като се изключи драйфането. — Не можем да... сменим спукана гума.

— Виж, там има ченгета — посочи мама. Така си беше, полицейската кола също беше спряла край пътя, но до момента каросерията на камиона беше скривала сигналните светлини. Тя добави небрежно. — Може би ще имат нужда от медицинска помощ.

Мама живееше с надеждата, че някой ще има нужда от медицинска помощ. Тя винаги гореше от желание някой да се нарани на детската площадка, докато бях малка. Хвърляше по едно око към кухните в ресторантите за бързо хранене, очаквайки някоя печка да избухне в пламъци. Докато бяхме в Калифорния, непрекъснато се спираше, когато забележеше някакъв инцидент. Подобно на супергерой, тя долиташе с вик: *НЯКОЙ ДА ИМА НУЖДА ОТ ЛЕКАР? АЗ СЪМ ЛЕКАР!* Веднъж татко ми беше казал, че не бива да ѝ се подигравам за това; било ѝ е много трудно да получи докторската си степен заради семейни проблеми и сега просто се радва на възможността да казва на хората, че е лекар. Добре де, хубаво, разбирах радостта от новопридобитото ѝ звание, но все си мислех, че е надживяла детинския си ентузиазъм от него.

Въздъгнах и отбих зад камиона. Справих се далеч по-добре от него със задачата да не оставям половината от превозното си средство на пътя, но това надали минава за особено постижение. Майка ми веднага изскочи от джипа, а аз я последвах с далеч по-малко ентузиазъм. Отзад на камионетката имаше три лепенки — „Да живее армията!“ „Затвори си телефона и след това шофирай“ и — напълно необяснимо — „Предпочитам да живея в Минесота“.

Когато заобиколих камионетката, видях ченге, което разговаряше с някакъв червенокос мъж с бяла тениска и тиранти, защото имаше шкембе, но не и задник. По-интересният момент беше, че през

отворената врата на камионетката забелязах оставения върху шофьорската седалка пистолет.

— Доктор Кълпепър — кимна с топла усмивка полицаят.

Майка ми превключи на карамеления си глас — онзи, който се сипе върху ти толкова бавничко, че човек така и не осъзнава кога е започнал да се задушават:

— Полицай Хейфорт. Спрях, за да видя дали нямате нужда от помощ.

— Много мило от ваша страна — усмихна се още по-широко Хейфорт. Беше пхнал палци под колана с кобура си. — Това дъщеря ви ли е? Красавица е също като вас, докторе.

Майка ми възрази. Хейфорт настоя. Червенокосият мъж пристъпваше от крак на крак. Те проведоха кратък разговор за комарите през това време от годината. Червенокосият заяви, че скоро ще станат далеч по-стръвни. Нарече ги „мръсни кръвопийци“.

— За какво ви е пистолетът? — попитах.

И тримата извърнаха очи към мен.

Свих рамене:

— Просто се чудех.

— Ами... — обади се Хейфорт. — Оказва се, че господин Лундгрен е решил да вземе избиването на вълците в свои ръце и привлече вниманието ми.

Червенокосият господин Лундгрен запротестира:

— Е, вижте, господин полицай, знаете, че нещата не стоят точно по този начин. Аз просто забелязах гадината и я застрелях от колата си. Това не е съвсем същото.

— Предполагам, че не е — каза Хейфорт. — Факт е обаче, че имаме мъртво животно, а никой не би следвало да стреля по нищо след залез. Особено пък с 38-калибров револвер. Сигурен съм, че знаете това много добре, господин Лундгрен.

— Почакайте — възкликнах. — Вие сте убили вълк?

Мушнах ръце в джобовете на якето си. Потреперих, въпреки че не беше чак толкова студено.

Хейфорт махна с ръка към предницата на камионетката и поклати глава.

— Съпругът ми казва, че никой не бива да стреля по тях, докато не започне въздушния лов — каза майка ми. Карамеленият ѝ глас леко

се беше втвърдил. — Защото в противен случай може да ги подплаши и те да се скрият.

— Това е свършено вярно — кимна Хейфорт.

Пристъпих към канавката, натам, накъдето беше посочил Хейфорт, проследена от тъжния поглед на червенокосия. Сега вече можех да видя козината на мъртвото животно, която се подаваше над тревата.

Мили боже, а по възможност и ти, Свети Антоний, знам, че съм ви молила за много глупави неща, но това е наистина важно: моля ви, нека това да не е Грейс.

Знаех, че тя би трябвало да е в безопасност със Сам и Коул, но въпреки това си поех дълбоко дъх и направих още една крачка към трупа. Твърдата козина леко се полюшваше от вятъра. Имаше малка кървава дупка на бедрото, още една над предната лапа и трета, точно зад черепа. Горната част на главата представляваше доста неприятна картинка там, където куршумът беше излязъл. Ако исках да видя дали очите са ми познати, трябваше да коленича, но не си направих труда да проверявам.

— Това е койот — заявих укорително.

— Точно тъй, госпожице — потвърди Хейфорт весело. — Големичък е, а?

Издишах. Дори градско момиче като мен можеше да види разликата между вълк и койот. Господин Лундгрэн или беше ударил някое и друго питие в повече, или просто беше искал да изпробва новия си пистолет.

— Не сте имали много проблеми от подобно естество, нали? — попита майка ми Хейфорт. Задаваше въпроса си по начина, по който го правеше, когато искаше да научи някаква информация по-скоро за баща ми, отколкото за себе си. — Говоря за хора, които са решили лично да се захванат с избиването на вълците? Държите нещата под контрол, нали?

— Правим всичко, което е по силите ни — отвърна Хейфорт. — Повечето местни разбират каква е ситуацията и не искат да прецакат работата, преди да са дошли хеликоптерите. Не бих се изненадал обаче, ако имаме един-два инцидента, преди да започне същинският лов. Лудите глави ще си останат луди глави, каквото и да правим.

Докато казваше последното, той махна с ръка към господин Лундгрен, все едно че той не можеше да го чуе.

— Както казах — правим всичко, което е по силите ни.

Майка ми не изглеждаше особено удовлетворена от този отговор. Тонът ѝ беше малко студеничък, когато промърмори:

— Казвам същото и на пациентите си.

Тя се извърна към мен и се намръщи.

— Изабел, не пипай това.

Все едно имах намерение да го направя. Изкатерих се обратно през треволяците и застанах до нея.

— Не сте пили тази вечер, нали докторе? — попита Хейфорт, когато мама тръгна към колата. Двамата с нея се спогледаха. Враждебност с карамелена глазура.

Мама му се усмихна широко:

— О, да, пила съм — тя млъкна за малко, давайки му възможност да осмисли казаното. — Затова Изабел шофира. Хайде, Изабел.

Когато влязохме в колата, мама изсумтя в секундата, в която затръшна вратата след себе си:

— Проклети *селяндури*. Мразя го този тип. Тази история може би ще ме излекува завинаги от филантропските ми пристъпи.

Дори за миг не ѝ повярвах. Следващия път, когато решише, че може да помогне по някакъв начин, тя пак щеше да изскочи от колата още в движение. Независимо дали някой искаше помощта ѝ или не.

Предполагах, че в някои отношения се превръщам в копие на майка си.

— Двамата с баща ти обсъждахме възможността да се върнем в Калифорния — обади се тя. — Когато всичко това приключи.

За малко да блъсна колата.

— И кога точно планирахте да ми го кажете?

— Когато нещата станат малко по-сигурни. Имам няколко предложения за работа там; остава само да уточним работното време и да видим за колко ще успеем да продадем къщата.

— Нека да повторя — имах известни проблеми с поемането на въздух. — *Кога* точно планирахте да ми го кажете?

Майка ми прозвуча объркано:

— Но, Изабел... скоро ще отидеш в колеж, а всичките в списъка ти, с изключение на два, се намират в Калифорния. Така ще ти е по-

лесно да си идваш вкъщи. Освен това бях останала с впечатление, че мразиш Мърси Фолс.

— Така си е. Мразя го. Просто... не мога да повярвам, че никой от вас не си направи труда да ме информира, че има такава възможност, преди...

Не бях сигурна как да довърша изречението, така че просто млъкнах.

— Преди какво?

Вдигнах безпомощно едната си ръка във въздуха. Бих вдигнала и двете, но все пак трябваше да държа волана.

— Нищо. Калифорния. Супер. Иха!

Замислих се за това. Щях да натъпча огромните си палта в кашони, щях да имам социален живот, щях да живея на място, където никой не знаеше гнусната история за смъртта на брат ми. Щях да заменя Грейс, Сам и Коул за живот, пълен с направени по телефона планове, топли дни и дебели учебници. Факт е, че плановете ми за бъдещето включваха идеята да отида в калифорнийски колеж. Просто бъдещето идваше доста по-бързо, отколкото бях очаквала.

— Не мога да повярвам, че онзи човек е объркал койота с вълк — обади се майка ми, докато завивах по алеята пред къщата. Помнех деня, в който бяхме дошли тук за първи път. Тогава си бях помислила, че къщата изглежда като декор от филм на ужасите. Сега видях, че съм забравила лампата в стаята си включена, и това ми напомни за сцена от детска книжка — огромно имение, сякаш излязло от епохата на Тюдорите, с едно малко, обляно в жълта светлина прозорче на последния етаж. — Те нямат нищо общо!

— Е — промълвих, — някои хора виждат това, което им се иска да видят.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ГРЕЙС

Открих Сам, облегнат върху парапета на предната веранда, издължен, тъмен силует, трудно различим сред нощния мрак. Беше удивително колко много емоция излъчваше единствено с извивката на раменете си и начина, по който беше свел брадичка. Дори за някого като мен, който смяташе, че усмивката си е просто усмивка, беше лесно да долови безсилието и тъгата в приведения му гръб, подгънатото коляно, извъртяното на една страна стъпало.

Внезапно се почувствах изпълнена с неувереност и възбуда, също както първия път, когато го бях срещнала.

Без да паля лампата, аз отидох до него и се облегнах на парапета, несигурна какво би трябвало да кажа. Исках да подскачам диво, да му се увеса на врата, да го ударя с юмрук по гърдите, да се хия като луда или да се разплача. Нямах представа какво би следвало да бъде протоколното поведение в такъв момент.

Сам се извърна към мен и на слабата светлина, струяща от прозореца, видях, че по бузите му има набола брада. Докато ме беше нямало, бе остарял. Пресегнах се и погалих лицето му с ръка, а той се усмихна тъжно.

— Боли ли те? — попитах. Боже, колко много ми беше липсвало това да го докосвам.

— Защо трябва да ме боли?

— Ами защото те галя срещу посоката, в която ти расте брадата — предположих. Бях неописуемо щастлива от това да стоя тук, с длан върху небръснатата му буза.

Всичко беше кошмарно, но същевременно и прекрасно. Исках да се усмихвам и си помислих, че очите ми най-вероятно вече го правеха, защото върху устните на Сам бе изгряла объркана полуусмивка, сякаш не беше съвсем сигурен дали това е правилната реакция в момента.

— Освен това — добавих, — здрасти.

При тези ми думи Сам най-накрая се усмихна истински и промълви нежно:

— Здравей, ангел мой.

Той обви шията ми с ръце и ме притисна към себе си в пламенна прегръдка, а аз го хванах през кръста и го стиснах с всички сили. Обожавах да целувам Сам, но нито една целувка не можеше да се сравни с очарованието на този момент. Дъхът му в косите ми, ухото ми, притиснато към неговата тениска. Телата ни сякаш се сливаха, създавайки едно по-силно и по-решително същество, Грейс — и — Сам.

Без да ме изпуска от обятията си, той попита:

— Успя ли вече да хапнеш нещо?

— Малко хляб. Открих и едни обувки с дървени подметки, ама не ставаха за ядене.

Сам се разсмя тихичко. Бях толкова щастлива да чуя смеха му; смехът, за който бях копняла толкова дълго.

— Не сме много добри в пазаруването — призна той. Притиснала буза към тениската му — платът ухаеше на омекоцител — аз смотолех:

— Никак не обичам да пазарувам. Всеки път е едно и също, седмица след седмица. Бих искала един ден да имам достатъчно пари, за да може някой друг да пазарува вместо мен. Нужно ли е да си богат за нещо подобно? Не искам гъзарска къща. Просто някой, който да ми пазарува.

Сам се замисли, продължавайки да ме притиска към себе си.

— Смятам, че колкото и да си богата, ще трябва да ходиш на пазар.

— Обзалагам се, че кралицата на Англия не пазарува лично.

Той духна лекичко в ухото ми.

— Така е, но пък тя яде едно и също всеки ден. Желирани змиорки, сандвичи с риба треска и кифлички с мармит.

— Обзалагам се, че дори не знаеш какво е мармит — отбелязах. — Това с нещо, което се маже върху хляб и е отвратително. Бек ми го каза — пусна ме Сам от прегръдката си и отново се облегна на парапета, след което погледна към мен. — Студено ли ти е?

Отне ми секунда, за да схвана подтекста: *Имали опасност да се трансформираш?*

Аз обаче се чувствах добре, чувствах се истинска. Стабилна в човешката си форма. Поклатих глава и се облегнах на парапета до него. Известно време просто стояхме мълчаливо в мрака, загледани в нощния безкрай. Когато погледнах към Сам, видях, че е преплел пръсти, притиснал ръцете си една към друга толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

Наклоних глава настрана и я облегнах на рамото му. Единствено тениската му делеше бузата ми от топлината на кожата му. При досега с мен Сам въздъхна, но във въздишката му нямаше тъга.

— Мисля, че това е северно сияние — каза той.

— Къде? — огледах небосвода, без да вдигам глава.

— Ето там. Над дърветата. Виждаш ли го? Розовото сияние.

Присвих очи. В мрака блестяха милиони звезди.

— Или пък са светлините на бензиностанцията. Нали се сещаш, онази „Куикмарт“, която се намира на изхода от града.

— Това е потискаща и прагматична мисъл — отбеляза Сам. — Предпочитам да вярвам, че е нещо магическо.

— В северните сияния има точно толкова магия, колкото и в „Куикмарт“ — настоях. Бях писала курсова работа по темата, така че бях далеч по-запозната с научната страна на тези явления, отколкото бих била по принцип. Въпреки това трябваше да призная, че в идеята за слънчевия вятър и атомите, увлечени в светлинния си танц, имаше някакво зрънце магия.

— Това също е потискаща и прагматична мисъл.

Вдигнах глава и го погледнах:

— Което не им пречи да са красиви.

— Освен ако това там наистина не е „Куикмарт“.

Сам ме изгледа замислено по начин, който ме накара леко да се напрегна. После добави някак неохотно, сякаш внезапно се беше усетил, че е забравил добрите си маниери:

— Уморена ли си? Можем да влезем вътре, ако искаш.

— Не съм уморена. Искам просто да остана с теб още мъничко. Преди всичко отново да стане трудно и объркващо.

Той извърна поглед към нощното небе и се намръщи, след което каза бързо:

— Хайде да отидем и да проверим дали това наистина е северно сияние.

— Случайно да имаш самолет?

— Имам фолксваген — отвърна той сериозно. — Трябва да отидем на някое тъмно място, по-далеч от „Куикмарт“ Насред пустошта на Минесота. Искаш ли?

Сега на лицето му се беше изписала онази срамежлива усмивка, която толкова много обичах. Имах чувството, че са минали векове, откакто я бях виждала за последно.

— Ключовете у теб ли са? — попитах.

Той тупна с длан по джоба си.

Посочих с ръка към прозорците на горния етаж:

— Ами Коул?

— Той спи, подобно на всички останали по това време от денонощието.

Не му казах, че Коул всъщност не спеше. Той видя колебанието ми и го разтълкува погрешно:

— Ти си прагматичната от нас двамата. Това лоша идея ли е? Нямам представа, може и да е лоша идея.

— Искам да отидем — казах, след което се пресегнах и стиснах здраво ръката му. — Няма да се бавим.

Когато влязохме във фолксвагена, паркиран на тъмната алея за коли, и двигателят възвести събуждането си с ръмжене, се почувствах така, сякаш се готвехме да направим нещо далеч по-голямо от простото преследване на светлини в небето. Можехме да отидем навсякъде. Да потърсим дали на този свят е останала магия. Сам пусна отоплението докрай, докато аз изтеглях назад седалката си, която някой беше преместил твърде напред. Сам се пресегна и стисна за миг ръката ми, преди да хване скоростния лост и да включи на задна.

— Готова ли си?

Ухилих му се. За първи път, откакто бях в болницата, всъщност дори отпреди болницата, се чувствах като старата Грейс, онази, която можеше да направи всичко, стига да си го науми.

— Винаги готова!

Поехме по улицата. Сам се протегна и ме перна по ухото с пръст, при което колата леко се отклони встрани. Той се изсмя на себе си, след което изправи волана.

— Гледай през прозореца — каза ми, — след като на мен очевидно ми е трудно да правя две неща едновременно. Казвай ми

накъде да карам. Там, където светлините ти се виждат най-ярки. Вярвам на преценката ти.

Притиснах лице към прозореца и се загледах към розовите отблясъци в небето. Първоначално ми беше трудно да определя откъде идва светлината, така че просто насочвах Сам по най-тъмните пътища, които ни отдалечаваха от уличните лампи и града. С отминаването на минутите ми ставаше все по-лесно да откривам пътя на север. Всеки следващ завой ни отвеждаше все по-далеч от къщата на Бек, все по-далеч от Мърси Фолс, все по-далеч от Пограничната гора. Внезапно се бяхме озовали на цели километри разстояние от живота си и препускахме по съвършено прав път под безкрайното, обсипано със звезди небе. В подобни нощи не беше трудно да повярваш, че някога, не чак толкова отдавна, хората са разчитали единствено на звездната светлина.

— През 1859 година е имало соларни бури, които са направили северното сияние толкова ярко, че хората са могли да четат на светлината му — обадох се.

Сам не подложи на съмнение казаното:

— Откъде знаеш тези неща?

— Просто са ми интересни.

Усмивката му се беше завърнала. Онази леко развеселена усмивка, която показваше, че е очарован от моето свръхразвито ляво мозъчно полукълбо.

— Кажи ми още нещо интересно.

— Северните сияния били толкова силни, че хората в телеграфните станции изключвали акумулаторите на машините си и ги захранвали със силата на сиянията — казах.

— Това вече е невъзможно — разсмя се Сам, но беше ясно, че ми вярва. — Кажи ми още нещо интересно.

Протегнах се и докоснах ръката му, положена върху скоростния лост. Когато прокарах палец по вътрешната страна на китката му, усетих как кожата му настръхва. Върховете на пръстите ми откриха белега с неестествено гладката повърхност и назъбените краища.

— Не чувствам нищо върху белезите си — каза тихо Сам. — Кожата върху тях е абсолютно безчувствена.

Сключих пръстите си около китката му. Усетих пърхането на пулса му.

— Можем просто да продължим напред. Да се махнем — промълвих.

Той не каза нищо и първоначално реших, че не е разбрал какво имам предвид. После обаче видях как стисна волана по-силно. На слабата светлина от таблото видях, че все още има кал под ноктите на дясната си ръка. За разлика от мен не се бе отървал от мръсната си кожа.

— За какво си мислиш? — попитах.

Гласът му беше леко дрезгав, когато ми отговори, сякаш му костваше усилия да произнесе думите:

— Мислех си, че по същото време миналата година не бих искал да го правим.

Преглътна.

— Мислех си, че сега, ако имахме възможност да го сторим, нямаше да се поколебая дори за миг. Можеш ли да си го представиш?

Можех. Можех да си представя живот на някое друго, далечно място, където щяхме да започнем от нулата. Само двамата. Веднага щом си го представих обаче — чорапите на Сам върху радиатора, книгите ми, разпилени по малката кухненска маса, мръсните чаши от кафе в мивката — се замислих за това, което трябваше да изоставя: Рейчъл, Изабел, Оливия и най-накрая — родителите си. Бях ги загърбила с такава решителност при съмнителното чудо на трансформацията си, че старият ми гняв към тях вече ми изглеждаше притъпен и далечен. Те вече нямаха никакъв контрол над бъдещето ми. Всъщност нищо на този свят нямаше контрол над бъдещето ми, като изключим температурните изменения.

Точно тогава внезапно видях северното сияние през прозореца от страната на Сам, ясно и ярко, очевидно нямащо нищо общо с лампите на някоя сграда:

— Сам, Сам! Погледни! Завий, завий, завий натам!

Сред небесната шир вляво от нас бавно се извиваше раздърпана розова панделка от светлина, пулсираща подобно на живо същество. Сам отби по някакъв тесен черен път, който ни изведе напред безкрайно, обгърнато в мрак поле. Колата подскочаше в дупките, а камъчетата барабаняха по каросерията. Зъбите ми изтракаха, когато преминахме през някаква бабуна. Сам нададе вик, който се сля с лудото вибриране на фолксвагена.

— Спри тук! — наредих.

Полето се простираше надалеч във всички посоки. Сам дръпна ръчната спирачка и двамата едновременно политнахме към предния прозорец.

Северното сияние беше увиснало в небето над нас. Подобно на ярък розов път, то се извиваше във въздуха и изчезваше отвъд дърветата, очертано от по-тъмна, пурпурна аура. Светлините трептяха, проблясваха и потъмняваха, разгръщаха се и се свиваха. В един момент светлината беше ярка и плътна — път към небесата, а в следващия се разпадаше на цяла армия от хиляди малки светлинки, които маршируваха на север.

— Искаш ли да излезем? — попита Сам. Ръката ми вече беше върху дръжката на вратата. Въздухът навън беше достатъчно студен, за да потръпна, но засега бях добре. Отидох при Сам, който беше минал пред колата и се бе облегнал върху капака. Настаних се до него, а излъчваната от двигателя топлина ни обгърна, създавайки преграда между нас и нощния студ.

Двамата заедно вдигнахме погледи. Равното черно поле наоколо караше небето да изглежда необятно като океан. С вълка вътре в мен и Сам до мен, ние бяхме двойка приказни същества и аз почувствах как всъщност сме неразделна част от този свят, от тази нощ, от тази безгранична мистерия. Сърцето ми затуптя по-бързо поради причина, която не можех да определя ясно. Знаех единствено, при това с кристална яснота, че Сам се намира едва на няколко сантиметра от мен, гледа към звездното небе, а нощният студ превръща дъха му в облачета пара.

— Когато си толкова близо, е трудно да повярваш — казах, а гласът ми незнайно защо трепна, докато произнасях *повярваш*, че сиянието не е магическо.

Сам ме целуна.

Целувката му попадна в крайчето на устните ми, защото лицето ми все още беше извърнато нагоре, но въпреки това не беше плаха и лека, а съвсем истинска. Обърнах се към него и се целунахме отново, този път както трябва. Устните ми горяха от непознатия досег с наболата му брада, а когато той докосна ръката ми, усетих ясно грапавината на мазолите по пръстите му върху кожата си. Цялото ми същество беше изпълнено от неудържим първичен копнеж. Не можех

да разбере как нещо, което бяхме правили толкова много пъти, можеше да бъде толкова странно, ново и плашещо.

Докато се целувахме, вече нямаше значение, че допреди броени часове съм била вълк и скоро отново щях да се превърна в такъв. Нямаше значение, че отвъд пределите на този прекрасен миг светът беше осеян с хиляди капани, заложили специално за нас двамата. Единственото, което имаше значение, бе това: носовете ни се докосваха, устните му бяха меки и нежни, а сърцето ми се раздираше от сладостна болка.

Сам отдръпна устни от моите, за да притисне лице към шията ми, и остана така, държейки ме здраво в обятията си. Беше ми малко трудно да дишам заради пламенната му прегръдка, пък и предницата на фолксвагена се забиваше болезнено в бедрото ми, но за нищо на света не бих му позволила да ме пусне.

Сам каза нещо, което не можах да разбира, защото устните му бяха притиснати към кожата ми.

— Какво каза? — попитах.

Той ме пусна и погледна към мястото, където бях облегла ръка върху предния капак, след което плъзна палеца си по безименния ми пръст и се загледа в докосващите ни се ръце, сякаш бе очарован от това, което вижда.

— Липсваше ми това да гледам лицето ти — промълви нежно, но така и не ме погледна, докато го казваше.

Над нас светлините трептяха и се променяха. Нямаха начало или край, но въпреки това изглеждаха така, сякаш ни напуснаха. Отново се замислих за калта под ноктите му, за драскотините върху слепоочието му. Какво друго се беше случило, докато бях в гората?

— На мен ми липсваше това да си *имам* лице — подчертах. Тази реплика ми се беше сторила забавна, докато се оформяше в главата ми, но когато я произнесох, нито един от двамата ни не се засмя. Сам отдръпна ръката си и вдигна очи към северното сияние, а аз внезапно осъзнах колко гадно се държах, как така и не му бях казала нищо мило; нищо, което би му било приятно да чуе след толкова дълга раздяла. Моментът да отвърна на думите му обаче беше отминал, а не знаех как да кажа нещо, което да не прозвучи сладникаво и клиширано. Зачудих се дали да не му кажа *обичам те*, но дори самата мисъл да го произнеса гласно ме накара да се почувствам странно. Нямах

представа защо беше така; всъщност аз наистина го обичах, толкова силно, че чак болеше.

Това обаче не променяше факта, че не знаех как да го кажа. Затова просто протегнах ръка към него и той я взе в своята.

САМ

Извън колата светлините бяха още по-впечатляващи; имах чувството, че самият въздух край нас се движеше и блещукаше във виолетово и розово. Протегнах свободната си ръка над мен, сякаш можех да докосна северното сияние. Беше студено, но това беше *приятен* студ, от онзи тип, който те кара да се чувстваш жив. Над главите ни небосводът бе толкова ясен, че можехме да видим всяка звезда, която можеше да види нас. Сега, след като бях целунал Грейс, не можех да спра да мисля за това как я докосвам. Имаше толкова много места, по които исках да прокарам пръсти: мекичката кожа в сгъвката на лакътя ѝ, извивката точно над бедрената ѝ кост, нежната изпъкналост на ключицата. Неистово копнеех да я целуна отново, защото просто не можех да се наситя на устните ѝ, исках още и *още*, но вместо това двамата просто се държахме за ръце, зареяли погледи нагоре, в безкрая на нощта. Чувството ми напомняше за пропадане или може би за полет.

Бях разкъсван между подтика да се отскубна от хватката на този магически съзерцателен миг и да пристъпя към онова *още* и желанието си да остана тук завинаги, изпълнен с копнеж и обгърнат от сигурност. В секундата, когато прекрачехме отново прага на къщата, ловът на вълците щеше да се превърне в нещо истинско и материално, а аз не бях готов за това.

Неочаквано Грейс ме попита:

— Сам, ще се ожениш ли за мен?

Трепнах и извърнах очи към нея, но тя продължаваше да гледа към звездите, все едно просто се бе поинтересувала какво мисля за времето днес. Погледът ѝ обаче беше някак съсредоточен и напрегнат, в пълен контраст с небрежния ѝ тон.

Не знаех какво очаква да ѝ отвърна. Имах желанието да се разсмея гръмко, защото внезапно осъзнах, че тя беше права — да, горите щяха да ми я отнемат през студените месеци, но тя не умираше; не я бях изгубил завинаги. Сега тя беше тук, до мен, и в сравнение с

този факт всичко друго изглеждаше дребно, незначително, лесно преодолимо.

Изведнъж светът ми се стори прекрасно място, изпълнено с перспективи. Изведнъж видях бъдещето и разбрах, че искам да го изживея.

Осъзнах, че Грейс все още очаква отговора ми, така че я придърпах по-близо, чак докато носовете ни се докоснаха под светлините на северното сияние.

— Предложение ли ми правиш?

— Просто искам да си изясня нещата — отвърна Грейс. На устните ѝ обаче беше изгряла една мъничка, искрена усмивка, защото вече беше прочела мислите ми. Вятърът леко движеше кичур руса коса пред лицето ѝ; изглеждаше като нещо, което би трябвало да я гъделичка, но тя дори не трепваше. — Искам да кажа, че така май ще е по-добре, отколкото да живеем в грях.

При тези думи вече се разсмях, защото бъдещето можеше и да е доста опасно, но аз я обичах и тя ме обичаше, а светът беше красив и обагрен с розови светлини.

Тя ме целуна лекичко:

— Кажи да.

Беше започнала да трепери.

— Добре — съгласих се. — Имаме сделка.

Въпреки шеговития си тон, почувствах тези думи като нещо истинско и материално; нещо, което можех да докосна.

— Наистина ли го искаш? — попита ме тя. — Не го казвай, ако не го искаш наистина.

Гласът ми така и не успя да прозвучи толкова сериозно, колкото се чувствах:

— Наистина го искам.

— Хубаво — каза Грейс и просто ей така аз я видях как се изпълва с увереност и спокойствие, сигурна, че намеренията ми спрямо нея са сериозни. Тя въздъхна леко и преплете пръсти с моите. — Сега можеш да ме отведеш у дома.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

CAM

Обратно вкъщи, Грейс се метна в леглото ми и заспа общо взето в секундата, в която докосна възглавницата. Завидях на крепката дружба, която имаше с Морфей^[1].

Тя лежеше неподвижно, потънала в леко зловещия, мъртвешки сън на изтощените. Самият аз не можех да се присъединя към нея; цялото ми същество беше будно. Случилото се през предишния ден продължаваше да се разиграва в мислите ми отново и отново, безкрайна поредица от събития, която бе невъзможно да разделя по отделни минути.

В крайна сметка излязох от стаята си и слязох на долния етаж. Отидох в кухнята, извадих ключовете за колата от джоба си и ги оставих на плота. Струваше ми се нередно кухнята да изглежда постарому. Всичко трябваше да ми се вижда различно след тази нощ. Мърморенето на телевизора от горния етаж беше единственото доказателство, че Коул е в къщата, което беше чудесно, защото имах нужда от усамотение. Бях изпълнен с толкова много щастие и тъга, че в момента бях неспособен да разговарям. Все още можех да усетя лицето на Грейс, притиснато към врата ми, да видя очите ѝ, загледани към звездите над нас, докато тя чакаше отговора ми. Струваше ми се, че звукът на собствения ми глас би разрушил витаещата край мен магия.

Смъкнах якето си и отидох в гостната. Коул беше оставил и телевизора тук включен, но с намален докрай звук. Изгасих го и открих китарата си там, където я бях оставил — облежната до едно от креслата. Беше малко мръсна заради времето, прекарано навън, а върху тялото ѝ имаше нова драскотина, оставена от мен или Коул, докато свирехме на пъна.

Съжалявам, помислих си, защото все още не исках да говоря. Докоснах нежно струните; разликата в температурите навън и вътре

беше прецакала леко настройките, но не чак толкова, колкото очаквах. Нямах проблем да свиря и така, но въпреки това отделих малко време, за да настроя китарата както трябва. Преметнах ремъка през главата си и почувствах уют и комфорт, сякаш бях облякъл любима дреха.

Спомних си усмивката на Грейс и започнах да свиря вариации на сол мажор — най-прекрасния акорд, познат на човечеството, изразяващ безкрайно щастие. Всъщност можех да живея с Грейс в сол мажор, стига тя да искаше. Всичко простичко и хубаво, свързано с мен, можеше да бъде обобщено с този акорд. Това беше вторият акорд, на който Пол ме беше научил, докато седяхме на същото това раирано канапе. Първият беше ми минор, защото, както беше казал Бек, докато минаваше през стаята, цитирайки един от любимите си филми, „във всеки живот трябва да има и малко дъжд“^[2].

Споменът за това ме прониза.

— Защото — беше го поправил Пол — във всяка песен трябва да има минорен преход.

Зловещият ми минор беше достатъчно праволинеен за новак като мен. Беше далеч по-трудно да изсвиря изящния сол мажор, но Пол беше успял да направи тази задача по-лесна, подканвайки ме да се потопя във веселостта на музиката.

В момента си спомнях именно този Пол, който ме учеше да свиря на китара, а не онзи Пол, който ме беше приковал към снега, когато бях още хлапе. По същия начин, по който мислех за Грейс като за момичето, което спеше на горния стаж, а не като за вълчицата с онези нейни очи, давеща се в онази яма.

Бях прекарал толкова много време от живота си в страх или в спомените си за страха.

Дошъл беше моментът да сложа край на това.

Плъзнах пръсти по струните и тръгнах смело по коридора право към банята. Лампата беше запалена, така че не ми се наложи да спирам да свиря, докато стоях и гледах ваната в другия край на помещението.

Мракът ме притискаше от всички страни, а спомените напиреха вътре в мен. Продължих да свиря. Песен за настоящото, която да прогони миналото. Стоях, вперил поглед в празната вана.

Водата се успокои в нея плъзнаха червените нишки на кръвта.

Тежестта на китарата ми се струваше непоносима, но струните, танцуващи под пръстите ми, ме задържаха в настоящето. Грейс спеше на горния етаж.

Пристъпих в банята; отражението в огледалото трепна, когато се раздвижих. Така ли изглеждаше лицето ми сега.

водата попиваше в плата на тениската ми

това не е Сам

три две

Преместих пръстите си на до мажор. Съсредоточих се върху всичко, което можех да изсвиря с този акорд. *Тя дойде при мен през лятото, моето прекрасно лятно момиче.* Вкопчих се в думите, които Грейс беше произнесла по-рано. *Ще се омъжиш ли за мен?*

Тя беше положила достатъчно усилия, за да ме спаси. Сега беше моментът да спася сам себе си.

Пръстите ми не спираха да се движат, докато вървах към ваната, а китарата пееше вместо мен. Застанах до ваната и се загледах в нея. За миг тя беше просто един най-обикновен предмет, празен съд, който очакваше да бъде напълнен.

После ушите ми започнаха да бучат.

Видях лицето на майка си.

Не можех да направя това.

Пръстите ми откриха сол мажора и започнаха да свирят хиляди негови вариации съвсем сами, докато мислите ми препускаха трескаво към напълно различни неща. Свирех песни, които бяха част от нещо по-голямо от мен, стаени в безкраен океан от щастие, който позволяваше на всекиго да си гребне от водите му. Поколебах се, докато акордите ми отекваха в малкото помещение. Стените се приближаваха и щяха да ме смажат, вратата беше нейде много, много далеч.

Влязох във ваната и обувките ми изскърцаха върху сухата повърхност. Сърцето ми блъскаше яростно. В главата ми жужеше рояк пчели. Тук вътре живееха хиляди минути, различни от настоящата: минути, изпълнени с ножчета за бръснене, минути, в които цялото ми съществуване, всичко, което ме правеше аз, изтичаше в канала, минути, когато нечий ръце ме притискаха под водата. Но тук беше и Грейс, която придържаше главата ми над повърхността, Грейс, която ми мълвеше да се успокоя, Грейс, която ме водеше за ръката.

Най-важната от всичките обаче беше *тази* минута. Минутата, в която аз, Сам Рот, бях дошъл тук по своя воля, понесъл своята музика в ръце, открил сили в себе си, най-сетне открил сили в себе си.

Рилке беше казал:

Защото сред всичките тези зими има една, която е тъй безкрайна, че човек трябва да преживее студовете ѝ, за да оцелее.

Коул ме откри час по-късно да седя във ваната с китарата си в скута, с пръсти, свирещи акорди в сол мажор. Пеех песен, която не запях никога повече.

[1] Древногръцкият бог на сънищата. — Б.пр. ↑

[2] Цитираният филм е „Пясыците на Иво Джима“ с Джон Уелш.
— Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

SAM

*събуди ме
събуди ме, помоли ме ти,*

*но аз също спях
и сънувах*

*сега обаче се събуждам,
все още се събуждам*

и мога да видя слънцето

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Бях напълно будна.

Стаята беше потънала в непрогледен мрак и бях съвсем сигурна, че съм сънувала точно този момент, с единствената разлика, че в съня ми някой стоеше до леглото.

— Сам? — прошепнах. Бях убедена, че съм спала едва няколко минути, а той ме е събудил, когато си е легнал.

Той изсумтя сънливо някъде иззад мен и сега разбрах, че това, което усещах върху себе си, всъщност не беше одеяло, защото бях завита със Сам. При нормални обстоятелства малкият дар на присъствието му би ме изпълнил с радостна възбуда, а после би ме върнал към съня, но сега бях толкова убедена, че някой е стоял край леглото, та беше плашещо да установя, че всъщност Сам е бил до мен през цялото време. Косъмчетата отзад на шията ми настръхнаха и аз се напрегнах. Когато очите ми привикнаха към тъмнината, вече можех да различа хартиените жеравчета на Сам, които се люлееха над главата ми, движени от невидимия вятър.

Чух някакъв шум.

Прозвуча като притъпен удар, сякаш някой е тръгнал да пада и е бил хванат. Затаих дъх и се заслушах — идваше някъде от долния етаж, факт, потвърден от ново глухо тупване. Гостната? Или пък някой се боричкаше с някого в задния двор.

— Сам, събуди се — казах внимателно. Когато се обърнах, с изненада видях блясъка от очите му в мрака. Той вече беше буден и слушаше напрегнато, също като мен.

— Чу ли това? — прошепнах.

Сам кимна. По-скоро чух звука от търкането на главата му във възглавницата, отколкото видях движението.

— Гаражът? — предположих. Той кимна отново.

Поредното глухо изстъргване потвърди предположението ми. Измъкнахме се бавно от леглото; все още бяхме облечени със същите дрехи, които бяхме носили, докато преследвахме северното сияние. Сам ме поведе надолу по стълбите и после през гостната, така че аз бях първата, която забеляза Коул да излиза от коридора към спалните на долния етаж. Косата му стърчеше във всички посоки. Досега изобщо не бях смятала, че полага каквито и да било грижи за прическата си — небрежните рок звезди не би следвало да се стараят, за да докарат вид на небрежни рок звезди — но вече ми стана ясно, че в естествения си вид косата му явно беше щръкнала и той правеше нещо по въпроса. Беше само по боксерки и изглеждаше по-скоро раздразнен, отколкото притеснен.

С глас, няколко степени по-близо до съня, отколкото до будното състояние, Коул промърмори тихо:

— Какво става, по дяволите?

Нашата босонога хайка остана там още няколко минути, заслушана за нови звуци. Не се чу нищо. Сам прокара ръка през косата си, която придоби комичния вид на разперена паунска опашка. Коул вдигна пръст пред устните си и посочи към вратата, която водеше от кухнята към гаража. Установих, че ако затая дъх, все още мога да чуя някакво тътрене от тази посока.

Коул се въоръжи с метлата, подпряна в ъгъла до хладилника, а аз взех нож от дървената стойка на рафта. Сам изгледа изумено и двама ни, след което ни последва с празни ръце.

Заставахме пред вратата в очакване на нови шумове. Миг по-късно прозвуча трясък, този път доста по-силен от преди, в който се долови ясно различим металически звън. Коул ме погледна и повдигна вежди, като същевременно отвори вратата, а аз се пресегнах, за да включа лампата в гаража.

И тогава видяхме...

съвършено нищо.

Разменихме озадачени погледи.

Пристъпих в гаража и се провикнах:

— Ехо, има ли някой?

Междувременно Коул се обърна към Сам с тон, който показваше, че се е почувствал подло предаден:

— Не мога да повярвам, че тук през цялото време е имало още една кола и ти не си ми казал!

Гаражът, подобно на повечето гаражи, беше претъпкан с всякакви странни и миризливи неща, които човек не би искал да държи в къщата си. Основната част от пространството беше заето от очукано и прашно червено беемве комби, но присъстваха още задължителната сенокосачка, работен плот, покрит с малки метални войничета, и окачен над вратата регистрационен номер от Уайоминг, на който пишеше „бек 89“.

Погледът ми отново беше привлечен към колата.

— Шшш — казах. — Вижте!

Върху предния капак беше паднала ръчна косачка. Минах пред момчетата и изправих косачката, след което забелязах лека вдлъбнатина върху капака. Прокарах пръст по нея:

— Това така ли беше преди?

— Да. От десетина години — отвърна Сам, след което дойде при мен. Беемвето не беше най-запазената кола на света и гаражът все още смърдеше на каквато там течност беше текла от двигателя за последно. Той посочи един сандък с инструменти, преобърнат край задната броня. — Това обаче не беше така преди.

— Освен това — обади се Коул, — ако млъкнете за малко, може би ще чуете шума.

Сега чух това, което беше чул и той: звук от тътрене, който идваше изпод колата.

Понечих да се наведа, но Сам хвана ръката ми и приклепна, за да погледне.

— О, за бога — изсумтя той. — Това е миешца мечка.

— Бедното животинче — възкликнах.

— Възможно е да е болен от бяс убиец на бебенца — отбеляза Коул със сериозен тон.

— Млъквай — каза мило Сам, който все още надничаше под колата. — Чудя се как да го измъкна оттам.

Коул мина покрай мен, държейки метлата като жезъл:

— На мен ми е по-интересно как изобщо е влязъл.

Той заобиколи колата и отиде до откренатата странична врата на гаража, след което почука по нея с показалец:

— Шерлок откри улика.

— Шерлок ще бъде доста по-полезен, ако измисли начин, по който да извадим този господин изпод колата — отбелязах.

— Може и да е госпожица — напомни ми Коул и Грейс го погледна одобрително. Докато стоеше там с кухненския нож в ръка, тя изглеждаше непоколебима и сексапилна по странен и нехарактерен за нея начин. Може би трябваше да ревнувам, заради факта че двамата с Коул очевидно се спогаждаха добре, но вместо това ми стана приятно, което беше и най-сериозното доказателство, че бях започнал да възприемам Коул като мой приятел. Всеки човек тайничко се надява, че неговите приятели ще успеят да се сприятелят и помежду си.

Отидох до предния край на гаража, докато камъчетата по пода се забиваха неприятно в босите ми ходила, и отворих вратата. Тя се вдигна нагоре с ужасяващ трясък и пред очите ми се разкри тъмната алея за коли с паркирания ми на нея фолксваген. Беше зловец и самотен пейзаж. Хладният нощен въздух ухаеше на млади листенца и пъпки, а съчетанието от свистенето на вятъра и безбрежността на нощта накара пулса ми да се ускори от необяснимото желание да изляза навън, сред мрака. За миг изгубих себе си в този неустоим и могъщ повик на нощта, която ме зовеше при себе си.

С известни усилия се обърнах отново към Коул и Грейс. Коул се беше навел и ръчкаше под колата с дръжката на метлата си, но Грейс също се бе загледала навън в нощта с изражение, което най-вероятно беше точно отражение на моето. Съзерцание и копнеж. Тя видя, че я гледам, но изражението ѝ не се промени. Почувствах се така, сякаш... сякаш тя *знаеше* какво изпитвам. За първи път от адски много време си спомних как я чаках да се трансформира, притаен сред дърветата, как копнеех и двамата да бъдем вълци по едно и също време.

— Излизай оттам, копеле такова — изръмжа Коул на животинчето под колата. — Сънувах прекрасен сън, а ти ми го прецака!

— Да отида ли от другия край на колата, за да го сръчкам с нещо друго? — попита Грейс, а очите ѝ се задържаха с миг по-дълго върху мен, преди да се обърне.

— Ножът ми се струва малко крайна мярка — казах, докато се отдръпвах от вратата на гаража. — Ей там има метла.

Тя погледна към ножа си, преди да го остави до басейнчето за птици — поредният неуспешен опит на Бек за разкрасяване на двора.

— Мразя миещи мечки — сподели Коул. — Сега вече разбираш ли защо идеята ти да преместим вълците е леко проблемна, а, Грейс?

Грейс мушна метлата под колата с мрачна целеустременост.

— Изобщо не смятам, че сравнението е адекватно.

Видях миещата мечка да подава шарената си муцунка изпод беembeто. Внезапно животинката се стрелна напред, за да избегне метлата на Коул, пробяга покрай отворената врата на гаража и се скри зад една лейка от другата страна на колата.

— Защо бе, копелдак загубен? — възкликна Коул изумено.

Грейс отиде до лейката и я побутна нежно. Последва миг на колебание, след което миещата мечка побягна и отново се шмугна под колата, подминавайки с пренебрежение отворената врата. Грейс, пламенен последовател на логиката, вдигна ръце във въздуха.

— Ама вратата е *ето там*. Заема цяла стена!

Коул започна да мушка с метлата си под колата с доста повече ентузиазъм, отколкото тази задача предполагаше. Ужасена от яростната атака, миещата мечка отново изскочи и се скри зад лейката. Миризмата на страха ѝ беше силна и почти заразителна.

Коул се облегна на метлата си — същински Мойсей по гащи.

— В момента ставате свидетели на причината — произнесе той тържествено, — поради която миещите мечки все още не са завладели планетата.

— В момента ставаме свидетели на причината, поради която продължават да стрелят по нас — казах.

Грейс погледна съчувствено към сгушеното в ъгъла животно.

— Липса на логическо разсъждение.

— Липса на усещане за пространство — поправих я. — Вълците разсъждават логично, това просто не е човешката логика. Те нямат усещане за пространство, усещане за време, усещане за граници. Пограничната гора е прекалено малка за нас.

— Значи трябва да ги преместим на някое по-добро място — каза Грейс. — Някое по-слабо населено място с повече гори. Някъде, където има по-малко том-кълпепърровци.

— Винаги ще има том-кълпепърровци — произнесохме двамата с Коул едновременно. Грейс ни се усмихна тъжно.

— Трябва да е достатъчно отдалечено — продължих. — А и не бива да е частна собственост, освен ако не е наша, а аз не смятам, че сме толкова богати. Там не бива да живеят и други вълци, защото има сериозен шанс да убият много от нас още в самото начало. Трябва да има плячка, иначе просто ще умрем от глад. Плюс това не съм сигурен как можеш да хванеш двайсетина вълка. Коул се опитва от известно време и не е хванал дори един.

Грейс беше надянала упоритото си изражение, което означаваше, че е започнала да губи чувството си за хумор:

— Случайно да имаш по-добра идея?

Свих рамене.

Коул почеса голите си гърди с дръжката на метлата и каза:

— Е, нали се сещате, че не е като да се местят за първи път.

Двамата с Грейс рязко извърнахме погледи към него.

Той продължи бавно и с ленив тон, дразнейки ни преднамерено, защото знаеше, че сме нетърпеливи да чуем какво има да ни каже:

— Бек слага началото на дневника си, когато вече е върколак. Само дето дневникът не започва в Минесота.

— Хубаво — тръсна глава Грейс. — Ще се хвана на въдицата. Къде започва дневникът?

Коул посочи с метлата към регистрационния номер над вратата, „бек 89“.

— В един момент се появява истинската вълча популация и точно както каза Ринго, започва да избива нещатните вълци. Тогава Бек разбира, че единственият им шанс е да се преместят.

Почувствах се някак предаден. Не че Бек ме беше излъгал за това откъде идва — бях сигурен, че никога не го бях питал в прав текст дали винаги е живял тук, в Минесота. Освен това нямаше как да не призная, че този регистрационен номер висеше на достатъчно очевидно място. Просто... Уайоминг? В един момент се оказваше, че Коул, чиито принципно благородни цели го подтикваха да се рови из чуждите вещи, знае повече неща за Бек, отколкото аз. Част от мен ми нашепваше, че той просто беше имал смелостта да прочете дневника на Бек, за разлика от мен. Друга обаче твърдеше, че нещата в случая не опираха до смелост.

— Е, казва ли как го е направил? — попитах.

Коул ме погледна някак особено:

— Отчасти.

— В какъв смисъл отчасти?

— Той е написал единствено, че Хана им е помогнала много.

— Никога не съм чувал за тази Хана — казах. Бях пределно наясно, че гласът ми звучи предпазливо и напрегнато.

— Няма и как да си чувал — кимна Коул с все същото особено изражение. — Бек казва, че била превърната във вълк наскоро, но не успяла да задържи човешката си форма толкова дълго, колкото останалите. Спряла да се трансформира една година след като са се преместили. Казва още, че за разлика от останалите, тя изглежда е била способна да запазва някаква част от човешките си мисли, когато се трансформира. Не много, но помнела лица и се връщала на места, където е била като човек.

Сега вече знаех защо ме гледаше така. Грейс също ме гледаше. Извърнах очи.

— Хайде да извадим тази миешца мечка оттам.

Останахме смълчани за известно време, леко замаяни от липсата на сън, когато осъзнах, че чувам звуци от движение някъде по-наблизо. Поколебах се за момент, привел глава на една страна в опит да определя източника на шума.

— Охо, здравей — възкликнах. Втора миешца мечка, по-голяма от първата, беше приклепнала зад една пластмасова кофа точно до мен и ме гледаше с хитрите си очички. Тази очевидно беше далеч по-добра в спотайването от първата, защото никой от нас не бе забелязал присъствието ѝ. Грейс проточи шия от другата страна на колата в опит да разбере какво точно гледам.

За разлика от въоръжените ми с метли бойни другари, аз разполагах единствено с голите си ръце, така че използвах тях. Пресегнах се и хванах кофата за дръжката, след което много бавно започнах да я движа към стената, оставяйки на миешката мечка само един възможен път за бягство.

Животинчето моментално се стрелна покрай стената и изскочи навън в нощта през отворената врата на гаража. Нито миг колебание. Право през вратата.

— Ама те две ли са били? — възкликна Грейс. — Мие... — тя млъкна, когато първата миешца мечка, вдъхновена от успешното

бягство на другарчето си, се стрелна след него, без да прави отклонения по пътя към любимата си лейка.

— Уф — въздъгнах. — Надявам се да няма трета. *Сега* вече схвана идеята за вратата.

Тръгнах към вратата на гаража, за да я затворя, но докато го правех, долових погледа на Коул. Той се беше загледал след миешките мечки, присвил вежди в изражение, което за първи път нямаше за цел да излъчва сексапил.

Грейс понечи да каже нещо, но проследи погледа ми към Коул. И млъкна.

Останахме смълчани цяла минута. В далечината вълците започнаха да вият и космите на врата ми настръхнаха.

— Ето го нашия отговор — каза Коул най-накрая. — Ето какво е направила Хана. Това е начинът да изведем вълците от гората.

Той се обърна към мен:

— Един от нас ще трябва да ги поведе.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ГРЕЙС

Когато се събудих на сутринта, се почувствах така, все едно съм на лагер.

Когато бях на тринайсет години, баба ми беше платила, за да отида на летен лагер за две седмици. Момичешкият лагер „Сини небеса“. Беше страхотно — две седмици, всеки миг от които беше щателно планиран и описан на шарените листовки с програмата за деня, които получавахме сутрин в стаите си. Това беше пълната противоположност на живота с родителите ми, които се надсмиваха над идеята за всякакъв тип графици. Беше фантастично преживяване, което за първи път ми даде възможност да осъзная, че има и други пътища към щастието, различни от този, следвани от семейството ми. Лагерът обаче имаше един голям проблем — не се чувствах като у дома. Четката ми за зъби беше изцапана след престоя си в малкото джобче на раницата, защото мама беше забравила да купи несесерче, преди да замина. Пружината на леглото беше провиснала и притискаше неприятно раменете ми, когато се опитвах да спя. Вечерята беше вкусна, но пресолена и твърде отдалечена във времето от обяда, да не говорим че за разлика от къщи, не можех просто да отида до кухнята и да хапна малко солени. Беше забавно и различно, но също така и мъничко сбъркано — точно толкова, колкото да те накара да се почувстваш некомфортно.

И така, ето ме тук, в къщата на Бек, в спалнята на Сам. Това не беше моят дом. Все още свързвах думата дом със спомена за възглавници, които ухаят на моя шампоан, с моите опърпани книжки на Джон Бучан, закупени от разпродажба в библиотеката, което ги правеше още по-скъпи на сърцето ми, с шума от течаща вода и характерните звуци, които се чуваха, докато баща ми се бръснеше преди работа, с радиото, което мърмореше нещо само на себе си със

сериозен тон в кабинета, и с безкрайно уютната логика на собствения ми дневен режим. Дали този дом вече изобщо съществуваше за мен?

Приседнах в леглото на Сам, все още замаяна от съня, и с изненада установих, че той продължава да лежи до мен, извърнал лице към стената и подпрял едната си ръка на нея. Не можех да си спомня друга сутрин, в която да съм се събуджала преди него, и го погледнах леко притеснено, докато не видях гърдите му да се издигат и спускат под избелялата тениска.

Измъкнах се изпод завивките, очаквайки го да се събуди всеки момент, като, от една страна, се надявах, че ще го направи, а от друга — че няма, но той остана в изкривената си поза за сън, която оставяше човек с впечатлението, че някой просто го е хвърлил върху леглото.

Тялото ми беше под влиянието на отровната комбинация от твърде малко сън, съчетан с твърде много будуване, така че ми отне по-дълго време от очакваното, за да изляза в коридора, а после и още няколко секунди, преди да си спомня къде точно беше банята. Когато влязох вътре, установих, че нямам четка за зъби, нито четка за коса, а единственото нещо, което можех да облека, беше една от тениските на Сам с логото на група, за която не бях чувала. В крайна сметка използвах неговата четка за зъби, като при всяко търкане си повтарях, че това не е по-гнусно от целувките ми с него, и в един момент почти си повярвах. Открих четката му за коса край един мизерно изглеждащ бърснач и използвах първото, но не и второто.

Погледнах се в огледалото. Чувствах се така, сякаш се намирах от грешната страна на живота. Отминаването на времето не значеше нищо тук. Произнесох гласно:

— Искам да кажа на Рейчъл, че съм жива.

На пръв поглед не звучеше неразумно, докато не се замислих за всички въпроси, на които нямах отговор.

Отново проверих спалнята — Сам продължаваше да спи — и слязох на долния етаж. Част от мен искаше той да се събуди, но друга част харесваше успокояващото усещане, че съм сама, но не и самотна. Това ми навяваше приятни спомени за всички онези часове, когато четях или си пишех домашното, а Сам седеше в стаята при мен. Бяхме заедно, без да разговаряме, две луни, обикалящи в близка орбита.

В гостната открих Коул, който беше заспал на дивана с ръка, изпъната над главата. Спомних си, че в мазето има машина за кафе,

така че минах на пръсти през помещението и слязох по стълбите.

Мазето беше уютно, но някак объркващо място — нямаше прозорци и всичката светлина идваше от лампите на тавана, така че беше невъзможно да се определи времето от денонощието. Освен това мястото ми навяваше странно и неуместно усещане за тъга. Последният път, когато бях слязла тук долу, беше точно след катастрофата. Бях разговаряла с Бек, след като Сам се беше трансформирал във вълк. Тогава си мислех, че съм го изгубила завинаги, но сега се оказваше, че Бек е изгубеният.

Включих машината за кафе и седнах на стола, където бях седяла, когато говорих с Бек. Зад неговото празно кресло се простираха рафтове със стотици книги, които той никога вече нямаше да чете. Всяка от стените беше покрита с тях; машината за кафе бе сбутана върху дващестината сантиметра от един рафт, които не бяха заети от книги. Зачудих се колко ли книги има тук. Около десетина на всеки трийсет сантиметра от рафтовете? Това правеше някъде към хиляда книги. А може би дори повече. Дори оттук можех да видя, че са стриктно подредени по автори, а повечето спадаха жанрово към документалната и научната литература.

Исках такава библиотека, когато стана на годините на Бек. Не конкретно *тази* библиотека, а мое собствено убежище от букви, което щях да си изградя лично. Друг е въпросът, че вече не знаех дали ще имам подобна възможност.

Въздъгнах, изправих се и прегледах рафтовете, докато не открих няколко образователни книги. Взех ги, след което седнах на пода, внимателно поставяйки чашата с кафе до мен. Нямах представа колко време съм прекарала в четене, когато чух тихото проскърцване на стълбите. Вдигнах очи и видях два боси крака, които слизаха към мен: Коул имаше сънен вид, а на бузата му беше останал отпечатък от възглавницата на дивана.

— Здравсти, Брисбейн — промърмори той.

— Здравей, Сейнт Клеър.

Коул изключи цялата машина за кафе от контакта, след което я донесе на пода при мен, допълни чашата ми мълчаливо и съсредоточено, а после наля една и за себе си. Най-накрая наклони глава, за да прочете заглавията на книгите, които бях взела.

— Дистанционно обучение, а? Явно обичаш да си пълниш главичката с мъдрости рано сутрин.

Сведох очи:

— Просто Бек има само такива четива.

Коул продължи да чете:

— Тестове за приемане в колеж. Законно придобиване на научна степен онлайн. Как да бъдете добре образован върколак, без да напускате уютното си мазе. Притеснява те, нали? Говоря за ходенето на училище.

Вдигнах очи към него. Не смятах, че съм прозвучала разстроено. Всъщност не смятах, че съм чак толкова разстроена.

— Не. Добре де — да. Притеснява ме. Исках да отида в колеж. Исках да завърша гимназия. Аз обичам да уча.

След като го казах, осъзнах, че Коул беше избрал НАРКОТИКА пред ходенето в колеж. Не бях сигурна как да му обясня емоциите, които ме изпълваха някога при всяка мисъл за колежа. Не бях сигурна как да му опиша очакването, с което преглеждах каталозите, разкриващи пред мен всичките тези възможности или дори простичката тръпка от това да отворя нов учебник и нова тетрадка. Очарованието от това да бъда на някое място с хиляди други хора, които също като мен обичат да учат. Очарованието от това да си имам малко апартаментче, в което да властвам като кралица, по моя си начин и по моите правила, през цялото време. Почувствах се малко глупаво, така че добавих:

— Предполагам, че ти звучи като клише, нали?

Коул обаче гледаше замислено към чашата си с кафе, когато каза:

— Ммм, ученето. Самият аз съм фен на ученето.

Взе една от книгите и я отвори на случайна страница. Заглавието на главата беше *Научи всичко за света, докато седиш в креслото си*, а до него имаше илюстрация на човече, седнало във фотьойл с книга в ръка.

— Спомняш ли си всичко, което се случи в болницата?

Произнесе го по начин, който недвусмислено казваше: *изслушай ме и не задавай повече въпроси*, така че направих точно това. Той ми разказа събитията от онази нощ, как съм започнала да повръщам кръв, как двамата със Сам ме откарали в болницата, а Коул намерил начин да ми спаси живота. После ми каза как баща ми е ударил Сам с юмрук.

Помислих, че не съм разбрала правилно последното:

— Ама той не го е ударил наистина, нали? Искаш да кажеш, че просто...

— О, не — шибна си го директно в десетката.

Отпих глътка кафе. Не бях сигурна кое точно беше по-откачено — да приема, че баща ми е ударил Сам с юмрук, или да осъзная колко много неща съм пропуснала, докато съм лежала в болницата или съм се трансформирала. Внезапно времето, което бях изживяла като вълк, ми се видя безвъзвратно пропиляно, часове, които никога нямаше да си върна. Сякаш ефективното времетраене на живота ми изведнъж бе съкратено наполовина.

Наложих си да не задълбавам в тези разсъждения и вместо това насочих мислите си към момента, в който баща ми беше ударил Сам.

— Мисля, че това искрено ме вбесява — казах. — Сам не е отвърнал на удара, нали?

Коул се разсмя и си наля още кафе.

— Освен това излиза, че така и не съм била излекувана — добавих.

— Не, не си била. Просто не си се трансформирала, което не е съвсем същото. Сейнтклеърите — надявам се, че нямаш нищо против, но кръстих вълчите токсини на себе си заради Нобеловата награда, „Пулицър“ или каквото там ми предстои да спечеля — са се развивали в тялото ти през цялото време.

— Значи Сам също не е излекуван? — попитах. Оставих чашата си с кафе на пода и бутнах книгите встрани. Всичко, което бяхме постигнали, в крайна сметка се оказваше напразно и това ми идваше малко в повече. Мечтите да си имам голяма библиотека и моя си червена кана за кафе в момента ми се виждаха напълно недостижими.

— Е, не съм съвсем сигурен в това — отвърна Коул. — В крайна сметка той е успял да... Охо, виж кой е тук. Момчето чудо! Добро утро, Ринго.

Сам беше слязъл при нас почти безшумно и в момента стоеше на последното стъпало. Ходилата му бяха яркочервени от стоенето под душа. Когато го видях, обгърналата ме мъгла на песимизма леко се разсея, въпреки че присъствието му нямаше как да разреши проблемите.

— Тъкмо си говорехме за изцелението — обади се Коул.

Сам дойде и седна по турски на пода до мен:

— За групата ли^[1]? — повдигна вежди той.

Предложих му кафе и той — не особено изненадващо — поклати глава.

— Не — уточни Коул — за твоето изцеление. Както и за това, над което работя. Прекарал съм много време в размисли по въпроса как успяваш да се трансформираш по своя воля.

Сам се намръщи.

— Аз не се трансформирам по своя воля.

— Не го правиш често, Ринго — призна Коул. — Обаче го правиш.

Видях искрица надежда. Ако някой можеше да разбере какво се случва с вълците в Пограничната гора, смятах, че това беше именно Коул. В крайна сметка той ме беше спасил, нали така?

— Като онзи път, когато си ме спасил от вълците — напомних му. — А какво ще кажеш за клиниката, когато те инжектирахме?

Струваше ми се, че от онази нощ в клиниката на майката на Изабел са минали цели векове. Нощта, когато всичко, което исках, беше вълкът Сам да се превърне отново в човек. Споменът за мъката, която изпитвах тогава, стегна сърцето ми.

— Разбра ли какво се е получило тогава?

Сам изгледа мрачно Коул, докато той разказваше за адреналина, коулсейнтклеърите в организма и как се е опитвал да използва необичайните трансформации на Сам като отправна точка за създаването на лекарство.

— Ако ставаше дума просто за адреналинов прилив, нямаше ли да се превръщаме във вълци всеки път, когато се стреснем? — попитах.

Коул сви рамене.

— Пробвах да използвам „Епичен“ — това е чист адреналин — и той проработи, но само отчасти.

Сам се намръщи и аз се зачудих дали си мислеше същото като мен — че това „отчасти“ звучи като нещо опасно.

Коул продължи:

— Проблемът е, че това не накара мозъка ми да реагира както трябва; адреналинът не задейства трансформацията по същия начин, по който го правят студът или натрупването на сейнтклеърите. Трудно

е да повториш даден процес, когато нямаш реална представа какво точно се случва. Това е същото като да нарисуваш слон, осланяйки се единствено на звуците, които той издава от съседната клетка.

— Е, впечатлен съм дори и от това, че изобщо си разпознал слона — промърмори Сам. — Очевидно Бек и останалите от нас сме объркали даже животинския вид.

Той се изправи и ми подаде ръка.

— Хайде да отидем да хапнем нещо.

Коул обаче не беше свършил.

— О, грешиш, Бек просто не е искал да види слона — каза той пренебрежително. — Не е искал да изгуби времето си като вълк. Знаеш ли, ако баща ми беше забъркан в тази каша, веднага щеше да направи няколко рентгенови снимки и ядрено-магнитен резонанс, да залепи четиринайсет хиляди електрода, да забърка десетина колби с отровни субстанции, да включи един-два акумулатора — и три или четири мъртви върколака по-късно, вече щеше да разполага с лекарството. Дяволите да го вземат, не може да му се отрече, че беше добър в работата си.

Сам сведе глава.

— Бих се радвал, ако спреш да говориш за Бек по този начин.

— По кой начин?

— Все едно той е...

Сам млъкна и ме погледна начумерено, сякаш начинът да продължи изречението си беше скрит в моето изражение. Знаех какво се беше канил да каже. *Като теб*. Устните на Коул се извиха във възможно най-тънката от жестоките му усмивки.

— Какво ще кажеш за една игра? — посочи с ръка към креслото на Бек и аз се замислих, че той също е разговарял с него в това мазе. Незнайно защо ми беше странно да си го представя: това, че Бек и Коул са имали някакви взаимоотношения, за които ние не знаем. — Ти ще ми разкажеш какъв е бил Бек според теб, а после аз ще ти разкажа какъв е бил според мен. След това Грейс ще ни каже чия версия звучи по-правдоподобно.

— Не мисля, че... — започнах.

— Аз съм живял с него дванайсет години — прекъсна ме Сам. — Ти си прекарал с него дванайсет секунди. Моята версия печели.

— Мислиш ли? — попита Коул. — Разказвал ли ти е за адвокатската си практика? Разказвал ли ти е за живота си в Уайоминг? Разказвал ли ти е за жена си? Разказвал ли ти е за това как е открил Улрик? Разказвал ли ти е какво точно е правил със себе си, когато Пол го е видял за първи път.

— Разказвал ми е как е станал вълк — каза Сам.

— На мен също — обадох се, защото почувствах, че трябва да подкрепя Сам. — Разказа ми как е бил ухапан в Канада и е срещнал Пол в Минесота.

— Значи не ти е разказал как е отишъл в Канада, за да се самоубие, и че Пол го е ухапал, за да го спаси? — попита Коул.

— Казал ти е това, защото си имал нужда да го чуеш — отсече Сам.

— На теб пък е разказал за това как е бил на екскурзия и как Пол вече е бил тук, в Минесота, защото това са били нещата, които ти си имал нужда да чуеш — натърти Коул. — Каж ми как точно се вписва Уайоминг в тази история, защото той не е разказал на нито един от двамата ни за престоя си там. Историята за това как е дошъл от Канада в Мърси Фолс, защото с разбрал, че тук вече има вълци, е точно толкова измислена, колкото и тази затова как е бил ухапан, докато е бил на екскурзия. Той е опростил разказа си, за да не го видиш в лоша светлина. Опрости това, което разказа на мен, защото не смяташе, че тези подробности са нужни, за да ме убеди, не ми казвай, че никога не си имал своите съмнения в думите му, Сам, защото това е невъзможно. Този човек е уредил нещата така, че да бъдеш заразен, след което те е осиновил. Трябва да си мислил по този въпрос.

Сърцето ми се сви заради Сам, но той не изглеждаше разстроен. Лицето му беше свършено безизразно.

— Мислил съм по този въпрос.

— И какво точно си мислил? — настоя Коул.

— Не знам — отрони Сам.

— Все трябва да си стигнал до някакви изводи.

— Не знам.

Коул се изправи и пристъпи напред, за да застане до Сам, и енергичността, с която го направи, изглеждаше някак заплашителна.

— А не искаш ли да го попиташ лично?

Трябва да призная на Сам, че дори не трепна:

— Това вече е невъзможно.

— Ами ако беше възможно? — попита Коул. — Ако можеше да си го върнеш за петнайсет минути? Мога да го открия. Мога да го открия и имам нещо, което ще го накара да се трансформира. Няма да остане човек за дълго. Но ще има достатъчно време да поговорите. Длъжен съм да отбележа, че аз също имам някои въпроси към него.

Сам се намръщи.

— Прави каквото искаш със собственото си тяло, но аз нямам намерение да се гавря с някого, който не може да ми даде съгласието си.

Коул го погледна обидено.

— Говорим си за адреналин, не за секс на абитуриентския бал.

Тонът на Сам беше леден:

— Няма да рискувам живота на Бек само за да го попитам защо не ми е казал, че е живял в Уайоминг.

Това беше очевидният отговор, онзи, който Коул би следвало да е очаквал от Сам. Жестоката, едва забележима усмивчица обаче отново се беше появила на лицето му:

— Ако хванем Бек и го превърна в човек, може би ще успея да стартирам цикъла му отначало, също както при Грейс. Би ли рискувал живота му за нещо подобно?

Сам не отговори.

— Каж ми, че си съгласен — каза Коул. — Каж ми да го открия и аз ще го направя.

Помислих си, че вече виждам ясно причината, заради която Коул и Сам не се разбираха. Когато теглехме чертата, Коул вземаше лоши решения в името на добри дела, а Сам не можеше да оправдае нещо подобно. В момента Коул размахваше пред лицето му това, което Сам искаше повече от всичко друго на света, наред с това, което не би пожелал в никакъв случай. Не бях сигурна кой беше отговорът, който исках да чуя от него.

Видях как Сам преглътна с усилие, след което се обърна към мен и попита тихо:

— Какво е твоето мнение?

Не исках да му казвам това, което вече знаеше. Кръстосах ръце пред гърдите си. Можех да се сетя за хиляди причини за и против, но

всяка от тях започваше и свършваше с копнежа, който виждах върху лицето на Сам в момента.

— Трябва да можеш да живееш с избора — казах му.

— Той ще умре така или иначе, Сам — обади се Коул.

Сам извърна лице и от двама ни и сплете пръсти зад тила си, загледан в безкрайните редици с книги на Бек.

Без да ни поглежда, каза:

— Добре. Съгласен съм. Намери го.

Срещнах погледа на Коул и го задържах.

На горния етаж чайникът започна да пици и Сам безмълвно се изкачи по стълбите, за да изключи печката. Помислих си, че това се бе оказало чудесно оправдание да напусне помещението. Стомахът ми се беше стегнал при мисълта за това как щяхме да накараме Бек да се трансформира. Твърде лесно бях забравила колко много рискувахме всеки път, когато се опитвахме да научим нещо за себе си.

— Коул — казах, — Бек е най-важният човек в живота му. Това не е игра. Не прави нищо, в което не си сигурен, става ли?

— Винаги съм сигурен в това, което правя — отвърна ми той. — Просто понякога не съм сигурен, че тази история ще има щастлив край.

[1] Игра на думи. Сам говори за популярната английска рок група от седемдесетте *The Cure* (изцелението). — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ГРЕЙС

Този първи ден, в който бях отново себе си, беше странен. Чувствах се нервна без дрехите и рутината си, знаейки, че вълкът продължава да дебне нейде в тялото ми, безмълвен и непредвидим. В някаква степен обаче се радвах на нестабилността си като млад вълк, защото знаех, че когато нещата се успокоят, ще се стигне до същите повлияни от температурата трансформации, каквито бе имал и Сам. А аз обичах студа. Не исках да се страхувам от него.

В опит да си осигуря поне мъничко нормалност, предложих да си направим истинска вечеря, което се оказа доста по-трудно, отколкото очаквах. Сам и Коул бяха заредили къщата със странна комбинация от храни, по-голямата част от които можеха да бъдат определени като „подходящи“ за микровълнова, и едва няколко, които можеха да се класифицират като „продукти“. В крайна сметка обаче успях да открия необходимото, за да приготвя палачинки и яйца — нещо, което според мен винаги минаваше за добро похапване — и Сам дойде, за да ми помага, а Коул се излегна на пода в гостната и се зае да зяпа тавана.

Погледнах към него през рамо.

— Какво прави той? Ще ми подадеш ли шпатулата?

Сам ми я подаде.

— Мисля, че мозъкът го е заболял.

Той се плъзна зад мен, за да стигне до чиниите, и за миг тялото му се оказа плътно притиснато в моето, а ръцете му ме хванаха през кръста, за да не ме бутне, докато се разминаваме. Усетих как ме изпълва пламенен копнеж.

— Хей — казах, докато той се обръщаше с чиниите в ръце, — остави тези неща и се върни тук.

Сам направи крачка към мен и в същия миг долових някакво движение с периферното си зрение.

— К... какво беше това? — гласът ми се беше снишил до шепот.
— Спри!

Той замръзна на място и проследи погледа ми — някакво животно се промъкваше през задния двор. Тревата навън беше огряна от светлината на кухненските прозорци. За миг го изгубих от поглед, след което го видях отново до покритото барбекю.

Сърцето ми трепна, защото животно беше бяла вълчица. Оливия беше бяла вълчица, а аз не я бях виждала от толкова отдавна. После обаче Сам изсумтя: „Шелби“ и аз видях, че беше прав. В движенията на вълчицата нямаше нищо от гъвкавата грациозност на Оливия във вълчата ѝ форма, а когато вдигна глава, това беше рязко, изпълнено с подозрителност движение. Тя погледна към къщата и сега окончателно се убедих, че това не бяха очите на Оливия. Шелби вдигна крак и демонстративно се изпика до барбекюто.

— Браво на теб — промърморих.

Сам се намръщи.

Наблюдавахме в мълчание как Шелби измина пътя от барбекюто до друга точка от двора, където отново маркира територията си. Беше сама.

— Мисля, че става все по-зла — прошепна Сам. Навън Шелби стоеше неподвижно, загледана в къщата. Изпитах тревожното усещане, че гледа към нас, въпреки че за нея трябваше да сме просто неподвижни силуети, ако изобщо беше способна да ни различи. Въпреки това дори и оттук можех да видя как козината на врата ѝ настръхва.

— Тя — и двамата подскочихме, когато Коул се обади зад нас — е откачена.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Виждал съм я, когато поставям капаните. Тя е смела и зла като демон.

— Е, това го знам — казах. Потръпнах, когато си спомних вечерта, в която Шелби се беше хвърлила през стъклото на прозореца, за да ме нападне. А после и за очите и сред гръмотевичната буря. — Опитвала се е да ме убие повече пъти, отколкото ми се иска да си спомням.

— Тя е уплашена — прекъсна ме внимателно Сам. Той продължаваше да гледа към Шелби, чиито очи бяха приковани в него,

само в него и никого друго. Беше ужасно зловещо. — Тя е уплашена, самотна, разгневена и изпълнена с ревност. С теб, Грейс, и с Коул, и с Оливия глутницата се променя наистина бързо, а тя няма накъде повече да пропада. Тя губи всичко.

Видях, че последната ми палачинка е започнала да загаря, и бързо дръпнах тигана от котлона.

— Не ми харесва това, че се навърта наоколо.

— Аз не... не мисля, че трябва да се притесняваш — каза ми Сам. Шелби продължаваше да стои неподвижно, загледана в силуета му. — Смятам, че тя обвинява мен.

Внезапно Шелби трепна уплашено в същата секунда, в която чухме гласа на Коул откъм задния двор:

— Чупката оттук, откачена кучко!

Тя потъна в мрака, а задната врата се затръшна.

— Благодаря ти, Коул. Това беше невероятно изтънчено от твоя страна — отбелязах.

— Изтънчеността е едно от най-добрите ми качества — ухили се той.

Сам продължаваше да гледа навън през прозореца, смръщил вежди:

— Чудя се дали тя...

Оставеният на кухненския плот телефон иззвъня и го прекъсна. Коул вдигна, начумери се и ми подаде слушалката, без да каже нищо. Върху дисплея беше изписан номерът на Изабел.

— Ало? — казах.

— Грейс...

Зачаках, за да чуя някакъв коментар относно човешката си форма, нещо безцеремонно и саркастично, но тя каза само това: Грейс.

— Изабел — промърморих на свой ред, просто за да кажа нещо. Погледнах към Сам, чието изражение отразяваше моето собствено объркване.

— Сам там ли е?

— Аха. Ти... искаш ли да говориш с него? — Не. Просто исках да се уверя, че ти...

Изабел млъкна. Край нея беше ужасно шумно.

— Грейс, Сам каза ли ти, че в гората беше намерено мъртво момиче? Убито от вълци?

Погледнах към Сам, но той нямаше как да чуе думите на Изабел.

— Не ми е казал — отвърнах неспокойно.

— Грейс, вече знаят коя е тя.

Цялото ми същество потъна в напрегнато мълчание.

— Тялото е на Оливия — каза Изабел.

Оливия.

Оливия.

Оливия.

Виждах всичко около себе си с кристална яснота. Върху вратата на хладилника имаше снимка на мъж, който стоеше до кану-каяк, вдигнал два пръста в знака на победата. До нея беше залепен някакъв мръсен магнит с формата на зъб, върху който бяха изписани името и телефоните на зъболекарски кабинет. Върху повърхността на плота до хладилника имаше няколко дълбоки резки, а отгоре му стоеше стара стъклена бутилка от кока-кола, в която бяха пъхнати молив и една от онези химикалки с пластмасово цветенце в края. Кухненската мивка капеше на всеки единайсет секунди, като капката първо се завърташе по посока на часовниковата стрелка по края на чучура, преди да събере достатъчно смелост, за да падне в канала отдолу. Никога досега не бях забелязвала как всичко в тази кухня беше издържано в топли цветове. Кафявото, червеното и оранжевото обагряха плотовете, шкафовете и плочките, дори и избелелите фотографии, окачени по вратите на шкафовете.

— Какво й каза? — натърти Сам. — Кажи ми какво й каза?

Не можех да разбера защо ме пита нещо подобно, при положение че не бях казала нищо. Намръщих му се и тогава видях, че той държи телефона до ухото си, въпреки че нямах спомен да съм му го дала.

Мислех си, че аз съм ужасна приятелка, защото не чувствам никаква болка. Просто оглеждам кухнята и си мисля, че ако това беше моята кухня, щях да купя някакъв килим, защото голият под е толкова студен под краката ми. Явно изобщо не съм обичала Оливия, защото изобщо не ми се плаче. Мисля си за килими, а не за това, че тя е мъртва.

Гласът на Сам привлече вниманието ми:

— Грейс...

На заден фон Коул крачеше из помещението и говореше нещо в телефонната слушалка.

— Какво мога да направя за теб?

Помислих си, че това е много странен въпрос. Просто стоях и го гледах.

— Добре съм.

— Не, не си — каза той нежно.

— Добре съм — настоях. — Аз не плача. Изобщо не ми се плаче.

Той приглади назад косата ми, придърпвайки я назад, сякаш се канеше да я върже на конска опашка, и прошепна в ухото ми:

— Но ще заплачеш.

Положих глава на рамото му, защото изведнъж ми се бе сторила толкова тежка, че беше невъзможно да я задържа изправена.

— Искам да се обадя на разни хора и да разбера дали са добре. Искам да се обадя на Рейчъл — казах. — Искам да се обадя на Джон. Искам да се обадя на Оливия.

Твърде късно осъзнах какво точно съм казала и отворих уста, все едно се надявах някак да погълна думите си обратно и да произнеса нещо по-логично.

— О, Грейс — промълви Сам и докосна брадичката ми, но неговото състрадание ми се стори странно и далечно.

Чух Коул да говори в слушалката с някакъв коренно различен глас, какъвто никога досега не го бях чувала да използва:

— Е, в момента не можем да направим почти нищо по въпроса, нали така?

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

CAM

През нощта Грейс беше тази, която не можеше да заспи. Самият аз се чувствах като празна чаша, която се движеше и накланяше в опит да улови струйките на съня; беше само въпрос на време, преди да се напълни достатъчно, за да ме повлече надолу.

Стаята ми беше тъмна, като се изключат коледните лампички, окачени под тавана, мънички съзвездия в клаустрофобичното небе. Искях да протегна ръка и да измъкна щепсела от контакта до леглото, за да се потопим напълно в мрака, но умората шепнеше в ухото ми и ме разсейваше. Не можех да разбера как бе възможно да се чувствам толкова уморен, след като предишната нощ най-сетне бях успял да поспя. Имах усещането, че тялото ми си е припомнило насладата от съня сега, когато Грейс се бе завърнала, и не можеше да му се насити.

Тя беше приседнала до мен, облегнала гръб на стената и с крака, мушнати под завивките. Галеше нежно гърдите ми и това определено не ми помагаше в опитите да остана буден.

— Хей — промълвих и протегнах ръка към нея; пръстите ми едва успяха да докоснат рамото ѝ. — Ела долу при мен и заспивай.

Тя вдигна ръка и я притисна към устните ми; лицето ѝ беше тъжно и някак чуждо, маска на Грейс, носена от друго момиче в сумрака.

— Не мога да спра да мисля — простена.

Познавах достатъчно добре това усещане, така че се изправих на лакти: пръстите ѝ се плъзнаха надолу от устните ми и отново се настаняха върху гърдите ми.

— Трябва да си легнеш — казах ѝ. — Това ще помогне.

Изражението на Грейс беше печално и пропито с несигурност; изражение на малко момиченце, което не знае какво да прави. Аз се надигнах до седнало положение и я придърпах към себе си. Двамата седяхме облегнати върху рамката на леглото, а главата ѝ лежеше върху

гърдите ми, там, където преди малко бе стояла ръката ѝ. Тя ухаеше на моя шампоан.

— Не мога да спра да мисля за нея — прошепна Грейс вече малко по-смело сега, когато не можех да срещна погледа ѝ. — А после си мисля за това как в момента би трябвало да съм си у дома, но... Сам, не искам да се връщам там.

Не бях сигурен какво трябва да отвърна на това. И аз не исках тя да се връща там, но също така знаех, че мястото ѝ не беше тук. Ако беше напълно излекувана и бях уверен, че ще остане човек до края на дните си, щях да ѝ кажа, че трябва да отидем и да поговорим с родителите ѝ. Щяхме да се справим; щяхме да ги накараме да разберат, че сме сериозни, а после отново щях да спя сам в празното си легло, докато тя не се пренесеше официално в къщата. Щях да се чувствам много зле, но знаех, че мога да го преживея. Бях ѝ казал, че искам да направим всичко по правилния начин, и все още го мислех.

Сега обаче не съществуваше правилен начин. Сега Грейс беше момиче, но беше и вълк и докато твърдеше, че не иска да се връща там, а самият аз не бях сигурен как ще реагират родителите ѝ, исках тя да остане при мен. В някакво съвсем близко бъдеще щеше да ни се наложи да платим адски висока цена за тези откраднати мигове, но не мислех, че грешим, задето ги искаме. Прокарах пръсти през косата ѝ, докато не стигнах до някакво малко възелче, след което ги отдръпнах и започнах отначало.

— Няма да те накарам да отидеш — казах.

— В някакъв момент ще трябва да се изправим пред този проблем и да намерим решение — произнесе замислено Грейс. — Ще ми се да бях на осемнайсет. Ще ми се да се бях изнесла от там преди много време. Ще ми се вече да бяхме женени. Ще ми се да не ми се налага да измислям правдоподобни лъжи.

Е, поне не бях единственият, който смяташе, че родителите ѝ няма да приемат добре истината.

— Няма как — заявих с крайна увереност — да разрешим който и да е от проблемите си тази нощ.

След като го казах, осъзнах с известна доза ирония, че това бяха думите, които Грейс беше използвала толкова много пъти, за да ме примами в дебрите на съня.

— Тези мисли просто се завръщат отново и отново и не искат да ме оставят на мира — въздъхна Грейс. — Разкажи ми някаква история.

Спрях да докосвам косите ѝ, защото това приятно усещане приспиваше самия мен:

— История?

— Като онази как Бек те е научил да ловуваш.

Опитах да се сетя за някаква весела случка, нещо, което нямаше нужда от много обяснения. Нещо, което можеше да я разсмее. Всяка история, свързана с Бек, обаче, в момента ми се струваше покварена от собствените ми съмнения. Всичко, свързано с него, което не бях видял със собствените си очи, вече ми изглеждаше измамно и недостовечно.

Насочих мислите си в друга посока и казах:

— Онова беемве комби не беше първата кола на Улрик. Когато дойдох тук за първи път, той караше малък, кафяв и ужасяващо грозен „Форд Ескорт“.

Грейс въздъхна блажено, сякаш това беше успокояващото начало на хубава приказка за лека нощ. Тя стисна с пръсти част от плата на тениската ми; действие, което моментално ме разсъни и ме накара да се замисля леко гузно за поне четири неща, които не бяха приказки за лека нощ или пък безкористни начини да утестиш едно скърбящо момиче.

Преглътнах и се съсредоточих върху спомените си:

— Беше наистина гадна кола. Когато минаваше през бабуни, нещо отдолу стържеше по земята. Мисля, че гърнето на ауспуха се беше откачило. Веднъж Улрик бе блъснал някакъв опосум в града и го беше влачил чак до къщата.

Грейс се разсмя с онзи кратък беззвучен смях, с който човек се смее, когато знае, че от него се очаква да го направи.

Продължих:

— Освен това смърдеше така, все едно нещо не е наред с двигателя. Сякаш изтичаше спирачна течност, някакви уплътнения се бяха подпалили или просто Улрик не беше изчистил добре останките от опосума.

Млъкнах, спомняйки си за всичките пътувания, които бяхме предприемали с тази кола, когато седях на седалката до шофьора и чаках Улрик да отскочи до магазина за бира или пък стоях край нея на пътя, докато Бек ругаеше угасналия двигател и се питаше на глас защо

просто не бяхме взели неговата проклета кола. Всички тези случки датираха от дните, когато Улрик беше човек през повечето време. Тогава спалнята му се намираше точно до моята и често се будех нощем от звуци, които предполагаха шумно правене на любов, макар да бях почти напълно убеден, че Улрик е сам. Разбира се, не споменах пред Грейс за тази част.

— Това беше колата, с която ходех до книжарничката навремето — казах. — Улрик си купи беемвето комби от някакъв тип, който продаваше цветя край пътя в Сейнт Пол, така че аз получих „Ескорта“. Два месеца, след като бях взел шофьорска книжка, спухах гума с него.

Тогава бях на шестнайсет, в най-наивния възможен смисъл на думата; едновременно изпаднал в еуфория и ужасен от идеята да шофирам съвсем сам от работа до къщи за първи път. Когато гумата се пръсна със звук, който прозвуча като изстрел с пистолет току до главата ми, си помислих, че сигурно ще умра.

— Знаеше ли как да смениш спукана гума?

Грейс зададе въпроса по начин, който предполагаше, че самата тя знае.

— Нямах си дори бегла представа. Наложих ми се да отбия в калта край пътя и да използвам мобилния телефон, който тъкмо бях получил като подарък за рождения си ден, за да се обадя на Бек и да го помоля за помощ. Използвах телефона си за първи път и го правех, за да призная, че не мога да сменя една спукана гума. Беше крайно деморализиращо.

Грейс се разсмя отново.

— Деморализиращо — повтори тя.

— Деморализиращо — уверих я, щастлив да чуя този тихи нежен смях. Върнах се към спомена си. Беше минало доста време, преди Бек да се появи. Улрик го беше докарал на път за работа. Без да обръща внимание на мрачното ми изражение, Улрик ми бе помахал весело от прозореца на беемвето си:

— Ще се видим по-късно, хлапе!

После колата му беше потънала в спускация се сумрак, а стоповете оставиха яркочервени следи от светлина сред обвития в снежна сивота пейзаж.

— И така, Бек пристигна — казах, осъзнавайки, че в крайна сметка пак бях разказал история с участието на Бек, въпреки

нежеланието си. Може би той просто присъстваше във всичките ми истории. — „Е, значи си видял сметката на колата, така ли?“, промърмори Бек. Целият беше омотан в палта, ръкавици и шалове, но въпреки тях вече го виждах как трепери. Той подсвирна, когато видя комично сплесканата гума. „Направо прекрасно. Да не си прегазил някой лос?“

— А беше ли прегазил лос? — попита Грейс.

— Не. Бек си направи още няколко шегички за моя сметка, след което ми показа къде стои резервната гума. А после...

Замлъкнах. Искях да разкажа за това как Улрик в крайна сметка беше продал „Ескорта“ и как беше опържил четири фунта бекон и го бе вкарал в багажника, когато хората дойдоха да огледат колата, защото беше прочел някъде как агентите по недвижими имоти печали курабийки, за да продават по-лесно къщите на жени. Вместо това някак се бях отклонил от предназначения сюжет в сънливостта си и историята, която бях започнал, завърши с избледнялата усмивка на Бек и спомена как малко след това изпод купчината с шалове, пуловери и ръкавици зад „Ескорта“ се беше измъкнал вълк, а аз останах с непотребния инструмент за сваляне на гуми в ръце и образа на Бек, който мълвеше името ми, докато се трансформираше.

— А после какво?

Опитах се да измисля начин, по който да завъртя историята така, че да я накарам да прозвучи по-забавно, но докато мислех в тази насока, си спомних нещо, за което не се бях сещал от години:

— Бек се трансформира. А аз останах да стърча там с проклетия инструмент за смяна на гуми, чувствайки се точно толкова тъпо, колкото и преди.

Бях останал сам. Вдигнах от земята палтото му, заедно с безбройните блузи и пуловери, изтупах снега от тях и ги хвърлих на задната седалка, след което дадох воля на отвратителното си настроение и затръшнах шумно вратата. Сплетох пръсти зад врата си и обърнах гръб на пътя и колата. Загубата на Бек все още не ми беше донесла очакваната болка. От друга страна, обаче, фактът, че бях закъсал наред нищото, вече ми се струваше маловажен.

Грейс въздъхна тихичко от съжаление за онзи някогашен Сам, въпреки че на онзи Сам му беше трябвало доста време, за да осъзнае какво точно е изгубил през онези няколко минути.

— Останах там, загледан в безполезните боклуци, натъпкани в багажника. Улрик беше оставил вътре дори една хокейна маска, която сякаш ме наблюдаваше с изражение, казващо: *Ти си идиот, Сам Рот*. Тогава чух как някаква кола спира зад мен. До днес напълно бях забравил за това, Грейс. Знаеш ли кой беше спрял, за да види дали нямам нужда от помощ?

Грейс потърка нослето си в тениската ми.

— Нямам представа. Кой?

— Том Кълпепър.

— Няма начин! — отдръпна се тя, за да ме погледне в очите. — Наистина ли?

Сега, в сумрака на стаята, Грейс приличаше много повече на себе си, с разбъркани от лежането върху гърдите ми коси и с блеснал, изпълнен с живец поглед. Бях я прегърнал през кръста и изпитах отчаян копнеж да плъзна ръка под тениската ѝ, нагоре по гръбнака, за да докосна плешките ѝ, да я накарам да си мисли единствено и само за мен.

Това обаче беше мост, който не исках да прекосявам сам. Нямах представа на какъв етап се намираха взаимоотношенията ни в момента, но бях добър в чакането.

— Да — казах, вместо да я целуна. — Да, това беше Том Кълпепър.

Грейс отново положи глава върху гърдите ми.

— Но това е лудост.

— „Ти си хлапето на Джефри Бек“, отбеляза Том Кълпепър. Дори наред угасващата светлина на деня можех да видя, че джипът му е покрит с лед, пясък и сол — или със *сняг*, както Улрик винаги наричаше съчетанието от сняг и кал — а фаровете прокарваха диря от светлина през мен и „Ескорта“. След кратък размисъл той добави: „Името ти беше Сам, нали така? Изглежда, че имаш нужда от помощ“.

Спомних си облекчението, изпълнило ме тогава, когато чух името си произнесено от един съвсем обикновен глас, и как това беше прогонило спомена за начина, по който Бек го беше мълвял, докато се трансформираше.

— Той ми помогна — продължих аз. — Предполагам, че тогава е бил по-различен. Това трябва да е било скоро след като са се преместили тук.

— Изабел с него ли беше? — попита Грейс.

— Не си я спомням. Наистина полагам усилия, за да не мисля за него като за някакъв злодей, Грейс. Заради Изабел. Не знам какво би било мнението ми за този човек, ако не бяха вълците.

— Ако не бяха вълците, никой от нас нямаше изобщо да си мисли за него — отбеляза Грейс.

— В тази история всъщност трябваше да става дума за бекон — признах. — Идеята беше да те разсмея.

Тя въздъхна тежко, сякаш тежестта, която носеше върху плещите си, беше станала непосилна. Познавах това усещане.

— Всичко е наред. Изгаси лампичките — каза Грейс, докато се пресягаше, за да ни завие с одеялото. От тялото и се носеше едва доловимата миризма на вълк и аз бях убеден, че ще се трансформира, преди нощта да е свършила. — Готова съм да поставя финалната точка на днешния ден.

Когато спуснах ръка край леглото, за да изтегля кабела на лампичките от контакта, вече ми се спеше далеч по-малко от преди. Стаята потъна в мрак и след малко Грейс прошепна, че ме обича, а в гласа и се долавяше отсянка от тъга. Прегърнах я силно през раменете, изпълнен със съжаление, че беше толкова сложно някой да ме обича.

Дъхът ѝ вече започваше да става по-бавен и равномерен, когато промълвих, че и аз я обичам. Аз обаче не заспах. Останах буден, замислен за Том Кълпепър и Бек, за това как истината за тях беше погребана нейде дълбоко в мен. Пред очите ми отново и отново изплуваше образът на Кълпепър, който крачи към мен през снега със зачервен от студа нос, изпълнен с желание да помогне на едно непознато хлапе да си смени гумата в мразовитата зимна вечер. Видения, накъсвани от спомени за онази утрин, когато вълците бяха влачили телцето ми по земята, решени да променят живота ми завинаги.

Това беше дело на Бек. Той беше човекът, който бе решил да ме вземе. Много преди родителите ми да решат, че вече не ме искат, той беше планирал да ме вземе. Те просто бяха улеснили нещата.

Не знаех как бих могъл да живея с тази мисъл, без тя да ме разяжда вътрешно, без да отрови всеки щастлив спомен, който имах от детството си. Без да съсипе всичко, което двамата с Бек бяхме изградили помежду си.

Не разбирах как някой можеше да бъде едновременно Господ и дявол. Как един и същи човек бе способен да те разруши и да те спаси. Когато всичко, което ме изграждаше като личност, добро или зло, беше пряко свързано с неговото влияние, как се очакваше да разбера дали да го обичам, или да го мразя?

Грейс се събуди посред нощ с разширени от болка очи и тяло, раздирано от гърчове. Тя промълви името ми, също както Бек го бе направил преди много години край пътя, и после, също като него тогава, ме остави сам с купчинка празни дрехи и стотици въпроси, останали без отговор.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Сам ми се обади от мобилния си телефон в седем часа на следващата сутрин. Обикновено по това време се приготвях за училище, но днес беше събота, което означаваше, че вместо това се бях излегла върху леглото и връзвах маратонките си. Ходех да тичам, защото бях суетна, а джогингът караше краката ми да изглеждат божествено.

Отворих капачето и промърморих:

— Ало?

Нямах представа какво да очаквам.

— Знаех си! — възкликна Коул. — Знаех си, че ще вдигнеш телефона, ако смяташ, че се обажда Сам.

— О, Боже мой. Ама ти сериозно ли?

— Винаги съм сериозен. Мога ли да вляза?

Скочих от леглото си, отидох до прозореца и надникнах навън. Забелязах задницата на някакво доста грозно комби, паркирано в края на алеята за коли.

— Това ли ти е перверзомобилът?

— Вони страшно — информира ме Коул. — Бих те поканил навън, за да поговорим в уединението на колата ми, но каквото и да е това чудо, което смърди вътре, смърди наистина здраво.

— Какво искаш, Коул?

— Кредитната ти карта. Трябват ми рибарска мрежа, малко части и няколко успокоителни, за които се кълна, че са напълно легални. Освен това тези неща ми трябват за утре.

— Кажи ми, че просто се опитваш да бъдеш забавен.

— Казах на Сам, че мога да хвана Бек. Ще направя капан, като за целта ще използвам ямата, която Грейс услужливо намери, като пропадна в нея. За примамка ще използвам любимата му храна, която

той още по-услужливо е описал в дневника си, докато разказва веселата история за някакъв пожар в кухнята.

— Определено се опитваш да бъдеш забавен. Защото в противен случай съм длъжна да отбележа, че звучиш като откачалка, докопала се до телефон.

— Миризмата съхранява най-силната връзка със съответния спомен.

Въздъгнах и отново се опънах върху леглото, все така притиснала телефона до ухото си:

— Какво общо има всичко това с плана, над който трябваше да работите? А именно — как да не бъдете избити от баща ми.

Коул замълча за момент, след което обясни:

— Бек е успял да премести вълците преди време. Искам да го попитам как го е направил.

— И как точно рибарската мрежа, частите и наркотиците ще ти помогнат в това начинание?

— Е, ако не помогнат, поне ще се позабавляваме здраво.

Загледах се в тавана. Преди много време Джак беше хвърлил нагоре някаква лепкава играчка, която все още си стоеше залепена на мястото, където таванът се срещаше със скосената стена. Въздъгнах:

— Добре, Коул, добре. Ще дойда при страничната врата, до малкото стълбище, по което се качи преди. Паркирай това чудо някъде, където родителите ми няма да го видят, когато се събудят. И не вдигай шум.

— Аз никога не вдигам шум — заяви Коул и затвори точно в мига, когато вратата на спалнята ми се отвори.

Все така изтегната по гръб, вдигнах очи към вратата и без особена изненада го видях как влиза в стаята. Той внимателно затвори след себе си. Беше облечен с камуфлажни панталони и черна тениска. Изглеждаше зашеметяващо, но вече бях започнала да осъзнавам, че това се дължи на стойката и цялостното му излъчване, а не на дрехите. Насред стаята ми, изпълнена с ефирни тъкани, възглавници и огледала, които отвърщаха на усмивката ти, той изглеждаше съвсем не на място. Това обаче също беше свързано по-скоро с излъчването му, отколкото с мястото, където се намираше.

— Значи днес си решила да се издокараш като фитнес Барби — каза той и аз си спомних, че бях с шорти и маратонки. Коул отиде до

тоалетката и пръсна с парфюма ми във въздуха. Отражението му в огледалото размаха ръка, за да прогони ароматната мъгла, разстлала се край него.

— Днес съм лишена от чувство за хумор Барби — изсумтях. Коул вдигна от тоалетката молитвената ми броеница и започна да прехвърля мънистата между пръстите си. Изглеждаше като отработен жест, въпреки че ми беше трудно да си представя как Коул Сейнт Клеър ще влезе в църква, без да избухне в пламъци. — Мислех си, че страничната врата е заключена.

— Не съвсем.

Затворих очи. Когато го гледах, усещах как ме изпълва... умора. Чувствах в себе си същата тежест, която бях изпитала в „Ил Помодоро“ Помислих си, че това, от което действително имах нужда, най-вероятно бе да отида някъде, където никой не ме познава, и да започна на чисто, отърсвайки се от всичките си предишни решения, разговори или надежди.

Леглото проскърца, когато Коул се настани върху него и се излегна до мен. Ухаеше на чисто, на крем за бръснене и морска вода и аз осъзнах, че явно беше положил специални грижи за себе си, преди да дойде тук. Това също ме накара да се почувствам странно.

Отново затворих очи.

— Как е Грейс? След като разбра за Оливия...

— Няма как да знам. Тя се трансформира снощи, така че я заключихме в банята.

— Не бяхме приятелки с Оливия — споделих. Струваше ми се важно той да знае това. — Наистина не я познавах.

— Аз също.

Коул замълча, след което добави с леко променен глас:

— Харесвам Грейс.

Каза го като нещо много сериозно и за момент си помислих, че има предвид „Харесвам Грейс“, думи, които дори не можех да осмисля. После обаче уточни:

— Харесва ми как се държи със Сам. Не мисля, че някога съм вярвал в любовта, не и наистина. Винаги съм смятал, че това е нещо, което Джеймс Бонд е измислил, за да се уреди със секс.

Останахме да лежим в мълчание няколко минути. Навън птиците бяха започнали да се разбудят. Къщата бе тиха; утринта не беше

достатъчно студена, за да се включи отоплението. Беше ми трудно да не мисля за това как Коул лежи точно до мен, особено след като ухаеше така приятно, а аз можех да си спомня с кристална яснота какво бе усещането от това да го целувам. Също така можех да си спомни последния път, когато бях видяла Сам да целува Грейс, и най-вече начина, по който я беше притиснал в обятията си. Не смятах, че двамата с Коул сме изглеждали така, когато се целувахме. Тази мисъл отново събуди урагана от гласове и чувства в мен, копнежа ми по Коул и съмненията дали е разумно да го желая. Чувствах се гузна, омърсена, вторична, все едно вече му се бях отдала.

— Уморена съм, Коул — казах. В секундата, когато произнесох тези думи, осъзнах, че нямам представа защо го бях направила.

Той не каза нищо. Просто лежеше до мен, по-тих, отколкото съм си представяла, че може да бъде.

Раздразнена от мълчанието му, размишлявах над варианта да го попитам дали изобщо ме е чул.

Най-накрая, насред тишина, която беше толкова плътна, че го чух как разтваря устни, преди да заговори, той промълви:

— Понякога се чудя дали да не се обадя у дома.

Бях свикнала с егоцентризма му, но това ми се видя като момента, в който взаимоотношенията ни удариха абсолютното дъно: той беше откраднал моето признание и го бе заменил със свое собствено.

Коул продължи:

— Мисля да се обадя у дома и да кажа на мама, че не съм мъртъв. Мисля да се обадя на баща си и да го попитам дали има време, за да поговорим за това какво причинява менингитът на клетъчно ниво. Или пък си мисля да се обадя на Джеръми — той беше моят басист — и да му кажа, че не съм мъртъв, но не желая никой да ме търси. Да го помоля да предаде на родителите ми, че не съм мъртъв, но никога повече няма да се върна у дома.

Той потъна в мълчание за толкова дълго, та реших, че е приключил. Всъщност остана смълчан толкова време, че видях как моята издържана в пастелни тонове стая стана мъничко по-светла, когато слънчевите лъчи протриха мъглата навън. После Коул добави:

— Дори само мисленето за тези неща ме уморява. Напомня ми как се чувствах, преди да си тръгна. Сякаш дробовете ми са направени

от олово. Сякаш съм съвършено неспособен да изпитвам нещо към някого. Сякаш ми се иска всички те да са мъртви или пък самият аз да съм мъртъв, просто защото не мога да понеса тежестта на съвместното ни минало. Всичко това се случва в главата ми, преди дори да докосна телефона. Толкова съм уморен, че вече не искам да се събудя. Само дето сега осъзнавам, че причината да се чувствам така никога не е била във всичките тези хора. Тя е в мен, била е единствено и само в мен през цялото това време.

Не казах нищо. Отново се замислих за прозрението, което ме беше споходило в тоалетната на „Ил Помодоро“. Как копнеех всичко да свърши, веднъж и завинаги, за да не искам нищо никога повече. Замислих се за това колко точно Коул беше описал изпълващата ме умора.

— Аз съм част от омразата ти към самата теб — обади се отново Коул. Това не беше въпрос.

Естествено, че беше част от омразата ми към самата мен. Всичко беше част от омразата ми към самата мен. Това всъщност не беше лично отношение.

Той се надигна.

— Мисля да тръгвам.

Все още можех да усетя топлината върху матрака там, където беше лежал.

— Коул — обадих се. — Смяташ ли, че съм обичлива?

— В смисъл на сладичка?

— В смисъл на такава, която може да бъде обичана — казах.

Погледът му беше твърд и непоколебим. Само за миг ми хрумна странната мисъл, че мога да видя как точно е изглеждал, когато е бил по-млад, и как точно ще изглежда, когато остарее. Това бе пронизателно, тайничко надникване в бъдещето.

— Може би — отвърна той. — Само дето няма да позволиш на никого да се опита.

Затворих очи и преглътнах.

— Не мога да определя каква е разликата между това да не се съпротивляваш и това да се предадеш.

Въпреки че клепачите ми бяха здраво стиснати, усетих как една самотна гореща сълза се търколи от лявото ми око. Бях толкова бясна, че ми се е изплъзнала. Бях толкова бясна.

Леглото под мен помръдна, когато Коул се приближи. По-скоро усетих, отколкото видях как се приведе над мен. Дъхът му, топъл и равномерен, докосна бузата ми. Две дихания. Три.

Четири. Не знаех какво искам. После го чух как спря да диша и секунда по-късно усетих устните му върху моите.

Тази целувка не беше като предишните — яростни, изпълнени с копнеж и отчаяние. Тази целувка не бе като никоя друга, която помнех. Тя беше толкова нежна, че напомняше за спомен от целувка, толкова внимателна, сякаш някой прокарваше пръсти по устните ми. Те леко се разтвориха, но това, което се изплъзна измежду тях, беше съвсем тихо; шепот, а не вик на удоволствие. Ръката на Коул докосна шията ми, притисна палец точно под челюстта ми. Това не беше докосване, което казва *искам още*. Това бе докосване, което казва *искам точно това*.

Бях свършено безмълвна. Мислех, че и двамата сме забравили да дишаме.

Коул се отдръпна бавно и седна на леглото, а аз отворих очи. Изражението му беше непроницаемо. Това бе маската, която си слагаше, когато нещо беше важно за него.

— Така щях да те целувам, ако те обичах — каза тихо той.

После се изправи леко сковано и вдигна ключовете за колата от мястото върху леглото, където се бяха изплъзнали. Така и не ме погледна, когато си тръгна и затвори вратата след себе си.

В къщата беше толкова тихо, че можех да чуя стъпките му, докато слизаше надолу по стълбите. Първите му крачки бяха бавни и някак колебливи, след което ускори ход.

Притиснах палец към шията си там, където ме беше докоснал, и затворих очи. Не се чувствах така, сякаш не съм се съпротивлявала или се бях предала. Досега така и не бях осъзнавала, че съществува и трети вариант, но дори и това просветление да ме бе сполетяло по-рано, никога не бих предположила, че този трети вариант би могъл да има нещо общо с Коул.

Въздъгнах дълбоко и шумно, разтваряйки устните, върху които все още гореше неговата целувка. След което седнах и измъкнах кредитната си карта.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

CAM

На следващата сутрин нямах никакво желание да ходя на работа, предвид факта, че целият ми свят се беше насочил към неизбежната си гибел, но не можех да измисля приемливо оправдание за пред Карин, така че напуснах къщата и поех с колата към Мърси Фолс. Освен това не можех да издържам повече на звуците, които се чуваха от банята на долния етаж — трансформиралата се във вълчица Грейс скимтеше и яростно дращеше по стените — така че в някаква степен беше облекчение да се махна оттам, макар да се чувствах гузен, задето разсъждавам по този начин. Това, че нямаше какво да ми напомня непрекъснато за обзелата я паника, не означаваше, че тя се е успокоила или се чувства по-добре.

Беше прекрасен ден, за първи път от седмица, без дори намек, че може да завали. Небето беше обагрено в замечтаното синьо на лятото, подранило с няколко месеца, а листата на дърветата блестяха в няколко хиляди нюанса на зеленото — от блестящо електриково до почти черно. Наместо да паркирам зад магазина, както правех обикновено, спрях на централната улица, но достатъчно далеч от центъра, за да не ми се налага да подхранвам автоматите за паркиране. Всъщност в Мърси Фолс достатъчно далеч; трябваше да се чете като „на няколко пресечки“. Оставих якето си на седалката до шофьора, мушнах ръце в джобовете си и тръгнах на разходка.

Мърси Фолс не беше проспериращ град, но притежаваше някакъв старомоден чар и като за неговите си стандарти имаше доста оживен център. Цялостната му атмосфера, съчетана с близостта до красивите погранични езера, привличаше туристите, а туристите носеха пари. Мърси Фолс им предлагаше няколко улици с бутикови магазинчета, които ги подканваха да се разделят със съдържанието на портфейлите си. Тези магазинчета бяха от онзи тип, който караше мъжете да изчакат половинките си в колата или ги подтикваше да

отидат и да разгледат железарията на Грийвс Стрийт, но въпреки това аз поглеждах към витрините им, докато минавах покрай тях. Ходех в самия край на тротоара, за да ме огряват лъчите на предпазливото утринно слънце. Усещането от топлината върху кожата ми беше прекрасно мъничко утешение в тази едновременно кошмарна и удивителна седмица.

Подминах някакъв магазин, в който се продаваха дрехи и разни джунджурии, след което се върнах, за да застана пред витрината. От другата ѝ страна стоеше безглав манекен, облечен в бяла лятна рокля. Беше съвсем простичка, с тънки презрамки на раменете и коланче на талията. Материята, от която беше изработена, май се наричаше басма. Представих си Грейс, облечена в нея, с тънките презрамки върху раменете ѝ, с триъгълника оголена кожа точно под шията и подгъва, падащ малко над коленете ѝ. Можех да си представя бедрата ѝ под ефирния плат и как той се набира под пръстите ми, когато я хващам през кръста, за да я придърпам към себе си. Това беше рокля, изтъкана от безгрижие, лятна топлина, трева, стигаща до глезените, и блестящи под слънчевите лъчи руси коси.

Останах там, загледан в тази рокля и копнеещ за всичко онова, за което тя нашепваше. Беше ужасно глупаво да мисля за подобни неща точно в момента, когато толкова много беше заложено на карта. На три пъти преместих тежестта си от единия върху другия крак, готов да направя следващата крачка, която щеше да ме отведе оттук. Всеки път обаче образът на Грейс и топлият вятър, който притискаше плата към корема и гърдите ѝ, ме задържаха пред витрината.

Купих я. Имах четири двайсетачки в портфейла си — Карин ми беше платила в брой миналата седмица — и размених една от тях за малко пликче с роклята, сгушена на дъното му. Върнах се, за да я оставя в колата си, а после тръгнах към „Изкривеният рафт“, загледан в тротоара пред себе си и изпълнен с топлината и несигурността, породени от факта, че бях купил подарък, който струваше повече от надницата ми. Какво щеше да стане, ако тя не я харесаше? Може би трябваше да пестя парите си, за да купя пръстен. От друга страна, дори и наистина да беше сериозна в намерението си да се омъжи за мен, което в момента ми се струваше като някакъв невъзможен блян, пръстенът си оставаше много далечна перспектива. Това обаче не променяше факта, че няхах представа колко точно струва един пръстен

и може би наистина трябваше да започна да пестя. Ами ако ѝ кажех, че съм ѝ купил подарък, а тя очакваше именно пръстен и роклята я разочароваше? Чувствах се едновременно като най-възрастния и най-младия деветнайсетгодишен човек на планетата — защо изобщо си мислех за пръстени и защо се бях сетил за това чак сега? Пък и в цялата си практичност, Грейс може би щеше да се ядоса, задето си бях губил времето да ѝ купувам подаръци, вместо да направя нещо по въпроса с предстоящия лов.

Подобни мисли бушуваха из главата ми, докато прекрочвах прага на книжарницата. Умът ми се рееше нейде толкова далеч от тялото ми, че магазинът ми се видя като някакво самотно място извън времето, докато обръщах табелката, на която пишеше „Отворено“. Беше събота, така че около час след като отворих, Карин влезе през задната врата и се усамоти в малката задна стаичка, където се зае да прави поръчки и да пресмята оборота. Взаимоотношенията ми с нея бяха добри и приятно простички; радвах се, че тя е при мен в книжарницата, въпреки че не разговаряхме.

Нямаше никакви клиенти, а аз бях неспокоен, така че отидох до задната стаичка. Топлите слънчеви лъчи се протягаха през витрината и ме огряваха дори и тук, дарявайки тялото ми с уютата на топлината си.

— Здравсти — казах.

Карин вече се бе настанила на мястото си, заобиколена от фактури и каталози с книги. Тя вдигна очи към мен и ми се усмихна мило. За мен всичко, свързано с нея, беше мило — беше една от онези жени, които изглеждат така, сякаш винаги се чувстват добре в собствената си кожа, независимо дали носят раздърпан пуловер или рокля и бижута от перли. Дори и мнението ѝ за мен да се бе променило след изчезването на Грейс, тя не го беше показала по никакъв начин. Искаше ми се да можех да ѝ кажа колко много се нуждая от това, от неизменното ѝ добронамерено отношение към мен.

— Изглеждаш щастлив? — каза ми Карин.

— Така ли?

— Или поне по-щастлив от обикновено. Имаше ли някакви клиенти днес?

Свих рамене.

— Никой не се е появявал от сутринта. Междувременно изметох и изчистих някакви отпечатъци от малки ръце, оставени върху

витрината.

— Деца... кому са притрябвали? — промърмори Карин. Въпросът, разбира се, беше реторичен. Тя въздъхна замислено. — Ако времето се затопли, ще дойдат и клиенти. Ако пък новият роман на Тейт Флохърти благоволи най-сетне да излезе, ще прииждат на цели тълпи. Може би ще трябва да декорираме витрината си за премиерата. Какво ще кажеш за някакъв снежен пейзаж по случай *Хаос в Джуно*?

Намръщих се:

— Струва ми се, че в Минесота се нагледахме на достатъчно снежни пейзажи.

— Аха. Имаш право.

Замислих се за китарата си, за северното сияние в небето над главата ми и за песните, които имах нужда да напиша през изминалите няколко дни.

— Мисля, че трябва да изложим на централно място биографии на музиканти. Това би стояло добре върху витрината.

Карин ме посочи с молива си:

— Точка за теб.

Тя свали молива си и почука с върха му по листа пред себе си, жест, който внезапно ми напомни за Грейс.

— Сам, знам, че Бек е... болен и това може би не ти е приоритет в момента, но все пак мислил ли си какво ще правиш по въпроса с колежа?

Примигнах при тези думи и кръстосах ръце пред гърдите си. Карин погледна на позата, която бях заел, сякаш тя беше съществена част от отговора ми.

— Аз... — поколебах се — ... все още не съм мислил сериозно в тази насока.

Не исках тя да си помисли, че не съм достатъчно мотивиран, така че добавих:

— Чакам, за да видя къде ще се запише Грейс.

С половин секунда закъснение осъзнах, че това ми изказване бе грешка поради поне три причини, основната от които беше, че Грейс официално се водеше за изчезнала.

В изражението на Карин обаче не долових съчувствие или объркване. Тя просто ме изгледа продължително и замислено, притиснала палец към брадичката си. Тогава се почувствах така, сякаш

тя всъщност *знаеше* истината за нас, а двамата с Бек просто се бяхме включили в играта и се бяхме престрували на нормални хора с нормални проблеми, единствено за да поддържаме целия театър.

Не ми задавай този въпрос.

— Просто се чудех, защото ако не ти предстои училище, щях да те попитам дали не искаш да минеш на пълен работен ден — каза Карин.

Това не бяха думите, които очаквах от нея, така че не казах нищо.

— Знам какво си мислиш — продължи тя. — Парите не са много. Ще увеличи заплащането ти на час с два долара.

— Не можеш да си го позволиш.

— Ти продаваш много книги за нас. Ще се чувствам по-добре, ако знам, че човекът зад щанда винаги ще бъдеш ти. Всеки ден, в който седиш на този стол, е ден, в който не е нужно да се притеснявам какво се случва в книжарницата.

— Аз...

Наистина ѝ бях благодарен за това предложение. Не защото имах нужда от парите, а защото имах нужда от доверието в мен. Почувствах как по лицето ми се разлива топлина, а устните ми леко се разтеглят в усмивка.

— Искам да кажа, че се чувствам леко гузна от това да възпрепятствам постъпването ти в колеж за още една година — подчерта Карин. — Но ако така или иначе ще изчакваш...

Чух звънчето, което възвестяваше отварянето на вратата. Един от нас трябваше да отиде там и в момента наистина се радвах, че този човек съм аз. Не защото разговорът беше неловък или неприятен, точно обратното. Имах нужда от малко време, за да обмисля чутото и да го претегля, за да бъда уверен в думите и изражението си, когато заговоря отново. В момента се чувствах твърде неблагодарен и твърде бавен в отговорите си.

— Може ли да го обмисля? — попитах.

— Бих била изумена, ако не го направиш — усмихна се Карин. — Ти си доста предвидим, Сам.

Ухилих ѝ се в отговор и се обърнах, за да посрещна новодошлия клиент. Така, в крайна сметка, бях широко усмихнат, когато влязлото в книжарницата ченге ме видя за първи път.

Усмивката ми се стопи. Или по-точно остана на лицето ми за още няколко секунди, докато устните ми стояха разтеглени, за да изразят емоция, която вече си беше отишла. Полицаят можеше да е тук за всичко. Можеше да иска да поговори с Карин. Или да зададе някой бърз въпрос.

Аз обаче знаех, че случаят не е такъв.

Сега видях, че това беше полицай Уилям Кьониг. Кьониг беше млад, сдържан, познат. Искаше ми се да вярвам, че предишните ни разговори ще наклонят везните в моя полза, но изражението му ми казваше всичко, което имах нужда да знам. То беше съвършено безизразно, изражение на човек, който съжалява за предишните си прояви на доброжелателност.

— Труден си за откриване, Сам — каза Кьониг, докато бавно се приближавах към него. Чувствах висящите край тялото ми ръце като безполезни израстъци.

— Така ли? — попитах. Наежих се и заех отбранителна позиция, въпреки че тонът му прозвуча небрежно, не ми пукаше дали мога да бъда открит. Също така не ми харесваше идеята, че някой ме е търсил.

— Казвах им аз, че тази книжарница е мястото, където можем да те намерим — продължи Кьониг.

Кимнах:

— Доста добро предположение.

Мислех, че би трябвало да го попитам: *Какво мога да направя за вас?*, но в действителност не исках да знам. Това, което исках, беше да ме оставят на мира, за да обмисля на спокойствие всичко, което се бе случило през последните седемдесет и два часа.

— Ще трябва да ти зададем няколко въпроса — каза Кьониг. Зад него звънчето над вратата иззвъня отново и някаква жена влезе в книжарницата. Носеше огромна пурпурна чанта, от която не можех да откъсна очи.

— Къде са книгите ви за самопомощ? — попита ме тя, без изобщо да обръща внимание на факта, че срещу мен стоеше полицейски служител. Може би не беше чак толкова необичайно хората да си говорят с полицейски служители, въпреки че ми беше трудно да си го представя.

Ако Кьониг не беше тук, щях да ѝ кажа, че всяка книга, която някога е била написана, всъщност е книга за самопомощ, и щях да я

помоля да бъде малко по-конкретна. В резултат тя щеше да си тръгне оттук с четири книги, вместо само с една, защото бях добър в работата си. Сега обаче казах просто:

— Ето там. Точно зад вас.

— Ще трябва да ти зададем няколко въпроса в *участъка* — уточни Кьониг. — Насаме.

Насаме.

Това не звучеше добре.

— Сам? — обади се Кьониг.

Осъзнах, че продължавам да гледам пурпурната кожена чанта, която бавно се придвижваше из книжарницата. Телефонът на жената беше звъннал и в момента тя бърбореше нещо по него.

— Ами добре — казах. — Искам да кажа, че съм длъжен да дойда, нали така?

— Всъщност не си длъжен да правиш нищо. Но нещата са далеч по-малко неприятни, когато не се стига до съдебна заповед.

Кимнах. Думи. Трябваше да кажа нещо. Какво трябваше да кажа? Помислих си за Карин, която стоеше в задната стаичка и смяташе, че всичко е под контрол, защото аз бях тук.

— Ще трябва да кажа на шефката си, че се налага да изляза. Нали няма проблем?

— Разбира се.

Чух го как се затътри след мен, когато тръгнах към задната част на книжарницата.

— Карин — казах, облягайки се върху рамката на вратата. Въпреки усилията, които положих, не успях да прозвуча небрежно. Хрумна ми, че обикновено не се обръщах към нея по име, и се почувствах странно, докато го произнасях:

— Съжалявам. Ще трябва да изляза за малко. Тъ... Полицай Кьониг... иска да отида в участъка, за да ме разпитат.

За миг изражението ѝ остана непроменено, а след това сякаш всичко в нея се напрегна.

— Иска какво? Тук ли е в момента?

Тя се измъкна от стола си и застана до мен на вратата, за да се увери, че Кьониг стои край щанда, загледан в едно от хартиените жеравчета, което бях окачил на балкончето над главата си.

— Какво става тук? — попита тя. Това беше енергичният ѝ, експедитивен тон, който използваше, когато разговаряше с проблемни клиенти; той беше напълно лишен от емоции и показваше ясно, че не иска да я занимават с глупости. И двамата наричахме това ѝ превъплъщение Деловата Карин. То я превръщаше в съвършено различен човек.

— Госпожо... — каза Кьониг извинително; това беше обичайната реакция, когато някой се сблъскаше с Деловата Карин. — Един от нашите следователи има няколко въпроса към Сам. Той ме помоли да го отведа в участъка, за да поговорим на спокойствие.

— Да поговорите — повтори Карин. — Това не е ли един от онези разговори, на които е по-добре да присъства адвокат?

— Всичко зависи от Сам. В момента той не е обвинен в нищо.

В. Момента.

И двамата с Карин го чухме. *В момента* беше просто един по-различен начин да се каже *засега*. Тя ме погледна:

— Сам, искаш ли да се обадя на Джефри?

Разбрах, че изражението ми ме е издало, защото тя отговори сама на въпроса си:

— В момента не е на разположение, нали?

— Ще се оправя — промърморих.

— Това ми прилича на тормоз — обърна се Карин към Кьониг. — Той е лесна мишена, защото не е като останалите. Мислите ли, че ако Джефри Бек беше в града, щяхме да водим този разговор?

— С цялото ми уважение, госпожо — каза Кьониг, — но ако Джефри Бек беше в града, най-вероятно щяхме да разпитваме него.

Карин стисна устни с недоволно изражение. Кьониг отстъпи назад и посочи към входната врата. Сега вече можех да видя паркираната пред книжарницата полицейска кола, която ни очакваше.

Бях преизпълнен с благодарност към Карин, задето се беше застъпила за мен. Задето реагираше така, сякаш случващото се я засяга лично. Най-накрая тя каза:

— Сам, обади ми се. Ако имаш нужда от нещо. Ако се чувстваш некомфортно. Искаш ли да дойда с теб?

— Ще се оправя — повторих.

— Всичко ще бъде наред — увери я Кьониг. — В момента не се опитваме да притиснем никого в ъгъла.

Обърнах се към Карин:

— Съжалявам, че ми се налага да си тръгна.

Обикновено тя идваше само за няколко часа в събота сутрин, след което оставяше магазина на този, който беше на работа. Сега щях да съсия целия й ден.

— О, Сам. Не се тревожи за нищо — усмихна ми се Карин. Тя се приближи до мен и ме прегърна силно през раменете. Ухаеше на зюмбюли. Когато се обърна отново към Кьониг, Деловата Карин изчезна, а в тона й се прокрадна обвинителна нотка. — Надявам се, че това, което правите, си струва.

Кьониг ме поведе между рафтовете към входната врата. Забелязах, че госпожата с голямата пурпурна чанта, която все още разговаряше по телефона, ме проследи с поглед. Звукът на спийкъра й беше доста усилен, така че и двамата чухме как жената от другата страна на линията възкликна: *Ама те арестуват ли го?*

— Сам — обърна се към мен Кьониг. — Просто ми кажи истината.

Нямаше дори бегла представа за какво точно ме моли.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

коул

След като излязох от къщата на Кълпепърови, просто се качих в старата кола на Улрик и потеглих. Носех у себе си част от парите, които си бях взел, пък и никой не ми беше казал да не си тръгвам.

От радиото звучеше песен на банда, която беше подгръвала на един наш концерт. Помня, че бяха същинска трагедия на живо. Всъщност бяха толкова зле, че тогава се бях почувствал като същински виртуоз, а това си беше сериозен подвиг по онова време. Трябваше да им благодарим, задето ни помогнаха да изглеждаме толкова добре на техния фон. Вокалистът им се казваше Марк, Майк, Мак, Абел или нещо от сорта. След концерта той беше дошъл при мен, пиан като свиня, и ми бе казал, че аз съм най-сериозното му влияние. Приликата беше очевидна.

Сега, милион години по-късно, слушах как радиоводещият описва песента като единствения хит на бандата. Продължих да шофирам. Телефонът на Сам все още беше в джоба ми и до момента бе звънял само веднъж, но аз не му бях обърнал внимание. Смятах, че съм оставил достатъчно красноречиво съобщение на Изабел, което не изискваше отговор. Беше напълно достатъчно, че го бях казал.

Прозорците ми бяха свалени до долу, а едната ми ръка беше навън. Насрещният вятър се блъскаше в потната ми от стискането на волана длан. Пейзажът на Минесота се разстиляше край мен от двете страни на двулентовия път. Хилави борчета, стърчащи тук-там скали, безлични къщички и езера, които проблясваха иззад дърветата. Помислих си, че жителите на Мърси Фолс сигурно нарочно бяха решили да си построят грозни къщи като някакъв вид баланс срещу цялата тази природна красота. Иначе мястото сигурно щеше да експлодира заради прекалено висока концентрация на живописност.

Продължавах да си мисля за това, което бях казал на Изабел. Как бях обмислял варианта да се обадя на семейството си. Общо взето, бях

откровен с нея. Идеята да звънна на нашите ми се струваше не само невъзможна, но и противна. В една диаграма на Вен^[1] представяща мен и тях, мястото, където кръговете ни се припокриваха, беше празно.

Въпреки това все още си мислех да се обадя на Джеръми. Джеръми, дежурният басист — йога. Чудех се какво ли прави без мен и Виктор. Искаше ми се да вярвам, че е използвал парите си, за да се отпрати на пътешествие из Индия или нещо от сорта. Имаше нещо, свързано с Джеръми, нещо, което ме караше почти да искам да му се обадя, а именно — че той и Виктор винаги ме бяха познавали по-добре от всеки друг. Реално това беше същността на НАРКОТИКА: начин да опознаеш Коул Сейнт Клеър. Виктор и Джеръми бяха прекарвали години от живота си, помагайки ми да опиша болката от собственото си съществуване на стотици хиляди слушатели.

Бяха го правили толкова често, че в един момент вече можеха да се оправят и без мен. Спомних си едно интервю, в което двамата се бяха справили толкова добре, че повече никога не си направих труда да отговоря на нечий журналистически въпрос. Интервюто се провеждаше в хотелската ни стая. Беше рано сутринта, защото покъсно трябваше да се качваме на самолета. Виктор имаше тежък махмурлук и беше раздразителен. Джеръми си ядеше здравословната закуска върху малката масичка в стаята. Въпросната стая имаше тесен балкон, от който се разкриваше гледка към нищото, а аз бях отворил вратата и се бях излегнал на цимента. Допреди малко бях правил коремни преси, пъхнал крака под най-долната летва на парапета, но в момента просто лежах и зяпах белите следи от самолетите в небето. Журналистът беше седнал по турски върху едно от неоправените легла. Беше млад, рошав, напорист и се казваше Джен.

— И така, кой пише по-голямата част от песните? — попита Джен. — Или го правите групово?

— О, определено го правим групово — каза Джеръми с характерния си бавен и спокоен тон. Беше усвоил южняшкия акцент по същото време, по което беше приел будизма. — Коул пише стиховете, а после аз му нося кафе. След това Коул пише музиката, а Виктор му носи солети.

— Значи излиза, че ти пишеш повечето песни, така ли, Коул? — Джен повиши глас, за да го чувам по-добре на балкона. — Какво те вдъхновява?

От мястото ми на балкона, докато гледах право нагоре, имах на разположение две възможни гледки: тухлените стени на сградите от другата страна на улицата или квадратът от безцветно небе над мен. Всички градове изглеждат еднакви, когато лежиш по гръб.

Джеръми разчупи едната си вафла; можехме да чуем шумоленето на трохите, които се разпиляха по масичката.

Виктор се обади от другото легло. Все още звучеше така, сякаш страда от хормонален дисбаланс:

— Той няма да ти отговори на това.

Джен прозвуча искрено объркан, сякаш бях първият човек, който му отказваше:

— Защо?

— Просто няма. Той мрази този въпрос — изсумтя Виктор. Беше бос и изпука с ръка пръстите на крака си. — Въпросът просто е тъп, човече. Самият живот, не зацепваш ли? Той е нещото, което ни вдъхновява.

Джен надраска нещо в тефтерчето си. Беше левичар и изглеждаше странно, докато пише. Напомняше за кукла Кен, чиито части са сглобени по леко сбъркан начин. Надявах се, че си е записал: *Никога да не задавам този въпрос отново.*

— Добре. Тъ. Вашият сингъл *Единият/Или другият* наскоро дебютира в топ десет класацията на Билборд. Какво мислите за този невероятен успех?

— Ще купя на майка ми беемве — каза Виктор. — Не, всъщност направо ще й купя Бавария. Там произвеждат беемветата, нали така?

— Успехът е условно понятие — обади се Джеръми.

— Следващият ни ще бъде по-добър — провикнах се от балкона. Досега не го бях произнасял гласно, но сега го бях направил, значи трябваше да е вярно.

Ново скрибуцаме на химикалката по тефтера. Джен прочете следващия си въпрос:

— Тъ, това означава, че изместихте албума на „Хюмън Парти Министри“ от топ десет, където той престоя над четирийсет седмици. Съжалявам, четирийсет и една. Във финалния вариант на интервюто няма да има никакви грешки, обещавам. Та значи Джоуи от „Хюмън Парти Министри“ беше казал, че според него *Да гледаш нагоре или надолу* е останал на върха толкова дълго, защото много хора са открили

себе си в текстовете. Мислите ли, че слушателите откриват себе си в *Единият/Или другият*?

Единият/Или другият беше за онзи Коул, който излизаше на сцената, противопоставен срещу другия Коул, който кръстосваше хотелските коридори през нощта. *Единият/Или другият* беше за осъзнаването на факта, че съм заобиколен от възрастни, чийто живот никога не бих могъл дори да си представя, че живее. Ставаше дума за натрапчивия ми вътрешен глас, който ми казваше да направя *нещо*, но аз не откривах нищо, което си струва да бъде направено. Ставаше дума за онази част от мен, която се чувстваше като муха, блъскаща се отново и отново в стъклото на прозорец. Ставаше дума за безсмислеността на остаряването. Ставаше дума за мелодия на пиано, която се беше получила от първия път. Ставаше дума за една вечер, когато бях извел Анджи на среща, а тя беше облечена с вълнена жилетка, която я караше да изглежда като майка си. Ставаше дума за пътища, които водеха в нищото, за кариери, които приключваха зад някое бюро, и за песни, изкрещяни в салона по физическо посред нощ.

Ставаше дума за осъзнаването на факта, че това беше животът, а аз нямах място в него.

— Не — казах. — Мисля, че откриват себе си в музиката.

Джеръми довърши вафлата си. Виктор продължаваше да си пука кокалчетата. Аз наблюдавах хора с размерите на микроби, които летяха над мен в самолет с размерите на мравка.

— Разбрах, че си бил хорист в църковен хор, Коул — продължи Джен, след като се консултира с бележките си. — Все още ли си практикуващ католик? А ти, Виктор? Джеръми, за теб знам, че не си.

— Вярвам в Господ — промърмори Виктор. Не прозвуча особено убедително.

— Ами ти, Коул? — подкани ме Джен.

Наблюдавах празното небе в очакване на нов самолет. Другият ми вариант беше да гледам безличните стени на сградите. *Единият/Или другият*.

— Знам следното за Коул — обади се Джеръми. Подсиленият му от тишината глас прозвуча така, все едно се намираше на амвон. — Религията на Коул е развенчаването на невъзможното. Той не вярва в идеята, че нещо е *невъзможно*. Той не вярва в думата *не*. Религията на Коул е да изчака някой да му каже, че нещо е невъзможно, за да го

опровергае. Каквото и да е. Няма значение какво е това нещо, стига да не може да бъде направено. Ето ти една история за Сътворението. В началото на времето съществували океан и празнота. Тогава Господ превърнал океана в свят, а празнотата в Коул.

Виктор се разсмя.

— Мислех, че си будист — изненада се Джен.

— На половин работен ден — отвърна Джеръми.

Развенчаване на невъзможното.

Сега боровете се издигаха толкова високо от двете страни на пътя, че се чувствах така, сякаш си проправям път през центъра на света. Мърси Фолс вече се намираще на неизброимо количество мили зад мен.

Отново бях на шестнайсет, а пътят разгръщаше пред мен безкрайни възможности. Чувствах се пречистен, празен, опростен. Можех да пътувам вечно, да отида навсякъде. Можех да бъда какъвто си поискам. Аз обаче усещах магнетичната сила на Пограничната гора край мен, усещах я как ме тегли към себе си.

За първи път не чувствах отговорността на това да бъда Коул Сейнт Клеър като чак такова проклятие. Сега имах цел, невъзможна цел: да открия лек.

Бях толкова близо.

Пътят препускаше под колата; ръката ми беше студена заради вятъра. За първи път от много време се чувствах могъщ. Горите бяха погълнали празнотата, която представлявах, бездната, която мислех, че никога не може да бъде запълнена и задоволена, и ме бяха накарали да изгубя всичко — неща, които никога не бях вярвал, че ще искам да задържа.

Аз бях прероденият Коул Сейнт Клеър. Светът лежеше в краката ми, а денят се простираше на много километри пред мен.

Измъкнах телефона на Сам от джоба си и набрах номера на Джеръми.

— Джеръми — казах.

— Коул Сейнт Клеър — отвърна той бавно и спокойно, сякаш не беше изненадан. В другия край на линията последва тишина. И понеже той ме познаваше, не му бе нужно да ме чуе как го произнасям на глас. — Няма да се върнеш вкъщи, нали?

[1] Диаграмите на Вен представляват кръгове с общо сечение, които демонстрират всички логически възможни хипотетични взаимоотношения между определен брой неща. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

CAM

Разпитът протече в някаква кухня.

Полицейското управление на Мърси Фолс беше малко и очевидно зле подготвено за разпити. Кьониг ме преведе покрай стая с диспечери, които млъкнаха наред разговора си, за да ме изгледат, два офиса, пълни с бюра, зад които хора в униформи се бяха привели над компютрите си, и най-накрая ме въведе в една малка стаичка с мивка, хладилник и две машини за закуски. Беше време за обяд и стаята смърдеше нетърпимо на претоплена в микровълнова печка мексиканска храна и повръщано. Беше мъчително горещо.

Кьониг ми посочи един дървен стол край сгъваема маса и разчисти от нея няколко салфетки, чиния с наполовина изяден лимон пай и кенче от сода. След като ги хвърли в кошчето за боклук, той се изправи на вратата с гръб към мен. Всичко, което можех да видя оттук, беше тилът му и късата му подстрижка, която беше толкова съвършена, че чак зловеща. Точно под линията на косата си имаше тъмен белег от изгаряне, който изчезваше под яката на ризата му. Помислих си, че този белег сигурно си има история — може би не чак толкова драматична, колкото онази, изписана с кръв върху китките ми, но въпреки това история. Самият факт, че всеки има белег, вътрешен или външен, зад който се крие някаква история, внезапно ме накара да се почувствам смазан под тежестта на всичкото това неизказано минало.

Кьониг говореше на някого в коридора и аз успях да доловя единствено отделни думи: „Самюъл Рот... не... гаранция... труп?... какво ще открие“.

Стомахът ми се беше свил, сякаш стиснат от неумолимата хватка на жегата. Нещо в него се извиваше и преобръщаше и внезапно бях обзет от кошмарното усещане, че въпреки жегата или именно заради жегата, щях да се трансформирам тук, в тази малка стаичка, и това щеше да бъде краят.

Положих глава върху ръцете си; масата смърдеше на стара храна, но повърхността ѝ беше хладна под кожата ми. Стомахът ми продължаваше да се бунтува и за първи път от месеци насам аз се чувствах несигурен в собствената си кожа.

Моля те, не се трансформирай. Моля те, не се трансформирай.

Повтарях тези думи наум при всеки свой дъх.

— Самюъл Рот?

Вдигнах глава. На вратата стоеше някакъв полицай с торбички под очите. Миришеше на тютюн. Чувствах се така, сякаш всичко в тази стая беше замислено като директна атака срещу вълчите ми сетива.

— Аз съм полицай Хейфорт. Ще имаш ли нещо против, ако полицай Кьониг остане в стаята, докато разговаряме?

В момента нямах никакво доверие в гласа си, така че просто поклатих глава, все така притиснал ръце към масата. Имах усещането, че вътрешните ми органи са изпаднали в състояние на безтегловност и се движат свободно из тялото ми.

Хейфорт седна срещу мен, като издърпа стола си доста назад, за да освободи място за шкембето си. Носеше бележник и папка, които остави на масата пред себе си. Зад него Кьониг остана изправен до вратата, кръстосал ръце пред гърдите си. Той ми изглеждаше много повече като ченге, официален и добре сложен, но въпреки това познатото му присъствие имаше успокояващ ефект върху мен. Разплутият детектив от своя страна ми се виждаше твърде щастлив от перспективата да ме подложи на разпит.

— Това, което ще направим сега — започна той, — е да ти зададем няколко въпроса, като от теб се очаква да им отговориш по най-добрия възможен начин, нали така?

Гласът му беше приветлив, за разлика от очите му.

Кимнах.

— Къде е баща ти напоследък, Сам? — попита Хейфорт. — Не сме виждали Джефри Бек наоколо от доста време.

— Той е болен — отвърнах. Установих, че вече ми беше далеч по-лесно да лъжа от преди.

— Колко жалко. От какво е болен?

— Рак — сведох очи към масата и смотолех. — В момента е на лечение в Минеаполис.

Хейфорт си го записа. Щеше ми се да не го беше правил.
— Знаеш ли какъв е адресът на лечебното заведение? — попита той.

Свих рамене. Опитах се да вложа в това си движение максимална доза тъга.

— Ще помогна да го открием — обади се Кьониг.

Хейфорт си записа и това.

— За какво точно ме разпитвате в момента?

Подозирах, че причината не е Бек, а Грейс, и съществена част от мен се съпротивляваше срещу идеята да бъда арестуван за изчезването на някого, когато бях държал в прегръдките си предишната нощ.

— Е, след като питаш...

Хейфорт измъкна папката изпод бележника си, извади от нея снимка и я постави пред мен на масата.

На нея имаше стъпало в близък план. Женско стъпало, слабо и издължено. То, както и малкото, което се виждаше от голия крак, лежеше наред листа. Между пръстите имаше кръв.

Дъхът ми секна.

Хейфорт постави друга снимка върху първата.

Потръпнах и извърнах поглед, едновременно облекчен и ужасен.

— Това изглежда ли ти познато?

Върху прекалено осветената снимка се виждаше голо момиче, бледо като сняг и слабо като дихание, лежащо наред листата. Лицето и шията и бяха кошмарна гледка. Познавах я. Последния път, когато бях видял това момиче, то имаше слънчев загар, усмивка и пулс.

О, Оливия. Толкова съжалявам.

— Защо ми показвате това? — попитах. Дори не можех да погледна към снимката. Оливия не заслужаваше да бъде убита от вълци. Никой не заслужава подобна смърт.

— Надявахме се, че можеш да ни кажеш нещо по въпроса — каза Хейфорт. Докато говореше, той разпръсна пред мен още снимки, всяка от които показваше мъртвото момиче от различен ъгъл. Искях да спрем с това. — Била е открита в това състояние на няколко метра от имота на Джефри Бек. Гола. След като дълго е била в неизвестност.

Голо рамо, оплискано с кръв. Кожа, изцапана с кал. Разтворена длан. Затворих очи, но продължих да виждам образите от снимките.

Усещах ги как пропълзят в мен, настаняват се в мислите ми, превръщат се в нещо, което ще населява кошмарите ми.

— Не съм убил никого — отроних. Думите ми прозвучаха фалшиво. Сякаш бяха на език, който не говорех, и ги бях произнесъл с толкова погрешна интонация, че напълно бяха изгубили смисъла си, събрани в подобно изречение.

— О, това е дело на вълците — каза Хейфорт. — Те са я убили. Само дете не мисля, че те са я завлекли чисто гола в този имот.

Отворих очи, но не погледнах към снимките. На стената имаше коркова дъска за обяви, върху която беше закачено листче с надпис: „Моля ви, почистете микровълновата, ако обядът ви експлодира вътре. Мерсаж, от ръководството“.

— Кълна се, че нямам нищо общо с това. Нямах представа къде е била. Не съм го направил аз.

В душата ми обаче тежеше прозрението, че знам прекрасно кой го е направил. Добавих:

— Защо ми е да правя нещо подобно?

— Откровено казано, синко, нямам представа — поклати глава Хейфорт. Не бях сигурен защо беше използвал думата *синко*, след като тонът му влизаше в пълно противоречие с подобно обръщение. — Това е дело на някое откачено копеле и ми е трудно да вникна в перверзията му начин на мислене. Това, което знам, е следното: две млади момичета, които са те познавали, са изчезнали през миналата година. Ти си бил последният човек, който е видял едната от тях. Никой не е виждал осиновителя ти от месеци и изглежда ти си единственият, който знае къде е. Сега край дома ти е намерен труп на чисто голо момиче, което някой почти е уморил от глад, а това ми изглежда като дело на някой кучи син, който наистина не е наред с главата. Точно в момента пък срещу мен седи малтретиран от родителите си тип, а аз знам, че тези неща са способни да те чалнат здраво. Нещо против да споделиш с мен какво е мнението ти за тези ми разсъждения?

През цялото време говореше бавно и сърдечно. Междуременно Кьониг разглеждаше снимката на някакъв кораб, какъвто със сигурност не се бе появявал в близост до Минесота.

Още откакто Хейфорт беше започнал да говори, в мен бе пламнала мъничка искрица гняв, която с всеки следващ миг се разгаряше все по-яростно. След всичко, което бях преживял, нямаше

да бъде натикан в шаблонния образ на потенциален психопат. Вдигнах очи и задържах погледа на Хейфорт. Видях как очите му леко се присвиват и знаех, че това, както винаги, се дължеше на смущаващия ефект от срещата с жълтите ми ириса. Внезапно усетих как ме изпълва съвършено спокойствие, а в гласа си долових някакво далечно ехо от личността на Бек:

— Въпрос ли ми задавате, господин полицай? Помислих си, че искате да ви информирам къде съм бил в конкретен час, да ви опиша връзката си с баща ми или да споделя с вас, че бих направил всичко за Грейс. Ако ви разбирам правилно обаче, това което искате от мен, е да защитя психическата си стабилност. Няма как да знам какво си мислите, че съм извършил. В какво точно ме обвинявате? Че отвличам момичета? Или пък че съм убил баща си? Приписвате ми разни трупове, за да видите какво ще стане? Или просто си мислите, че съм откачен?

— По-полека, господин Рот — премина неочаквано на „вие“ Хейфорт. — Не ви обвинявам в нищо. Няма да е зле да ударите спирачки на тийнейджърския си гняв, защото не ви обвинявам в нищо.

Вече не се чувствах зле, задето го бях излъгал по-рано, защото самият той ме лъжеше в момента. Дяволите да го вземат, обвиняваше си ме, и още как.

— Какво искате да ви кажа? — бутнах снимките на голото момиче... на Оливия... към него. — Да, *това* е отвратително. Но аз нямам нищо общо с него.

Хейфорт не докосна снимките. Завъртя се в стола си и погледна многозначително Кьониг, но изражението на полицаия не се промени. После се обърна отново към мен, а столът проскърца отчаяно под тежестта му. Потърка торбичката под едното си око:

— Искам да знам къде са Джефри Бек и Грейс Брисбейн, Самюъл. Занимавам се с тази работа от достатъчно дълго време, за да знам, че няма такова нещо като съвпадения. Знаеш ли кое е свързващото звено, обединяващо всичките тези неща? Ти.

Не казах нищо. Общият фактор не бях аз.

— Имаш два варианта. Какво предпочиташ? Да ни сътрудничиш и да ми разкажеш нещо за всичко това, което се случва около теб, или пък да ме накараш да получа своето по трудния начин? — попита ме Хейфорт.

— Нямам какво да ви кажа.

Хейфорт ме наблюдава известно време, сякаш очакваше, че изражението ми ще издаде нещо.

— Мисля, че твоето татенце ти е направило адски лоша услуга, като те е научило да говориш като адвокат — промърмори той най-накрая. — Това ли е всичко, което ще кажеш?

Имаше още много неща, които можех да кажа, но не на него. Ако Кьониг задаваше въпросите, бих могъл да му кажа, че не искам Грейс да бъде безследно изчезнала. Че искам Бек отново да бъде с мен. Че той не ми беше *осиновител*, а истински баща. Че нямам представа какво се е случило с Оливия и че просто се опитвам да задържа главата си над водата. Исках да ме оставят на мира. Това беше всичко. Просто да ме оставят на мира, за да намеря начин да се справя с всичко това сам.

— Да — отсякох.

Хейфорт се намръщи срещу мен и не можах да определя дали ми вярва или не. След малко той изсумтя:

— Предполагам, че приключихме засега. Уилям, погрижи се за него, става ли?

Кьониг кимна отсечено, докато Хейфорт се измъкваше иззад масата. Когато дебелият полицаи се отдалечи по коридора, вече можех да дишам по-леко.

— Ще те отведе обратно до колата ти — заяви Кьониг и ме подкани с жест да стана. Направих го и с известна изненада установих, че подът е стабилен под краката ми. Чувствах костите си странно омекнали.

Поех по коридора след Кьониг, но той се спря, когато мобилният му телефон звънна. Измъкна го от един джоб на колана си и погледна дисплея.

— Задръж така — каза ми. — Трябва да приема това обаждане. Ало, Уилям Кьониг е на телефона. Добре, господине. Почакайте за секунда. Какво казвате, че се случва?

Мушнах ръце в джобовете си. Чувствах се замаян и изтощен. Заради разпита, заради това, че не бях ял, заради снимките на Оливия. Можех да чуя бумтящия глас на Хейфорт от диспечерската стая вляво от мен. Диспечерите се разсмяха на това, което каза. Беше ми трудно да си представя, че някой е способен да превключва по подобен начин

— праведният гняв заради смъртта на едно момиче в миг се превръща в шегички наред съседния офис.

По телефона Кьониг се опитваше да убеди някого, че ако отчуждената му съпруга е взела колата му, това не е кражба, защото автомобилът се води семейно имущество.

Чух някой да казва:

— Здравсти, Том.

В Мърси Фолс най-вероятно имаше няколко дузини мъже на име Том. Аз обаче разбрах на мига за кого точно става дума. Разпознах безпогрешно аромата на афтършейва му и настръхването на собствената си кожа.

Диспечерската имаше прозорец, който гледаше към коридора от другата страна, и аз видях Том Кълпепър, който тъкмо вкарваше ключовете в джоба на якето си. Беше едно от онези якета, наричани работнически, описвани като *груби, класически и струващи по четиристотин долара*, които обикновено носеха хора, прекарващи повече време в скъпите си джипове, отколкото в някоя плевня. Лицето му беше сивкаво и изпито като на човек, който не е спал добре от много време, но гласът му беше уверен и добре контролиран. Глас на адвокат.

Опитах се да преценя кое беше по-лошо: да рискувам сблъсък с Кълпепър или да се примиря с миризмата на повръщано в кухнята. Изборът ми клонеше към отстъплението.

— Том! Здравсти, стари дяволе — възкликна Хейфорт. — Стой там, ей сега ще ти отворя.

Той се измъкна от диспечерската, мина по коридора, за да стигне до помещението, в което беше Кълпепър, и отвори вратата. Когато адвокатът влезе, Хейфорт го потупа по рамото. Естествено, че двамата се познаваха.

— По работа ли си тук, или просто се каниш да забъркаш някоя неприятност?

— Идвам, за да видя доклада на съдебния лекар — отвърна Кълпепър. — Какво каза по въпроса хлапето на Джефри Бек?

Хейфорт отстъпи крачка встрани, за да може Кълпепър да ме види.

— За вълка говорим... — усмихна се студено Кълпепър.

Би било учтиво да го поздравя. Не казах нищо.

— Как е твоят старец? — попита той. Въпросът му беше пропит с ирония не само защото на Том Кълпепър видимо не му пукаше, но и защото той беше последният човек, който би използвал думата „старец“. После добави: — Изненадан съм, че той не е тук с теб.

— Щеше да бъде, ако можеше — казах сковано.

— Говорих с Луис Брисбейн — продължи Кълпепър. — По правни въпроси. Семейство Брисбейн знаят, че ако имат нужда от адвокат, аз съм насреща.

Беше ми трудно да си представя Том Кълпепър като адвокат и верен приятел на родителите на Грейс. Така или иначе, всяка възможност за топлосърдечни бъдещи отношения между мен и тях ми се струваше невероятно далечна. Всъщност възможността за *каквото и да било* бъдеще по начина, по който си го бях представял, ми се струваше невероятно далечна.

— Ти да не си надрусан? — попита удивено Том Кълпепър и аз осъзнах, че бях мълчал твърде дълго без никаква идея какво точно е изразявало лицето ми, докато съзнанието ми се бе лутало сред страховете ми. Той поклати глава. В момента не излъчваше злоба, а по-скоро удивление пред това колко странни бяхме ние, отрепките. — Един съвет от мен: пробвай да пледираш за невменяемост. Бог да благослови Америка. Бек винаги е обичал друсалките.

Хейфорт, това поне трябваше да му се отбележи, положи усилия, за да не се засмее.

Кьониг прибра телефона си с рязко движение и присви очи.

— Господа — каза той. — Сега ще отведе господин Рот до колата му, освен ако той няма да ви трябва за още нещо.

Хейфорт поклати глава бавно и някак заплашително.

Кълпепър се обърна към мен с ръце в джобовете. И гласа му нямаше гняв. Нямаше и причина да има, разбира се — той държеше всичките силни карти в тази игра.

— Следващия път, когато видиш баща си — каза, — можеш да го информираш, че вълците му ще бъдат избити след четиринайсет дни. Това е нещо, което трябваше да се направи отдавна. Нямам представа каква точно игра си мислехте, че играете, но на това ще се сложи край.

Тогава осъзнах ясно, че тук не става дума за отмъстителност. Просто за стара рана, която бе отваряна твърде често, за да може да зарасне. Как бих могъл да го съдя? Той не знаеше истината. Нямаше

как да я знае. Том Кълпепър си мислеше, че става дума просто за диви животни, а ние бяхме немарливите му съседи с объркани приоритети.

Осъзнах и нещо друго: той нямаше да спре, докато всички не умрем.

Къониг ме хвана за ръката и погледна през рамо към Кълпепър:

— Мисля, че бъркате сина с бащата, господин Кълпепър.

— Може и така да е — изсумтя той. — Но нали знаете какво казват за крушите и дърветата.

Не можех да отрека, че в тази поговорка имаше много истина.

Къониг се обърна към мен:

— Време е да вървим.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ГРЕЙС

Сам закъсняваше, не биваше да се притеснявам.

Без него се чувствах неспокойна и безполезна в къщата на Бек; когато бях вълк, най-малкото не усещах липсата на цел и посока толкова болезнено. Досега не бях осъзнавала колко голяма част от дните ми преди е била запълнена от писане на домашни, готвене, планиране на някакви откачени неща, които да правим с Рейчъл, още домашни, разговори с Оливия, ходене до библиотеката и дори поправка на някоя разхлабена дъска от верандата, защото ми е станало ясно, че татко така и няма да се захване с това. Четенето беше моята заслужена награда за добре свършената работа, а без работа просто не можех да седна с някоя книга, въпреки че мазето на Бек беше пълно с такива.

Преди си мислех основно за това, че трябва да завърша с достатъчно висок успех, за да не се притеснявам за приемането ми в колеж. А после, след като бях срещнала Сам, към списъка ми се добави и това да го задържа в човешка форма.

Сега вече нито едно от тези неща не можеше да се класифицира като цел в живота ми.

Имах толкова много свободно време, че самата идея за *свободно* време ми се струваше безсмислена. Чувствах се като по време на ваканциите. Веднъж мама ми беше казала, че изобщо не знам как да си почивам и някой трябва да ми предпише успокоителни за времето, в което не съм на училище. Бях си помислила, че това е малко грубичко, но сега започвах да откривам истината в думите ѝ.

Изпрах шестте чифта дрехи, които имах в къщата на Бек, измих камарата чинии в мивката и най-накрая се обадох на Изабел, просто защото не можех да се обадя на никого друго, а ако не разговарях с някого, щях да плача за Оливия, което щеше само да влоши нещата.

— Обясни ми защо е лоша идея да кажа на Рейчъл, че съм жива — казах в мига, когато Изабел вдигна телефона си.

— Защото ще откачи, после ще изгуби самообладание, ще направи някоя сценка, в крайна сметка родителите ѝ ще разберат, че нещо се случва, тя няма да ги излъже и след това всички вече ще знаят — отвърна ми Изабел. — Някакви други въпроси? Нямаш. И аз така си помислих.

— Рейчъл може да бъде благоразумна.

— Тя току-що е разбрала, че гърлото на една от приятелките ѝ е било разкъсано от вълци. Няма как да бъде благоразумна.

Не казах нищо. Единственият начин да не се побъркам беше да мисля за смъртта на Оливия като за нещо абстрактно. Ако се замислех за това как точно се е случило, как няма начин смъртта ѝ да е била бърза и безболезнена, че не заслужаваше да умре... Ако се замислех за това как се чувствах, докато лежах в снега и си представях как вълците щяха да късат плътта от костите ми, в случай че Сам не ги беше спрял... Направо не можех да повярвам, че Изабел е казала нещо подобно. Исках просто да ѝ затворя. Единственото нещо, което ме задържа на телефона, беше прозрението, че ако сега затворех, щях да остана насаме с виденията за смъртта на Оливия, които щяха да изплуват пред очите ми отново и отново.

— Знам как се чувствах след онази история с Джак — добави Изабел. — Благоразумна беше последната дума, с която можех да бъда описана.

Преглътнах.

— Грейс, не го приемай лично. Това е факт. Колкото по-бързо се примириш с фактите, толкова по-добре. Сега спри да си мислиш за това. Кажи ми защо искаш да се обадиш на Рейчъл.

Премигнах няколко пъти, докато погледът ми се избистри. Радвах се, че Коул не е тук. Той ме мислеше за някаква желязна девица, а аз не исках да променям мнението му. Единствено Сам имаше правото да види каква развалина съм в действителност, защото двамата с него бяхме едно цяло и това, че той знаеше нещо, бе все едно че и аз го знам.

— Защото ми е приятелка и не искам да си мисли, че съм мъртва. Пък и защото ми е приятно да разговарям с нея! Тя не е толкова тъпа, за колкото я мислиш.

— Колко сантиментално — каза Изабел, но в думите ѝ не се долавяше сарказъм. — Виж, ти ме помоли да ти кажа защо това е лоша идея и аз го направих. Отговорът ми няма да се промени.

Въздъгнах. Въздишката ми беше треперлива и далеч по-тъжна, отколкото ми се искаше.

— *Добре* — отсече Изабел така, сякаш ѝ се бях разkreццяла. — Говори с нея. Само после не обвинявай мен, ако не може да понесе истината. Разсмя се на някаква шега, която само тя схващаше, след което продължи:

— Във всеки случай, на твое място не бих ѝ споменавала онова за вълците, а единствено факта, че си жива. Казвам го, в случай че изобщо ме слушаш.

— Винаги те слушам. Освен когато не го правя.

— Ето я и добрата стара Грейс. Така е по-добре. Започвах да си мисля, че си станала пълна загубенячка.

Усмяхнах се на себе си, защото това беше най-близкото нещо до емоционално откровение, което можех да получа от Изабел. После ми хрумна друго.

— Ще можеш ли да направиш още нещо за мен? — попитах.

— Ох, няма ли край!

— Ами просто нямам представа как да разбере по друг начин, не знам дали дори и ти би могла да го направиш, без да събудиш подозрения. Ако някой може да се справи обаче, то това си ти.

— Продължавай с комплиментите, Грейс. Вършат работа.

— Косата ти е страхотна — казах и тя се разсмя по обичайния си студен начин. — Искам да знам дали бих могла да завърша официално, ако ходя на лятно училище.

— За целта не се ли иска да бъдеш човек? Не че някои от малоумниците, които се размотават из училището през последната година, заслужават подобно определение.

— Мисля, че вече ставам по-стабилна. Не съм се трансформирала от известно време. Според мен може да проработи. В момента, когато спра да се водя „изчезнала“.

— Знаеш ли какво ти трябва? — попита Изабел. — Добър адвокат.

Вече бях мислила по въпроса. Не бях сигурна какво се казва в щатските закони на Минесота относно бегълките, като каквато със

сигурност щях да бъде класифицирана. Струваше ми се адски нечестно, че мога да се сдобия с подобна черна точка в досието, но щях да се оправя някак.

— Познавам едно момиче, чийто баща е именно такъв — отбелязах.

Сега вече Изабел се разсмя искрено:

— Ще проверя как стоят нещата. Ти си единственият човек на тази планета, които се притеснява как ще завърши гимназия, докато се превръща в различен животински вид през свободното си време. Приятно е да установиш, че някои неща никога не се променят. Зубърка. Натегачка. Любимка на учителите... Това е любимката винаги ми е звучало, все едно става дума за някакъв домашен любимец от сорта на котенце или кученце. Което ми се струва крайно подходящо определение в случая, след като вече ти расте козина.

— Искрено се радвам, че успявам да те забавлявам — промърморих в очакване на някоя язвителна забележка.

Изабел се разсмя отново:

— Аз също се радвам.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

CAM

Този път Кьониг ми показа с жест да седна на предната седалка в полицейската кола. Купето се беше нагряло под безмилостните слънчеви лъчи и той започна борбата си с жегата, като включи климатика на максимум. Сред ледените въздушни струи имаше мънички водни капчици, които ме удряха по лицето. Вълкът, който все още трябваше да се таи някъде вътре в мен, дори не помръдна. Цялата кола миришеше на боров ароматизатор.

Кьониг изключи радиото, което беше настроено на някаква станция със седемдесетарски рок.

Мислех си за това как Кълпепър стреля по семейството ми от хеликоптер.

Единственият звук в колата беше спорадичното припукване на радиостанцията, закачена върху рамото на Кьониг. Стомахът ми изкъркори шумно и той се приведе над мен, за да отвори жабката. Вътре имаше пакет солети и две шоколадови десертчета.

Взех солетите.

— Благодаря — казах, макар храната да ми беше предложена по такъв начин, че се чувствах малко неловко да благодаря за нея.

Кьониг дори не ме погледна.

— Зная, че Хейфорт греша — каза той. — Наясно съм кое е свързващото звено и не, това не си ти.

Осъзнах, че не беше завил към книжарницата. В момента се отдалечавахме от Мърси Фолс, вместо да се приближаваме към него.

— Тогава кое е то? — попитах. Във въздуха беше надвиснало нещо като очакване. Той можеше да каже *Бек* или *Пограничната гора* или пък каквото и да било друго. Само дете не мислех, че ще го направи.

— Вълците — заяви Кьониг.

Затаих дъх. По радиостанцията се чу неясният и придружен с прашене глас на диспечерката:

— Кола седемнайсет?

Кьониг натисна някакъв бутон върху радиостанцията и приведе глава към рамото си:

— В момента съм на път с пасажер. Ще се обадя, когато приключа.

— Разбрано — отвърна тя.

Той остана смълчан за няколко секунди, след което заговори отново, без да поглежда към мен:

— Сега ми кажи истината, Сам, защото вече нямаш време за увъртания. Кажи ми я сега. Искам да чуя истината, а не това, което каза на Хейфорт. *Къде е Джефри Бек?*

Гумите свистяха шумно върху асфалта, докато се отдалечавахме от Мърси Фолс. Дърветата профучаваха край нас, а аз си спомних деня, в който бях отишъл, за да взема Грейс от магазина за риболовни принадлежности. Струваше ми се, че това се беше случило преди милион години.

Нямаше начин да му се доверя. Нямаше начин той да бъде подготвен за истината, а дори и да беше, първото ни и основно правило гласеше: не казваме на никого за нас. Най-малкото пък на полицая, който допреди малко беше стоял и стаята, докато те обвиняваха в отвличане и убийство.

— Нямам представа — промърморих. Гласът ми едва се чу заради шума от носещата се по пътя кола.

Кьониг сви устни и поклати глава:

— Аз бях там по време на първия лов за вълците, Сам. Знаех, че не е законно, и съжалявам, че присъствах, но по онова време целият град скърбеше заради смъртта на Джак Кълпепър. Аз бях там, когато ги подгониха през гората, та да ги приклепят край езерото. През онази нощ видях един от вълците и никога, абсолютно никога няма да го забравя. Скоро ще подплашат същите тези вълци, за да излязат от гората, и ще ги избият до един от въздуха, Сам. Вече видях документите, които го доказват. Сега ще ти задам въпроса още веднъж, защото аз съм единственият шанс, който ти и вълците имате в момента. Бъди искрен с мен. Сам. *Къде е Джефри Бек.*

Затворих очи.

Зад спуснатите си клепачи видях мъртвото тяло на Оливия. Видях и лицето на Том Кълпепър.

— Той е в Пограничната гора.

Кьониг бавно издиша през зъби.

— Същото се отнася и за Грейс Брисбейн, нали? — попита той.

Аз отворих очи.

— Както и за теб — продължи Кьониг. — Ти си бил там. Каж ми, че съм луд. Каж ми, че греша. Каж ми, че когато през онази нощ видях един вълк с очите на Джефри Бек, това е било някаква оптичка илюзия.

Сега вече отворих очи. Трябваше да видя какво беше изражението му, докато произнасяше тези думи. Кьониг гледаше право напред, присвил вежди. Неувереността му го караше да изглежда помлад; правеше униформата му по-малко плашеща.

— Не е било оптичка илюзия — казах.

— Значи той не е болен от рак?

Поклатих глава.

Кьониг не се обърна към мен, но кимна замислено, сякаш сам на себе си.

— Излиза, че никой не може да открие Грейс Брисбейн не защото тя е изчезнала, а защото е... — Кьониг млъкна. Не можеше да го произнесе.

Осъзнах, че много зависи от това какво ще се случи в този момент. От това дали ще довърши изречението си или не. От това дали ще приеме истината, както беше направила Изабел, или ще я игнорира, ще я вмести в рамките на някаква религия или пък ще я видоизмени така, че да я напасне към собствените си представи за света, подобно на родителите ми.

Не откъсвах очи от него.

— Вълк — довърши Кьониг, все така вперил поглед в пътя. Ръцете му обаче стиснаха волана по-здраво. — Не можем да открием нея или Бек, защото те са вълци.

— Точно така.

Кьониг поклати глава.

— Някога баща ми разказваше истории за вълци. Казваше ми, че един от приятелите му в колежа бил върколак, и двамата се смеехме на

това. Човек никога не можеше да разбере дали си измисля, или казва истината.

— Истина е — сърцето блъскаше в гърдите ми, докато тайната пулсираше във въздуха между нас. Внезапно, в светлината на неговите подозрения относно вълците, аз се опитах да си припомня всичките ми разговори с Кьониг. Исках да разбера дали това ще промени начина, по който гледах на него, но нищо подобно не се случи.

— Тогава защо... Не мога да повярвам, че задавам този въпрос, но защо те остават вълци, ако знаят, че глутницата ще бъде избита.

— Те нямат контрол над това. Трансформациите са свързани с температурата. Вълци през зимата, хора през лятото. Всяка година имаме все по-малко време като хора, докато в крайна сметка не останем вълци завинаги. Освен това не запазваме човешките си мисли, когато се трансформираме.

Намръщих се. Откривах все по-малко истина в това обяснение с всеки следващ ден, който прекарвах заедно с Коул. Човек неминуемо се чувства объркан, когато е приемал нещо за даденост в продължение на години, а в един момент то започне да се променя. Беше все едно да установиш, че гравитацията вече не работи през понеделниците.

— Това е извънредно опростено, но общо взето, базовите правила стоят по този начин.

Чувствах се странно, когато произнасях думи като *извънредно опростено* или *базови*, но го правех просто защото самият Кьониг говореше в такъв официален стил.

— Значи Грейс...

— Се води изчезнала, защото все още е нестабилна заради времето. Какво се очакваше да каже на родителите си?

Кьониг обмисли думите ми:

— По рождение ли си върколак?

— Не, стана като в добрите стари филми на ужасите. Бях ухапан.

— А Оливия?

— Беше ухапана миналата година.

Кьониг леко изпухтя:

— Просто невероятно. Знаех си. Непрекъснато откривах неща, които ме водеха в тази посока, но просто не можех да повярвам. А когато Грейс Брисбейн изчезна от болницата, а след нея остана

единствено онази окървавена нощница... Всички казваха, че е умирала, че е било невъзможно да е избягала сама.

— Тя трябваше да се трансформира — промълвих тихо.

— Всички в управлението обвиняват теб. Търсят начин да те разпънат на кръст. Най-вече Том Кълпепър. Той държи Хейфорт и всички останали, които искат парче от пая.

Сега в гласа му долових горчивина и това ме накара да погледна на него по коренно различен начин. Вече можех да си го представя без униформа, в дома му, как вади бутилка бира от хладилника, играе с кучето си, гледа телевизия. Реален човек, напълно различен от униформената му самоличност, с която го бях свързвал.

— Много биха се радвали да увиснеш на въжето.

— Ами това е просто страхотно, защото всичко, което мога да им кажа, е, че не съм направил нищо. Поне докато Грейс не се стабилизира достатъчно, за да се появи отново. А Оливия...

Кьониг замълча за няколко секунди, след което попита:

— Защо са я убили?

Главата ми беше изпълнена с мисли за Шелби, за очите ѝ, които ме наблюдаваха през прозореца на кухнята, за гнева, който мислех, че съм видял там.

— Не смятам, че множественото число е подходящо в случая. Има една вълчица, която стои зад всичките неприятности. Тя нападна Грейс преди време. Нападна и Джек Кълпепър. Другите не биха убили момиче. Не и през лятото. Има достатъчно други начини, за да си намерят храна.

Напълно преднамерено се опитвах да изтикам спомена за разкъсаното тяло на Оливия от мислите си.

Пътувахме в мълчание минута или две.

— Значи ситуацията е такава — обади се Кьониг и този път с радост установих, че той продължава да звучи като ченге, независимо от това какво казва. — Те имат разрешение да елиминират глутницата. Четиринасет дни не са много време. От теб разбирам, че някои от тези вълци най-вероятно ще бъдат неспособни да се трансформират дотогава, а други вече изобщо не могат да се трансформират. Значи говорим за масово убийство.

Най-сетне. Беше едновременно успокоително и ужасяващо да чуя как някой определя плана на Кълпепър като това, което

представляваше в действителност.

— Нямаме много варианти. Би могъл да разкриеш какво представляват вълците всъщност, но...

— Не мисля, че това е добра идея — побързах да кажа.

— ... но, както се канех да отбележа, не смятам, че това е приемливо решение. Да кажем на жителите на Мърси Фолс, че в техните гори има глутница вълци, пренасяща нелечима болест, малко след като същите са убили момиче...

— Е нещо, което няма да свърши добре — довърших вместо него.

— Другият вариант е да привлечем вниманието на организации за защита на животните, които биха искали да спасят една вълча глутница. Това обаче не свърши работа в Айдахо, пък и смятам, че предвид времевите рамки, в които трябва да се вместим, би било невъзможно, но...

— Мислехме да ги преместим — прекъснах го.

Кьониг се напрегна.

— Продължавай.

Не можех да открия правилните думи. Той беше толкова точен и логичен в изказванията си, че отново почувствах необходимостта да се представя на неговото ниво:

— На някое място, достатъчно далеч от хората. Но това... може да ни постави наред още по-лоша ситуация. Нямам представа как ще се държи глутницата на новото място, без съответните граници. Не знам дали трябва да се опитам да продам къщата на Бек, за да купя земя. Не мисля, че парите ще стигнат за достатъчно голям поземлен имот. Вълците се движат в рамките на големи територии, обхващащи цели километри, а това винаги би могло да доведе до неприятности.

Кьониг забарабани с пръсти по волана, присвил очи. Последваха няколко дълги секунди на мълчание, което беше чудесно. Имах нужда от тях. Последниците от моето признание пред него ми се виждаха свършено непредвидими.

— В момента просто изказвам мислите си на глас — обади се той най-накрая, — но аз всъщност притежавам имот на няколко часа от тук, в посока на Пограничните езера. Земята беше на баща ми, наскоро я наследих.

— Аз... не... — започнах.

— Става дума за полуостров — прекъсна ме Кьониг. — Доста голям. Някога там е имало курорт, но в момента нищо не работи заради стари семейни разпри. Краят му откъм сушата е заграден с ограда. Не говорим за най-добрата ограда на света, просто телена мрежа, опъната между дърветата на някои места, но тя може да бъде подсилена.

Той погледна към мен в същия момент, когато извърнах очи към него и разбрах за какво си мислим и двамата: това би могло да проработи.

— Не мисля, че един полуостров, дори и да е достатъчно голям, би могъл да осигурява прехрана на глутницата. Ще се наложи да ги храним — казах.

— Значи ще ги храним — заяви Кьониг.

— Къмпингуващи? — попитах.

— Мястото гледа към стара мина. Тя не е била активна от шейсет и седма, но миньорската компания все още държи земята. Това беше и причината нещата с курорта да не се получат.

Прехапах долната си устна. Беше ми трудно да повярвам в този проблясък на надежда.

— Ще трябва някак да ги прехвърлим там.

— При това незабелязано — отбеляза Кьониг. — Том Кълпепър не би приел преместването като приемлива алтернатива на смъртта им.

— И бързо — добавих. Замислих се за неуспешните опити на Коул да хване някой вълк и за това колко време щеше да ни отнеме да уловим над двайсет, след което да ги транспортираме на няколко часа път на север.

Кьониг беше потънал в мълчание.

— Може би идеята не е добра — обади се той най-накрая. — Но въпреки това е някакъв вариант.

Вариант. Вариантът предполага нещо, което е изпълнимо поне на теория, а аз не бях сигурен, че случаят беше такъв. С какво друго разполагахме обаче?

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Този безкраен ден най-сетне свърши, когато Сам се прибра у дома с кутия пица и неуверена усмивка. Докато ядахме, той ми разказа всичко за разговора си с Кьониг. Седяхме по турски на пода в стаята му, лампата на бюрото и коледните лампички бяха включени, а кутията с пица беше между нас. Лампата на бюрото се намираще точно под леко скосения таван и начинът, по който той отклоняваше светлината, караше стаята да изглежда топла и уютна, подобно на пещера. Сиди плейърът до леглото на Сам беше включен с намален звук и от колоните се лееше нисък и дрезгав глас, който пееше на фона на пиано.

Докато ми описваше какво се е случило през деня, от време на време Сам прокарваше пръсти по пода, все едно буташе нещо встрани, сякаш несъзнателно се опитваше да отмести последното нещо, което ми беше казал, преди да премине към следващото. Всичко край нас се разпадаше, а аз се чувствах като мъничка отломка, подхвърляна от морските вълни, но въпреки това не можех да спра да си мисля за това колко ми бе приятно да го гледам наред приглушената жълтеникава светлина, която ни обгръщаше. Той се беше променил от първия път, когато го бях видяла, вече беше по-твърд и не толкова млад, но извивките по лицето му, бързите жестове, начинът, по който засмукваше долната си устна, преди да продължи — бях влюбена във всичките тези неща.

Сам ме попита какво мисля.

— За?

— За всичко това. Какво ще правим?

Той се предоверяваше на способността ми да разсъждавам логично и трезво. Всичко това ми идваше малко в повече — Кьониг, който се беше досетил каква е тайната на вълците, идеята, че преместването е възможно, мисълта, че поверяваме съдбата си в

ръцете на някого, когото почти не познавахме. Как можехме да сме сигурни, че той ще запази тайната ни?

— Ще имам нужда от още едно парче пица, преди да отговоря на този въпрос — заявих. — Коул не иска ли да хапне с нас?

— Каза ми, че бърза за някъде. Не мисля, че искам да знам причината. Най-малкото, не изглеждаше разтревожен или притеснен.

Откъснах коричката от едно парче; Сам взе останалото. Въздъгнах. Идеята да напуснем Пограничната гора беше обезсърчаваща.

— Не мисля, че трябва да е за постоянно. Говоря за вълците на полуострова. По-късно може да ни хрумне някаква по-добра идея, след като цялата тази история с лова приключи.

— Първо ще трябва да ги изведем от гората.

Той затвори кутията и проследи логото на пицарията с показалец.

— Кьониг ще ти помогне ли да се измъкнеш от неприятностите? Говоря за моето изчезване. Той очевидно знае, че не си ме отвлякъл или убил. Има ли някакъв начин да разкара полицаите, които ти дишат във врата?

— Нямам представа. Не каза нищо по въпроса.

Опитах се раздразнението да не проличи в гласа ми; в крайна сметка не бях ядосана на него:

— Не смяташ ли, че това е важно?

— Предполагам. От друга страна, вълците имат само две седмици. Мога да се притеснявам за доказването на невинността си и след това. Така или иначе, не мисля, че ченгетата могат да намерят нещо, заради което да ми лепнат каквото и да било реално обвинение.

Докато го казваше обаче, Сам така и не срещна погледа ми.

— Мислех си, че ченгетата вече не те подозират в нищо — натъртих. — Мислех си, че Кьониг знае истината.

— Кьониг знае истината. Само той и никой друг. Не може просто да им каже, че съм невинен.

— Сам!

Той сви рамене, все така без да поглежда към мен:

— В момента не мога да направя нищо по въпроса.

Дори самата мисъл, че някой го беше подложил на разпит в полицейския участък беше болезнена. Идеята, че според родителите

ми той беше способен да ми причини зло, ме нараняваше още повече. Колкото до вероятността да бъде обвинен в убийство, това вече ми се струваше немислимо.

Тогава ми хрумна нещо.

— Трябва да кажа на родителите си — заявих. Спомних си за разговора ми с Изабел по-рано през деня. — Или на Рейчъл. Или на някой друг. Някой трябва да научи, че съм жива. Ако стане ясно, че Грейс не е мъртва, това ще сложи край на спекулациите около мистериозното ми убийство.

— Смяташ, че родителите ти ще проявят разбиране? — попита Сам.

— Нямам представа как ще реагират, Сам! Но няма да позволя да те... да те вкарат в затвора.

Смачках салфетката си и я хвърлих ядосано по кутията с пица. Винаги досега бяхме избягвали на косъм опасността да бъдем разделени. Струваше ми се кошмарно да си представя, че след всичко, което се бе случило, нещо напълно прозаично и създадено от човека в крайна сметка може да се окаже причината да бъдем откъснати един от друг. А междувременно Сам изглеждаше гузен, сякаш самият той вярваше, че е виновен за мнимата ми смърт.

— В случая е без значение колко лоши са родителите ми, защото това е нещо много по-лошо.

Сам най-накрая вдигна очи към мен:

— Вярваш ли им?

— Сам, те няма да се опитат да ме убият — отсякох.

Млъкнах рязко и притиснах ръце към устата си издишайки шумно.

Изражението му не се промени. Салфетката, която той внимателно разкъсваше, беше замръзнала в ръцете му.

Сега вече покрих с длани цялото си лице. Нямах сили да го гледам.

— Съжалявам, Сам. Съжалявам.

Мисълта за безизразното му изражение, за зареяния в нищото вълчи поглед... усетих как сълзите опитват да се прокрадват навън изпод клепачите ми.

Чух как подът проскърца, когато той се изправи. Махнах ръце от лицето си.

— Моля те, не си отивай — прошепнах. — Съжалявам.

— Имам подарък за теб — каза Сам. — Забравих го в колата. Отивам да го взема.

Докосна ме леко по темето, след което безмълвно излезе и затвори вратата след себе си.

И така, аз продължавах да се чувствам като най-ужасния човек на света, когато той ми подари роклята. Беше коленичил пред мен, подобно на разкаял се грешник, и внимателно наблюдаваше лицето ми, докато я вадеше от плика. Незнайно защо първоначално бях решила, че подаръкът ще бъде някакво оскъдно бельо и се почувствах едновременно облекчена и разочарована, когато видях, че става дума за красива лятна рокля. Изглежда, че напоследък не можех да вкарам емоциите си в ред.

Пригладих плата, загледана в изящните презрамки. Това беше рокля за горещо, безгрижно лято, нещо, което в момента ми се виждаше твърде далечно. Вдигнах очи към Сам и видях, че хапе вътрешната страна на устната си, наблюдавайки реакцията ми.

— Ти си най-милото момче на света — казах му, чувствайки се все така недостойна и отвратителна. — Не е трябвало да ми купуваш нищо. Харесва ми да знам, че си мислиш за мен, дори и когато не съм край теб.

Пресегнах се и положих ръка върху бузата му. Той извърна лице и целуна дланта ми; досегът на устните му с кожата ми накара нещо вътре в мен да се стегне. Гласът ми беше малко по-нисък, когато промълвих:

— Дали да не отида да я облека още сега?

В банята ми бяха нужни няколко минути, докато схвана как точно да облека роклята, въпреки че в това принципно нямаше нищо сложно. Не бях свикнала да нося рокли и в момента се чувствах така, все едно съм гола. Застанах край ваната, за да се видя в огледалото, опитвайки да си представя какво беше накарало Сам да погледне тази рокля и да си каже: *Ще купя това на Грейс*. Дали беше решил, че ще я харесам? Или си бе помислил, че изглежда seksi? А може би просто беше искал да ми направи подарък и това е било първото нещо, попаднало пред погледа му? Не бях сигурна защо за мен беше толкова важно да знам дали е попитал продавачката какво според нея би

харесало гаджето му, или е видял роклята да виси на някоя закачалка и си е представил тялото ми в нея.

Загледана в отражението си, си помислих, че изглеждам като някоя колежанка — уверена, красива. Сигурна в това кои части от тялото си да извади на показ, за да изглежда максимално добре. Пригладих предната част на роклята; полите ѝ гъделичкаха краката ми. Можех да видя леката извивка на гърдите си. Внезапно ми се стори извънредно важно да се върна в стаята и да се огледам в очите на Сам. Стори ми се извънредно важно да го накарам да ме погледне и да ме докосне.

Когато се плъзнах през вратата на стаята му обаче, усетих как ме изпълва неувереност. Сам продължаваше да седи на пода, облегал гръб на леглото и затворил очи, заслушан в музиката, зареял съзнанието си нейде далеч от тук. Погледна ме, когато затворих вратата след себе си. Намръщих се и извих ръце зад гърба си.

— Какво мислиш? — попитах.

Той бързо се изправи на крака и отрони:

— О...

— Единственият проблем е, че не мога да завържа сама връзките на гърба.

Сам си пое дъх и пристъпи към мен. Усетих как сърцето ми започна да бие по-бързо, въпреки че не можех да разбера причината за това. Той хвана връзките, висящи от двете страни на роклята, и ръцете му се скриха зад мен. Вместо да ги завърже обаче, ги пусна и притисна длани към гърба ми; усетих колко бяха горещи през тънкия плат. Почувствах се така, сякаш между пръстите му и кожата ми нямаше нищо. Той положи лице върху шията ми. Можех да чуя дишането му; всеки дъх звучеше някак премерен и сдържан.

— Да разбирам ли, че ти харесва? — прошепнах.

Тогава, напълно внезапно, устните ни се срещнаха. Имах чувството, че са минали векове, откакто за последно се бяхме целували по този начин, с някаква смъртоносна сериозност и настървение. За миг в главата ми проблесна мисълта, че *току-що съм яла пица*, но после си спомних, че това важеше и за Сам. Той плъзна ръце по бедрата ми, мачкайки плата, заличавайки всяка частица от съмненията ми. Пръстите му се притискаха към тялото ми със силата на неконтролируемия копнеж. Дори и само това, само горещината на

дланите му, хванали бедрата ми, беше достатъчно, за да накара нещо вътре в мен да се стегне яростно, толкова силно, че чак болеше. През устните ми се изплъзна тих стон.

— Мога да спра — промълви той, — ако ми кажеш, че не си готова.

— Недей, не спирай.

Коленичихме на леглото и продължихме да се целуваме, а той продължи да ме докосва нежно и внимателно, все едно не ме беше докосвал никога преди. Сякаш не можеше да си спомни някогашните извивки на тялото ми и сега ги откриваше за първи път. Плъзна ръце по гърба ми и нагоре по раменете, а после пръстите му се спуснаха надолу, към оголената кожа на гърдите ми, проследявайки деколтето на роклята.

Затворих очи. На този свят имаше и други неща, които изискваха вниманието ни, но точно в този момент всичко, за което можех да мисля, бяха ръцете на Сам, които се плъзгаха нагоре по бедрата ми, повдигайки плата на роклята, подобно на летен полъх. Когато отново отворих очи, притиснах ръце върху дланите на Сам, а телата ни хвърляха стотици сенки под нас. Всяка от тях принадлежеше на Сам или на мен, но беше невъзможно да се определи коя на кого е.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

коул

Този нов буламач, който бях забъркал, изглеждаше като отрова.

По някое време след полунощ излязох навън. От другата страна на задната врата се стелеше мрак, черен като наметалото на самата смърт, но аз се ослушах, за да се уверя, че съм сам. Стомахът ми се беше стегнал от глад, което в случая беше болезнено, но продуктивно усещане. Реално доказателство, че в момента работя. Липсата на храна ме беше направила нервен и бдителен като при някакъв мазохистичен тип надрусване. Оставих бележника с подробностите за експериментите си на стълбите, за да разбере Сам къде съм отишъл, ако не се върна. Гората ми шепнеше. Тя не спеше дори когато всички други го правеха.

Допрях иглата до вътрешната страна на китката си и затворих очи.

Сърцето ми вече препускаше като подплашен заек.

Течността в спринцовката беше безцветна като слюнка и прозрачна като лъжа. Във вените ми препускаха бръсначи и пясък, огън и живак. Сякаш някой започна да разделя с нож прешлените на гръбнака ми. Имах точно двайсет и три секунди, за да се запитам дали този път вече няма да си видя сметката, и още единайсет, за да осъзная, че се надявам да оцелея. В последвалите три ми се прииска да си бях останал в леглото. Това ми остави точно две секунди, за да си помисля: *мамка му*.

Изскочих от човешкото си тяло, раздирайки плътта си толкова бързо, че я усетих как се бели от костите ми. Сърцето ми експлодира. Звездите над мен се завъртяха диво, след което се фокусираха. Потърсих опора в перилата на стълбите, стената на къщата, земята — всичко, което не се движеше. Бележникът падна от последното стъпало, тялото ми го последва, когато полетях към земята... а после вече бяха.

Бях я открил. Сместа, която щях да използвам, за да извадя Бек от вълчето му тяло.

Дори и като вълк, все още усещах как разкъсаната ми плът нараства, как ставите се наместват на местата си, как кожата се затваря над оголения ми гръбнак, как клетките ми се променят при всеки скок напред в мрака. Аз бях някаква невероятна машина. Това вълче тяло ме поддържаше жив, докато изсмукваше човешките мисли от мозъка ми.

Ти си Коул Сейнт Клеър.

Някой от нас трябваше да успее да запази мислите си, ако искахме да преместим вълците. Трябваше да си спомня достатъчно, за да събера глутницата на едно място. Трябваше да има някакъв начин да убедя вълчия мозък да запази в себе си една простичка цел.

Коул Сейнт Клеър

Опитах да се вкопча в името си. Исках да го задържа. Каква беше ползата от това да предизвикам трансформацията и да победея вълка в мен, макар и за няколко секунди, ако не съм в състояние да се наслажда на триумфа си?

Коул

Можех да чуя всичко, което гората искаше да ми каже. Вятърът пищеше край ушите ми, докато тичах. Лапите ми ме носеха уверено над падналите клони и бодливите храсти, ноктите ми потракваха, когато срещнеха някой оголен камък. Земята под мен се превръщаше в бърз поток, а аз се носех по повърхността му. При поредния си скок осъзнах, че не съм сам. Половин дузина тела скачаха заедно с мен, посветли силуети в нощния мрак. Миризмата им ги идентифицираше много по-добре, отколкото това биха сторили имената. Моята глутница. Заобиколен от тези вълци, бях в пълна безопасност, сигурен, неуязвим. Нечии зъби игриво изщракаха до ухото ми, а между нас проблеснаха образи: поток, който се разраства, превръщайки се в река. Меката земя, под която се крие заешка дупка. Черното и безкрайно небе над нас.

Лицето на Сам Рот.

Поколебах се.

Образите продължаваха да прескачат от едно съзнание към друго, но сега, когато повечето вълци ме бяха изпреварили, ми беше по-трудно да ги уловя. Мислите ми се разгърнаха в опит да задържат идеята за име и лице. *Сам Рот.* Забавих ход, а образът и думите се

задържаха в главата ми, докато двете не изгубиха връзка едно с друго. Когато един от вълците се върна при мен и ме бутна, аз изщраках с челюсти пред муцуната му, за да разбере, че в момента не искам да се боричкаме. Тогава другият вълк облиза брадичката ми, признавайки превъзходството, което току-що бях демонстрирал. След малко изщраках отново с челюсти, просто защото исках да ме остави на мира. Тръгнах по пътя, по който бях дошъл, свел нос към земята и с щръкнали уши. Търсех нещо, което не можех да осмисля напълно.

Сам Рот.

Придвижвах се бавно и внимателно през тъмната гора. Бях тръгнал на лов в търсене на обяснение за образа, който някой ми беше изпратил: човешко лице.

Усетих как козината по гръбнака ми настръхна рязко и необяснимо.

Тогава тялото ѝ ме удари.

Бялата вълчица зарови зъби в козината ми, докато аз се борех да запазя равновесие под тежестта ѝ. Тя беше използвала елемента на изненадата, но хватката ѝ не беше достатъчно силна, така че с ръмжене успях да я отърся от себе си. Двамата започнахме да се обикаляме един друг. Ушите ѝ бяха наострени, за да долови звука от стъпките ми; мракът ме прикриваше. От друга страна, нейната бяла козина се открояваше като рана сред чернотата. Всичко в стойката ѝ излъчваше агресивност. Не миришеше на страх, въпреки че не беше голяма. Тя щеше да отстъпи, а ако не го направеше, битката нямаше да продължи дълго.

Бях я подценил.

Когато се блъсна в мен за втори път, тя обви лапи около раменете ми в някакво откачено подобие на прегръдка, а челюстите ѝ се заключиха върху гърлото ми. Натискът на зъбите ѝ ставаше все по-силен. Оставих я да ме избута по гръб, за да мога да я изритам в стомаха със задните си крака. Това прекъсна хватката ѝ само за миг. Тя беше бърза, целеустремена, безстрашна. Зъбите ѝ откриха ухото ми и аз почувствах експлодиращата топлина, преди да усетя потеклата кръв. Когато се дръпнах рязко от нея, почувствах как кожата ми се раздира. Хвърлихме се един към друг, гърди срещу гърди. Насочих се към гърлото ѝ, а зъбите ми срещнаха плът и козина, в които се вкопчих с

всички сили. Тя обаче се изплъзна с лекота от хватката ми, сякаш тялото ѝ беше направено от вода.

Сега нейните зъби се впиха в муцуната ми отстрани и аз ги чух как простъргаха по костите на черепа ми. Нейният захват беше подобър, а в случая единствено това имаше значение.

Окото ми.

Дръпнах се отчаяно встрани в опит да се освободя от челюстите ѝ, преди да ме е обезобразила, преди да ми е извадила окото. Изгубил всякаква гордост, започнах да скимтя и присвих уши назад, демонстрирайки, че се предавам и приемам превъзходството ѝ, но това не я интересуваше. От гърлото ѝ се разнесе ръмжене, което завибрира в черепа ми. Мислех, че окото ми щеше да експлодира от силата на тази вибрация, освен ако преди това тя не забиеше зъби в него.

Челюстите ѝ се плъзнаха по-близо. Мускулите ми трепереха, подготвяйки се за очаквания взрив на болката.

Внезапно тя нададе вой и ме пусна. Отстъпих назад, тръскайки глава. По муцуната ми се стичаше кръв, а ухото ми изгаряше от болка. Пред мен бялата вълчица се беше присвила покорно пред голям сив вълк. Точно зад него стоеше друг — черен, присвил уши и готов за нападение. Глутницата се беше върнала.

Сивият вълк се обърна към мен и в мига, когато отмести очи от бялата вълчица, видях как ушите ѝ отново щръкнаха, а козината се наежи в явна проява на бунт. Цялото ѝ същество казваше *предавам се засега, само докато ме гледаш*. Очите ѝ бяха вторачени в мен, решително и непоколебимо. Сега разбирах, че това беше явна заплаха. Трябваше да приема превъзходството ѝ в глутницата или някой ден отново щях да се бия с нея. А може би този път останалите нямаше да бъдат наоколо, за да я спрат.

Не бях готов да отстъпя.

Отвърнах на погледа ѝ.

Сивият вълк пристъпи към мен и ми изпрати образи на раздраната ми муцуна. Подуши внимателно ухото ми. Беше предпазлив; аз миришех все по-малко и по-малко на вълк и все повече и повече на онова, в което се превръщах, когато не бях вълк. Странното ми тяло се опитваше да излекува раните по лицето ми и да ме върне в човешката ми форма. Не беше достатъчно студено, за да остана вълк.

Бялата вълчица ме наблюдаваше.

Можех да почувствам, че не ми оставаше много. Мислите ми отново се разгръщаха.

До мен сивият вълк започна да ръмжи и аз трепнах, преди да осъзная, че агресията му беше насочена към вълчицата. Той тръгна към нея, без да спира да ръмжи, и сега и черният се присъедини към него. Бялата вълчица отстъпи назад. Една крачка, после още една. Те ме изоставяха.

Тялото ми бе пронизано от тръпка, която свърши точно под окото ми. Аз се трансформирах. Сивият вълк — Бек — изщрака с челюсти пред бялата вълчица, отблъсквайки я по-далеч от мен.

Те ме спасяваха.

Бялата вълчица срещна погледа ми за последно. *Този път.*

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Прекарах уикенда в очакване Грейс да се обади и да ме покани в къщата на Бек и когато най-накрая осъзнах, че тя вероятно е очаквала от мен да се самопоканя, както правех обикновено, вече беше станало понеделник. Дотогава кутията с опасните играчки на Коул беше пристигнала и аз реших, че мога да я занеса до къщата, което ми даваше повод да се видя и с Грейс. Не беше като да отивам там специално, за да се срещна с Коул, нали така? Знаех кое е добро за мен. Независимо дали това ми харесваше или не.

Когато Коул ми отвори, беше без риза и леко запотен. Изглеждаше така, все едно е ровил в пръстта с ръце, и имаше охлузвания около лявото си око. Цялото му лице беше озарено от широка и добронамерена усмивка. Успяваше да изглежда някак величествено, дори и когато току-що ставаше от сън и беше само по гащи. Имаше нещо неоспоримо театрално в него, което се проявяваше дори и когато сцената му беше толкова скучна и ежедневна.

— Добро утро — поздрави ме той, присвивайки очи срещу слънцето. — Чудно време си имате в Минесота. Не бях обръщал внимание.

Беше наистина великолепен ден, един от онези съвършени пролетни дни, които Минесота без проблеми пъхваше между седмиците на студ или пък наред летните жеги. Моравата край мен ухаеше на чимшировите храсти, посадени на неравни разстояния пред къщата.

— Вече не е утро — уточних. — Нещата ти са в колата. Така и не каза какви точно да бъдат успокоителните, така че взех от най-гадения тип, който намерих.

Коул потърка гърди с мръсната си длан и проточи врат, все едно от мястото си на прага можеше да види какво съм му донесла:

— Добре си ме опознала. Влизай. Тъкмо се канех да приготвя разни разсънващи неща. Имах страхотна нощ.

От гостната зад него гърмеше музика; беше ми трудно да си представя, че в момента Грейс е в къщата.

— Не знам дали ще вляза — промърморих.

Той се разсмя нехайно, с което директно определи изказването ми като някакъв чудат каприз, и тръгна бос към джипа ми.

— Предната седалка или задната? — попита той.

— Най-отзад.

Кутията всъщност не беше голяма и можех преспокойно да я взема сама, но предпочитях да погледам ръцете на Коул, докато я носи.

— Влез в работилницата ми, малката — покани ме той.

Последвах го в къщата. Вътре беше по-хладно, отколкото навън, и миришеше на нещо изгоряло. Басът на надънената музика вибрираше в подметките на обувките ми; наложи ми се почти да изкрещя, за да може да ме чуе:

— Къде са Сам и Грейс?

— Ринго тръгна с колата си преди няколко часа. Трябва да е взел и Грейс със себе си. Нямам представа къде са отишли.

— Не го ли попита?

— Още не сме се оженили, за да му искам отчет — заяви Коул и после добави скромно, — засега.

Той ритна вратата след себе си, защото ръцете му бяха заети с кутията, и каза:

— Давай към кухнята.

Музиката осигури хаотичния саундтрак на моя преход към кухнята, където миризмата на изгоряло се усещаше доста отчетливо. Мястото изглеждаше така, сякаш наоколо беше вилняло природно бедствие. Плотът беше покрит с чаши, маркери, спринцовки, книги и разкъсан пакет със захар, паднал на една страна. Всички шкафове бяха покрити със снимки на вълците от Мърси Фолс в техните човешки тела. Опитах се да не докосвам нищо.

— Какво гори?

— Мозъкът ми — отвърна Коул. Той използва последното свободно местенце на плота, до микровълновата печка, за да остави кутията. — Съжалявам за бъркотията. За обяд ще има амитриптилин.

— Сам знае ли, че си превърнал кухнята му в нарколаборатория?

— Аха, всичко е одобрено лично от Сам Рот. Искаш ли да пийнем кафе, преди да отидем и да заложим капана?

Захарта хрущеше под токовете на ботушите ми.

— Изобщо не съм казвала, че ще ти помагам да го заложеш.

Коул огледа вътрешността на една чаша, преди да я сложи пред мен и да я напълни с кафе.

— Сега между редовете. Захар? Мляко?

— Абе ти надрусан ли си? И защо никога не носиш риза?

— Спя гол — обясни той, след което сипа в кафето ми мляко и захар. — С напредването на деня слагам все повече и повече дрехи. Трябваше да дойдеш преди час.

Зяпнах го.

Той продължи:

— Освен това не съм надрусан. Обиждаш ме с подобни въпроси.

Изобщо не изглеждаше обиден.

Отпих от кафето, не беше съвсем ужасно.

— Над какво точно работиш тук?

— Нещо, което няма да убие Бек — обясни ми той. Успяваше да изглежда като някой, който изобщо не забелязва химикалите в стаята, и паралелно с това като едноличния им властелин. — Знаеш ли кое би било наистина вълнуващо? Ако ми помогнеш да вляза в училищната ви лаборатория тази вечер.

— В смисъл — да влезеш с взлом?

— В смисъл — имам нужда от микроскоп. Достигнах до предела на научните си открития в тази лаборатория, построена от „Лего“ и пластилин. Имам нужда от истинско оборудване.

Гледах го. Беше толкова трудно да устоиш на този превъзбуден и уверен Коул.

Намръщих се.

— Няма да ти помагам да влезеш с взлом в училището ми.

Той протегна ръка.

— Ами добре. Тогава ще си взема кафето обратно.

Така и не бях осъзнала колко силно ми се налагаше да говоря, за да надвикам музиката, докато паузата между две песни не ми даде възможност да понижа тон:

— То вече си е мое — казах, повтаряйки думите му от онзи ден в книжарницата. — От друга страна, мога да ти помогна да влезеш в

клиниката на майка ми.

— Ти си истински *mensch*^[1] — възкликна той.

— Нямам представа какво означава това.

— Аз също. Чух Сам да използва думата онзи ден и ми хареса как звучи.

Това изказване май обобщаваше всичко, което ви трябва да знаете относно Коул. Той виждаше нещо, което не разбираше напълно, харесваше го, след което си го присвояваше.

— Купих ти и още нещичко — казах, докато бърках в малката си чантичка.

Подадох му мъничко моделче на „Мустанг“, черно и лъскаво.

Коул взе автомобилчето и го задържа в дланта си. За миг остана съвършено неподвижен: до този момент така и не бях осъзнала, че се беше движил през цялото време. После тръсна глава и се ухили:

— Обзалагам се, че вдига повече от моя истински „Мустанг“.

Плъзна автомобилчето по ръба на плота, докато имитираше с уста бавно усиливащ се звук от двигател. В края на плота вдигна ръка и мъничкият „Мустанг“ се понесе в небето.

— Искам обаче да си наясно, че няма да ти дам да го караш — каза ми той.

— И без това не бих изглеждала добре в черна кола.

Коул внезапно протегна ръка и ме хвана за китката. Очите ми се разшириха.

— Ти би изглеждала добре във всичко. Имаш съвършена кожа, Изабел Кълпепър.

Започна да танцува. И просто ей така, понеже той танцуваше, установих, че аз също танцувам. Този Коул беше дори по-убедителен от предишния. Усмивката му се бе превърнала във физически обект, в нещо реално, което се уви около мен и ме притегли към него. Обичам да танцувам, но винаги съм наясно какво точно прави тялото ми. Тогава, когато музиката бушуваше наоколо, а Коул танцуваше с мен, всичко освен музиката стана невидимо. Самата аз бях невидима. Бедрата ми бяха бумтящият бас. Ръцете ми, докосващи Коул, бяха извивките на синтезатора. Тялото ми беше просто тежкия пулсиращ ритъм на песента.

Мислите ми бяха проблясъци между отделните тактове.

такт:

ръката ми, притисната към стомаха на Коул

такт:

докосването на бедрата ни

такт:

смехът на Коул такт:

двамата бяхме едно цяло

Бях наясно, че Коул е добър в танците, защото в крайна сметка музиката беше *призванието* му, но това не правеше танца ни по-малко изумителен. Освен това той не се опитваше да бъде изумителен сам по себе си — всяко движение на тялото му имаше за цел да се движим заедно. Нямахте прояви на его, единствено музиката и телата ни.

Когато песента свърши, Коул отстъпи назад, останал без дъх и с полуусмивка на лицето. Не можех да разбера как беше способен да спре. Самата аз исках да танцувам, докато вече не мога да стоя на краката си. Исках телата ни да се притискат едно в друго, чак докато стане невъзможно да бъдат разделени.

— Досегът с теб води до пристрастяване — промълвих.

— Би трябвало да го знаеш.

[1] От немски — човешко същество. Използва се в смисъл на честен и почтен човек. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

CAM

Грейс се чувстваше по-стабилна в човешкото си тяло, така че прекарахме деня навън. Тя се смъкна надолу на седалката си в колата, докато аз влязох в „Долар Парейд“, за да ѝ купя малко чорапи и тениски, а после отидох до магазина за хранителни стоки и взех нещата от списъка, който ми беше подготвила. Наслаждавах се на измамното усещане за делничност и рутина. То обаче се помрачаваше от факта, че Грейс трябваше да се крие в колата, защото официално се водеше изчезнала, самият аз все още бях свързан с Пограничната гора и нейната глутница, а двамата бяхме пленници в къщата на Бек, очакващи присъдите ни да бъдат произнесени.

Занесохме покупките у дома, а аз сгънах от списъка на Грейс хартиено жеравче, което окачих на тавана в спалнята си при останалите. То се опита да полети към прозореца, понесено от въздушното течение, но когато, без да искам, го чукнах с рамо, връвчицата му се оплете с тази на съседното жеравче.

— Искам да видя Рейчъл — заяви Грейс.

— Добре — отвърнах. Вече държах ключовете си в ръка.

Паркирахме колата край гимназията малко преди последния звънец и го зачакахме в мълчание да възвести края на учебния ден. В мига, когато това стана, Грейс се смъкна надолу на задната седалка, за да не може никой да я забележи отвън.

Имаше нещо странно и ужасяващо в това да седим край старата ѝ гимназия и да наблюдаваме как учениците започват да се събират на групички в очакване на автобусите. Движеха се по двама или по трима. Всичко наоколо беше в ярки цветове: шарените раници, висящи от раменете им, пъстрите им тениски, носещи мотото на някой отбор, свежите зелени листа на дърветата край паркинга. Разговорите на учениците бяха безмълвни заради вдигнатите прозорци на колата ми и си помислих, че ако бъдат лишени от гласовете си, тези хора биха

могли да комуникират изцяло чрез езика на тялото. Имаше толкова много ръкомахания, сбутвания, отметнати назад заради бурен смях глави. Те нямаше да имат нужда от думи, ако прегърнеха мълчанието и се научеха да говорят без тях.

Погледнах към часовника на таблото. Бяхме тук едва от няколко минути, но на мен ми се струваше, че е минало много повече време. Денят беше прекрасен, по-близък до лятото, отколкото до пролетта, един от онези безоблачни дни, в които небето изглежда необятно и недостижимо. Учениците продължаваха да излизат навън, но все още не разпознавах никого от тях. Беше изминала цяла вечност, откакто бях чакал Грейс след края на часовете, а тогава аз бях този, който трябваше да се крие от времето навън.

Чувствах се толкова по-стар от всичките тези... деца. Те завършваха гимназия, така че някои от тях трябваше да са на моите години, колкото и странно да ми се струваше това. Не можех дори да си представя как, понесъл раницата си, крача сред тях към спирката на автобуса или към колата си. Чувствах се така, сякаш никога не съм бил млад като тях. Дали съществуваше някаква алтернативна вселена, в която Сам Рот никога не беше срещал вълците, никога не беше губил родителите си, никога не беше напуснал Дълът? Как ли би изглеждал този Сам, който ходеше на училище, будеше се в коледната утрин и целуваше майка си по бузата в деня на дипломирането си? Дали този Сам, свободен от тежестта на белезите, имаше китара, гадже, хубав живот?

Чувствах се като някакъв воайор. Исках да се махна отгук.

Точно тогава тя се появи. Рейчъл беше облечена в права кафява рокля, изпод която се подаваха раирани пурпурни чорапи, и крачеше сама и с мрачно изражение към далечния край на паркинга. Свалих прозореца на колата си. Всичко, което се случваше, ми напомняше за произволна страница от криминален роман. *Момчето я извика от колата си. Тя се приближи; знаеше, че полицията го подозира, но той винаги ѝ се беше струвал ужасно мил...*

— Рейчъл — извиках.

Очите ѝ се разшириха и ѝ трябваше доста време, за да докара някакво поне умерено приятно изражение. Тя се спря на десетина фута от прозореца на фолксвагена, събрала крака и вкопчила ръце в двата ремъка на раницата си.

— Здравсти — промърмори. Изглеждаше предпазлива. Или пък тъжна.

— Може ли да поговорим за минутка?

Рейчъл премести поглед от мен към сградата на училището и после отново към мен.

— Става — отвърна тя, но така и не дойде по-близо. Това, че не смее да се приближи, ме нарани. И също така означаваше, че ще трябва да креця всичко, което имах да ѝ казвам, насред паркинга, а това определено не беше добра идея.

— Имаш ли нещо против да дойдеш малко по-близо? — попитах. Тя сви рамене, но не се приближи.

Оставих двигателя включен и излязох навън, затваряйки вратата след мен! Рейчъл не се помръдна, когато отидох при нея, но веждите ѝ леко се смръщиха.

— Как си? — попитах внимателно.

Тя ме погледна, прехапала долната си устна. Изглеждаше толкова покъртително тъжна, че в момента ми беше трудно да възприема решението на Грейс да дойдем тук като грешка.

— Много съжалявам за Оливия — казах.

— Аз също съжалявам — отвърна тя някак решително. — Джон го понася много зле.

Трябвах ми няколко секунди, за да си спомня, че Джон беше братът на Оливия.

— Рейчъл, тук съм заради Грейс.

— Какво за Грейс? — попита тя предпазливо. Много бих искал да ми се довери, но предполагагах, че нямаше причини да го прави.

Намръщих се и погледнах към учениците, които се качваха в автобусите. Всичко наоколо ми напомняше за реклама на учебно заведение: съвършено синьо небе, яркозелени листа, очеизбождащо жълти автобуси. Рейчъл само допълваше картинката; тези раирани чорапи изглеждаха като нещо, което човек трябва да си поръча от каталог. Рейчъл беше приятелка на Грейс. Грейс вярваше, че тя може да пази тайна. При това не коя да е тайна, а *нашата* тайна. Въпреки че вярвах в преценката ѝ, ми беше удивително трудно да споделя истината с това момиче.

— Първо трябва да знам можеш ли да пазиш тайна, Рейчъл.

— Говорят някои доста лоши неща за теб, Сам.

Въздъгнах:

— Знам. Чувал съм ги. Надявам се знаеш, че не бих наранил Грейс, но... в момента не е нужно да ми вярваш за това, Рейчъл. Просто искам да знам дали ако става дума за нещо важно, нещо изключително важно, ти би могла да пазиш тайна. Бъди откровена с мен.

Виждах колко много ѝ *се искаше* да свали гарда.

— Мога да пазя тайна — заяви тя.

Прехапах устна и затворих очи за миг.

— Не мисля, че си я убил — добави Рейчъл толкова небрежно, сякаш ми казваше, че според нея тази вечер няма да вали, защото небето е ясно. — Ако това ще ти помогне.

Отворих очи. Наистина ми помогна.

— Добре. Ето как стоят нещата. Знам, че ще ти прозвучи откачено, но... Грейс е жива, тя все още е тук, в Мърси Фолс, и е добре.

Тя се приведе към мен:

— Нали не я държиш заключена в мазето си?

Неприятният момент беше, че в някаква степен правех именно *това*.

— Много смешно, Рейчъл. Не я държа вързана против волята ѝ. Тя се крие и все още не иска да се показва. Ситуацията е твърде деликатна, за да...

— Леле майко, бременна е от теб! — възкликна Рейчъл и вдигна ръце във въздуха. — Знаех си. *Знаех си*.

— Рейчъл. Рейч. *Рейчъл*.

Тя продължи да говори, без да ми обръща внимание:

— ... След всичко, което сме говорили с нея и въпреки това... не, кому е нужно да вложи малко мисъл в цялата работа? Не и на нея. Тя...

— Рейчъл — прекъснах я рязко. — Грейс не е бременна.

Тя ме стрелна с поглед. Помислих си, че и двамата започвахме леко да се изтощаваме от този разговор.

— *Хубаво*. Какво е тогава?

— Ами... ще ти бъде малко трудно да повярваш. Всъщност не знам как точно да ти го кажа. Може би ще е по-добре, ако го чуеш от Грейс.

— Сам, нали знаеш, че имаме часове по сексуална култура?

Изстрелях на един дъх:

— Рейчъл, не. Не става дума за това. Грейс ме накара да ти кажа „Яките гръдни мускули на Питъри“. Нямам представа какво означава това, но тя ми каза, че така ще се увериш, че съобщението е от нея.

Можех да видя как думите започнаха да си проправят път през мозъка ѝ, докато обмисляше смисъла им и това дали има начин да съм ги изтръгнал от Грейс по някакъв подъл начин.

— Тогава защо не ми казва всичко това лично? — попита тя предпазливо.

— Защото не искаш да влезеш в колата! Тя не може да излезе навън, затова излязох аз. Грейс се води изчезнала, нали се сещаш? Ако просто беше дошла при колата, когато те повиках, тя щеше да ти помахва от задната седалка.

Когато видях, че все още се колебае, потрих лицето си с ръце.

— Виж, Рейчъл, просто отиди там и надникни вътре. Аз ще остана тук. Така няма да имам възможност да те ударя по главата с бутилка от бира и да те напъхам в багажника. Това по-добре ли ти звучи?

— Може би ако се отдалечиш още малко... Съжалявам, Сам, но гледам телевизия и знам как стават тези неща.

Притиснах пръсти към основата на носа си.

— Виж. Обади се на мобилния ми телефон. Той е в колата. Грейс също е в колата. Тя ще го вдигне и ти ще можеш да разговаряш лично с нея, без да ти се налага да се приближаваш.

Рейчъл измъкна телефон от страничния джоб на раницата си:

— Кажи ми номера си.

Изрецитирах го и тя го набра.

— Звъни — осведоми ме тя.

Посочих към фолксвагена. Рингтонът ми едва се чуваше през затворената врата.

— Никой не вдига — заяви Рейчъл с обвинителен тон. Още докато го казваше, прозорецът от страната на шофьора се смъкна и Грейс надникна навън.

— Ох, за бога! — прошепна тя достатъчно силно, за да може Рейчъл да я чуе. — Изглеждате ужасно подозрително, като просто си седите там. Планирате ли да влезете вътре или какво?

Рейчъл се ококори.

Хванах главата си с ръце.

— Сега вярваш ли ми?

— Ще ми обясниш ли защо е минала в нелегалност? — попита Рейчъл.

Махнах с ръка към Грейс.

— Мисля, че ще прозвучи по-добре, ако тя ти го каже.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Според мен очевидният факт, че бях тук, би следвало да убеди Рейчъл. Фактът, че съм жива и дишам, ми се виждаше като доста сериозно доказателство за невинността на Сам, но тя все още не беше убедена. Бяха му нужни няколко минути, за да я придума да влезе в колата, дори и след като беше видяла, че съм вътре.

— Не съм сигурна, че искам да го направя, въпреки че Грейс е с теб — заяви Рейчъл, гледайки със съмнение отворената задна врата на фолксвагена. — Може да си я тъпкал с халюциногенни гъби в мазето, а сега да направиш същото и с мен.

Сам погледна към училището и светлите му очи се присвиха срещу слънчевата светлина. Най-вероятно си мислеше същото, което си мислех и аз: общо взето всички в Мърси Фолс го смятаха за престъпник и ако някой го видеше да стои в края на паркинга заедно с някакво видимо притеснено момиче, нещата можеха да станат много неприятни.

— Не съм много сигурен как да отвърна на това обвинение — каза той.

— Рейчъл, не съм дрогирана — обадох се аз. — Просто влез в колата.

Рейчъл ми се намръщи, след което отново погледна към Сам:

— Няма да го направя, докато не ми кажеш защо се криеш.

— Това е дълга история.

Тя кръстоса ръце.

— Преразкажи я накратко.

— Това е нещо, което наистина, ама наистина трябва да ти обясня подробно.

Рейчъл не се помръдна.

— *Накратко.*

Въздъгнах:

— Рейчъл аз се превръщам във вълк. Моля те, не откачай.

Тя зачака с явната надежда да добавя нещо, в което има смисъл. Аз обаче не можех да направя нещо такова. Не и когато от мен се очакваше да *преразкажа накратко*.

— И защо трябва да откачам? — повдигна вежди Рейчъл. — Само защото си луда и говориш шантави неща? Ама разбира се, че се превръщаш във вълк. Аз пък се превръщам в зебра. Виж ми райетата, останаха ми след последното преобразяване.

Сам заговори кротко:

— Рейчъл, обещавам ти, че всичко ще придобие повече смисъл, когато ти бъде обяснено. Ако дадеш шанс на Грейс да го направи на някое *уединено* място. Нещата ще си останат странни, но поне ще спрат да ти се струват като бълнувания на луд човек.

Рейчъл го погледна ужасено, след което извърна очи към мен.

— Съжалявам Грейс, обаче идеята да му позволя да ме откара до леговището си не ми звучи като най-добрата на света.

Тя протегна ръка към Сам, а той я изгледа така, все едно към него беше насочено оръжие. Рейчъл размърда пръсти.

— Аз ще карам.

— Ще караш... до къщата ми? — попита Сам.

Рейчъл кимна.

Той изглеждаше леко изнервен, но трябваше да му се признае, че тонът му така и не се промени:

— Каква точно е разликата с това аз да закарам всички ни до там?

— Нямам представа! Така ще съм по-спокойна.

Ръката и все още беше протегнатата за ключовете.

— Във филмите никой не се откарва сам до мястото, където трябва да срещне смъртта си.

Сам погледна към мен, а изражението му казваше: *Грейс, помощ!*

— Рейчъл, имаш ли изобщо представа как се кара кола с ръчни скорости? — попитах строго.

— Не — призна си тя. — Обаче се уча много бързо.

Изгледах я:

— Рейчъл!

— Грейс, трябва да признаеш, че всичко това е ужасно странно. Ти изчезна от болницата, а Оливия е... После Сам изведнъж се появява

с теб и... Е, теорията ми за халюциногенните гъби звучи доста по-реалистично, особено след като започна да говориш за вълци. Следващата стъпка е Изабел Кълпепър да се появи, за да ми каже, че всички ще бъдем отвлечени от извънземни, а аз не бих могла да понеса това в сегашното си разклатено емоционално състояние. Мисля, че...

Въздъгнах:

— Рейчъл.

— *Хубаво* — отсече тя, хвърли раницата си на задната седалка и след това се качи в колата.

Докато се движехме към къщата на Бек, Сам на шофьорското място, аз до него, а Рейчъл на задната седалка, бях изпълнена от внезапна и необяснима носталгия по дома си, спомних си с тъга за живота, който бях изгубила. Първоначално не можех да определя какво ми липсва толкова отчаяно — това със сигурност не бяха родителите ми, които така или иначе никога не бяха край мен, за да ми липсват — докато не осъзнах, че тези чувства бяха предизвикани от сладникавата миризма на шампоана, който използваше Рейчъл. Ето *това* ми липсваше. Следобедите и вечерите, през които двете с Рейчъл седяхме в стаята ѝ или в кухнята на нашите или пък следвахме Оливия на някоя от нейните фотографски разходки. Не изпитвах носталгия по дома си, защото за целта трябваше да имам дом. Изпитвах носталгия по хората. По живота си.

Извърнах се към задната седалка и протегнах ръка към Рейчъл, но пръстите ми не бяха достатъчно дълги, за да я достигнат. Тя не каза нищо, просто погледна ръката ми и я стисна здраво. Прекарахме така останалата част от пътя: аз, наполовина извъртяна към нея, а тя, леко приведена към мен, с ръце, положени върху облегалката на седалката ми. Сам също не каза нищо освен едно: *Ох, извинявайте*, когато превключи скоростите твърде рязко и колата подскочи.

По-късно, когато стигнахме до къщата, аз ѝ разказах всичко, цялата история, от момента, в които вълците ме бяха смъкнали от люлката ми, до деня, когато едва не умрях, давейки се в собствената си кръв. Както и всичко, което се бе случило междувременно. Сам изглеждаше по-нервен, отколкото изобщо го бях виждала някога, но това не ме тревожеше. Още в мига, когато бях хванала ръката на Рейчъл в колата, бях разбрала, че едно от нещата, които щях да запазя в този мой странен нов живот, беше тя.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Принципно бях против извършването на углавни престъпления, когато можеше да се мине и с по-дребно провинение. Използването на училищната лаборатория се водеше влизане с взлом. Използването на резервните ключове за офиса на майка ми се класифицираше само като незаконно проникване. Просто разсъждавах логично. Бях спряла джипа си на паркинга пред магазина за хранителни стоки от другата страна на улицата, така че ако някой минеше покрай клиниката, нямаше да забележи нищо необичайно. От мен би излязъл страхотен престъпник. Всъщност това си оставаше възможен избор на кариера. Бях още млада, а нещата със следването на медицина можеше и да не потръгнат.

— *Не чути нищо* — предупредих Коул, докато му махах с ръка да влезе преди мен. От друга страна, това май беше безсмислена молба, при положение че ставаше дума за Коул Сейнт Клеър.

Той тръгна по коридора, оглеждайки плакатите по стените. Малката клиника беше странично задължение за майка ми, която работеше и в местната болница. Когато първоначално отвори клиниката, стените бяха декорирани с разни произведения на изкуството, за които няхаме място в къщата или пък ѝ бяха омръзнали. Тогава казваше, че би искала клиниката да създава усещане за домашен уют. След смъртта на Джак беше подарила много от картините вкъщи, а когато успя донякъде да преодолее мъката си, взе тези от клиниката и ги окачи по стените у нас на тяхно място. В момента клиниката беше издържана в стил, който обичах да наричам *късен фармацевтичен период*.

— В самия край на коридора и вдясно — казах. — Не това. Това е тоалетната.

Следобедната светлина избледняваше, докато заключвах вратата след себе си, но това беше без значение. Когато включих жулащото

флуоресцентно осветление, мястото се превърна в класическо лечебно заведение, където часовете от денонощието бяха без значение. Винаги бях казвала на мама, че ако наистина иска „да създаде усещане за домашен уют“, обикновените електрически крушки определено биха помогнали клиниката да напомня за нормална къща, а не за универсален магазин.

Коул вече беше изчезнал в малката лаборатория на майка ми и аз бавно го последвах. Днес се бях скатала от училище, за да занеса нещата на Коул, но това не значеше, че си бях почивала — на практика бях изкарала целия ден на крак. Помогнах на Коул да заложи сложния си наглед капан, като се стараех да не падна в ямата, от която ми каза, че са извадили Грейс. После дойдох дотук, изчаках клиниката да затвори и излъгах родителите си, че ще има заседание на училищния съвет, на което трябва да присъствам. Смятах, че вече ми беше време за малко почивка. Да не говорим, че не бяхме яли почти нищо, а това ме изпълваше със смътното усещане, че се превръщам в нещо като мъченик на върколашката кауза. Отворих малкия хладилник под бюрото на рецепцията и извадих оттам две бутилки с плодов сок. Сокът беше по-добре от нищо.

В лабораторията Коул вече се бе настанил на стола и стоеше приведен над масата с микроскопа. Беше вдигнал едната си ръка във въздуха и сочеше към тавана. Трябваша ми няколко секунди, за да схвана, че е убол пръста си и в момента стои така, за да забави кървенето.

— Искаш ли някакъв лейкопласт, или ти е приятно да се правиш на Статуята на свободата? — попитах. Сложих сока на масата до него, но после размислих, отвинтих капачката и поднесох бутилката към устата му, за да може да си пийне. Той размаха окървавения си пръст в благодарствен жест.

— Не успях да открия превързочните материали — осведоми ме. — В смисъл че изобщо не съм ги търсил. Това метанол ли е? Я виж ти, наистина е метанол.

Намерих лейкопласта и придърпах друг стол до неговия. Не е като да ми трябваше много дърпане, защото лабораторията всъщност беше малък склад с рафтове и чекмеджета, пълни с мостри от лекарства, медицински шпатули, кутии с памук, бутилки със спирт и кислородна вода. Имаше още устройства за анализ на кръвта и

урината, както и микроскоп, така че определено не оставаше много място за два стола и двама души на тях.

Коул беше капнал от кръвта си върху носещото стъкло на микроскопа и в момента я наблюдаваше през окуляра.

— Какво точно търсиш? — попитах.

Не ми отговори; беше смръщил вежди и изражението му беше толкова съсредоточено, че се съмнявах изобщо да ме е чул. Харесваше ми да го виждам такъв — без обичайната поза, сериозен и целеустремен... Това пред мен беше истинският Коул. Той не се съпротивлява, когато хванах ръката му и попих кръвта.

— Боже — възкликнах, — какво си използвал, за да се разпориш така? Нож за масло?

Сложих лепенката и пуснах ръката му. Той моментално я използва, за да нагласи микроскопа.

Стори ми се, че тишината продължи цяла вечност, макар най-вероятно да беше минала само минута. Коул се отдръпна от микроскопа, без да ме поглежда. Разсмях се кратко и невярващо, пристиснал пръстите си пред себе си. После потри устни с ръка.

— Господи — промълви той, след което се разсмях отново.

— Какво има? — попитах раздражено.

— Ами просто... погледни — избута стола си назад, хвана моя и просто ме притегли до мястото, където беше седял. — Какво виждаш?

Бях сигурна, че няма да видя абсолютно нищо, след като не знам какво търся, но въпреки това реших да му угодя. Приведох се над микроскопа, надникнах в окуляра... и установих, че Коул е бил прав. Видях веднага това, което беше видял и той. Имаше дюзини червени кръвни телца, безцветни и обикновени. Имаше и две червени точки.

Отдръпнах се назад:

— Какво е това?

— Това е върколак — ухили се той, докато се люлееше напред-назад в стола си. — Знаех си. *Знаех си!*

— *Какво си знаел?*

— Или съм болен от малария, или вълкът в мен изглежда по този начин и се мотае щастливо из клетките ми. *Знаех си*, че се проявява като малария. *Знаех си. Господи!*

Той се изправи, защото беше прекалено превъзбуден, за да стои на едно място.

— Страхотно, генийче — казах. — С какво ще помогне това на вълците? Може ли да се излекува — като маларията?

Коул се беше загледал в една диаграма на стената, показваща етапите от развитието на човешкия ембрион. Тя беше издържана в крещящо ярки цветове, каквито никой не би използвал за нещо подобно след шейсетте. Той махна с ръка.

— Маларията не може да бъде излекувана.

— Не ставай глупав. Хората, болни от малария, подлежат на лечение.

— Не е така.

Коул проследи с показалец очертанията на един от ембрионите.

— Не лекуват самата болест. Просто спират развитието ѝ, така че да не те убие.

— Значи искаш да ми кажеш, че няма лечение. Но поне има начин да я спрем, преди да... Нали вече успя да спасиш живота на Грейс? Всъщност изобщо не разбирам какво точно е голямото откритие, на което се зарадва толкова.

— Сам. Сам е голямото откритие. Сега просто потвърдих този факт. Трябва да поработя още. Имам нужда от хартия — заяви Коул, обръщайки се към мен. — Имам нужда от...

Той млъкна. Обзелата го превъзбуда бе започнала да го напуска. Струваше ми се разочароващо да дойдем до тук, за да получим някакво половинчато научно откровение, което дори не можех да схвана напълно. Да не говорим, че това да бъде в клиниката след смрачаване, ми напомняше за вечерта, когато двете с Грейс бяхме докарали Джак тук. Изваждаше на преден план всичките ни провали и загуби и ме изпълваше с желанието да се свия на кълбо в леглото си у дома.

— Имаш нужда от храна — предположих. — И от сън. От това имаш нужда. Хайде да се махаме от тук.

Коул ми се намръщи, все едно току-що му бях предложила гумени патенца и уроци по йога.

Изправих се, за да заста на лице в лице с него.

— Виж, за разлика от вас, които си имате вихреци се из телата ви вълчи инфекции, утре аз трябва да ходя на училище. Особено след като днес не отидох.

— Защо си ядосана?

— Не съм ядосана. Уморена съм. Предполагам, че просто искам да се прибера вкъщи.

Честно казано, обаче, идеята за прибиране у дома също не ми се струваше особено блестяща.

— Ядосана си — настоя той. — Почти успях, Изабел. Почти успях да се добера до нещо. Мисля... мисля, че съм наистина близо. Трябва да поговоря със Сам. Ако, разбира се, успея да го накарам да говори с мен.

Тогава видях, че срещу мен седи просто един уморен, добре изглеждащ тип. Не рок идол с десетки хиляди фенове, който се чуди къде точно е попаднал, нито пък гений, чийто мозък е толкова голям, че се бунтува срещу това да бъде използван и се опитва да измисли начин да се самонарани.

Когато го виждах такъв, се чувствах така, сякаш искам нещо от него или от някого другото, а това най-вероятно означаваше, че той също иска нещо от мен или от някоя друга, но това откровение бе същото като взирането в двете точки насред кръвната проба. Да знаеш, че то означава нещо за някого, не е същото като да означава нещо за теб.

Точно тогава чух познатия звук — изщракването на ключалката в другия край на коридора. Някой беше дошъл.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — просъсках. Имах две секунди, за да измисля някакъв план. — Вземи си нещата и се скрий под масата!

Коул грабна носещото стъкло от микроскопа с кръвната си проба, бутилката със сок и опаковката от лейкопласта, а аз изчаках, за да се уверя, че е добре скрит под масата, преди да изгася лампата в лабораторията и да се мушна отдолу при него.

Вратата в края на коридора се отвори с бавна серия от изщраквания, след което шумно се затръшна. Чух как майка ми въздъхна с драматично раздражение, достатъчно силно, за да я чуя чак в лабораторията. Надявах се да е раздражена, защото си е помислила, че някой е забравил осветлението включено.

Единственото, което виждах от Коул, бяха проблясващите му в мрака очи, отразили светлината на лампите в коридора. Под масата нямаше много място и бяхме притиснати един в друг толкова плътно, че бе невъзможно да се определи чий дъх на кого принадлежи. И

двамата стояхме в пълна тишина, заслушани в стъпките на майка ми. Чувах потракването на токчетата ѝ, докато влизаше в една от първите стаи — най-вероятно се мотаеше около рецепцията. Тя остана там няколко минути, размествайки някакви неща. Коул мръдна леко единия си крак, защото ботушът ми се забиваше в глезена му. Чух как нещо изщрака в рамото му, когато се раздвижи. Той облегна едната си ръка на стената зад мен. Моята собствена ръка някак бе успяла да се озове между краката му, така че бързо я дръпнах.

Чакахме.

Майка ми произнесе много ясно: „Дяволите да го вземат“, и прекоси коридора, за да влезе в една от стаите за прегледи. Чух шумоленето на хартия. В малката ни бърлога под масата беше тъмно като в сън, а мракът бе твърде плътен, за да могат очите ми да свикнат с него. Между двама ни имаше повече крака, отколкото смятах, че притежаваме. Майка ми изпусна листите: чух шумоленето, когато се разпиляха по пода и масата за прегледи. Този път обаче тя не изруга.

Коул ме целуна. Трябваше да му кажа да спре, да стои мирен, но копнеех за устните му твърде много. Не се помръднах от мястото край стената, където се бях свила, и просто му позволих да ме целува дълго, дълго. Беше една от онези целувки, замайването от които преминава след много време. Човек можеше да вземе всичките ни целувки, още от първата ни среща, и да ги сложи под микроскоп, а аз бях почти убедена какво щеше да открие. Дори и експерт не би могъл да забележи нищо в първата ни целувка, но после идеше да види как нещо се е прокраднало във втората — нещо малко и нестабилно, което можеше лесно да бъде разрушено — а концентрацията му се увеличаваше с всяка следваща, докато най-накрая, при тази целувка напред мрака, това нещо можеше да бъде видяно дори и с невъоръжено око. Доказателство, че най-вероятно никога нямаше да се излекуваме от страстта си един към друг, но вече имаше някакъв шанс тя да не ни убие.

Чух стъпките на майка ми секунда преди лампата в лабораторията да светне. Последва тежка въздишка.

— Изабел, защо?

Коул се отдръпна още по-назад и когато майка ми отстъпи, за да ни види, двамата се бяхме сгушили като опосуми зад боклукчийска кофа. Забелязах как очите ѝ шарят, докато прави бърза проверка на

ситуацията: и двамата бяхме напълно облечени, нямаше нищо счупено, не си бяхме инжектирали нищо. Тя погледна към Коул, който ѝ се усмихна лениво в отговор.

— Ти... ти си онзи от... — започна майка ми и присви очи. Очаквах, че ще произнесе НАРКОТИКА, въпреки че изобщо не можех да си я представя като тяхна фенка. Тя обаче каза: — Ти си момчето от стълбите! В къщата. Онзи голият. Изабел, когато ти казах, че не искам да правиш подобни неща в дома ни, няхах предвид да ги правиш в клиниката. Защо изобщо сте се напъхали под тази маса? Всъщност не искам да знам. Просто не искам.

Наистина няхах какво да ѝ кажа.

Тя потърка едната си вежда с ръката, в която държеше наскоро разпечатан формуляр:

— Божичко, къде ти е колата?

— От другата страна на улицата — отвърнах.

— Ама естествено, че е там — поклати глава тя. — Няма да кажа на баща ти, че съм те видяла тук, Изабел. Просто те моля да не...

Така и не успя да формулира нещото, което не биваше да правя. Вместо това изхвърли наполовина изпитата ми бутилка със сок в кошчето до вратата, след което отново изгаси лампата. Чух я как се отдалечава по коридора, а после входната врата се отвори и затвори. Бравата изщрака.

Коул беше невидим в мрака, но все още можех да почувствам тялото му до моето. Понякога не беше нужно да виждаш нещо, за да знаеш, че е там.

Усетих някакво гъделичкане; трябваша ми няколко секунди, за да осъзная, че той плъзга своя мъничък „Мустанг“ нагоре по ръката ми. Смееше се приглушено и заразително, все едно още имаше някаква причина да пазим тишина. Обърна количката, когато стигна до рамото, след което отново я прокара надолу по ръката ми. Малките колелца буксуваха върху кожата ми, докато той се смееше.

Помислих си, че този смях беше най-искреното нещо, което някога бях чувала от Коул Сейнт Клеър.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

CAM

Така и не осъзнавах до каква степен бях свикнал с безпорядъка, докато редът не започна да се възвръща. Сега, когато Грейс беше в къщата, а научните изследвания на Коул станаха по-фокусирани, животът ни започна да се връща в руслото на нормалното. Оправих дневния си режим. Кухнята отново се превърна в място за хранене, а кутиите с лекарства и листчетата със записки върху плота бавно бяха изместени от кутии със зърнени закуски и чаши за кафе. За последните три дни Грейс се беше трансформирала само веднъж, а дори и тогава остана във вълчата си форма само за няколко часа и се върна трепереща в леглото след престоя си в банята. Дните ми се струваха по-кратки сега, когато вечер успявах да заспя навреме. Ходех на работа и продавах книги на шушукащите зад гърба ми клиенти, а после се връщах вкъщи, чувствайки се като осъден човек, на когото са дадени няколко дни отсрочка. Коул прекарваше дните си в опити да улови някой вълк и всяка вечер заспиваше в различна спалня. Сутрин виждах как Грейс слага купички със старо мюсли за двойката миещи мечки, а вечер я заварвах как рови из сайтовете на различни колежи или си чати с Рейчъл. Всички преследвахме нещо невъзможно, което постоянно ни се изплъзваше.

През повечето вечери ловът на вълците беше основна тема в новините.

Аз обаче бях... е, не точно щастлив, но някак спокоен. Знаех, че в действителност това не е моят живот: това беше живот, взет назаем. Нещо временно, с което трябваше да се примиря, докато подреда нещата за себе си. Началната дата на лова ми се струваше далечна и неправдоподобна, но ми бе невъзможно да я забравя. Това, че не можех да измисля какво да направя, не означаваше, че не трябва да бъде направено нещо.

В сряда се обадох на Кьониг и го попитах дали би могъл да ми обясни как се стига до полуострова, за да проуча потенциала му. Казах точно това — „да проуча потенциала му“. Кьониг винаги ми въздействаше по този начин.

— Мисля — каза той, подчертавайки думата по такъв начин, че очевидно имаше предвид *знам*, — че ще бъде по-добре, ако аз те закарам до там. Не ми се ще да попаднеш на някой друг полуостров. Мога да те взема в събота.

Двамата затворихме, преди да схвана, че всъщност той беше направил опит да се пошегува, и ми стана малко кофти, задето не се бях засмял.

В четвъртък ми се обадох от местния вестник с въпроса дали имам да кажа нещо по въпроса с изчезването на Грейс Брисбейн.

Нямах нищо за казване. Или по-точно — това, което исках да кажа, бях споделил с китарата си и то звучеше по следния начин:

*Не можете да загубите момиче,
което сте загърбили преди години.
Спрете да търсите,
спрете да търсите.*

Песента ми обаче все още не беше готова, за да я изпълня пред публика, така че просто затворих телефона, без да кажа нищо.

В петък Грейс ми каза, че ще дойде с мен и Кьониг до полуострова.

— Искам той да ме види — каза тя. Беше седнала върху леглото ми и подреждаше чорапи по чифтове, докато аз пробвах различни начини за сгъване на хавлиени кърпи. — Ако се увери, че съм жива, може да сложи край на разследването за изчезването ми.

Несигурността беше заседнала в стомаха ми, подобно на тежка и мъчно смилана буца. Възможните последици от това можеха бързо да прераснат в нещо напълно неконтролируемо.

— Той ще ти каже да се върнеш при родителите си.

— Ами значи ще отида да ги видя — съгласи се тя, след което хвърли един чорап с дупка в края на леглото. — Първо ще отидем до

полуострова, а после при тях.

— Грейс... — започнах, но не бях сигурен какво точно искам да я попитам.

— Те никога не са си у дома — заяви тя безразсъдно. — Ако пък са си вкъщи, ще поговоря с тях. Рано или късно ще трябва да говоря с тях. Не ме гледай така, Сам. Уморих се от тази... *несигурност*. Не мога просто да стоя и да чакам момента, в който секирата ще се стовари. Не искам хората да те подозират във... във... в каквото там смятат, че си направил. В това, че си ме отвлякъл. Че си ме убил. Разни гадости от сорта. Напоследък нямам възможността да разреша много проблеми, но мога да разреша този. Иначе няма как да им избия подобни идеи от главите.

— Но родителите ти...

Грейс събра пред себе си огромна купчина от чорапи без съответните им от чифта. Запитах се дали през цялото това време не бях ходил с различни чорапи, без дори да разбера.

— Те разполагат едва с няколко месеца преди да навърша осемнайсет, Сам, а след това вече няма да имат думата относно решенията ми. Могат да изберат грешния път и да ме изгубят завинаги в мига, когато дойде рожденият ми ден, или да проявят благоразумие, за да може някой ден да оправя взаимоотношенията си с тях. Евентуално. Вярно ли е, че татко те е ударил с юмрук? Коул ми каза, че те е ударил.

Тя прочете отговора в изражението ми.

— Ясно — въздъхна, с което за първи път показа, че темата е болезнена за нея. — Ето ти още една причина да нямам проблеми в провеждането на този разговор с тях.

— Мразя конфликтите — промърморих. Това най-вероятно беше най-ненужното нещо, което някога бях казвал.

— Просто не мога да разбера — каза Грейс — как някой, който сякаш никога не носи чорапи, може да притежава толкова много чифтове, от които вторият липсва.

И двамата погледнахме към босите ми ходила. Тя протегна ръка, сякаш можеше да докосне пръстите на крака ми от мястото, където седеше. Аз хванах китката ѝ и я целунах по дланта. Ухаеше на масло, брашно и дом.

— Добре — съгласих се. — Ще го направим по твоя начин.
Първо Кьониг, после родителите ти.

— Винаги е по-добре, когато имаш план — усмихна се тя.
Не знаех дали това беше вярно, но поне ми се струваше вярно.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Не бях забравил за молбата на Грейс да разуча как стоят нещата с лятното училище, но ми отне известно време, докато измисля как да задам въпроса. Ако се престорех, че става дума за мен, колкото по-конкретни неща започнех да питам, толкова повече подозрения щях да събудя. В крайна сметка открих решението съвсем случайно. Докато изпразвах раницата си, намерих вътре една стара бележка от госпожа Маккей, любимата ми учителка от миналата година. Въпросната датираше от „проблемния ми период“ ако трябва да цитирам майка ми, и в нея госпожа Маккей беше написала, че с радост би ми помогнала, ако ѝ позволя да го стори. Това ми напомни, че тя беше добра в отговарянето на въпроси, без да задава такива на свой ред.

За съжаление май всички мислеха по този начин, защото след последния час при госпожа Маккей винаги се заформяше опашка. Тя си нямаше кабинет и стоеше в класната стая по английски, така че някой външен наблюдател би решил, че петима ученици чакат отпред, нетърпеливи да научат нещо повече за Чосър^[1].

Вратата се отвори и затвори, когато Хейли Олсън излезе от класната стая, а следващото момиче на опашката влезе вътре. Придвижих се крачка напред и се облегнах на стената. Надявах, се, че Грейс осъзнава колко много правя за нея. По това време вече бих могла да си бъда вкъщи и да се занимавам с абсолютно нищо. Като например да си фантазирам. Качеството на фантазиите ми се беше подобрило значително в последно време.

Чух стъпки зад себе си, последвани от звук, който без съмнение беше издаден от стоварена на земята раница. Погледнах през рамо.

Рейчъл.

Изглеждаше като карикатура на тийнейджърка. Имаше нещо невероятно самонадеяно в начина, по който се издокарваше с всичките тези райета, шантави роклички и плитки. Цялото ѝ излъчване крещеше

шантава, забавна, глупава, наивна. Аз обаче знаех много добре, че имаше невинност, но имаше и престорена невинност. Нямах нищо против нито едно от двете, но обичах да съм наясно с какво си имам работа. Рейчъл знаеше дяволски добре как точно би искала хората да гледат на нея и им даваше точно това. Така че определено не беше идиотка.

Тя видя, че я гледам, но се престори, че не го е забелязала. Във всеки случай появата ѝ ми се струваше доста съмнителна.

— Странно е да те видя тук — казах.

Гримасата ѝ се появи и изчезна със скоростта на филмов кадър; твърде бързо, за да бъде възприета ясно от човешкото око.

— Странно — повтори тя.

Приведох се към нея и сниших глас:

— Не си тук, за да говориш за *Грейс*, нали?

Очите ѝ се разшириха:

— Вече разговарях с педагогическия съветник, но това не е твоя работа.

Добра беше.

— Точно така. Сигурна съм, че си го направила. Значи не планираш да признаеш пред госпожа Маккей нещо за нея или за вълците? Защото това би било толкова изумително глупаво, че направо не знам откъде да започна.

Лицето на Рейчъл внезапно се проясни:

— Ти знаеш.

Просто я стрелнах с поглед.

— Значи наистина е вярно — тя потърка рамото си с ръка и заби поглед в земята.

— Виждала съм го с очите си.

Рейчъл въздъхна:

— Кой друг знае?

— Никой. И нещата ще си останат така, нали?

Вратата се отвори и затвори. Ученикът пред мен влезе; аз бях следващата. Рейчъл изсумтя:

— Виж, не съм си чела нещата по английски. Затова съм тук. Няма нищо общо с Грейс. Я почакай. Да разбирам ли, че *ти* си тук заради нея?

Не бях сигурна как точно беше успяла да стигне до този извод, но това не променяше факта, че беше права. За части от секундата обмислих идеята да кажа на Рейчъл как Грейс ме е помолила да проуча въпроса с лятното училище, най-вече защото исках да ѝ натрия носа с това, че приятелката ѝ се беше доверила първо на мен, но не виждах каква полза бих могла да извлека от нещо подобно.

— Просто искам да разбера как стоят нещата с формирането на оценките — заявих.

Помежду ни увисна неловкото мълчание, появяващо се между хора, които имат общ приятел и това е, общо взето, всичко, което ги свързва. Някакви ученици минаха в другата половина от коридора, като се смееха гръмка и издаваха странни звуци, защото бяха момчета, а повечето момчета в гимназията правеха именно това. Училището продължаваше да смърди на буритос. Продължавах да обмислям начина, по който щях да представя въпросите си на госпожа Маккей.

Рейчъл се облегна на стената и се загледа в шкафчетата от другата страна на коридора, след което промърмори:

— Това те кара да погледнеш на нещата с нови очи, нали? Изведнъж светът започва да ти се струва по-голям.

Наивността на въпроса ѝ, незнайно защо, ме раздразни:

— Това е просто един различен начин да пукнеш.

Рейчъл се обърна към мен, но не срещна погледа ми:

— Харесва ти да го раздаваш кучка, а? Предполагам си наясно, че това ще минава само докато си млада и секси. После всичко, което ще ти остане, е възможността да се превърнеш в кисела учителка по история.

Присвих очи:

— Същото важи и за *шантавите* момичета.

Рейчъл ме дари с най-широката си и най-невинна усмивка до този момент:

— Искаш да ми кажеш, че според теб съм секси?

Добре де, не беше толкова неприятна. Не бих ѝ направила удоволствието да се усмихна в отговор, но почувствах как очите ми ме издадоха. Вратата се отвори. Двете се спогледахме. Предполагах, че ще се отнася до съюзници, Грейс можеше да направи и по-лош избор.

Докато влизах, за да се срещна с госпожа Маккей, си помислих, че Рейчъл всъщност беше права. Светът наистина започваше да ми се

струва все по-голям с всеки изминал ден.

[1] Джефри Чосър — английски писател, поет, дипломат и политик, известен най-вече с произведението си „Кентърбърийски разкази“. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

КОУЛ

Нов ден, нова вечер. Двамата със Сам бяхме в „Куикмарт“, на няколко мили от къщата, а небето беше черно като ада. Големият супермаркет на Мърси Фолс беше на още около миля; целта на този смесен магазин беше да спасява хората в моменти от сорта на ох-мамка-му-забравих-да-купя-мляко. Кое то беше и нашата причина да се намираме в „Куикмарт“. Или поне причината Сам да бъде тук. Отчасти защото наистина нямахме мляко и отчасти понеже, както вече бях започнал да разбирам, той не можеше да заспи, ако някой не му кажеше да го направи. Принципно тази задача се падаше на Грейс, но Изабел се беше обадила, за да ни информира какъв ще бъде точният модел на хеликоптера за лова, и всички бяхме малко изнервени. Грейс и Сам бяха влезли в някакъв безмълвен спор, който включваше единствено размяна на погледи, и в крайна сметка тя беше спечелила, защото започна да прави кифли, а Сам се сви на дивана с китарата си. Ако някой ден Сам и Грейс имаха деца, те със сигурност щяха да развият непоносимост към глутена^[1] просто като форма на самозащита.

За кифлите ни трябваше мляко.

И така, Сам беше тук за мляко, защото магазинът за хранителни стоки затваряше в девет. Аз, от друга страна, бях в „Куикмарт“, защото ако бях прекарал още една секунда в къщата на Бек, щях да счупя нещо. Откривах по нещо ново във вълчата наука всеки ден, но датата за лова почти беше дошла. След няколко дни от експериментите ми щеше да има толкова полза, колкото и от медицински изследвания на птицата додо^[2].

Кое то ни беше довело насред „Куикмарт“ в единайсет часа вечерта. В магазина посочих на Сам към рафта с презервативите, а той ме дари с напълно лишен от веселие поглед. Или беше използвал твърде малко, или твърде много, за да схване майтапа.

Зарязах го и тръгнах между стелажите в магазина, преизпълнен с нервна енергия. Тази боклучава бензиностанция беше част от истинския свят. Истинският свят, месеци след като бях видял сметката на НАРКОТИКА, като изчезнах заедно с Виктор. Истинският свят, където аз се хилех на охранителните камери, а някой някъде можеше и да ми се усмихва в отговор. От тонколониите, закачени до знака за тоалетните („само за клиенти“), се носеше тиха кънтри музика. Витрините бяха обагрени в цвета на зелено-черната нощ, каквато съществуваше единствено край бензиностанциите. Всички спяха, за разлика от нас, а аз никога в живота си не се бях чувствал по-буден. Огледах рафтовете с шоколадови десертчета, чиито имена бяха подобри от вкуса им прегледах по навик таблоидите, за да видя дали името ми не се споменава някъде, хвърлих едно око на безбожно оскъпените лекарства против настинка, които вече не можеха да повлияят на способността ми да шофирам или да спя, и осъзнах, че в този магазин няма нищо, което да искам.

Усетих в джоба си тежестта на мъничкия черен „Мустанг“, който Изабел ми беше подарила. Не можех да спра да мисля за него. Измъкнах количката и я плъзнах по рафтовете, достигайки до мястото, където Сам стоеше пред хладилната витрина с млеката, пъхнал ръце в джобовете на якето си. Въпреки че стоеше директно срещу млякото, погледът му бе зареян в нищото, а мислите му очевидно бяха заети с нещо друго.

— Два процента е добър компромис между пълномасленото или обезмасленото, ако имаш проблеми с избора — обадох се. Искаше ми се той да ме попита за „Мустанга“, да ме попита какво, по дяволите, правя с тази количка. Мислех си за Изабел, за епруветките в хладилника, за първата ми трансформация във вълк, за чернотата на нощта навън, която притискаше прозорците.

— Времето ни изтича, Коул — промълви той.

Електронното звънче над вратата в магазина го възпря да каже повече, както и мен да му отговоря. Не се обърнах, за да погледна кой беше влязъл, но някакъв инстинкт накара кожата отзад на врата ми да настръхне. Сам също не беше извърнал глава, но видях, че изражението му се е променило. Беше се напрегнал. Това беше нещото, на което бях реагирал.

В главата ми проблеснаха спомени. Вълците в горите, щръкналите им, потрепващи уши, показващи, че са доловили нещо. Остротата на въздуха в ноздрите ни, миризмата на сърна, донесена от вятъра, времето за лов. Безмълвното съгласие, че е дошло време за действие.

Чух гласове до касата, когато новодошлият и продавачът се поздравиха взаимно. Сам постави ръка върху дръжката на хладилната витрина, но не я отвори.

— Всъщност може би не ни трябва мляко — каза той.

САМ

Това беше Джон Маркс. По-големият брат на Оливия.

Да разговарям с него никога не ми е било лесно — двамата почти не се познавахме, а всяка наша среща винаги беше заредена с напрежение. Сега сестра му беше мъртва, а Грейс беше изчезнала. Искаше ми се да не бяхме идвали тук. Не ми оставаше нищо друго, освен да се държа нормално. Джон беше застанал леко встрани от касата и оглеждаше стелаж с дъвките. Минах зад него. Долових миризмата на алкохол в дъха му, което беше тъжно, защото преди Джон ми се беше виждал толкова млад.

— Здравсти — промърморих едва чуто, но все пак трябваше да ми се отчете фактът, че го бях казал.

Джон ми кимна отсечено:

— Как я караш.

Това не беше въпрос.

— Пет и двайсет и един — каза ми продавачът. Беше слаб мъж с постоянно сведен поглед. Не поглеждах към Джон, докато вадех парите. Молах се да не разпознае Коул. Бях наясно, че всички се намираме в полезрението на охранителната камера над нас.

— Знаеш ли, че това е Сам Рот? — попита Джон. Последва мълчание, докато продавачът не се усети, че той говори на него. Погледна към изобличаващо жълтите ми очи и после към банкнотите, които бях оставил на щанда, преди да отвърне учтиво:

— Не, не знаех.

Знаеше кой съм. Всички знаеха. Изпитах пристъп на доброжелателност към продавача.

— Благодаря ви — казах, докато си прибирах рестото. Бях благодарен не само заради монетите. Коул мина покрай мен на път за вратата. Беше време да си тръгваме.

— Няма ли да кажеш нещо? — попита ме Джон. Долових мъката в гласа му.

Сърцето ми трепна, докато се обръщах към него:

— Моите съболезнования за Оливия.

— Кажи ми защо умря — повиши тон той, правейки неуверена крачка към мен. Дъхът му беше натежал от миризмата на алкохол — силен, чист, наскоро изпит. — Кажи ми защо е била там.

Изпънах напред ръка с дланта надолу. Жест, който казваше *Толкова близо е достатъчно. Не се приближавай.*

— Джон, аз не зн...

Блъсна ръката ми и при това му движение видях как Коул се раздвижи неспокойно:

— Не ме лъжи. Знам, че си бил ти. *Знам го.*

Това правеше нещата малко по-лесни. Не исках да лъжа, но този ми отговор не изискваше да го правя:

— Не бях аз. Нямам нищо общо с това, че тя е била там.

Магазинерът се обади:

— Това е разговор, който е по-добре да проведете навън!

Коул отвори вратата. Нощният въздух нахлу вътре.

Джон сграбчи ръкава на тениската ми, близо до рамото.

— Къде е Грейс? От всички хора на този свят защо точно сестра ми, защо Грейс? Защо избра точно тях, откачено копе...

Видях го изписано върху лицето му, чух го в гласа му или го усетих в начина, по който бе хванал тениската ми, но когато замахна към мен, аз вдигнах ръка, за да отклоня удара. Не можех да направя нищо повече от това. Нямах намерение да се бия с него, не и за нещо подобно. Не и когато, наред с алкохола, той беше погълнал и толкова много тъга, че очертанията на света се бяха размили пред очите му.

— Излезте навън — отсече продавачът. — Споровете се провеждат навън. Чао! Приятна вечер!

— Джон — промълвих, а ръката ме болеше там, където бе ударил юмрукът му. Адреналинът пулсираше във вените ми, подхранван от гнева на Джон, напрежението на Коул и моята собствена готовност за действие. — Съжалявам. Но това няма да помогне.

— Дяволски си прав — изръмжа Джон и се хвърли към мен.
Внезапно Коул се озова между нас.

— Приключихме тук — отсече той. Не беше по-висок от Джон или от мен, но въпреки това някак се извисяваше над нас. Той присви очи, загледан в лицето ми, преценявайки как ще реагирам. — Нека да не правим глупости в магазина на този човек.

Джон, който се намираше на една ръка разстояние от другата страна на Коул, ме гледаше с празен поглед, подобно на статуя.

— Харесах те, когато се срещнахме за първи път — каза той. — Можеш ли да си го представиш?

Усетих, че ми става зле.

— Да вървим — казах на Коул, след което се обърнах към продавача. — Благодаря ви отново.

Коул бавно се насочи към изхода, все така напрегнат.

Гласът на Джон ни застигна през затварящата се зад нас врата на магазина:

— Всички знаят, че ти си го направил. Сам Рот.

Нощният въздух миришеше на бензин и пушек. Някъде наблизко нещо гореше. Можех да усетя пробудилия се вълк вътре в мен.

— Ама хората направо обожават да те удрят, а? — отбеляза Коул, все така изпълнен с енергия. Моите емоции подхранваха неговите и обратното, така че в момента и двамата бяхме вълци, готови за действие. Чувствах се превъзбуден и безтегловен. Фолксвагенът не беше далеч, но беше спрял в самия край на паркинга. Откъм страната на шофьора се виждаше бледа и дълга драскотина върху боята. Поне вече знаех, че срещата ми с Джон не е била съвпадение. Светлините на магазина се отразяваха в прозорците на колата. Нито един от двама ни не влезе вътре.

— Трябва да си ти — обади се Коул, който беше отворил вратата от своята страна и се бе привел към мен над покрива. — Този, който ще поведе вълците. Аз се опитах; не мога да запазя човешките си мисли, докато съм вълк.

Погледнах го. Усетих как пръстите ми изтръпват. Бях забравил млякото в магазина. Непрекъснато си спомнях за това как Джон замахва към мен, а Коул се хвърля между двама ни. Нощта оживяваше вътре в мен, а начинът, по който се чувствах в момента, ме спираше да

произнеса на глас: *Не, не мога да го направя*, защото точно сега всичко ми се струваше възможно. Вместо това казах:

— Не искам да се връщам обратно към това. Не мога да го направя.

Коул се изсмя. Едно-единствено, рязко и отсечено ха.

— Все в един момент ще се трансформираш, Ринго. Още не си напълно излекуван. А щом така и така ще го правиш, можеш да се възползваш от момента, за да спасиш света.

Искаше ми се да кажа: *Моля те, не ме карай да го правя*, но какво значение би имало това за Коул, който сам си беше причинявал далеч по-лоши неща.

— Значи предполагаш, че ще ме послушат? — попитах.

Той вдигна ръце от покрива на фолксвагена, а призрачните отпечатъци от пръстите му изчезнаха от лъскавия метал секунди след като го беше сторил.

— Всички те слушаме, Сам — каза и скочи от бордюра, на който беше стъпил. — Ти просто невинаги разговаряш с нас.

[1] Глутенът е протеин, който се намира в пшеницата, ръжта, ечемика и овеса. — Б.пр. ↑

[2] Вид изчезнала птица. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

В събота полицай Кьониг дойде до къщата, за да ни отведе на полуострова.

Всички надничрахме през прозорците на гостната и го наблюдавахме как паркира колата си на алеята. Беше някак иронично да каним полицай в дома си, след като толкова дълго време се бяхме опитвали да избягваме служителите на закона. Това беше все едно Маугли да покани Шир Хан на чай и курабийки. Кьониг пристигна в къщата на Бек облечен в риза с твърда яка и дънки, за които си помислих, че най-вероятно е изгладил с ютия. Караше древен пикап „Шевролет“, който като нищо можеше също да е бил изгладен. Той почука на вратата с отривисто чук, чук, чук, което някак ми напомни за смеха на Изабел, и когато Сам отвори, видях, че е застанал пред вратата, изпънал ръце пред себе си и преплел пръсти, сякаш беше дошъл, за да изведе гаджето си на среща.

— Влез — покани го Сам.

Кьониг пристъпи в къщата, все така стиснал ръце. Помнех го как стоеше по същия начин в класната стая, докато учениците го тормозеха с въпроси за вълците, но в момента това ми изглеждаше като спомен от един друг живот. Тогава Оливия се беше привела към мен, за да ми прошепне, че го намира за сладък. Сега той стоеше на прага пред мен, а Оливия беше мъртва.

Оливия беше мъртва.

Започвах да разбирам безизразното изражение, което Сам придобиваше, щом някой споменеше родителите му. Не изпитвах абсолютно нищо при мисълта *Оливия е мъртва*. Чувствах се изтръпнала и безчувствена като белезите на Сам.

Осъзнах, че Кьониг ме е забелязал и в момента гледа към мен.

— Здравсти — промълвих.

Той си пое дълбоко дъх, все едно се канеше да се гмурне. Бих дала почти всичко, за да разбера какво точно минаваше през главата му в момента:

— Ами... да — произнесе бавно той. — Ето те и теб.

— Да — отвърнах. — Ето ме и мен.

Коул излезе от кухнята зад мен и Кьониг присви очи. Коул го дари със студената си самоуверена усмивка. Наблюдавах как разпознаването бавно се прокрадва в изражението на полицая.

— Ама, разбира се — възкликна той, след което кръстоса ръце и се обърна към Сам. Независимо от положението на ръцете или стойката му, Кьониг оставяше впечатлението за човек, когото трудно би могъл да извадиш от равновесие. — Случайно да си приютил в дома си и други изчезнали знаменитости? Елвис? Джими Хофа? Амелия Йърхарт^[1]? Бих искал да знам цялата истина, преди да продължим.

— Само ние сме — каза Сам. — Поне доколкото знам. Между другото, Грейс би искала да дойде с нас, ако нямаш нищо против.

Кьониг обмисли това.

— Ти също ли ще идваш? — обърна се той към Коул. — Защото ако е така, ще трябва да освободя малко място в колата. Освен това ни очаква дълъг път, така че ако не можете да стискате, бих ви посъветвал да посетите съответните санитарни помещения.

И просто ей така, нещата бяха изяснени и сложени под контрол. Аз бях върколак на половин работен ден, а Коул — изчезнала рок звезда. Правилата за деня бяха зададени и вече можехме да се захващаме за работа.

— Аз няма да идвам — заяви Коул. — Имам да свърша малко мъжка работа.

Сам му хвърли предупредителен поглед, който сигурно бе свързан с факта, че кухнята най-сетне беше придобила нормален вид и той искаше да си я намери в това състояние.

Отговорът на Коул беше загадъчен. Или най-малкото прозвуча така. Всъщност, когато не се държеше превзето, той винаги излъчваше някаква загадъчност:

— Вземи си телефона. В случай че ми се наложи да се свържа с теб.

Сам потърка брадичката си с ръка, все едно проверяваше дали се е обръснал добре:

- Постарай се да не запалиш къщата.
- Добре, мамче — ухили се Коул.
- Уф, хайде да тръгваме — обадох се аз.

Това беше странно пътуване. Ние не знаехме абсолютно нищо за Кьониг, а той не знаеше нищо за нас, като се изключи онова, което никой друг не знаеше. Нещата ставаха още по-трудни, защото той се държеше мило с нас по един крайно неопределен начин, а ние все още не бяхме сигурни дали това беше нещо хубаво. Да не говорим, че изискваше усилия да бъдеш едновременно благодарен и разговорлив.

И така, тримата седяхме в кабината на шевролета — Кьониг, Сам и аз. Пикапът миришеше едва доловимо на „Доктор Пепър“^[2] Кьониг караше с петнайсет километра над ограничението за скоростта. Пътят ни водеше на североизток и не след дълго признаците на цивилизацията наоколо започнаха бавно да изчезват. Небето над нас беше безоблачно и обагрено в дружелюбно синьо, а всички цветове наоколо изглеждаха удивително наситени. Ако зимата някога е била тук, то това място вече не носеше спомена за нея.

Кьониг мълчеше и само от време на време прокарваше ръка през късата си коса. Този млад мъж с виненочервена риза, който ни возеше в цивилната си камионетка, не ми напомняше с нищо за онзи Кьониг, когото помнех. Всъщност той беше последният човек, за когото смятах, че би могъл да спечели доверието ми на този етап. До мен Сам плъзгаше пръсти по бедрото ми, тренирайки наум някакъв китарен акорд.

Предполагах, че външният вид не е всичко.

Сам първи наруши мълчанието, като изкоментира хубавото време и сподели, че според него ни очаква безпроблемно пътуване. Кьониг каза, че и той смята така, но човек никога не би могъл да е сигурен какво точно му е приготвила Минесота. Тя винаги може да те изненада, добави той. Допадна ми това, че говореше за щата в женски род. Това някак го караше да изглежда по-добродушен. Той попита Сам какво мисли по въпроса с колежа, а Сам отвърна, че Карин му е предложила работа на пълен работен ден в книжарницата и той

обмисля тази възможност. Кьониг каза, че според него в това нямало нищо срамно. Самата аз си мислех за следването, за навършването на пълнолетие, за това как цялото ти бъдеше можеше да зависи от цифрите, изписани върху лист хартия, и като цяло ми се щеше двамата да сменят темата. Кьониг го направи:

— Ами Сейнт Клеър?

— Коул ли? Бек го е открил — отвърна Сам. — Било е проява на милосърдие.

Кьониг извърна очи към него:

— Спрямо Сейнт Клеър или спрямо Бек?

— Самият аз си задавам този въпрос напоследък — каза замислено Сам. Двамата с Кьониг се спогледаха и аз с изненада установих, че полицаят възприема Сам като равен или ако не точно като равен, най-малкото гледа на него като на възрастен. Бях прекарала толкова много време насаме със Сам, че реакциите на другите спрямо него или спрямо нас като двойка изглежда винаги успяваха да ме шокират. Беше ми трудно да си представя как някой би могъл да предизвиква толкова различно отношение в другите хора. Сякаш съществуваха четирийсет различни версии на Сам. Винаги бях приемала, че околните ме възприемат според външния ми вид, но сега се запитах дали също така не съществуваха и четирийсет различни версии на Грейс?

Всички подскочихме, когато телефонът на Сам започна да звъни в чантата ми, която съдържаше още резервни дрехи, в случай че се трансформирам, и книга, в случай че ми се наложи да изглеждам заета.

— Ще го вдигнеш ли, Грейс? — попита ме Сам.

Спях се, когато не разпознах номера, изписан на дисплея. Показах го на Сам, а между временно телефонът звънна отново. Той поклати объркано глава.

— Да вдигам ли? — попитах, поставила палеца си на капачето, готова да го отворя.

— Това е кодът на Ню Йорк — обади се Кьониг, след което отново извърна очи към пътя.

Тази информация явно не помогна с нищо на Сам, който сви рамене.

Отворих капачето и поставих телефона до ухото си:

— Ало?

Гласът от другата страна беше мъжки и прозвуча някак безгрижно:

— О... ясна работа. Здравсти. Коул случайно да е наоколо?

Сам примигна срещу мен и разбрах, че той също беше чул въпроса.

— Мисля, че сте сбъркали номера — казах, докато мозъкът ми трескаво преработваше наличната информация. Коул беше използвал телефона на Сам, за да се обади някъде. У дома? Дали би направил нещо такова?

В гласа на мъжа не се долови смущение. Звучеше лениво и някак хлъзгаво, подобно на бучка масло, топяща се в тиган.

— Не, не съм сбъркал. Но те разбирам. Аз съм Джеръми. С него бяхме заедно в група.

— Бил си заедно в група с този човек, когото не познавам? — попитах.

— Със същия. Има нещо, което бих искал да предадеш на Коул Сейнт Клеър, ако е възможно. Бих искал да му кажеш, че съм му приготвил най-хубавия подарък на света и това ми струваше доста усилия, така че бих се радвал, ако той го оцени, вместо просто да разкъса опаковката, след което да го захвърли.

— Слушам те.

— След осемнайсет минути подаръкът ще бъде излъчен по радиото в предаването на Вилкас. Родителите на Коул също ще слушат. Погрижих се да го направят. Разбираш ли ме?

— Вилкас? За коя станция става дума? — попитах. — Въпреки че продължавам да не разбирам какво и на кого трябва да предам.

— Знам за кого говори — обади се Кьониг, без да отклонява очи от пътя. — Рик Вилкас.

— Същият — потвърди Джеръми, който явно го беше чул. — Някой там явно има отличен вкус. Сигурна ли си, че Коул не е наоколо?

— Наистина не е — отвърнах.

— Ще ми отговориш ли на един въпрос? Когато за последно видях нашия неустрашим герой Коул Сейнт Клеър, той беше затънал. Всъщност беше затънал наистина здраво. Всичко, което бих искал да знам, е той щастлив ли е в момента?

Замислих се за това какво точно зная за Коул. Замислих се какво ли означава това, че той има приятел, който да държи толкова много на него. Възможно беше в крайна сметка да не е бил чак толкова непоносим, щом някого от предишния му живот все още го беше грижа за него. Или пък беше възможно той да е бил толкова страхотен тип, преди да стане непоносим, че този негов приятел не го беше изоставил дори и след като „нашият неустрашим герой“ бе преминал от другата страна. Това, от една страна, променяше начина, по който гледах на Коул, а от друга — не чак толкова.

— Бори се, за да бъде — казах.

Джеръми замълча за половин секунда, след което попита:

— А Виктор?

Не казах абсолютно нищо. Джеръми също. Кьониг включи радиото, намали звука и започна да търси станцията.

Джеръми се обади отново:

— И двамата умряха преди много време. Бях там и станах свидетел на това. Знаеш ли какво е да наблюдаваш как твой приятел умира, докато външно изглежда жив? Кошмарно е. Е, предполагам, че само един от тези мъртъвци може да бъде възкресен. *Бори се, за да бъде...*

Трябваша ми няколко секунди, за да осъзная, че той повтаря това, което му бях отговорила преди.

— Ще приема това. Ако можеш, кажи му да слуша Вилкас. Той промени живота ми. Няма да забравя това.

— Така и не съм ти казала, че знам къде е — напомних.

— Знам — отвърна Джеръми. — Няма да забравя и това.

Телефонът в ръката ми замлъкна. Срецнах погледа на Сам.

Ярката светлина на този почти летен ден осветяваше лицето му и блестеше някак зловещо в жълтите му очи. Зачудих се дали родителите му биха се опитали да го убият, ако очите му бяха кафяви или сини. Ако синът им не беше имал този вълчи поглед дори и преди да се превърне във вълк.

— Обади се на Коул — каза ми Сам.

Набрах телефона в къщата на Бек. Сигналът свободно звуча в ухото ми дълго време и точно когато се канех да затворя, се чу изщракване и миг по-късно в слушалката се чу:

— Мда?

— Коул, включи радиото.

[1] Джими Хофа е американски синдикален лидер през 50-те и 60-те години на XX в., свързан с мафията и изчезнал безследно през 1975 г.: Амелия Йърхарт — първата жена, прелетяла сама със самолет Атлантическия океан (1932 г.), изчезва при полет над Тихия океан през 1937 г. — Б.р. ↑

[2] Америка лека безалкохолна напитка с уникален вкус, създадена през 80-те г. на XIX в. — Б.р. ↑

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

КОУЛ

Когато започна всичко, а под всичко имам предвид *моят живот*, самоубийството беше просто шега. Нещо от сорта на: *По-скоро бих си прерязал вените с нож за масло, отколкото да се кача в тази кола с теб*. Това беше нещо толкова нереално, колкото и съществуването на еднорози. Не, всъщност беше по-нереално дори и от тях. Нереално като експлозия около анимационен койот. Стотици хиляди хора ежедневно заплашват, че ще се самоубият, и с това карат стотици хиляди други хора да се смеят, защото, подобно на анимационно филмче, това е нещо забавно и безсмислено. Нещо, което си забравил още преди да изгасиш телевизора.

По-късно започнах да го възприемам като болест. Нещо, което спохождаше другите хора, ако живееха на някое достатъчно гадно място, за да може заразата да се загнезди под ноктите им. То беше *нещо, за което не е приятно да говориш на масата по време на вечеря, Коул*, и подобно на грипа убиваше единствено слабите. Ако си бил изложен на него, просто не го споделяш, за да не развалиш апетита на околните.

Едва в гимназията то се превърна във възможност. Не в нещо непосредствено от сорта на *възможно е да си сваля нов албум, защото китарите са толкова откачено яки, че ми иде да се разтанцувам*, а възможност по начина, по който някой казва, че когато порасне, може да станат пожарникар, астронавт или счетоводител, който работи до късно всеки божи уикенд, докато жена му кръшка с онзи тип, който кара камиона за доставки на Ди Ейч Ел. Възможност от типа на *може би когато порасна, аз ще бъда мъртъв*.

Животът беше торта, която изглеждаше добре на рафта в сладкарницата, но докато я ядях, се превръщаше в стърготини и сол.

Самият аз изглеждах добре, когато изпявах думата *край*.

Беше ми нужна НАРКОТИКА, за да превърна самоубийството в цел. В награда за заслугите си. По времето, когато хората в Русия, Япония и Айова вече знаеха как се произнася НАРКОТИКА, всичко имаше смисъл и същевременно с това не виждах смисъл в нищо. Отчаяно се опитвах да схвана как бе възможно и двете твърдения да са верни. Аз бях сърбеж, разчесван толкова яростно, че кожата бе започнала да кърви. Искях да постигна невъзможното, без значение какво точно означава това, само за да открия, че невъзможното за мен беше да живея със самия себе си. Самоубийството се превърна в краен срок, след който вече нямаше да ми се налага да полагам усилия.

Бях смятал, че идвам в Минесота, за да умра.

В два и петнайсет следобед първата рекламна пауза в предаването на Рик Вилкас тъкмо беше отминала. Този човек беше музикален бог, който веднъж ни беше поканил да свирим на живо в предаването му и после ме бе помолил да разпиша един плакат за жена му, която искала да прави любов единствено на нашата песен *Потъващ кораб (Надолу и все по-надолу)*. Бях ѝ написал „Разклати лодката“ точно под снимката и се бях подписал. В ефир Рик Вилкас звучеше като самоуверения ти най-добър приятел, с когото си пиете биричката, а той споделя шепнешком някоя тайна, докато те ръга свойски с лакът.

Гласът му се разнесе от тонколониите в гостната на Бек и прозвуча някак интимно:

— Всеки, който слуша това предаване... дяволите да го вземат, всъщност всеки, който слуша радио, знае, че Коул Сейнт Клеър, фронтмен на НАРКОТИКА и адски добър текстописец беше обявен за изчезнал от колко точно... почти година? Десет месеца? Нещо такова. О, да — знам, знам — виждам как продуцентът ми върти очи. Говори си каквото искаш, друже, той може и да беше отрепката на века, но знаеше как да пише песни.

Ето го и него, името ми, произнесено по радиото. Сигурен бях, че са го споменавали доста често през изминалата година, но аз го чувах за първи път. Зачаках, за да почувствам нещо — съжаление, вина, агония — но нищо не се случи. НАРКОТИКА беше бивше гадже, чиято снимка вече не притежаваше силата да провокира емоции.

Вилкас продължи:

— Е, както се оказва, успяхме да се доберем до малко новини и ще бъдем първите, от които ще ги научите. Коул Сейнт Клеър не е мъртъв, приятели. Също така не е държан в плен от някоя откачена група фенки или пък от жена ми. Получихме изявление от агента му, в което се казва, че Сейнт Клеър е имал проблеми, свързани с наркотична зависимост — хей, можете ли да повярвате, че точно вокалистът на НАРКОТИКА е употребявал разни нелегални вещества? — и заедно с барабаниста на бандата е заминал на лечение извън страната. Тук се казва, че той вече се е върнал в Щатите, но моли да бъде оставен на мира, докато реши „какво ще прави отсега нататък“. Това е, приятели. Коул Сейнт Клеър е жив. Не, не, не ми благодарете сега. Благодарете ми по-късно. Нека стискаме палци групата да се събере отново за турне, какво ще кажете? Лично аз бих бил ужасно щастлив. Да не говорим пък за жена ми. Коул, ако ме слушаш, отдели за себе си толкова време, от колкото имаш нужда. Рокът може да почака.

Вилкас пусна една от нашите песни. Изключих радиото и потърках устните си с ръка. Краката ми бяха изтръпнали от клечането пред уредбата.

Преди шест месеца случилото се току-що би било най-лошото нещо на света. Тогава нямаше нищо, което да исках повече от това да бъда смятан за изчезнал или мъртъв, освен, разбира се, възможността действително да бъда изчезнал или мъртъв.

Изабел се обади от дивана зад мен:

— Е, сега вече си официално прероден.

Включих отново радиото, за да чуя края на песента. Едната ми ръка лежеше разтворена върху коляното ми и се чувствах така, сякаш целият свят може да се побере в дланта ми. Сякаш бях разкъсал оковите си и отново бях свободен.

— Да — казах. — Така изглежда.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

CAM

Веднага щом видях полуострова, разбрах че това място наистина можеше да бъде решението на проблемите ни.

Не че входът изглеждаше особено представителен. Над портата имаше грубо скована арка, в дървото бяха прогорени думите „Хижа Найф Лейк“, а от двете ѝ страни се издигаше ограда от дънери. Кьониг изруга тихичко, борейки се с катинара, докато той не изщрака, след което ни показва как оградата от дънери преминава в телена мрежа, закована за вечнозелените дървета на всеки два метра. Звучеше учтиво и делово, все едно беше агент по продажба на недвижими имоти, който развежда потенциалните си клиенти из някое скъпоструващо парче земя.

— Какво става, когато оградата стигне до водата? — попитах. До мен Грейс размаза някакъв комар. Бяха ужасно много, въпреки че беше студено. Радвах се, че сме дошли толкова рано през деня, защото тук горе въздухът безмилостно забиваше ледените си зъби в кожата.

Кьониг потупа мрежата, която си остана стабилно закована в ствола на близкия бор.

— Както вече казах, тя продължава няколко метра навътре в езерото. Казах го, нали? Искате ли да хвърлите един поглед?

Не бях сигурен дали искам да хвърлям погледи, при положение че изобщо не знаех какво точно търся. Над нас някакъв дрозд нададе продължителния си вик, който прозвуча като разклатена ръждива люлка. По-нататък можех да чуя друга птица, в чиято песен се долавяше нещо като френско *r*, по-далеч се разпищя трета, а след това и още една, докато край мен се разгръщаха безкрайните плътни пластове от дървета и птици, характерни за местата, където в продължение на стотици и стотици хектари не е стъпвал човешки крак. Докато стоях наред тази стара борова гора, отдавна изоставена от хората, можех да доловя миризмата на стадо сърни, на пъплеци бобри,

на малки гризачи, които ровеха в каменистата почва. Във вените ми запулсира нервна превъзбуда. Вълкът в мен вземаше превес над човешката ми същност със сила каквато не бях усещал от много време насам.

— Аз искам — обади се Грейс. — Ако нямаш нищо против.

— Нали за това сме тук — каза Кьониг и тръгна сред дърветата. Крачката му беше уверена както винаги. — Не забравяйте да се прегледате за кърлежи, когато приключим.

Последвах го доволен, че можех да оставя Грейс да се оглежда за конкретните детайли, докато самият аз вървах през гората и опитвах да си представя глутницата на това място. Растителността беше гъста и бе трудно да си пробиеш път през нея, а земята беше покрита с папрат, която криеше под себе си дупки и камъни. Оградата беше достатъчна, за да задържи големите животни навън, за разлика от Пограничната гора, така че тук вълците нямаше да имат конкуренция. Нямаше нещо, което да ги заплашва. Кьониг беше прав; ако успеехме да преместим глутницата, не бихме могли и да се надяваме на по-добро място.

Грейс ме стисна за лакътя, а шумът, който вдигна, за да стигне до мен, ме накара да осъзная колко много съм изостанал.

— Сам — промълви тя останала без дъх, сякаш си беше мислила за същото като мен. — Видя ли хижата?

— Всъщност гледах папратта — признах.

Тя ме хвана за ръката и се разсмя звънко и щастливо; не я бях чувал да се смее така от много дълго време.

— Папратта — повтори и прегърна ръката ми. — Откачалка си ми ти. Ела с мен.

Да се държим за ръце по този начин в присъствието на Кьониг ми се видя някак твърде показно, най-вероятно защото преплетените ни пръсти бяха първото нещо, върху което полицаят спря погледа си, когато излязохме на поляната с хижата. Той си беше сложил бейзболна шапка, за да се предпази поне отчасти от мухите наоколо, което някак го караше да изглежда още по-официален, и стоеше пред дървена къща, която ми се видя огромна. Грубата дървена фасада с множество прозорци изглеждаше като нещото, което туристите сигурно си представят, когато стане дума за Минесота.

— Това ли е хижата?

Кьониг ни поведе към нея, ритайки боклуците от асфалтираната площадка пред сградата:

— Аха. Някога изглеждаше доста по-добре.

Бях очаквал... всъщност, не, дори не бях очаквал, а просто се бях *надявал* да открия някаква малка хижичка, някакви осигуряващи подслон руини, в които членовете на глутницата можеха да живеят в човешката си форма. Когато Кьониг беше използвал думата „курорт“, не смятах, че има предвид точно това. Мислех, че става въпрос за преувеличени истории за проваления семеен бизнес. Когато тази сграда е била построена, със сигурност е изглеждала наистина впечатляващо.

Грейс измъкна ръката си от моята и отиде, за да надникне през един от прашните прозорци, заслонявайки очите си с ръце. Стените бяха обрасли с бръшлян, а самата Грейс стоеше наред стигащ до глезените й треволяк, който бе покарал в цепнатината между асфалта и основите. Сравнена с всичко наоколо, тя изглеждаше страшно мъничка в чистите си дънки, облечена е едно от моите дълги якета, с руси коси разпилени по раменете.

— Изглежда ми доста приятно — заяви Грейс, а звукът на гласа й ме изпълни с още повече любов към нея.

Щом осъзна, че в думите й няма сарказъм. Кьониг се съгласи:

— Предполагам, че е така. Трябва да знаете обаче, че тук вече няма електричество. Възможно е да го пуснете отново, но това означава, че хората от енергото ще трябва да идват веднъж месечно, за да засичат електромерите.

Грейс, която все така стоеше с лице, притиснато към стъклото, заговори отново:

— Охо, това ми звучи като началото на някой филм на ужасите. Онова, което виждам там вътре, е голяма камина, нали? Значи мястото може да стане подходящо за обитаване дори и без ток, стига човек да прояви малко мисъл.

Застанах до нея и погледнах през прозореца. Видях голяма мрачна стая с огромна камина в единия край. Всичко изглеждаше сивкаво и изоставено; килими, безцветни заради праха изсъхнало цвете в саксия, окачена на стената глава от някакво животно, което отминалите години бяха направили неразпознаваемо. Това беше изоставено хотелско фоайе, видение от *Титаник*, намиращ се на

океанското дъно. Мъничката колиба от предварителните ми очаквания изведнъж ми се видя като нещо далеч по-приятно и уютно.

— Мога ли да огледам останалата част от имота? — попитах, докато се отдръпвах от прозореца. Внимателно изтеглих Грейс подалеч от виещия се по стената бръшлян, защото забелязах, че беше отровен.

— Разбира се — каза Кьониг, а после добави след кратка пауза: — Сам?

Произнесе името ми някак предпазливо, което ме наведе на мисълта, че това, за което иска да ме пита, няма да ми хареса.

— Кажете, сър?

Думата сър ми се изплъзна, преди изобщо да осъзная какво казвам, а Грейс веднага извърна очи към Кьониг, без дори да ме погледне. Причината беше в начина, по който полицаят беше произнесъл *Сам*.

— Джефри Бек е законният ти осиновител, нали така?

— Да — потвърдих. Сърцето ми се сви, при това не защото отговорът ми беше лъжа, а защото не разбих причината Кьониг да ме пита за нещо подобно. Може би беше на път да размисли относно идеята си да ни помогне. Опитах се да прозвуча безгрижно — Защо питаш?

— Опитвам се да преценя дали трябва да възприемам това, което ти е сторил, като престъпление — обясни Кьониг.

Въпреки че се намирахме далеч от юрисдикцията му, наред нищото, аз разбрах какво има предвид. А той имаше предвид следното: аз, прикован към снежните преспи пред една най-обикновена къща, с топлия вълчи дъх върху лицето си. Сега вече пулсът ми наистина се ускори. Може би той никога не беше имал намерение да ни помогне. Може би целта на цялото това пътуване и всеки наш разговор беше да повдигне обвинение срещу Бек. Откъде можех да знам какви бяха мотивите му? Лицето ми гореше; май беше твърде наивно от моя страна да повярвам, че едно ченге ще ни помогне доброволно.

Задържах погледа му, въпреки препускащото в гърдите ми сърце.

— Нямало е как да знае, че родителите ми ще се опитат да ме убият.

— Именно това прави действията му още по-отвратителни според мен — отвърна Кьониг толкова бързо, че трябва да се е

досещал как точно ще опитам да го оборя. — Ако те не се бяха опитали да те убият и респективно не бяха изчезнали от общата картина, какви са били намеренията му? Да те отвлече? Дали е щял да те вземе, ако те не бяха улеснили нещата за него?

Грейс се намеси:

— Не можеш да обвиняваш някого за нещо, което евентуално е щял да направи.

Погледнах към нея. Чудех се дали си мисли същото, за което си мислех и аз.

Кьониг продължи:

— Въпреки всичко, той е накрал тези два вълка да нападнат Сам с намерението да го нарани.

— Никой не ме е наранявал — промърморих, но извърнах очи.

— Аз възприемам това, което ти е причинил, като нараняване — каза мрачно Кьониг. — Каж ми, Грейс, би ли отишла при нечие чуждо дете, за да го ухапеш?

Грейс се намръщи.

— Ами ти, Сам? Не, нали? Това, че повечето хора не знаят за оръжието, което Джефри Бек е използвал срещу теб, не променя факта, че говорим за нападение.

От една страна, аз знаех, че е прав, но от другата стоеше Бек, когото познавах, онзи Бек, който ме беше изградил като личност. Ако Грейс смяташе, че аз съм добър и благороден, това беше така, защото Бек ме бе научил да бъда такъв. Ако той е бил чудовище, не би ли следвало самият аз да съм едно умалено копие на същото това чудовище? През всичките тези години бях знаел как съм дошъл в глутницата. Бавно движещата се кола, вълците, смъртта на Сам Рот, син на семейство от средната класа в Дълът, единият член от което беше работил в пощата, а другият беше стоял в някакъв офис и се бе занимавал с неща, които изобщо не изглеждаха като работа за седемгодишното му дете. Когато, вече пораснал, поглеждах назад, ми беше ясно, че нападението изобщо не е било инцидент. Вече пораснал, аз знаех, че зад това стоеше Бек. Че той беше *инициаторът* на всичко. Самата дума „инициатор“ беше толкова неумолима, че нямаше как да смекча значението ѝ.

— Той правил ли е с теб нещо друго, Сам? — попита Кьониг.

В продължение на една предълга минута изобщо не можех да разбера за какво точно ме пита. След това рязко завъртях глава:

— Не!

Кьониг ме наблюдаваше укорително. Мразех го заради това, че ми бе отнел Бек, но мразех Бек дори и повече, защото беше позволил да ми бъде отнет толкова лесно. Липсваха ми времената, когато на света съществуваха единствено понятията *правилно* и *грешно*, а между тях нямаше нищо.

— Спри — промълвих. — Просто спри. Моля те.

Грейс произнесе внимателно:

— В момента Бек е вълк. Смятам, че ще бъде много трудно да го подведеш под отговорност, а дори и да успееш, мисля, че в момента той си излежава присъдата.

— Съжалявам — каза Кьониг и вдигна ръце, сякаш бях насочил оръжие срещу него. — Просто разсъждавам като ченге. Прав си. Аз просто... Всъщност няма значение. Трудно е да си избиеш тези неща от главата, щом веднъж се замислиш над тях. Твоята история. Историята на глутницата. Както и да е. Искаш ли да влезеш в хижата? Самият аз мисля да вляза за минутка. Искам да се уверя, че вътре няма нищо, което би могло да изкуши някой член на семейството да се върне за него.

— Първо ще се поразходя — казах. Бях изпълнен с облекчение, че Кьониг наистина беше този, който изглеждаше. Всичко, свързано с плана му, ми се виждаше толкова крехко и несигурно. — Ако не е проблем.

Кьониг кимна отсечено, все така гледайки ме извинително. Пробва бравата на входната врата. Тя се отвори лесно и той влезе вътре, без да поглежда към нас.

Когато се скри в хижата, аз тръгнах към задната ѝ страна, а Грейс ме последва, след като отскубна един кърлеж от крачола на дънките си и го смачка с нокът. Нямах ясна идея къде точно искам да отида, просто ми се щеше да се отдалеча, да навляза по-навътре сред дивото; предполагам, че ми се искаше да видя езерото. Покрита с дъски пътечка ни отведе сред дърветата на трийсетина метра от хижата, преди да изчезне сред тревата и трънаците. Заслушах се в песните на птиците и звука на стъпките ни. Следобедното слънце обагреше всичко

наоколо в отсенки на златистото и зеленото. Вътрешно се чувствах безмълвен, малък и спокоен.

— Сам, това може и да проработи — обади се Грейс.

Не я погледнах. Мислех си за километрите, които ни делиха от дома. В момента къщата на Бек ми изглеждаше като тъжен спомен.

— Тази хижа е страховита — промълвих.

— Може да се почисти — каза Грейс, след което повтори: — Това може и да проработи.

— Знам. Знам, че може.

Пред нас се издигаше голямо възвишение, увенчано със скали, по-дълги от фолксвагена ми, блестящи и гладки, сякаш оформени от морските вълни. Грейс се спря само за секунда, преди да се покатери нагоре, а аз я последвах, така че скоро двамата застанахме на най-високата точка от полуострова, която бяхме достигали до момента. Дори и тя обаче се оказа недостатъчно висока, за да видим върховете на най-старите дървета. Споходи ме лек световъртеж, предизвикан от усещането, че земята под нас се движи, а самите ние сме се приближили малко повече до небесата. Никога не бях виждал толкова високи борове в Мърси Фолс. Един от тях се издигаше близо до възвишението и Грейс протегна ръка, за да прокара пръсти по кората му със замечтано изражение:

— Толкова е красиво — промълви тя, след което изви врат, за да види извисяващия се над нас връх на бора.

Имаше нещо прекрасно в начина, по който изглеждаха устните ѝ, леко разтворени от изумление; имаше нещо прекрасно в извивката на гърба и краката ѝ, а самата тя изглеждаше толкова на място върху тези скали, издигащи се напред нищото.

— Толкова е лесно да те обича човек — казах аз тихо.

Грейс отдръпна ръка от ствола на дървото и се обърна към мен. Наклони глава на една страна, все едно току-що ѝ бях казал някоя загадка и тя трябва да отгатне отговора:

— Защо изглеждаш толкова тъжен?

Пъхнах ръце в джобовете си и се загледах в земята под скалата. Там долу имаше дузина различни нюанси на зеленото, стига човек да се загледа по-внимателно. Като вълк бих могъл да видя само един от тях.

— Това е мястото. Но аз ще бъда този, който трябва да го направи, Грейс. Коул иска да стане така. Не можем да хванем с капани всичките вълци, а и нямаме достатъчно хора, за да ги превозим дотук. Единственият ни шанс е някой да ги поведе, а този някой трябва да бъде вълк, запазил човешките си спомени за посоката. Искях това да бъде Коул. Разсъждавах по този начин: ако всичко е логично и справедливо, трябва да бъде той. Той обича да бъде вълк. Това е неговата наука, това са неговите играчки. Ако светът беше справедлив, Коул щеше да бъде този, който да ги поведе. Само дето няма да стане. Той ми каза, че не може да запази нищо в главата си, когато е вълк. Каза, че е искал да го направи, но не е успял.

Чувах дишането на Грейс, бавно и внимателно, но мина доста време, преди тя да се обади:

— Ти вече не се трансформираш.

Знаех решението на този проблем. Беше ми пределно ясно.

— Коул може да ме трансформира отново.

Тя измъкна едната ми ръка от джоба и положи присвитите ми пръсти върху дланта си. Можех да усетя лекия ѝ, стабилен пулс под палеца си.

— Бях започнал да възприемам това за даденост — казах, докато бавно движех пръстите си по кожата ѝ. — Бях започнал да смятам, че никога повече няма да ми се наложи да го правя. Бях започнал да се харесвам като личност.

Исках да ѝ кажа колко отчаяно не исках дори да си мисля за трансформация. Как най-накрая бях започнал да мисля за себе си в сегашно време, как бях започнал да възприемам живота си като нещо, разпростиращо се през годините, а не приковано към топлите месеци. Обаче не вярвах, че гласът ми ще успее да ме отведе там, където искам, а дори и да го споделях с нея, това нямаше да направи нещата по-лесни. Така че просто замлъкнах отново.

— О, Сам — въздъхна тя, обгърна врата ми с ръце и ме остави да положа лице върху рамото ѝ. Пръстите ѝ се плъзнаха през косата ми. Чух я как преглъща. — Когато ние...

Обаче не довърши. Притисна ме към себе си толкова силно, че дъхът ми трябваше някак да се промъкне покрай тялото ѝ, за да избяга навън. Целунах я по ключицата, а косите и гъделичкаха лицето ми. Тя въздъхна.

Защо трябваше да усещам всичко като сбогуване?

Гората шумеше край нас: птичките пееха, водата ромолеше, вятърът шепнеше сред листата; това беше звукът на нейното дихание, преди да пристигнем, и щеше да остане и след като си тръгнем. Природата беше изтъкана от интимни, неизказани вопли и нашите бяха просто поредната нишка във воала ѝ.

— Сам.

Кьониг беше застанал в основата на възвишението. Двамата с Грейс се отдръпнахме един от друг. Върху устните ми беше залепнал косъм от косата ѝ. Махнах го.

— Телефонът ти звъня и прекъсна, преди да оставят съобщение на гласовата поща. Всъщност тук обхватът е толкова лош, че е трудно някой да пробие. Обаждаха се от домашния ти телефон.

Коул.

— Трябва да се връщаме — каза Грейс, която вече слизаше надолу също толкова отривисто, колкото се бе изкачила. Тя застана до Кьониг и двамата се загледаха в скалата и обкръжаващата я гора, докато аз крачех към тях.

Кьониг посочи леко с глава към дърветата край нас:

— Какво мислиш?

Погледнах към Грейс и той направи същото. Тя просто кимна.

— И ти ли си на същото мнение? — попита ме Кьониг.

Усмихнах се печално.

— И аз така си помислих — каза той. — Това е добро място, на което да се изгубиш.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

коул

За един час позвъних на мобилния телефон на Сам толкова пъти, колкото се бях обаждал на мобилния телефон на Изабел за два месеца. Ефектът беше абсолютно същият. Нищо. Можех да приема нещата лично, но ми се щеше да вярвам, че съм си научил урока. Търпение. То минава за добродетел.

И също така никога не се беше класирало като една от силните ми страни.

Отново се обадох на Сам. Телефонът звъня и звъня, чак докато започна да ми се струва, че всеки следващ сигнал „свободно“ е по-дълъг от предишния.

Минутите се проточваха до безкрайност. Пуснах си музика и дори песните ми звучаха провлечено. Дразнех се всеки път, когато дойде време за припева, защото ми се струваше, че вече съм го слушал поне стотина пъти.

Обадох се на Сам.

Нищо. Изкатерих се по стълбите на мазето и отидох в кухнята. Разчистих си бъркотията, поне в по-голямата ѝ част — проява на великодушие, пък и за да се разсея, дори забърсах плота с мокра кърпа. След това си направих малка пирамидка с избягалите зърна кафе и трохите от препечен хляб.

Обадох се на Сам. Още звънене. Смъкнах се отново до мазето, а после отидох при нещата, които бях складирал в стаята си. Започнах да ровя из припасите, които бях събрал през последните няколко месеца, не защото ми трябваше нещо конкретно, а просто за да се занимавам с нещо и да движа ръцете си. Краката ми искаха да тичат, независимо дали стоях или седях, така че май беше по-добре да си стоя изправен.

Обадох се на Сам.

Зън, зън, зън, зън. Зън, зън. Зън, зън.

Взех два дебелы панталона и тениска и ги занесох в мазето. Оставих ги върху креслото. Зачудих се дали да взема блуза с дълъг ръкав или пуловер. Не. Тениската си беше идеална. Не. Може би пуловер. Измъкнах от едно чекмедже суитшърт с надпис „Баркли“.

Обадих се на Сам.

Нищо. *Нищичко*. Къде, по дяволите беше този човек?

Запрелиствах бележника на Бек, който вече беше мой бележник. Върнах се в мазето. Проверих термостата. Завъртях копчето за отоплението на абсолютния максимум. Взех две печки от гаража, открих контакти в мазето и ги включих. Долу беше същинска пещ. Все още не беше достатъчно горещо. Тук, между тези стени, трябваше да бъде лято.

Обадих се на Сам.

Две иззвънявания. Три.

— Коул, какво става?

Гласът на Сам беше неясен заради смущенията, но определено беше той.

— Сам — казах. Прозвучах малко сърдито, но смятах, че съм в пълното си право. Сведох очи към вълчето тяло на пода пред мен. Ефектът от успокоителните беше започнал да отминава. — Хванах Бек.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

CAM

Допреди Коул да се обади, за да ми каже, че е хванал Бек, така и не бях осъзнал, че днес беше Китайският ден.

В продължение на много време бях смятал, че Китайският ден е истински празник. Всяка година, на същата дата от месец май, Улрик, Пол или който там беше свободен, извеждаше двама ни с Шелби, за да се позабавляваме — държах балон в ръка, обикаляхме музеите, ходехме из автосалоните и вземахме разни тузарски коли, които нямахме никакво намерение да купуваме, за да ги изпробваме за по едно кръгче — като всичко това завършваше с епично наяждаме в дълътския ресторант „Форчън Гардън“. Самият аз не ядях почти нищо освен пролетните ролца и курабийките с късметчета, но въпреки това асоциациите с веселбите от деня бяха превърнали това място в любимия ми ресторант. В крайна сметка винаги отнасяхме у дома дузина бели кутии с храна за къщи, които седяха в хладилника със седмици. Много след смрачаване паркирахме на алеята пред къщата, след което някой трябваше да ме завлече нагоре по стълбите и да ме изпрати до леглото ми.

Бек никога не идваше с нас. Всяка година Пол ни даваше различно оправдание за отсъствието му. *Той има работа и трябва да напуснем къщата, за да го оставим на спокойствие* или *Стоял е буден до късно* или пък *Той не празнува Китайския ден*. Честно казано, не се бях замислял над това. През този ден се случваха достатъчно други неща, които да задържат вниманието ми. Истината беше, че бях малък и себичен и подобно на всяко хлапе, не си правех труда да разсъждавам над това с какво се занимават пазителите ми, когато не са с мен. Беше ми далеч по-лесно да си представя как Бек работи здраво в кабинета си у дома през този ден, ако изобщо си представях нещо.

И така, година след година, Китайският ден идваше и си отиваше. На тази дата ставах по зазоряване и напусках къщата. С

порастването си започнах да забелязвам разни подробности, които бях пропускал като по-малък. Когато тръгнахме, Улрик или Пол винаги оставяха телефона отворен и заключваха къщата след нас, все едно вътре няма никого.

По времето, когато станах на тринайсет или четиринайсет, вече не заспивах в мига, когато се приберяхме. Обикновено симулирах сънливост, за да мога да се кача в стаята си с новата си книга или какъвто друг подарък бях получил през съответния Китайски ден. Измъквах се от стаята единствено за да пишкам, преди в крайна сметка да изгася лампата. Една година обаче, когато излязох от стаята си, чух... нещо. Все още не мога да си спомня какво точно в онзи звук ме беше накарало да се спра наред коридора. Нещо нередно, непознато.

И така за първи път аз тихичко подминах банята и продължих към стаята на Бек, чиято врата беше леко открехната. Поколебах се, наострил уши, и погледнах зад гърба си, за да се уверя, че никой не ме е забелязал. Тогава направих още една безшумна крачка напред, за да мога да надникна в стаята на Бек.

Малката лампа на нощното шкафче огряваше помещението с мътната си светлина. На пода имаше чиния с недокоснат сандвич и потъмнели резенчета ябълка, а до нея стоеше пълна чаша кафе с грозен белезникав пръстен по ръба, там, където беше полепнало млякото. На метър-два от тези неща, на пода, с гръб към мен, седеше Бек. Имаше нещо разтърсващо в стойката му, нещо, което завинаги се е запечатало в спомените ми. Беше притиснал колене до гърдите си, подобно на малко момченце, а пръстите му бяха сплетени зад тила и притегляха главата му надолу, сякаш се опитваше да се прикрие от експлозия.

Не разбирах. Тогава чух отново тихичкия звук, който бях доловил по-рано, и видях как раменете му се разтресоха. Не, всъщност не само раменете, а цялото му тяло бе разтърсено от накъсания тих хлип на човек, който плаче отдавна и пести силите си, защото знае, че все още му предстои дълго пътуване по безкрайната река от сълзи и мъка.

Помня, че единственото, което изпитах тогава, беше безкрайна изненада от факта, че Бек таи нещо подобно в себе си, а аз никога не съм знаел или дори предполагал за съществуването му. По-късно ми предстоеше да науча, че това не беше единствената тайна на Бек, просто може би беше най-добре пазената.

Оставих го сам с мъката му и слязох на долния стаж, където открих Улрик, приседнал на дивана в гостната, да сменя каналите на телевизора с равнодушно изражение.

— Какво му е? — попитах простичко.

Така научих за съпругата на Бек и за това как тя беше починала на този ден през май преди девет години. Точно преди да бъда ухапан. Тогава така и не бях направил връзката, а дори и да съм го сторил, не бях сметнал това за нещо наистина важно.

Сега обаче то беше важно.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

CAM

Докато завивахме по алеята за коли, телефонът ми започна да звъни отново. Кьониг дори не изгаси двигателя, а просто постави крака си върху педала на спирачката. Той погледна към часовника си, а после в огледалцето за обратно виждане, докато излизахме.

Грейс заобиколи пикапа и се приведе към прозореца на Кьониг:

— Ще дойдеш ли?

Така и не ми беше хрумвало, че той би могъл да има подобно желание.

— Не — отвърна Кьониг. — Убеден съм, че каквото и да се случва там вътре, то е... Виж, предпочитам единственото ми потенциално престъпление да бъде лъжесвидетелство. Днес въобще не съм те виждал. По-късно ще отидеш да говориш с родителите си, нали така?

Грейс кимна.

— Точно така. Благодарим ти. За всичко.

— Така си е — промърморих. Това в никакъв случай не беше адекватно изразяване на благодарност. Телефонът ми обаче продължаваше да звъни. Отново беше Коул. Искях да кажа още нещо на Кьониг, но... Бек. Бек беше там вътре.

— Обадете ми се по-късно, когато вземете решение — каза Кьониг. — И, Сам, вдигни си телефона.

Грейс почука два пъти за довиждане по вратата на пикапа.

Междувременно самият аз казах в слушалката:

— Тук съм.

— Доста се позабави — изсумтя Коул. — Да не си се прибирал пеш?

— Моля? — попитах. Топлите и ярки лъчи на следобедното слънце струяха през клоните на боровете; примигнах и извърнах

поглед. Помислих, че не съм го разбрал правилно. — В момента съм на алеята за коли.

Коул замълча, преди да се обади отново:

— Ами това е хубаво. Побързай, дяволите да те вземат. И ако случайно бъдеш ухапан, помни, че това беше твоя идея.

— Искам ли изобщо да знам за какво говориш? — въздъгнах.

— Може и да съм оплескал дозировката на транквиланта за кучета. Не всичко, което пише в интернет, е вярно. Очевидно на вълците им трябва по-солидна доза, отколкото на невротичните ни меки овчарки.

— Господи! — възкликнах. — Искаш да ми кажеш, че си изпуснал Бек и в момента той просто обикаля из къщата?

Гласът на Коул прозвуча леко напрегнато:

— Бих искал да ти припомня, че вече свърших за теб невъзможната част от работата. Аз го измъкнах от гората. Ти можеш да го измъкнеш от спалнята си.

Забързахме към входната врата. Прозорците на къщата бяха огледала, изпълнени със слънчева светлина. Някога тук щеше да е дошло време за обяд. Щях да вляза в къща, пълна с притопени в микровълновата остатъци от храна, понесъл домашното си по алгебра. От тонколоните щеше да гърми „Айрън Бътърфлай“, а Улрик щеше да размахва ръце из въздуха, правейки се, че свири на барабани. Бек щеше да заяви: „Някой някога беше казал, че европейците имали изтънчен вкус. Този някой е в страхотна заблуда“. Къщата щеше да ми изглежда пълна до пръсване, така че щях да се оттегля в стаята си, за да намеря малко спокойствие.

Тази шумотевица ми липсваше.

Бек. Бек беше тук.

Коул просъска в телефона:

— Вътре ли сте вече? Бог да благослови Америка и всичките ѝ синове. Защо се забавихте толкова?

Вратата беше заключена.

— Ето, приказвай си с Грейс — казах.

— Мамчето няма да ми каже нищо по-различно от татенцето — отбеляза той, но въпреки това подадох телефона на Грейс.

— Говори с него. Трябва да си извадя ключовете.

Пъхнах ръка в джоба на панталона си и отключих вратата.

— Здравсти. В момента влизаме — каза Грейс, след което му затвори.

Бутнах вратата и примигнах, за да могат очите ми да привикнат със сумрака вътре. Следобедната светлина, нахлуваща през прозорците, рисуваше огненочервени линии по мебелите. Нямахше следа от Коул или от вълка. Последният не беше на горния етаж, въпреки саркастичната забележка на Коул.

Телефонът ми иззвъня.

— Божичко — възкликна Грейс, докато ми го подаваше.

Притиснах го към ухото си.

— Мазето — упъти ни Коул. — Следвайте миризмата на горяща плът.

Открих вратата към мазето отворена, а от стълбището лъхаше жега. Можех да подуша вълка дори и отгук: тревога, влажна горска пръст и разни покълващи пролетни неща. Докато слизах надолу към мътната кафеникава светлина на мазето, стомахът ми се беше стегнал от безпокойство. Коул стоеше в основата на стълбите, кръстосал ръце. Той изпука всеки един от пръстите на дясната си ръка с палец, след което повтори процедурата с лявата. Видях зад него печките, източник на задушавачата жега.

— Най-сетне — въздъхна Коул. — Той беше далеч по-упоен преди петнайсет минути. Защо се забавихте толкова? Да не ходихте до Канада? Да не би някой да ви е натикал в лаборатория, принуждавайки ви да изобретите двигателя с вътрешно горене, преди да ви пусне да си ходите?

— Мястото е на няколко часа път с кола.

Погледнах към вълка. Той лежеше в неестествена, странно усукана поза, каквато нито едно животно в пълно съзнание не би заело. Наполовина на една страна, наполовина по корем. Муцуната му беше отпусната на пода, очите му бяха притворени, а ушите клепнали. Пулсът му беше бърз и повърхностен, напомняше за нощна пеперуда, която пърха около пламъка, а крилете ѝ изгарят все повече с всеки отминаващ миг.

— Можехте да превишите скоростта — настоя Коул. — Ченгетата не ги глобяват.

— Защо си донесъл всичките тези печки? — попитах. — Те няма да го накарат да се трансформира.

— Но пък могат да задържат един прекрачил границата върколак в човешката му форма малко по-дълго, ако нещата проработят — отвърна Коул. — Стига, разбира се, преди това да не ни разкъса всичките, което си е напълно реална възможност, ако продължаваме да се мотаем.

— Замълчи за малко — обади се Грейс. — Ще го направим ли или не, Сам?

Тя гледаше към мен, не към Коул. Решението беше мое.

Приклеках до нея край вълка и доловил присъствието ми, той леко се раздвижи. Ушите му се повдигнаха, а очите му се завъртяха, за да срещнат моите. Очите на Бек. Бек. Бек. Сърцето ме заболя. Затаих дъх в очакване на мига, когато ще видя, че той ме е разпознал, но този миг така и не дойде. Вълкът просто ме гледаше, а лапите му дращеха некоординирано по пода в отчаян опит да придвижат упоеното тяло.

Внезапно идеята да забием в него спринцовка, пълна с епинефрин и един Господ знае какво още, ми се стори нелепа. Никога не бихме могли да го измъкнем от това вълче тяло. От Бек бяха останали единствено неговите очи, но съзнанието му вече не се таеше зад тях. Мозъкът ми се вкопчи в търсенето на правилните стихове, в нещо, което да ме измъкне от хватката на този момент, нещо, което да ме спаси.

*Празните къщи нямат нужда от прозорци,
защото никой не поглежда вътре.
Кому изобщо са нужни прозорци,
ако никой вече не ще погледне навън...*

Идеята да го видя отново, просто да го видя като човек, беше толкова обсебваща. До този миг не бях осъзнавал колко отчаяно го исках. Колко много се нуждаех от това.

Коул приклегна до нас със спринцовка в ръка.

— Сам? — обади се той, но очите му всъщност бяха извърнати към Грейс, която от своя страна гледаше към мен.

В мозъка ми незабавно изплува онази секунда, в която вълкът беше срещнал погледа ми. Очи, в които не се долавяше разбиране или

разум. Нямахме представа какво точно щяхме да сторим тук. Нямахме представа какъв ефект щяха да окажат върху него транквилантите. Коул вече беше сбъркал с дозировката на бенадрила. Какво щеше да стане, ако съдържанието на тази спринцовка убиеше Бек? Бих ли могъл да живея с това? Знаех какъв избор бих направил — всъщност вече бях направил — в същата ситуация. Когато трябваше да избирам между смъртта и възможността да бъда отново човек. Бях поел този риск. С тази разлика, че тогава имах избор. Имах възможността да кажа да или не.

— Почакай — казах. Вълкът вече се опитваше да се изправи на крака, изтеглил назад горната си устна, оголвайки зъби в безмълвно предупреждение.

Тогава си спомних как бях лежал сред снега, как животът ми бе заменен с този тук, как вратите на колата се бяха затръшвали, как Бек беше взел решението да ме ухапе, *отнемайки* ми всичко. Никога не бях имал избор; просто бях нападнат в един ден, не по-различен от който и да е друг в живота ми. Той беше взел решението вместо мен. Значи това беше справедливо. Тогава нямаше да или не. Сега също нямаше да има.

Исках планът на Коул да проработи. Исках да го превърна отново в човек, за да изискам от него отговорите на всички въпроси, които никога не бях задал. Исках да го принудя да бъде човек, за да види лицето ми за последен път и да ми каже защо от всичките хора на тази планета бе причинил това точно на мен, защо е искал да го причини на когото и да било, *защо*. Освен това, колкото и нелепо да звучеше, исках да го видя отново, за да му кажа колко неистово ми липсва.

Исках го.

Но не знаех дали той го иска.

Погледнах към Коул.

— Не. Не, промених си решението. Не мога да го направя. Не съм такъв човек.

Блестящите зелени очи на Коул срещнаха моите за миг. После той каза:

— Аз обаче съм.

И бърз като змия, заби спринцовката в бедрото на вълка.

коул

— Коул — възкликна Грейс. — Не мога да повярвам! Просто не мога да...

Тогава вълкът се разтресе и запълзя по пода по-далеч от нас, а тя замлъкна. Спазмите разтърсваха тялото му все по-бързо и по-бързо, в унисон с ускоряващия му се пулс. Беше невъзможно да се определи дали ставаме свидетели на смърт или на прераждане. Мускулите под кожата на вълка се издуха и той отметна глава назад в рязко, неестествено движение. Бавно усиливащо се скимтене се изплъзна от ноздрите му.

Действаше.

Вълкът разтвори челюсти в безмълвна агония.

Сам извърна глава.

Действаше.

В този миг ми се щеше баща ми да стои точно тук, до мен и да гледа, за да мога да му кажа: *Гледай. Гледай, в името на всяко твое изпитание, с което не можеш да се справя.* Горях в пламъците на триумфа.

С едно внезапно разтърсващо движение вълкът се изтръгна от кожата си и се стовари върху килима в основата на стълбите. Само дето вече не беше вълк. Изпъна тяло, забил нокти в килима, докато мускулите му се стягаха над променящите се кости. Безцветни белези покриваха гърба му, сякаш това беше черупка, а не кожа. Бях заплепен. Това не беше човек, това беше скулптура на непобедим звяр с човешка форма, създаден за битки и лов.

Ръцете на Сам висяха безжизнени край тялото му. Грейс гледаше към мен с яростно изражение.

Аз обаче гледах към Бек.

Бек.

Бях успял да го измъкна от този вълк.

Прокарах пръсти по стената, докато открих ключа за лампите край стълбите. Когато жълтеникавата светлина изпълни мазето, огрявайки рафтовете с книги край стените, той прикри очите си с ръка. Плъттa му все още се издуваше и пулсираше, сякаш не беше сигурна дали иска да запази тази си форма. С всичките печки тук, долу, температурата беше убийствена. Жегата обгръщаше толкова плътно човешката ми кожа, че в момента дори не можеш да си представя

възможността да бъде нещо друго. Ако този пъкъл не го задържеше в човешка форма, нищо не би успяло.

Сам безмълвно се качи по стълбите и затвори вратата на мазето, за да елиминира всеки въздушен полъх.

— Извади късмет, че това не свърши зле — каза Грейс тихо, така че да мога да я чуя само аз.

Повдигнах вежди срещу нея, след което отново погледнах към Бек:

— Хей, като приключиш с всичко това, имам дрехи за теб. Можеш да ми благодариш по-късно.

Мъжът издаде тих звук, докато издишаше, един от онези звуци, които човек издава несъзнателно, когато го боли. Той отгласна горната част на тялото си от пода с движение, което изглеждаше повече вълче, отколкото човешко, и най-накрая погледна към мен.

Бях срещнал този поглед преди месеци, докато лежах в тялото, което бях разрушил.

Има и друг начин за бягство, беше ми казал той. Мога да ти помогна да се махнеш от този свят. Мога да те накарам да изчезнеш! Мога да те излекувам.

След всичкото това време — струваше ми се, че са минали години, откакто ме беше инжектирал с вълчия токсин — двамата отново стояхме един срещу друг. Това беше някакъв проклет в съвършенството си кръговрат: човекът, който ме бе превърнал във върколак, беше вълкът, който бях превърнал в човек.

От очите му ставаше ясно, че умът му все още беше някъде много, много далеч. Той бе заел някаква странна, животинска поза, нещо средно между седене и клечане, и ме наблюдаваше предпазливо. Ръцете му трепереха. Нямах представа дали това беше резултат от трансформацията или от моята инжекция.

— Кажи ми, когато ме разпознаеш — казах.

Отидох, за да взема анцуга и суитшърта от креслото, където ги бях оставил, без нито за миг да му обръщам напълно гръб.

Смачках дрехите на кълбо и ги хвърлих към Бек. Те паднаха на земята край него и се разгърнаха с тихо шумолене, но той не им обърна внимание. Очите му се местеха от мен към рафтовете с книги зад гърба ми. Можех да видя как изражението му бавно се променя, докато вълкът Бек отстъпва мястото си на човека Бек.

Най-накрая той сграбчи анцуга с треперещата си ръка и се обърна към мен. Остави суитшърта да лежи на пода.

— Как го направи? — попита, след което отмести очи от мен, все едно не очакваше да знам отговора на този въпрос, и вместо това сведе поглед към ръцете си, разтворил широко пръсти. Разгледа ги внимателно, въртейки длани пред себе си, смръщил вежди. Жестът беше толкова странен и интимен, че извърнах очи встрани. Незнайно защо, това ми напомни за погребението на Виктор.

— Коул — произнесе Бек, а гласът му беше нисък и дрезгав. Той прочисти гърлото си и прозвуча малко по-добре при втория опит. — Как го направи?

— Адреналин — беше най-простият възможен отговор. — Както и няколко от другарчетата на адреналина.

— Откъде знаеше, че ще подейства? — попита Бек, а после, преди да имам възможност да му отвърна нещо, си отговори сам. — Не си знаел. Аз съм бил експеримент.

Не казах нищо.

— Знаеше ли, че съм аз?

Не виждах смисъл да лъжа. Кимнах.

Бек вдигна очи:

— Радвам се, че си знаел. Има вълци в тези гори, които трябва да си останат вълци.

Той внезапно осъзна, че Грейс стои до мен.

— Грейс. Със Сам... Проработи ли? Дали той е...?

— Проработи — каза тихо Грейс, кръстосала плътно ръце пред гърдите си. — Той е човек. Не се е трансформирал от тогава.

Бек затвори очи и отметна глава назад, отпуснал рамене. Видях го как преглъща. Това беше толкова искрен и оголен израз на облекчение, че ми беше трудно да го наблюдавам.

— Той тук ли е? — попита той.

Грейс извърна очи към мен.

Чух гласа на Сам от стълбите. Звучеше по начин, по какъвто никога не го бях чувал досега:

— Тук съм.

САМ

Бек.

Не можех да събера мислите си, разпилени по стълбите край мен.

той е ръка на рамото ми
вой на спирачки върху мокрия асфалт
гласът му разказва детството ми
мирисът на гора на моята улица в предградията
почеркът ми прилича на неговия
вълци
той вика от другия край на къщата *домашното*, сам
сняг, притиснат към кожата ми
дръж се, казва ми той, *не се страхувай*, ти все още си сам
плътта ми се раздира и се разтваря
ново бюро за всичките ми книги
аз
потните ми длани върху волана в колата му
никога
безкрайни вечери край барбекюто в двора
не съм искал
ти си най-добрият сред нас, Сам
това

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Първата ми мисъл беше, че Сам трябва да поговори с Бек, за да сложи в ред противоречивите си чувства спрямо него, а втората — че Коул трябва да обсъди с Бек различните си научни идеи, които беше изпробвал върху себе си, но третата ми мисъл беше, че аз май бях единствената тук, която помни конкретната причина, заради която задължително трябваше да говорим с Джефри Бек.

— Бек — казах, чувствайки се малко странно, задето се обръщам към него, но никое от момчетата не го правеше, така че нямах избор. Съжалявам, че трябва да ти задаваме въпроси, когато се чувстваш така.

Беше очевидно, че той страда; Коул го беше превърнал в човек, но само отчасти. Долавях ясно миризмата и аурата на вълк; ако затворех очи и използвах скритите си сетива, за да се съсредоточа върху него, силно се съмнявах, че бих го определила като човек.

— Направи го — каза Бек. Погледът му се премести от Коул към Сам и после обратно към мен.

— Том Кълпепър успя да получи одобрение за въздушен лов. След седмица.

Изчаках, за да видя как ще приеме това и дали ще има нужда от допълнителни разяснения какво точно искам да кажа.

Бек изруга тихо:

— Мамка му.

Кимнах.

— Мислехме, че бихме могли да преместим глутницата. Трябва да знаем как.

— Дневникът ми...

Бек рязко притисна длан към рамото си и я задържа там за миг, след което я отмести. Помислих си, че е по-трудно да наблюдаваш нечия чужда болка, отколкото самият ти да изпитваш такава.

— Прочетох го — обади се Коул и пристъпи напред. Изглеждаше по-малко притеснен от мен заради състоянието на Бек; може би имаше повече опит в това да вижда страдащи хора. — Написал си, че Хана ги е повела. Как? Как е успяла да запази мястото и посоката в мислите си?

Бек извърна очи към стълбите, където Сам стоеше мълчаливо, след което отговори:

— Хана беше като Сам. Тя можеше да запази част от човешките си мисли, докато беше вълк. Беше по-добра в това от останалите. Не толкова добра, колкото Сам, но по-добра от мен. Тя и Дерек бяха като дупе и гащи. Дерек беше добър в изпращането на образи. Хана и Пол събраха вълците, а Дерек остана човек. Той задържа в главата си образа на мястото, където отивахме, и й го изпрати. Тя поведе вълците. Той поведе нея.

— Сам може ли да го направи? — попита Коул.

Не исках да поглеждам към Сам. Знаех, че Коул вече е убеден в способността му да го стори.

Бек се намръщи срещу мен:

— Стига някой от вас да е способен да му изпраща образи в човешката си форма.

Сега вече извърнах очи към Сам, но изражението му не издаваше за какво си мисли. Нямах представа дали кратките неконтролирани мигове, в които той ми беше показвал златната гора, докато бях човек, или пък онази нощ в клиниката, когато аз му бях изпращала образи на нас двамата заедно, когато го инжектирах със заразената с менингит кръв, се брояха. В последния случай най-малкото ставаше дума за чисто физическа близост. Стоях точно до него. Не беше като да съм му изпращала образи от профучаваща край гората кола. Да изгубя отново Сам в името на толкова съмнителен план... не можех да понеса дори мисълта за нещо подобно. Бяхме се борили толкова яростно, за да остане в това тяло. Самият той ненавиждаше възможността да изгуби себе си.

— Мой ред е — каза Бек. — Мой ред е да задавам въпроси. Преди това обаче имам една молба. Когато отново се трансформирам, върнете ме в гората. Каквото и да се случи с вълците там, искам да се случи и на мен. Ако те живеят и аз ще живея. Ако те умрат, ще умра и аз. Ясен ли съм?

Очаквах Сам да протестира, но той не каза нищо. *Нищичко*. Не знаех какво да направя. Да отида при него? В изражението му имаше някаква ужасяваща отчужденост.

— Става — кимна Коул.

Бек не изглеждаше разочарован:

— Първи въпрос. Кажи ми за лекарството. Ти питаш дали Сам би могъл да поведе вълците, но той е човек. Значи лекарството не е подействало?

— Подейства — отвърна Коул. — Менингитът се бори с вълка. Ако съм прав, той все пак ще се трансформира в някакъв момент. Но в края на краищата ще спре, когато нещата се уравнишат.

— Втори въпрос — продължи Бек. Той се намръщи, болката се изписа в бръчките по челото му, след което лицето му се проясни. — Защо Грейс също се трансформира?

Когато ме видя да го гледам, присвила очи, той посочи носа си с кисело изражение. Стана ми някак приятно, че въпреки всичко беше запомнил името ми и проявяваше загриженост към мен. Беше трудно да не харесах този човек; самата мисъл, че той беше наранил умишлено Сам, изглеждаше нереална, когато седеше насреща ти. Щом аз се чувствах толкова объркана в чувствата си спрямо Бек, след като го бях виждала едва няколко пъти, можех само да си представя какво му беше на Сам.

— Нямаме време, за да ти обясня в подробности — заяви Коул. — Накратко казано: защото тя е била ухапана и това в крайна сметка я застигна.

— Добре тогава, трети въпрос — каза Бек. — Можеш ли да я излекуваш?

— Този лек уби Джак — проговори за първи път Сам. Тогава той не беше тук, за разлика от мен, не беше наблюдавал как Джак умира от менингит, как пръстите му посиняват, когато сърцето му отказа да изпраца кръв до тях.

Тонът на Коул беше пренебрежителен:

— Той е бил заразен с менингит като човек. Това е битка, която не можеш да спечелиш. Заразата влезе в теб, когато беше вълк.

Вниманието на Сам беше съсредоточено единствено и само върху Коул:

— Как можем да бъдем сигурни, че си прав?

Коул махна с ръка към Бек.

— Защото все още не съм бъркал.

Само дето беше бъркал. Просто в крайна сметка бе излизал прав. Това ми се струваше важна разлика.

Бек се обади отново:

— Четвърти въпрос. Къде ще ги преместите?

— На един полуостров северно от тук — обясни Коул. — В момента имотът е собственост на едно ченге. То е разбрало за вълците и иска да помогне. Просто заради доброто си сърце.

Бек се намръщи.

— Знам какво си мислиш — каза Коул. — Вече съм решил да го купя от него. Добрината е хубаво нещо. Нотариален акт на мое име е нещо още по-хубаво.

Погледнах изумено към Коул, а той отвърна на погледа ми стиснал плътно устни. По-късно трябваше да поговорим с него за това.

— Последен въпрос.

Нещо в гласа на Бек ми напомни за първия ми разговор с него по телефона, когато Джак ме държеше като заложничка. Този глас беше толкова мил, толкова искрено добронамерен, че звукът му накара нещо в мен да се пречупи, нещо, удържало напора на толкова други емоции. Цялото му изражение в момента подсилваше този ефект: честното му ръбесто лице; бръчиците край очите и устните му, отсенки на някогашни усмивки, загрижената извивка на веждите му. Той потърка с ръка късата си кестенява коса и после погледна към Сам. В тона му се долавяше неимоверна тъга:

— Ще говориш ли изобщо с мен?

САМ

Ето го Бек, изправен пред мен и вече на път да се върне към вълчето си битие, а всичките думи ме бяха напуснали.

— Опитвам се да измисля какво мога да ти кажа — промълви той, загледан в мен. — Разполагам с може би десет минути, за да огледам сина си, за когото не вярвах, че ще надживее осемнайсетия си рожден ден. Какво да кажа. Сам? Какво да кажа?

Бях стиснал перилата на стълбите толкова силно, че кокалчетата на ръката ми бяха побелели. Аз бях този, който трябваше да задава въпросите, не Бек. Той беше човекът с отговорите. Какво очакваше от

мен? Не можех дори да пристъпя, без кракът ми да попадне в отпечатъците от неговите стъпки.

Бек коленичи пред една от печките, без да отклонява погледа си от мен:

— Може би след всичко това вече не ни е останало нищо за казване. Аз...

Той поклати леко глава и сведе очи към пода. Краката му бяха бледи и нашарени с белези. Нещо в тях ми напомни за крачетата на дете.

В стаята бе надвиснала тишина. Всички гледаха към мен, сякаш очакваха да предприема хода си. Неговият въпрос обаче беше същият като моя: какво да кажа за десет минути? Имаше хиляди неща, които *трябваше* да бъдат казани. За това, че не знаех как да помогна на Грейс сега, когато тя беше вълк. За това, че Оливия беше мъртва, от полицията ме подозираха, а Коул държеше съдбите на всички ни в своите епруветки. Какво да направим, как да се спасим, как да бъда Сам сега, когато зимата носеше същото значение като лятото?

Гласът ми беше груб и нисък, когато заговорих:

— Ти ли шофираше?

— Да... — отвърна Бек тихо. — Да, ти би искал да знаеш това, нали?

Мушнах ръце в джобовете си. Част от мен предпочиташе да ги извадя оттам и да ги кръстосам пред гърдите си, но не исках да показвам колко неспокоен бях. Грейс изглеждаше така, сякаш се канеше да тръгне към мен, въпреки че не помръдваше от мястото си; сякаш искаше да тръгне, но краката ѝ все още не бяха взели окончателното си решение. Исках я до себе си. Не исках тя да чуе този отговор. Бях изтъкан от невъзможности.

Бек преглътна отново. Когато вдигна очи към мен, лицето му изразяваше поражение. Беше готов да развее бялото знаме на истината. Да се предаде, за да бъде съден.

— Улрик шофираше — каза той.

Чух се как простенах едва доловимо и извърнах лице. Искаше ми се да измъкна някой кашон от главата си и да се сгуша в него, но Бек беше този, който всъщност ми бе казал за кашоните. В крайна сметка потънах в спомена за това как лежах в снега, как разкъсаната ми плът

се усмихваше на небосвода, как над мен се бе надвесил вълк, а този вълк беше Бек.

Не можех да мисля за това.

Не можех да спра да мисля за това.

Затворих очи, но видението не изчезна.

Докосване по лакътя ме накара да отворя очи. Беше Грейс, която наблюдаваше внимателно лицето ми и държеше ръката ми толкова внимателно, все едно бях направен от стъкло.

— Улрик шофираше — повтори Бек, този път малко по-силно. — Пол и аз бяхме вълците. Аз... аз му нямах доверие, че ще остане съсредоточен върху задачата. Поне искаше да го прави. Аз го принудих. Знам, че не е нужно да ми прощаваш. Самият аз не съм си простил. Независимо колко *правилни неща* направих след това, онова, което ти причиних, винаги ще си остане грешка.

Той млъкна и си пое треперливо дъх.

Грейс прошепна в ухото ми:

— Поне го погледни, Сам. Не знаеш кога ще го видиш отново.

Погледнах го, понеже тя ме беше помолила да го сторя.

— Когато си мислех, че годините ти са свършили, аз...

Бек така и не довърши. Поклати глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Никога не съм вярвал, че горите ще те вземат преди мен. А после трябваше да го направя отново — да намеря някой, който да се погрижи за нас. Чуй ме, Сам. Този път се опитах да го направя по *правилния* начин.

Той все още ме наблюдаваше в очакване на реакцията ми. Аз обаче не реагирах. Бях нейде далеч от всичко това. Бях някъде другаде. Ако се опитах, можех да открия нужните думи, които да сглобя в стих. Нещо, което да ме откъсне от този момент и да ме отведе оттук.

Бек видя това. Той ме *познаваше* така, както никой друг, дори и Грейс все още.

— Недей, Сам — каза той. — Не си отивай. Чуй ме. Трябва да ти кажа това. Живях с тази вина единайсет години. Сам, единайсет години, през които виждах изражението на лицето ти всеки път, когато осъзнаеше, че си на път да се трансформираш. Единайсет години, през които ме питаше дали наистина трябва да го правиш и тази година. Единайсет години...

Той замлъкна и притисна треперещата си ръка към устните си. Това беше *бледа сянка* на онзи Бек, когото бях видял за последно. Това не беше Бек от лятото. Това беше Бек от годината на смъртта. В тялото му вече не беше останала никаква сила, само в очите.

Внезапно гласът на Коул прогърмя в стаята:

— Сам, знаеш, че се опитвах да се самоубия, когато той ме откри. По онова време ставах все по-добър в тези си опити.

Погледът му беше прикован в мен, немигащ, предизвикателен.

— Ако не беше той, сега щях да съм мъртъв. Не ме е принуждавал. Нито мен, нито Виктор. И двамата избрахме този път. Не беше същото като с теб.

Знаех, че това е истина. Знаех, че съществуват, а вероятно и винаги щяха да съществуват две версии на Коул: онзи Коул, пред чиято усмивка тълпата замлъкваше, и другият Коул, който шептеше песни за откриването на своите Алпи. Знаех, че Бек някак е смъкнал сценичната маска, открил е този втори, по-истински Коул и му е дал шанс да живее.

С мен беше същото. Бек ме беше ухапал, но родителите ми бяха тези, които ме разрушиха. Когато дойдох при него, бях смачкан къс хартия, който той бавно и внимателно бе пригладил, не беше съградил отново единствено Коул.

Имаше толкова много различни версии на Бек. Безброй версии на една и съща пиеса, като всички те бяха оригиналът, и всичките бяха истина, и всичките бяха верни. Това би трябвало да е невъзможно. Очакваше ли се от мен да обичам всичките?

— Добре — каза Бек. Отне му няколко секунди, за да преодолее треперенето на гласа си. — Добре. Ако имам само десет минути. Сам, това е нещото, което искам да кажа. Ти не си най-добрият сред нас. Ти си много повече от това. Ти си по-добър от всички нас. Ако имам само десет минути, ще ти кажа да вървиш и да изживееш живота си. Ще ти кажа... моля те, вземи китарата си и изпей своите песни на възможно най-много хора. Моля те, направи още хиляда от тези твои проклети птички. Моля те, целуни това момиче милион пъти.

Бек внезапно замлъкна, сведе глава надолу към коленете си и я обви с ръце. Видях как мускулите на гърба му потрепват. Без да вдига глава, той прошепна:

— И моля те, забрави всичко за мен. Иска ми се да бях по-добър, но не съм. Моля те, забрави за мен.

Ръцете му бяха свити в юмруци зад главата му, кокалчетата му бяха побелели.

Толкова много начини да се сбогуваш.

— Не искам — промълвих.

Бек вдигна глава. Сънната артерия на врата му пулсираше бързо и силно.

Грейс пусна ръката ми и аз знаех какво искаше да ми каже с това. Да слеза по стълбите. Тя беше права. Слязох по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Бек неуспешно опита да се изправи в същия момент, когато аз коленичих до него. Челата ни почти се докосваха. Той трепереше силно.

През толкова много дни преди днешния Бек беше този, който коленичеше до мен, докато аз треперех на пода.

Чувствах се толкова разтърсен, колкото и той. Чувствах се така, сякаш бях разгънал всичките хартиени жеравчета на спомените си и бях открил нещо непознато, написано върху тях. Някъде по пътя си в една от тези птички бях загърнал надежда. През целия си живот бях смятал, че моята приказка звучи така: *Имало едно време едно момче и то рискувало всичко, за да запази това, което обича.* Истината обаче беше друга: *Имало едно време едно момче и страховете му го изяли живо.*

Бях приключил със страха. Всичко беше започнало онази нощ, когато стъпих във ваната с китарата си, и щеше да завърши, когато отново се изгубех във вълчето си тяло. Нямаше да се страхувам.

— Дяволите да го вземат — въздъхна Бек. Топлината губеше контрола си над тялото му. Отново стояхме чело срещу чело, баща и син, Бек и Сам, по начина, по който винаги бяхме стояли. Той беше едновременно демон и ангел.

— Каж ми, че искаш да те излекуваме — промълвих.

Върховете на пръстите му, притиснати към пода, първо побеляха, а после почервеняха.

— Искам — каза тихо и аз знаех, че го казва на мен, само на мен. — Направете каквото е нужно.

Той погледна към Коул.

— Коул, ти си...

И тогава кожата му се раздра, а аз се хвърлих напред, за да изблъскам печката от мястото, където Бек се стовари на пода и започна да се гърчи.

Коул пристъпи към него и заби втора инжекция в сгъвката на ръката му.

И в тази частица от секундата, когато лицето на Бек се извърна към тавана, а очите му си оставаха непроменени, аз видях собственото си лице.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

КОУЛ

епинефрин/ псевдоефедрин смес 7

метод: венозна инжекция

резултат: успешен (странични ефекти: няма)

(забележка: факторите от околната среда все още диктуват трансформацията обратно във вълк)

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

CAM

Чувствах се омърсен, когато Бек се трансформира обратно, все едно бях съучастник в престъпление. Това ми напомни по толкова неумолим начин за предишния ми живот, когато се криех от зимата и имах своето семейство, че усетих как мислите започват да ми се изплъзват, за да ме предпазят. Очевидно не бях единственият, който се чувстваше така. Коул обяви, че „отива да покара“, и тръгна нанякъде със старото беемве на Улрик. Грейс се мотаеше наоколо, докато аз правех хляб толкова усърдно, сякаш животът ми зависеше от това, след което я оставих да наглежда фурната, докато отида да се изкъпя. Да отмия спомените от себе си. Да си напомня, че засега имах своите ръце, човешката си кожа и лицето си.

Не бях сигурен колко време беше минало, откакто бях влязъл под душа, когато чух вратата на банята да се отваря и затваря.

— Вкусно е — заяви Грейс. Капакът на тоалетната чиния проскърца, докато тя се опитваше да се настани по-удобно върху нея. — Добра работа, Сам.

Не можех да я видя, но можех да подуша миризмата на хляб. Чувствах се странно смутен от факта, че тя беше в банята, докато аз стоях под течащата вода. Някак това да се къпя в нейно присъствие беше много по-интимно от секса. Чувствах се хиляди пъти по-гол, дори и зад тъмната завеса на душа.

Погледнах към сапуна в ръката си и го разтърках по ребрата си.

— Благодаря.

Грейс остана смълчана, на няколко сантиметра от другата страна на завесата. Не можех да я видя, значи и тя не можеше да види мен.

— Добре ли си се насапунисал? — попита след малко.

— О, за бога, Грейс — възкликнах и тя се разсмя.

Последва ново мълчание. Измих си ръцете между пръстите.

Един от ноктите ми бе нацърбен от триенето в струните на китарата. Огледах го, за да видя дали трябва да направя нещо по въпроса, но беше малко трудно да диагностицирам проблема на бледата оранжева светлина, която проникваше през завесата на душа.

— Рейчъл каза, че ще дойде с мен утре, когато отида да видя родителите си — обади се отново Грейс. — Утре вечер. Тогава е свободна.

— Нервна ли си?

Самият аз бях нервен, а дори нямаше да ходя, защото Грейс ме беше помолила да не го правя.

— Нямам представа. Това е нещо, което просто трябва да стане. Така ще сваля съмненията от теб. Освен това трябва да бъда официално жива за погребението на Оливия. Рейчъл каза, че ще я кремират.

Тя млъкна. Последва дълга пауза, запълнена единствено с шума на водата, блъскаща тялото ми и плочките. След малко Грейс се обади отново.

— Този хляб е отличен.

Разбрах. Смяна на темата.

— Улрик ме научи как да го правя.

— Леле, какъв талантлив тип. Говори с немски акцент, че и хляб прави.

Тя бутна с пръст завеската на душа; когато докосна голото ми бедро, аз се дръпнах притеснено.

— Нали знаеш, че след пет години можем да го правим двамата?

Не ми бяха останали телесни части за миене. Бях пленник под душа, освен ако някак не успееш да достигна кърпата си иззад завесата или пък да убедя Грейс да ми я подаде. Не мислех, че щеше да ми я подаде.

— Да правим хляб с немски акцент? — попитах.

— Точно това имах предвид — отвърна тя. В тона ѝ имаше лековата нотка. Радвах се да я чуя. В момента малко несериозност ми идваше добре.

— Ще ми подадеш ли кърпата?

— Ще трябва да излезеш, за да си я вземеш.

— Хитруша — промърморих. Все още имаше топла вода. Застанах под струята, загледан в неравните разстояния между плочките

под душа. Върховете на пръстите ми бяха започнали да гъбясват, а космите на краката ми бяха залепнали един към друг, оформяйки мокри сплъстени стрелки, сочещи към стъпалата ми.

— Сам? Мислиш ли, че Коул е прав за лечението? За менингита, който върши работа, ако си вълк? Мислиш ли, че трябва да опитам?

Това беше твърде труден въпрос, за да мога да му отговоря точно сега, след срещата ни с Бек. Да, аз исках тя да се излекува. Въпреки това имах нужда от доказателство, различно от самия мен, че този лек ще проработи. Исках нещо, което да превърне ужасната участ на Джек в незначителен процентен шанс за възможния изход. Бях рискувал всичко, за да получа човешкото си тяло, но сега, когато ставаше дума за Грейс, не исках тя да прави същото. От друга страна, как би могла да има нормален живот, без да се излекува?

— Не знам. Имам нужда от повече информация.

Това прозвуча твърде официално, като нещо, което Кьониг би казал. *Събирам допълнителна информация.*

— Мисълта ми е, че така или иначе, не е нужно да се притесняваме за това, докато не дойде зимата — каза Грейс. — Просто се чудех дали се чувстваш излекуван.

Не знаех какво да ѝ кажа. Не се чувствах излекуван. Чувствах се точно както се беше изразил Коул — *почти* излекуван. Ветеран от войната с фантомна болка в ампутирания крайник. Все още чувствах вълка, който бях някога: той беше жив в клетките ми и спеше неспокойния си сън в очакване да бъде разбуден от рязка промяна в температурата, прилив на адреналин или игла във вената. Не знаех дали това усещане беше истинско, или просто си внушавах. Не знаех дали някой ден щях да се почувствам уверен в кожата си и да приема човешкото си тяло за даденост.

— *Изглеждаш излекуван* — настоя Грейс.

Видях лицето ѝ, което ме наблюдаваше през процепа в края на завесата. Тя ми се ухили и аз извиках възмутено. Грейс се протегна покрай мен и затвори крана.

— Опасявам се — каза тя, издърпвайки завесата и подавайки ми кърпа, — че това е нещо, с което ще трябва да свикнеш с напредването на годинките.

Стоях мокър срещу нея и се чувствах извънредно смешен, а Грейс се усмихваше предизвикателно. Не ми оставаше нищо друго,

освен да преодолее неловкостта. Вместо да взема кърпата, хванах брадичката ѝ с мокрите си пръсти и я целунах. Водата от косата ми капеше по бузите и устните ни. Мокрех тениската ѝ, но тя, изглежда, нямаше нищо против. Цял един живот, прекаран по този начин, ми се струваше твърде привлекателна идея. Казах галантно:

— Искрено се надявам, че това е обещание.

Грейс пристъпи под душа с обутите си в чорапи крака и обви ръце около мокрото ми тяло.

— Стопроцентово.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Чух тихо почукване по задната врата. Прекрачих няколко чифта ботуши, градинарска лопатка и торба с храна за птици, след което отворих.

Коул Сейнт Клеър стоеше насред черния правоъгълник, очертан от рамката, пъхнал ръце в джобовете си.

— Покани ме да вляза — каза той.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Вече беше съвсем тъмно, когато двете с Рейчъл пристигнахме до къщата на родителите ми в неделната вечер. Благодарение на забележителните си шофьорски дарби, останали недооценени от щатската полиция на Минесота, Рейчъл нямаше книжка, така че се наложи да я взема. Вместо поздрав тя ми беше показала окичената си с мъниста чантичка, която имаше усмихнато лице от едната страна, и след това на свой ред ме беше дарила с тънка бяла усмивка в мрака. Помислих си, че именно този мрак превръщаше завиването по алеята пред къщата на родителите ми в толкова сюрреалистично изживяване. Сега, когато бе включена единствено лампата на верандата, осветяваща пълзящата роза и част от стената, къщата изглеждаше по абсолютно същия начин, както в нощта, когато си бях тръгнала.

Паркирах зад колата, която си бях купила с парите от застраховката на предишната, и внезапно си спомних за една друга нощ, когато тялото на сърната беше разбило предното стъкло на бронкото, а аз бях решила, че съм изгубила Сам завинаги. Струваше ми се, че това се е случило преди милион нощи и едновременно с това — преди броени часове. Имах чувството, че настоящата нощ е начало и край.

До мен Рейчъл отвори чантата си с мънистата и усмихнатото лице и извади оттам гланц за устни с аромат на ягода. Тя настървено си сложи два пласта от плодовата броня, след което с рязък жест закопча чантата. Двете поехме смело към входната врата. Бяхме посестрими, готови да влязат в предстоящата схватка, а единственият ни боен вик беше звукът от стъпките ни по асфалта. Нямах ключ, така че ми се наложи да почукам.

Сега, когато вече бях тук, установих, че всъщност нямам никакво желание да преминавам през това, което ми предстоеше.

Рейчъл ме погледна.

— Чувствам те като любимата си по-голяма сестра, в което няма никакъв смисъл, защото всъщност сме на една и съща възраст.

Бях поласкана, но казах:

— Рейчъл, говориш странни неща.

И двете се разсмяхме, а смехът ни беше някак неуверен и почти беззвучен.

Тя потри устни в ръкава си; на жълтеникавата светлина, осигурена ни от пълната с мъртви нощни пеперуди лампа на терасата, видях, че го е правила и преди — върху маншета ѝ имаше малка колекция от целувчици.

Опитах се да измисля какво да кажа. Опитах да си представя кой от двамата ще отвори вратата. Беше почти девет часа. Може би *ни*то *един* от двамата нямаше да отвори. Може би...

Татко беше този, който отвори вратата. Преди да има възможност да реагира на факта, че стоя на прага пред него, мама извика от гостната:

— Не пускай котенцето навън!

Татко зяпна Рейчъл, а после мен. Междувременно едно коте на кафяви ивици с размерите на заек се промъкна през отворената врата и се стрелна в двора зад нас. Почувствах се абсурдно предадена от присъствието на котката. Единствената им дъщеря беше изчезнала безследно, а те си бяха взели *котенце*, за да ме заместят?

Така че в крайна сметка първото нещо, което казах, беше:

— Имате си котка?

Баща ми беше достатъчно шокиран от присъствието ми, за да отговори искрено:

— Майка ти беше самотна.

— Котките са лесни за отглеждане — отбелязах. Не беше най-милият възможен отговор, но и той не ме беше дарил с най-милата откриваща реплика на света. Бях очаквала да намеря следи от отсъствието ми по лицето му, но той си изглеждаше по обичайния начин. Баща ми продаваше скъпи недвижими имоти и изглеждаше като човек, който продава скъпи недвижими имоти. Имаше добре поддържана осемдесетарска прическа и усмивка, която насърчаваше солидни авансови плащания. Нямах представа какво точно бях очаквала. Кървясали очи с торбички под тях, да изглежда състарен с десетина години, да е качил или загубил тегло — просто някакво

реално доказателство за липсата ми през последните месеци и за това, че те са били тежки за него. Това бе всичко, което исках. Реално доказателство за страданието им. Нещо, което да ми покаже, че съм на път да направя погрешния избор, като им се противопоставя тази вечер. Само дете нямаше нищо такова. Вече исках просто да си тръгна. Бяха ме видели. Бяха разбрали, че съм жива. Работата ми тук беше приключена.

Точно тогава майка ми се появи иззад ъгъла.

— Кой е?

Тя замръзна.

— Грейс?

Гласът ѝ я предаде при произнасянето на тази една-единствена сричка и аз разбрах, че в крайна сметка щях да вляза.

Преди да имам време да реша дали съм готова за прегръдка, се озовах насред такава, ръцете на майка ми бяха здраво склучени зад врата ми, а лицето ми бе притиснато във влакънцата на пуловера ѝ. Чух я да мълви: *Благодаря ти боже, Грейс, благодаря ти.* Тя или се смееше или плачеше, но когато в крайна сметка ме пусна, не видях върху лицето и нито усмивка, нито сълзи. Долната и устна потрепваше. Обвих ръце около тялото си, за да прикрия треперенето им.

Не мислех, че завръщането ми у дома ще бъде толкова трудно.

В крайна сметка се озовах седнала пред масата за закуска, а родителите ми се настаняха срещу мен. Край тази маса витаеха адски много спомени основно за това как си стоях тук сама, което обаче не ги правеше по-малко скъпи за мен. Или най-малкото, заредени с носталгия. Сега обаче кухнята миришеше странно, на храна за вкъщи която е била ядена, прибирана по шкафовете и изхвърлена. Миризмата бе някак различна от тази която би трябвало да се носи от една кухня използвана за готвене. Това непознато ухание ме караше да се чувствам като в сън; мястото ми се струваше едновременно познато и чуждо.

Бях решила, че Рейчъл ме е изоставила и се е върнала в колата, но след една напрегната мълчалива минута я видях как се появи от коридора към входната врата понесла в ръце раираното котенце. Тя го остави на дивана, без да каже нищо, след което дойде и застана до мен. Изражението и ясно показваше, че в момента би искала да бъде където и да е другаде, само не и тук. Това, че въпреки всичко беше останала с

мен ми се видя като особено смела постъпка и предизвика внезапен прилив на любов към нея. Всеки човек трябва да има приятели като Рейчъл.

— Това е много шокиращо, Грейс — обади се баща ми от другата страна на масата. — Осъзнаваш ли какво ни причини?

Майка ми се разплака.

Точно тогава желанието ми се промени. Вече не исках да видя доказателства за мъката им. Не исках да гледам как майка ми плаче. Дълго време се бях надявала че съм им липсвала, искаше ми се да са ме обичали толкова много, че изчезването ми да им е причинило болка, но сега, докато гледах лицето на майка си, от вина и съчувствие в гърлото ми се оформи тежка буца. Вече просто исках да приключваме с този разговор и да се прибера у дома. Това беше твърде мъчително.

— Не съм искала да ви причинявам...

— Мислехме, че си мъртва — прекъсна ме баща ми. — А през цялото това време ти си била с него. Без да се интересуваш, че ние...

— Не! — отсякох. — Не бях с него през цялото това време!

— Просто се радваме, че си добре — промълви мама.

Татко обаче все още не беше стигнал до момента с радостта:

— Можеше да се обадиш Грейс. Можеше просто да се обадиш, за да знаем че си жива. Това беше всичко, от което имахме нужда.

Вярвах му. Той всъщност нямаше нужда от мен. Имаше нужда единствено от доказателство, че ме има.

— Последния път, когато се опитах да разговарям с нас, вие ми казахте, че не мога да се виждам със Сам, докато не навърша осемнайсет. Говорехте един през друг и изобщо не си направихте труда да ме изслуша...

— Ще се обадя на полицията, за да им кажа, че си тук — заяви татко, който вече наполовина се беше надигнал от стола си.

— *Татко* — повиших тон аз. — Първо на първо, полицията вече знае това. Второ на второ, отново го правиш. Не чуваш дори и половината от това, което казвам.

— Нищо не правя отново — отсеке той, след което извърна поглед към Рейчъл. — Защо си довели и Рейчъл?

Тя леко трепна, когато чу името си, после каза:

— Аз съм тук в ролята на арбитър.

Татко вдигна ръце във въздуха, все едно се предава. Жест, който хората правят, когато всъщност нямат никакво намерение да се предадат. После притисна длани към масата, сякаш си бяхме организирали сеанс по призоваване на духове и тя беше тръгнала да се мести.

— Нямаме нужда от арбитър — обади се мама. — Тук няма да се случи нищо неприятно.

— О, напротив — изсумтя татко. — Дъщеря ни избяга от дома си. Това е престъпление, Ейми. Съвсем истинско престъпление според законите на Минесота. Нямам намерение да се преструвам, че не се е случило. Нямам намерение да се преструвам, че тя не е избягала от нас, за да живее с гаджето си.

Нямах представа какво точно в това изказване ми помогна изведнъж да прозра всичко с кристална яснота. Родителските инстинкти на татко бяха просто някакъв автопилот, най-вероятно програмиран въз основа на телевизионни предавания и семейните филми, които пускаха през уикендите. Наблюдавах ги: мама галеше новото си котенце, което бе дошло от дивана и беше скочило в скута ѝ, а татко ме гледеше втренчено така, сякаш не можеше да ме познае. Да, те бяха възрастни, но и аз бях такава. Също както преди малко, когато Рейчъл ми беше казала, че съм по-голямата ѝ сестра. Родителите ми ме бяха отгледали така, че да порасна и съзрея максимално бързо, и не беше честно да се чувстват засегнати от факта, че това се беше случило.

Аз също притиснах ръце към масата като някакъв вид отзвук от позата на татко. И тогава казах това, което ми се беше искало да кажа от много време:

— Аз пък нямам намерение да се преструвам, че почти не умрях в колата ти, татко.

— О, я стига — възкликна той.

Стомахът ме заболя от надигналото се в мен възмущение.

— Не, не стига. Това е просто симптом. Ти забрави, че имаш дете в колата си. А преди това вълци ме смъкнаха от люлката ми, докато мама беше на горния етаж и рисуваше. Освен това, да, моето гадже спеше в леглото ми заедно с мен, но на вас ви трябваша седмици, за да го разберете. Изобщо обръщайте ли внимание на факта, че аз спях в тази къща? Бяхте отпуснали каишката, на която ме държахте, до

дължина от петдесетина километра. Сериозно ли мислехте, че няма да се възползвам?

Рейчъл отново си слагаше гланц за устни с френетични движения.

— Хубаво — каза мама. Котето тръгна да се катери по раменете ѝ. Тя го хвана ѝ го подаде на Рейчъл, което според мен беше в разрез с правилата на съдийството. От друга страна, Рейчъл изглеждаше малко по-щастлива, след като взе котето. — Хубаво. Не знам накъде отива този разговор, но аз няма да се карам повече с теб. Бога ми, Луис! Не искам да се карам с нея. Ние мислехме, че е мъртва.

Устните на татко бяха образували тънка права черта, но той си замълча.

Поех си дълбоко дъх и се стегнах. Не исках гласът ми да ме предаде точно в този момент:

— Изнасям се.

— Не, не се изнасяш — обади се татко незабавно.

— Точно заради това се изнасям. Нямате право изведнъж да започнете да ми нареждате какво да правя. Не можете просто да изчакате до момента, в който започна да взимам решения относно моето собствено семейство, моя собствен живот и моето собствено щастие, за да заявите, не, Грейс, това не ти е позволено. Върни се към самотния си и окаян живот на отличничка! Не е честно. Би било различно, ако бяхте *край мен* като родителите на Рейчъл или на Сам.

Баща ми се намръщи:

— Онези, които са се опитали да го убият?

— Не, говоря за Бек — натъртих. Замислих се за онзи следобед, за Бек и Сам, застанали един срещу друг, за безмълвната връзка между тях, толкова силна, че беше ясно видима дори и за страничните наблюдатели. Замислих се за жестовете на Сам, като например начина, по който преплиташе пръсти на тила си, и за това как той ги бе усвоил от Бек. Чудех се дали в мен има нещо от моите родители, или характерът ми е изцяло изграден от книгите, телевизията и учителите ми в училище. — Сам би направил всичко, за което Бек би го помолил, защото Бек винаги е бил до него. Знаете ли кой беше до мен, когато имах нужда от подкрепа? Самата аз. Аз съм семейство от един човек.

— Ако си мислиш, че ще ме убедиш — каза баща ми, — бъркаш жестоко. Освен това законът е на моя страна, така че нямам *нужда* да

бъда убеждаван. Ти си на седемнайсет, не можеш да взимаш решенията си сама.

Рейчъл изсумтя възмутено и аз реших, че се проявява като арбитър, но всъщност котенцето я беше ухапало по ръката.

Реално погледнато, наистина не мислех, че ще успея да убедя татко толкова лесно. Беше очевидно, че сега за него това беше въпрос на принципи и той нямаше да отстъпи. Стомахът ми отново се сви, а нервността пропълзя нагоре към гърлото ми. Когато заговорих отново, гласът ми беше по-тих:

— Ето какво ви предлагам. Ще отида на лятно училище, за да завърша гимназията, след което ще се запиша в колеж. Ако сега ме оставите да се изнеса, ще продължа да ви говоря, след като стана на осемнайсет. Другият вариант е да извикате ченгетата и да ме принудите да остана, в който случай ще спя в онова легло и ще следвам чисто новичките ви правила, а после, когато часовникът покаже дванайсет часа в навечерието на рождения ми ден, онази стая ще остане празна, а аз никога повече няма да се върна. Не си мислете, че се шегувам. Погледнете ме хубаво. Знаете, че съм смъртоносно сериозна. Освен това не ми говори за закони, татко! Ти си ударил Сам. Каж ми, на чия страна е законът по този въпрос?

В стомаха ми бушуваше истински ураган. Трябваше да положа усилия, за да не кажа още нещо и да натикам напирещите думи обратно в гърлото си.

Край масата се стелеше гробовна тишина. Баща ми извърна глава и погледна през прозореца към тъмната веранда, въпреки че не можеше да види нищо в чернотата навън. Рейчъл галеше яростно котенцето, което мъркаше толкова силно, че ребрата му щяха да се пръснат, изпълвайки стаята с дрезгавия звук на насладата си. Майка ми беше положила пръсти върху масата, притиснала палците и показалците си, и движеше ръцете си напред — назад, все едно мереше някаква невидима нишка.

— Искам да предложа компромисен вариант — каза. Татко я стрелна с очи, но тя не погледна към него.

Разочарованието натеза в гърдите ми. Не можех да си представя някакъв компромис, който би ми прозвучал приемливо дори отчасти.

— Слушам те — казах с равен тон.

Татко избухна:

— Ейми! Компромисен вариант? Сигурно се шегуваш. Няма да правим никакви компромиси.

— Твоят подход не върши работа — отсече мама.

Той погледна към нея, а очите му горяха от гняв и разочарование.

— Не мога да повярвам, че се каниш да простиш за всичко, което се случи — заяви.

— Тук не става въпрос за прошка. Аз говорих със Сам, Луис. Ти грешиш за него. Затова сега е мой ред да говоря.

Тя се обърна към мен:

— Ето какво ти предлагам. Ти ще останеш тук, докато навършиш осемнайсет, но ние ще се отнасяме с теб като с възрастен човек. Можеш да се виждаш със Сам и няма да имаш вечерен час, стига да... — замълча за няколко секунди, все едно обмисляше условията си в движение — ходиш на лятно училище и да не пренебрегваш образованието си. Сам не може да спи тук, но ще остава по цял ден, стига да го иска, а ние ще се опитаме да го опознаем по-добре.

Тя погледна към татко. Той понечи да каже нещо, но после просто сви рамене. И двамата погледнаха към мен.

— И ти... — продължи мама — ще продължиш да ни говориш, след като навършиш осемнайсет. Това също е част от уговорката.

Притиснах пръсти към устните си, облегнала лакти върху масата. Не исках да се отказвам от нощите си със Сам, но това ми се виждаше като справедлив компромис, още повече че допреди малко изобщо не бях вярвала, че можем да стигнем до такъв. Какво щеше да стане обаче, ако се трансформирах? Не можех да се върна въпреки, докато не съм сигурна, че съм стабилна в човешката си форма. Това трябваше да стане скоро. Или може би вече беше станало? Нямах представа. Лекарството на Коул щеше да бъде готово твърде късно, за да ми свърши работа.

— Как мога да съм сигурна, че няма отново да се опитате да промените правилата? — попитах бавно в опит да спечеля време. — Така например Сам не подлежи на обсъждане. Той ще остане с мен. Завинаги. Искам да изясним това още сега. Той е моят избраник.

Татко отново се намръщи, но не каза нищо. За мое изумление, мама кимна лекичко:

— Добре. Казах, че ще се опитаме. И няма да те спираме да се виждаш с него.

— И без повече удари с юмрук — включи се Рейчъл. Стрелнах я с поглед. Струваше ми се, че не беше съвсем честно да пристъпва към задълженията си на арбитър чак когато конфликтът почти беше затихнал.

— Добре — повтори мама. — Е, Грейс, какво мислиш?

Огледах се наоколо: от стола си можех да видя кухнята и мястото за закуска и това ме накара да се почувствам странно. Бях си мислила, че идвам тук за последен път. Че ще има страховит скандал, след който щях да затворя тази книга, за да не я отворя никога повече. Идеята да се върна в тази къща и в коловозите на стария си живот ми се струваше едновременно облекчаваща и изтощителна. Спомних си за страха на Сам да се трансформира отново, след като беше смятал, че е оставил това зад гърба си. Разбих го напълно.

— Аз... трябва да помисля над това — казах. — Да преспя с тази мисъл.

— Не можеш ли да преспиш с тази мисъл тук? — попита мама.

Рейчъл поклати глава:

— Не, защото тя така или иначе трябва да ме закара до нас. Това е решение на арбитъра.

Изправих се, за да покажа ясно, че оставането не беше вариант. Не разбиха защо огънят в стомаха ми не утихва, след като най-лошата част беше отминала.

— Ще помисля за това и ще се върна, за да поговорим.

Тогава мама също се изправи, толкова бързо, че котенцето в ръцете на Рейчъл се стресна и започна да съска, издавайки някакъв тих звук, който напомняше за кихавица. Мама заобиколи масата и ме прегърна отново — силна, странно уютна прегръдка, която ме накара да осъзная, че нямам спомен за последния път отпреди тази нощ, когато тя бе правила нещо подобно. Не бях съвсем сигурна къде точно да я прегърна на свой ред сега, когато бе дошло времето за това. Сякаш цялата беше направена от цици и коса, така че... просто я притиснах към себе си по обичайния начин.

— Ще се върнеш, нали? — прошепна тя в ухото ми.

— Да — отвърнах, уверена, че казвам истината.

Татко се изправи на свой ред и ме прегърна леко дистанцирано през раменете, сякаш знаеше, че и той ще открие как цялата съм направена от цици и коса, ако се опита да ме прегърне по-добре.

— Ето си ви котката — каза Рейчъл и подаде котенцето на майка ми.

— Благодаря ти, че я върна вкъщи — каза майка ми. Не разбрах дали говореше за котката или за мен.

Рейчъл сви рамене и ме хвана за ръката.

— Такава съм си аз — заяви тя, след което ме повлече навън от къщата към колата. Родителите ми останаха на прага и проследиха колата със странно отчаяни изражения, докато давах на заден и поемах по пътя. Беше ми лошо и се чувствах зашеметена.

Около минута пътувахме в мълчание, после Рейчъл се обади:

— Не мога да повярвам, че са те заменили с котка.

Разсмях се и това накара кожата ми да настръхне.

— Знам. Ужасно е, нали? Благодаря ти, че дойде. Искам да кажа, че наистина съм ти благодарна. Те проявиха благоразумие, защото и ти беше там.

— Проявиха благоразумие, защото мислеха, че си мъртва. Ти... Добре ли си. Грейс?

Бях пропуснала една скорост и колата се задави, докато вкарвах лоста на правилната позиция. Принципно не се оправях особено добре с ръчните скорости и внезапно установих, че ми струваше твърде много усилия да се съсредоточа върху смяната им. Тогава стомахът ми се стегна отново и в същия миг, когато тръпките поеха нагоре по ръцете ми, осъзнах, че симптомите, които бях отдала на нервността си, всъщност вещаят нещо далеч по-лошо.

— О, не — прошепнах, докато гаденето се надигаше по хранопровода ми. — Трябва да отбия от пътя. Съжалявам, аз...

В този нощен час по шосето нямаше никакво движение. Извих рязко волана, спирайки на една страна, и отворих вратата. Почти незабавно повърнах зад колата. Лицето на Рейчъл беше бяло в мрака; така и не бях осъзнала, че тя също е слязла.

Тя плесна с ръце.

— Какво да правя? Не мога да управлявам кола с ръчни скорости!

Вече бях започнала да треперя толкова силно и неудържимо, че зъбите ми тракаха:

— Рейч, много, много съжалявам. Трябва да... — млъкнах и се превих на две край колата. О, Боже, мразех тази част. Костите ми се

чупеха. Не, не, не.

— Какво трябва? Грейс, плашиш ме зверски. О, не. О, не!

Внезапно Рейчъл беше осъзнала какво точно се случва.

— Обади се на Сам — успях да произнеса някак. — Кажу ми, че съм се трансформирала, и трябва да дойде, за да те вземе. Коул може... ъх... Коул може да кара другата кола... ох... Рейчъл... върви... изчакай в колата. Недей да...

Коленете ми поддадоха. Ставите се разхлабваха, подготвяйки се да се превърнат в нещо друго. Внезапно бях ужасена от това какво би си помислила Рейчъл, докато наблюдава трансформацията ми. Трябваше да изчака в колата. Не можеше да гледа това... то би разрушило всичко между нас. Чувствах кожата си като нещо чуждо. Мислех, че вече би трябвало да изглеждам кошмарно.

Рейчъл обаче ме прегърна. Обви ръце около тялото ми и притисна буза в изпънатата ми кожа. Смърдых на вълк и сигурно изглеждах като някакво чудовище, а тя ме прегръщаше толкова силно, че можех да го почувствам дори и през пелената на болката. Беше толкова смела, че от окоето ми се отрони сълза.

— Боли ли те? — прошепна Рейчъл и ме пусна.

Кимнах яростно. Обвих ръце около тялото си.

— Просто те обичам и това ме кара да... кара ме да...

— Кара те да се превърнеш във вълк — промълви Рейчъл. — Разбирам те.

Тя изтри носа си с ръка.

— Имам такъв ефект върху хората.

Опитах се да кажа още нещо, но вече бях изгубила тази си способност. Звездите грееха ярко над мен и аз си спомних за една друга нощ, в която двамата със Сам стояхме прегърнати под звездите и наблюдавахме северното сияние. В обърканите ми мисли розовото сияние в небесата се превърна в светлините на таблото, отразени в разбитите парченца от предното стъкло на моето „Бронко“. Двамата със Сам стояхме зад него и се сбогувахме, а после останах сама, разбита на парчета, които започнаха да се преподреждат в нещо ново.

ШЕЙСЕТА ГЛАВА

CAM

Беше странно тъжно да изгубя една нощ, в която можех да спя с Грейс, по подобен неочакван начин, докато съм бил далеч от нея, а тя е преживявала агонията на трансформацията. След като оставих Рейчъл у тях, исках да я потърся, но Коул ме убеди, че това ще бъде безполезно; тя нямаше да дойде при мен, а ако се трансформираше отново близо до дома на родителите си, поне щеше да знае къде се намира. Не мислех, че ще успея да заспя без нея тази нощ, но след като Коул ме разубеди от идеята да се връщаме до мястото, където Рейчъл я беше оставила, аз си легнах в леглото и се загледах в моите хартиени птици, осветени от коледните лампички, представяйки си, че просто чакам Грейс да дойде и да си легне при мен. Дългият ден се разпростираше зад мен и когато не успях да задържа едновременно в мислите си всичко, което се беше случило, сънят ме откри.

Сънувах как обикалям из къщата, ходейки от стая в стая. Всичките бяха празни, но това беше някаква изпълнена с живот празнота, сякаш във всеки момент можех да се обърна и да видя, че някой стои зад гърба ми. Самата къща изглеждаше обитавана, при това не наскоро, а в момента, все едно хората, живеещи тук, просто бяха излезли навън, за да видят какво е времето, и щяха да се върнат след малко. Стаите също носеха следи от нечие присъствие: върху всяко легло имаше куфар или раница, пълни с дрехи, а до тях внимателно бяха поставени обувки, очакващи предстоящото заминаване. Върху леглото на Улрик лежаха лаптопът и електрическата му самобръсначка. Върху това на Пол имаше купчинка с перца за китара и няколко дивидита, за които никога не бях чувал. Дори и в общата спалня по леглата бяха оставени вещи: слушалките и камерата на Дерек, скицникът на Мелиса, лежащ до обувките ѝ. Леглото на Бек беше празно.

Ходех от стая в стая и гасях лампите навсякъде, откъдето минех. Сбогувах се със стаята на Бек, където никои никога не беше живял. Сбогувах се със стаята на Улрик, където бяхме гледали хорър филми на лаптопа му. Слязох на долния етаж, без да влизам в собствената си стая. Сбогувах се с гостната, където веднъж бях седял с Грейс на дивана, едва крепейки се на границата между човека и вълка; където Изабел беше помогнала да спасим припадналия Коул. Изгасих лампите. Сбогувах се с жълтата стая, където Коул бе живял, а Джак беше умрял. Изгасих лампите в банята, която бях избягвал цяло десетилетие. Сбогувах се с кухнята, където нашите снимки бяха залепени или прикрепени с кабарчета на всеки шкаф; хиляди усмивки, всяка една от които беше искрена. Изгасих лампите и се насочих към мазето.

И тук, в библиотеката на Бек, заобиколени от книгите му, стояха неща, които липсваха в неговата стая. Неговият куфар и неговите обувки бяха оставени върху креслото му за четене. Край тях лежеше прилежно сгънатата му вратовръзка, а до нея имаше компактдиск с преплетени клони на обложката. Заглавието на албума беше изписано на единственото празно пространство, незаето от илюстрацията: *Все още се събуждам.*

Бек беше навсякъде край мен, живееше във всички книги, които беше чел. Обитаваше всяка страница. Той беше всеки герой и всеки злодей, всяка жертва и всеки престъпник. Той беше началото и краят на всичко.

*Die lelze all turen
Dock nie hat man
an alle schon geklopt
(Последната от всички врати,
но човек така и не е почукал
на всички останали)*

Това беше последното сбогуване. Изгасих лампите.

Беше останало още само едно място. Бавно се изкачих по стълбите до първия етаж, а после и до втория. Прекосих коридора и влязох в стаята си. Вътре хартиените ми птички пърхаха на конците си, обзети от предчувствие за предстоящо земетресение. Можех да видя всеки спомен, запазен в тези птички, образите танцуваха по крилето им като по телевизионен екран, а всички те пееха слънчевите песни,

които бях пял преди. Бяха красиви и ужасени, нетърпеливи да бъдат пуснати на свобода.

— Кофти новини, Ринго — обади се Коул. — Всички ще умрем.

Събудих се от звъненето на телефона.

Адреналинът се стрелна през полузаспалото ми тяло при този внезапен шум и първата ми ясна мисъл, необяснимо защо, беше: *О, не, не и тук*. Части от секундата по-късно осъзнах, че шумът беше просто звънът на телефона, а аз нямах представа защо си бях помислил точно това. Вдигнах слушалката.

— Сам? — чух гласа на Кьониг.

Той звучеше напълно буден.

— Трябваше да се обадя по-рано, но бях нощна смяна и... Всъщност няма значение — въздъхна. — Датата за лова беше преместена.

— Тя... Какво? — помислих си, че може би все още спя, но жеравчетата висяха съвършено неподвижно.

Кьониг каза малко по-високо:

— Започва утре. Призори. В пет и четирийсет и седем. Хеликоптерът се е освободил ненадейно и затова са променили датата. Ставай.

Не беше нужно да ми го казва. Чувствах се толкова буден, сякаш никога повече нямаше да заспя.

ШЕЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Не бях напълно заспала, когато телефонът звънна.

Беше малко след полунощ, а аз се опитвах да заспя по-скоро като някакъв самозащитен рефлекс. Напрежението в дома на семейство Кълпепър прогресивно беше нараствало с приближаването на лова и преместването в Калифорния, така че родителите ми се забавляваха с една от своите надпревари по надвикване, които ми бяха липсвали толкова отчайващо много през изминалите няколко седмици. Звучеше така, сякаш майка ми побеждаваше за момента, най-малкото защото през последните двацетина минути беше надала повече отчетливи крясъци, отколкото баща ми, но пък имах и чувството, че предстоят още няколко рунда.

Вратата на спалнята ми беше затворена, а аз си бях сложила слушалките на плейъра, заглушавайки шумотевицата долу с нецензурни песни. Стаята ми беше розово — бял пашкул, чиито цветове бяха приглушени заради липсата на дневна светлина. Заобиколена от всичките си неща, имах чувството, че в момента можеше да бъде всеки един ден от всяка една година, откакто се бяхме преместили тук. Можех да слеза на долния етаж, да прекося хола и да се развикам на Джак, задето не е извел кученцето ми, докато мен ме е нямало. Можех да се обадя на приятелите си в Калифорния, които все още ме помнеха, за да обсъдим разни имагинерни планове за завръщането ми или да поговорим как ще обиколя колежанските общежития, намиращи се в близост до домовете им. Това, че стаята ми беше останала толкова непроменена, а нощта си играеше подобни номера с мен, беше едновременно приятно и кошмарно.

Както и да е, мисълта ми беше, че за малко да пропусна звъненето на телефона си.

На дисплея се изписа: *къщата на Бек.*

— Здравсти — казах.

— Познай какво е надробил задникът, който ти минава за баща?
— обади се леко задъханият Коул.

Нямах желание да отговарям на подобен въпрос. Това не беше точно начинът, по който се бях надявала да започне следващият ми телефонен разговор с Коул.

— Начука ни го — продължи Коул, без да изчака отговора ми. — Директно върху капака на гъзарската си чуждестранна кола. Ловът започва по зазоряване. Преместили са датата.

Сякаш като по команда домашният телефон върху нощното ми шкафче започна да звъни. Не го докоснах, но дори и оттук можех да видя какво пишеше на дисплея: *Ланди, Маршал*. Това означаваше, че баща ми и аз щяхме да проведем един и същи разговор по едно и също време с двама различни човека.

Скандалът на долния етаж рязко утихна. По правило беше нужно доста време, за да се случи нещо подобно.

— Какво ще правите? — попитах.

— Ами, като за начало, ще приведа Сам в бойна готовност. Грейс се трансформира тази вечер, така че е малко изперкал.

Сега вече бях напълно будна. Измъкнах втората слушалка, останала в ухото ми, и седнах в леглото:

— Грейс е навън? Това е ужасно.

Всъщност беше повече от ужасно. Грейс срещу сър Томас Кълпепър беше схватка, която изобщо не исках да наблюдавам, защото изходът от нея ми беше пределно ясен.

— Знам, принцесо — тросна се Коул. — Това, което искам от теб, е да отидеш при баща си и да му кажеш да вземе телефона и да сложи край на този лов.

Това обаче беше схватка, изходът от която също ми беше ясен.

— Няма да стане — въздъхнах. — Става дума за нещо, което в момента е по-голямо от него.

— Не. Ми. Пука — каза Коул бавно и търпеливо, все едно говореше на дете. — Открий онзи копелдак и го накарай да спре. Знам, че можеш.

Усетих как тонът му започна да ме изнервя:

— Виж сега, първо не ми казвай какво да правя. Питаш за второто ли? Всичко, което ще се случи, е, че аз ще сляза долу, ще го вбеся нечовешки и ще си го отнеса без причина. И може би, това в

случай че ми провърви наистина адски много, ще го накарам да се запита защо внезапно съм започнала да изпитвам подобна шибана привързаност към вълците. Обобщено, ще си навлека неприятности, с които ще трябва да се оправям през остатъка от годината. А знаеш ли какво ще каже той? Че нещата вече не зависят от него. Мисля, че е време да задействаш собствения си план.

— *Моят* план? Моят план би могъл да проработи единствено ако Грейс беше тук, за да го накара да проработи. Без нея всичко, с което разполагам, е емоционално неуравновесен вълк и „Фолксваген“.

В сравнение с кръсъците отпреди, в момента къщата беше тиха като гробница. Опитах да си представя как слизам долу, за да се опълча на баща ми за лова. Беше твърде абсурдно дори да мисля за това.

— Няма да го направя, Коул.

— Опитай. Дължиш ми поне това.

— Дължа ти?

Смехът ми беше груб и кратък. За миг прехвърлих през мислите си всеки досег, който бях имала с него, опитвайки да си спомня дали в думите му имаше някаква истина. Не можах да се сетя за нищо. Ако става въпрос, той беше този, който ми беше задължен. При това сериозно задължен.

— Защо според теб ти дължа каквото и да било?

Тонът на Коул беше свършено безизразен:

— Кучият син, който ти е баща, уби Виктор и хвърли трупа му в лицето ми.

Усетих как лицето ми пламна.

— Аз не съм той. Аз не ти дължа абсолютно шибано нищо, Коул Сейнт Клеър. Преди малко можеше и да обмисля идеята да сляза долу, за да говоря с баща си, но сега просто ще ти кажа да си го начукаш.

— Направо страхотно. Адски зрял начин да разрешаваш проблемите си. Дистанцирай се, удари му една хубава псувня и остави някой друг да разреши проблема. Ти наистина си малкото момиченце на татко.

Думите му ме нараниха, така че се разсмях:

— Виж само кой го казва. Единственото нещо, което наистина ме изненадва в момента, е, че звучиш забележително трезвен. В крайна

сметка, ако нещата се оплескат, винаги можеш да се самоубиеш, нали така?

Той ми затвори телефона.

Пулсът ми препускаше, кожата ми гореше и внезапно ми се зави свят. Отпуснах се назад и притиснах длан към устните си. Стаята ми изглеждаше по съвършено същия начин, по който беше изглеждала, преди да приема обаждането.

Запратих телефона си към стената. Докато се носеше във въздуха, осъзнах, че баща ми щеше да ме убие, ако го разбиех, но той се блъсна в стената и падна на пода, без от него да се отчупи нищо съществено. Той също изглеждаше по съвършено същия начин, както преди.

Нищо не се беше променило. Нищичко.

ШЕЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

CAM

Коул влетя в кухнята като фурия. Беше почти един след полунощ и след четири часа и половина вълците щяха да започнат да измират.

— Няма да стане, Ринго. Кълпепър няма да отмени лова.

В очите му имаше някакъв хаос, който не се долавяше в гласа му.

Самият аз не бях вярвал, че Кълпепър ще направи нещо подобно, но щеше да бъде глупаво най-малкото да не опитаме.

— Изабел ще дойде ли? — гласът ми, за моя изненада, прозвуча нормално, подобно на запис от времената, когато все още не го бях изгубил напълно.

— Не — промърмори Коул. Просто така. Дори не го произнесе като истинска дума, а просто като част от издишване. Той отвори хладилника толкова рязко, че стъклените, подредени в отделенията на вратата, затракаха една в друга. Студеният въздух пропълзя навън и се завихри около глезените ми. — Казано с други думи, всичко зависи от нас. Твоето приятелче Кьониг ще идва ли?

Би било чудесно: някой практичен човек, намиращ се от правилната страна на закона и необвързан емоционално с цялата история, ми звучеше като нещо наистина прекрасно, с което да разполагаме в момента.

— Той е научил новината, защото е бил на работа — обясних. — Смяната му свършва в шест сутринта.

— Чудничко е улучил момента.

Коул грабна с една ръка няколко епруветки и спринцовки, след което ги стовари на плота пред мен. Те се завъртяха, чертаейки неравни кръгове върху гладката повърхност.

— Ето ги и нашите варианти.

Ушите ми запищяха:

— Разполагаме с повече от един?

— Разполагаме точно с три — обяви Коул, след което посочи последователно епруветките. — Тази ще те трансформира във вълк. Тази ще трансформира мен във вълк. Тази ще докара и на двама ни апоплектични припадъци.

Всъщност нямаше три варианта. Имаше само един. Винаги беше имало само един.

— Трябва да отида и да я прибера — промълвих.

— А останалите?

— Първо нея.

Това беше най-отвратителното нещо, което някога ми се бе налагало да кажа, но всичко друго би било лъжа. Тя беше единственото нещо, което помнех като вълк, когато другите човешки мисли и чувства ме напуснеха. Тя беше единственото същество, което исках да опазя. Което трябваше да опазя. Ако можех, щях да спася и останалите, но Грейс трябваше да бъде първа.

Не смятах, че съм прозвучал особено убедително, но Коул кимна. Това негово кимване внезапно превърна всички хипотетични неща в реалност и сега, когато вече имахме план, ми призля. Не ставаше дума за някаква метафора — догади ми се, ушите ми забучаха, а погледът ми се замъгли. Трябваше да се трансформирам във вълк. При това не в някакъв неясен бъдещ момент. Сега.

— Добре, нека да повторим плана — каза Коул и пъкна спринцовката, която щеше да го превърне във вълк, в един от джобовете на панталоните си. Сега той беше генералът, който чертаеше с ръце въображаемата карта на бойните действия във въздуха и посочваше определени точки от нея — Аз ще отида при езерото, на паркинга при Ту Айлънд Лейк. Там ще ви чакам. Теб. Грейс. И когото още успееш да доведеш. После трябва по най-бързия начин да пресечем просеката от другата страна на гората, преди да се е зазорило. В противен случай ще бъдем без никакво прикритие, подредени като на стрелбище за проклетите снайперисти. Готов ли си?

Наложи му се да повтори всичко още веднъж. Мислех си за това как седя във ваната с китарата си и пея *Все още се събуждам*. Мислех си за това как свалям роклята на Грейс през главата ѝ. Мислех си за Коул, който ми казва как всички ме слушат, просто аз невинаги разговарям с тях. Мислех си за всичко онова, което изграждаше моето аз и колко много се страхувах да не го изгубя.

Нямаше да го изгубя.

— Готов съм.

Вече нямахме никакво време.

Навън внимателно съблякох всичките си дрехи и се изправих пред Коул, който почукваше с пръст спринцовката, докато мехурчетата в нея се издигнат до повърхността. Беше изненадващо светло; оставаше близо седмица до пълнолунието, но имаше ниски облаци и мъгла, които улавяха светлината и я разпръскваха край нас. Това караше гората зад къщата да изглежда зловеща и безкрайна.

— Кажи ми за какво си мислиш — обади се Коул. Той взе ръката ми и я обърна с дланта нагоре. Белезите ми бяха набръчкани и грозни на лунната светлина.

Мислех си за ръката на Грейс в моята, за това как Бек трепереше в мазето, за погребението на Виктор, за това какво е да бъдеш човек. Мислех си, че там някъде Грейс може би също ме търси в момента. Съсредоточих се върху мислите, които исках да взема със себе си:

— Аз съм Сам Рот. Ще открия Грейс. Ще открия вълците. Ще ги отведа при езерото.

Коул кимна:

— Дяволски се надявам да е така. Добре, това бебче трябва да улучи вена, така че стой мирно. Кажи го отново. Всъщност почакай, първо ми кажи къде са ти ключовете.

Сърцето ми блъскаше яростно, изпълнено със страх и надежда:

— В джоба ми.

Коул сведе поглед надолу.

— Вече не нося панталони — отбелязах.

Той извърна очи към стълбите пред къщата.

— Не, не носиш. Хубаво. *Сега вече* стой мирно.

— Коул — казах. — Ако аз не...

Той долови нотката обреченост в гласа ми и ме прекъсна:

— Не го казвай. Ще се видим от другата страна.

Проследи една вена от белезите ми до вътрешната част на лакътя. Затворих очи. Той заби иглата.

ШЕЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

CAM

За един миг, за частица от секундата, за откъслек от дихание, взривът на болката помете всичките ми мисли. Вените ми се топяха. Тялото ми се преподреждаше, чертаейки нови форми, оформяйки нови кости, докато раздробяваше старите на прах.

Нямаше нищо от мен, което може да бъде запазено.

Забравил бях безмилостната агония на трансформацията. Бях на седем, когато ми се беше случило за първи път. Майка ми беше първата, която ме видя. В момента не можех дори да си спомня името ѝ.

Гръбнакът ми хрущеше.

Коул хвърли спринцовката на стъпалата.

Гората пееше на своя език, който разбирах единствено като вълк.

Последния път, когато бях напускал човешкото си тяло, пред мен стоеше лицето на Грейс. Последният път, когато бях напускал човешкото си тяло, бе моето сбогуване.

Никога повече. Никога повече нямаше да се сбогувам.

Аз съм Сам Рот. Аз ще откроя Грейс.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Трябвах ми пет минути, след като Коул ми затръшна телефона, за да се замисля, че това, което ми беше казал, не бе чак толкова лошо, колкото бях решила първоначално. Трябвах ми десет минути, за да стигна до извода, че трябва да му се обадя веднага. Трябвах ми петнайсет, за да установя, че той не вдига телефона. Двайсет, за да си помисля, че не трябва да му казвам онова за самоубийството. Двайсет и пет, за да осъзная, че това може да се окаже последното нещо, което някога съм му казвала.

Защо го бях казала? Може би Рейчъл беше права с репликата си за кучката. Искаше ми се да знам как да настройвам оръжията си на *зашеметяване*, вместо на *изпепеляване*.

Трябваше ми половин час, за да осъзная, че няма да мога да се понасям, ако не направя нещо по въпроса с лова.

Пробвах за последно телефона на Коул, а после и този на Сам и след като никой не вдигна, тръгнах към стълбището за долния етаж. В главата си репетирах това, което трябваше да кажа на баща ми. Първо аргументите, след това пледоарията и накрая извинение за проявената от мен загриженост, в което по никой начин нямаше да се споменават имената на Сам или Бек, защото това не би довело до никъде. Всъщност цялата тази работа нямаше да доведе до никъде, но поне можех да кажа на Коул, че съм опитала. А тогава, може би, вече нямаше да се чувствам толкова отвратително.

Мразех това. Мразех да се чувствам по толкова кошмарен начин заради някого друго. Притиснах ръка към дясното си око, но сълзата там си остана скрита на сигурно място под клепача.

Къщата беше тъмна. Наложих ми се да натискам ключовете за осветлението, докато слизах по стълбището. В кухнята нямаше никого. В гостната нямаше никого. Най-накрая открих майка си в библиотеката, излегната блажено върху кожения диван с чаша вино в

ръка. Гледаше някакво медицинско риалити шоу по телевизията. Във всеки друг случай бих намерила иронията в това за ужасно забавна, но точно в момента единственото нещо, за което можех да мисля, бяха последните ми думи към Коул.

Опитах се да прозвуча небрежно:

— Мамо, къде е татко?

— Хм?

Нещо в нейното хм ми помогна да се съсредоточа и да събера мислите си. Светът видимо не се разпадаше. Майка ми все още отговаряше с хм, когато ѝ задавах въпроси.

— Баща ми. Самецът, с когото сте се чифтосали, за да създадете мен. Къде е той?

— Ще ми се да не говориш така — промърмори майка ми. — Той отиде при хеликоптера.

— Онзи хеликоптер?!

Тя почти не отклони поглед от телевизора. Явно нищо в тона ми не я беше разтревожило:

— Маршал му е запазил място. Каза, че след като е толкова добър стрелец, това място ще е добре оползотворено. Боже, толкова ще се радвам, когато цялата тази история приключи.

— *Татко* се е качил на хеликоптера, за да стреля по вълците — казах. Бавно. Чувствах се като идиотка. Естествено, че баща ми би искал да бъде в предните редици с пушката си за слонове. Естествено, че Маршал би му осигурил това удоволствие.

— Ще отлетят в някакъв кошмарно ранен час — уточни майка ми. — Така че излезе, за да пият кафе с Маршал. Аз пък се сдобих с пълен контрол над телевизора.

Бях закъсняла. Прекарала бях твърде много време в спорове със самата себе си и сега вече бях закъсняла необратимо.

Не можех да направя нищо.

Коул ми беше казал, че *му дължа поне това*.

Все още не смятах, че му дължа каквото и да било. Въпреки това, старайки се мама да не усети паниката ми, аз се измъкнах от библиотеката и прекосих къщата. Взех бялото си палтенце, ключовете за колата и мобилния телефон, след което отворих задната врата. Не чак толкова отдавна Коул беше стоял на същия този праг като вълк, а зелените му очи не се откъсваха от моите. Бях му казала, че брат ми е

мъртъв. Че аз не съм добър човек. Той просто ме беше наблюдавал без никаква следа от страх, пленник на тялото, което беше избрал за себе си.

Всичко се беше променило.

Когато потеглих, стоварих крака си върху педала за газта толкова силно, че изпод колелата се разлетя чакъл.

ШЕЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

CAM

Аз съм Сам Рот. Аз ще откроя Грейс. Ще откроя вълците. Ще ги отведа при езерото. Аз съм Сам Рот. Аз ще откроя Грейс. Ще откроя вълците. Ще ги отведа при езерото.

Втурнах се в гората, тичайки с всички сили. Лапите ми блъскаха по камъните; скоковете ми раздираха пръстта. Всеки нерв в тялото ми гореше. Държах мислите си като шепа хартиени жеравчета. Достатъчно здраво, за да не ги изпусна. Достатъчно внимателно, за да не ги смачкам.

Аз съм Сам Рот. Аз ще откроя Грейс. Ще откроя вълците. Ще ги отведа при езерото. Аз съм Сам Рот. Аз ще откроя Грейс. Ще откроя вълците. Ще ги отведа при езерото.

До слуха ми достигаха хиляди звуци. В ноздрите ми нахлуваха десетки хиляди миризми. Имаше милион следи от безбройните форми на живот в тази гора. Аз обаче нямах нужда от милион. Имах нужда само от една.

Тя се привеждаше към мен и ухаеше на сладкарница. Всеки цвят, който не можех да различа в момента, обагреше стените и етикетите край нас.

Аз съм Сам Рот. Аз ще откроя Грейс. Ще откроя вълците. Ще ги отведа при езерото.

Нощта беше светла, огряна от наполовина пълната луна; светлината се отразяваше от няколко ниски облачета и от парцаливите воали на мъглата. Можех да видя ясно всичко около мен. Зрението обаче не беше сетивото, което щеше да ми помогне в момента. От време на време забавях ход и се заслушах. Нейният вой. Той беше предназначен за мен, бях сигурен в това.

Вълците виеха; аз стоях до нейния прозорец и гледах навън. Ние си бяхме чужди, но се познавахме един друг подобно на пътека, по която вървим ежедневно. *Не спи на пода*, беше ми казала тя.

Сега вече се чуваха и други гласове, които откликваха на позива ѝ. Не беше трудно да ги отлича. Беше ми трудно да си спомня *защо* трябваше да ги отличавам.

Нейните очи, кафяви и горящи в пламъците на най-различни емоции, върху вълче лице.

Аз съм Сам. Аз ще открия Грейс. Ще открия вълците.

Препънах се и лапите ми се плъзнаха по мократа глина. Чух как нещо наблизко падна във вода.

Някакъв глас просъска в дълбините на съзнанието ми. Предупреждение за опасност. Забавих предпазливо ход и я видях — огромна яма, на чието дъно имаше достатъчно вода, за да се удавя в нея. Бавно я заобиколих, преди да се послушам отново. Гората беше утихнала. Умът ми се гърчеше в отчаяни опити да... отметнах глава назад и завих: дълъг, треперлив зов, които ми помогна да успокоя болката вътре в мен. Няколко мига по-късно чух нейният глас и започнах да вия отново.

Аз ще открия Грейс. Ще открия вълците.

Пред мен избухна експлозия от пера и крясъци, когато приближаването ми подплаши ято птици. Те се стрелнаха във въздуха, бели на фона на чернотата, и нещо в тяхната многобройност, в еднаквата форма на разперените им криле, в начина, по който се носеха над мен, пърхащи сред нощния вятър, а звездите блестят над тях, ми напомни за нещо друго.

Опитвах се отново и отново да се вкопча в това *нещо*, но то непрекъснато ми се изплъзваше. Тази загуба беше смазваща, въпреки че не можех да си спомня какво точно бях изгубил.

Аз ще открия Грейс.

Нямаше да изгубя това. Нямаше да изгубя това.
открия Грейс.

Имаше някои неща, които не можеха да ми бъдат отнети. Неща, които просто не можех да предам на забвението.

Грейс

ШЕЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

КОУЛ

Два и трийсет и четири след полунощ.

Бях сам.

Езерото се простираше отвъд паркинга, а спокойната вода отразяваше съвършено ясна картина на непълната луна. Някъде от другата страна на тези води се намираше имотът на Кълпепър.

Нямаше да мисля за това.

Два и трийсет и пет след полунощ.

Бях сам.

Беше възможно Сам да не се появи.

ИЗАБЕЛ

Беше три и двайсет и една след полунощ, а в къщата на Бек нямаше никого. Край задната врата открих купчинка дрехи и захвърлена спринцовка, а вътре намерих телефона на Сам оставен върху кухненския плот — нищо чудно, че никой не ми беше вдигнал. Бяха изчезнали. Бяха направили точно това, което им бях казала да направят — действаха според плана на Коул, без да получат никаква помощ от моя страна. Обиколих стаите на долния стаж, а токчетата ми потракваха по дървения под, макар да бях сигурна, че ако тук имаше някой, той щеше да ми се обади.

В края на коридора беше стаята, в която беше умрял Джак. Пресегнах се и включих лампите. Светлината на мига разкри пред очите ми боядисаните в отчайващо жълто стени, които помнех от преди. Ясно се виждаше, че сега това беше стаята на Коул. На пода бяха захвърлени чифт боксерки. Колби, епруветки, химикалки и листове хартия покриваха всяка налична хоризонтална повърхност. Леглото беше неоправено, а върху намачканото одеяло лежеше тефтерче с кожена подвързия, което изглеждаше като някакъв дневник.

Седнах върху леглото — то ухаеше на Коул като в онзи ден, когато беше дошъл при мен и се бе постарал да ухае хубаво — след което се излегнах по гръб, мислейки си, че Джак беше умрял *точно тук*. Споменът беше мъчителен, но се оказа неспособен да доведе някакви емоции след себе си. Това ме накара да се почувствам едновременно облекчена и тъжна; губех го.

След малко се пресегнах и взех дневника. Вътре беше мушната химикалка, за да отбележи точната страница. Идеята, че в това малко тефтерче може би бяха записани интимните мисли на Коул, ми се видя странна; не мислех, че той е способен да бъде истински откровен дори и с лист хартия.

Отворих дневника и прегледах няколко страници. Там вътре открих едновременно нищо и всичко, което очаквах. Откровеност, но лишена от емоции. Суха хронология за живота на Коул през последния месец. Думите изскачаха пред очите ми.

Припадък. Втрисане. Умерен успех. Неконтролируемо треперене на ръцете за приблизително два часа. Трансформация за двайсет и седем минути. Силно гадене; да се опита на гладно?

Това, което исках от този дневник, бяха нещата, останали ненаписани. Не това, което ми трябваше, а онова, което исках. Прелистих няколко страници, за да видя дали записките му стават по-подробни, но нямаше нищо такова. Въпреки това открих това, което ми трябваше: *Среща на паркинга на Ту Айлънд, после нагоре по шосе 169, после на север към Найф Лейк.*

Щеше да ми отнеме известно време, за да откроя точното място край Ту Айлънд, защото езерото беше огромно. Сега обаче поне знаех откъде да започна.

ШЕЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ГРЕЙС

Сега, след всичкото това време, той най-после беше такъв, какъвто го помнех.

Когато ме откри, стоях на една поляна сред дървета с бяла кора. Моят зов към него беше привлякъл двама други членове на глутницата по времето, когато той се появи в далечината. Колкото повече се приближаваше, толкова по-неспокойна ставах; вече ми беше трудно да вия и вместо това ми се искаше да скимтя. Другите се опитаха да ме успокоят, но аз продължавах да им показвам изображения на очите му, опитвайки се да изразя... нещо неясно. Не можех да повярвам, че това наистина беше неговият глас, не и докато не видех очите му.

И тогава той вече бе пред мен задъхан, несигурен. Когато излезе на поляната, се поколеба, виждайки другите два вълка, застанали край мен. Те обаче явно разпознаха миризмата му, защото между нас премина вихрушка от образи как той си играе, как ловува, как тича заедно с глутницата.

Започнах да обикалям около него вирнала уши, възторжена и треперееща. Той ми изпрати образ, който беше толкова ярък и силен, че се заковах на място. В него се виждаха дърветата край нас с бялата им кора, прорязана от черни белези, падащи листа и двама човеци, стоящи сред тях.

Върнах му образ за това как бях дотичала тук, за да го откроя, докато гласът му ме водеше все по-близо към него.

Той отново ми изпрати образа с човеците.

Не разбирах. Това предупреждение ли беше? Тези хора към нас ли идваха? Или пък беше спомен, нещо, което беше видял?

Образът се кривеше и променяше: момче и момиче с листа в ръцете. Картината беше пропита с желание, с копнеж. Момчето имаше очите на моя вълк.

Нещо вътре в мен се сви от болка.

Грейс.

Изскимтях тихичко.

Не разбирах, но вече бях изпълнена с агонията на загубата и празнотата.

Грейс.

Това беше звук, който не означаваше нищо. Който означаваше всичко. Моят вълк пристъпи внимателно към мен, в очакване да вдигна уши, преди да оближе брадичката и носа, ушите и муцуната ми. Чувствах се така, сякаш бях чакала появата му цял живот; тялото ми трепереше от копнеж. Не можех да спра да се притискам в него, да завирам носа си в бузата му, но в това нямаше нищо нередно, защото той беше не по-малко настоятелен в желанието си за близост. Привързаността изисква докосване и побутване.

Сега най-накрая той ми изпрати образ, който можех да разбера: ние двамата бяхме отметнали глави назад и пеехме заедно, призовавайки вълците от цялата гора. Образът беше зареден с усещането за спешност, за надвиснала опасност. И двете усещания ми бяха познати.

Той вдигна глава нагоре и започна да вие. Дълъг, пронизителен вой, тъжен и ясен. Заслушана в гласа му, осъзнах, че започвам да разбирам значението на думата *Грейс*, оставила своя отпечатък върху неговите образи. След миг отворих уста и започнах да вия на свой ред.

Обединените ни гласове бяха по-силни. Другите вълци се притиснаха към нас, душейки въздуха и скимтейки. После те също започнаха да вият.

Нямаше място в тези гори, където да не могат да ни чуят.

ШЕЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

коул

Беше пет и петнайсет сутринта.

Бях толкова уморен, че дори не можех да си представя възможността да заспя. Това беше онази смазваща умора, която кара ръцете ти да треперят и да виждаш илюзорни проблясъци и движения с периферното си зрение.

Сам го нямаше.

Какъв странен свят беше този, в който бях дошъл, за да изгубя себе си, а наместо това бях изгубил всичко освен себе си. Не беше изключено да съм хвърлил малко повече коктейли „Молотов“ над оградата на Господ и да съм му скъсал нервите. Това наистина би било наказание, изтъкано от божествена ирония: да ме наблюдава как най-накрая съм разбрал какво означава наистина да ми пука за нещо, след което да разруши същото това нещо пред очите ми.

Нямах представа какво бих могъл да направя, ако планът ми не проработи. Чак сега осъзнавах, че в някакъв момент наистина бях повярвал, че Сам може да го направи. В мен не бе имало дори и най-малко съмнение, че е възможно да не успее, затова в момента емоцията, която тътнеше в гърдите ми, беше разочарование. Чувствах се предаден.

Не можех да се върна в празната къща. Тя не значеше нищо без хората в нея. Не можех да се върна и у дома в Ню Йорк, защото това място отдавна не беше мой дом. Бях човек, останал без родина. В някакъв момент, без да усетя, аз се бях превърнал в част от глутницата.

Примигнах и потрих очи. Насред сумрака в периферното ми зрение отново бяха започнали да проблясват илюзорни движения; измамни утешителни награди за уморения ми мозък, насред неподвижния пейзаж наоколо. Потрих очи за пореден път и положих глава върху волана.

Този път обаче движението беше истинско.

Това беше Сам, чиито жълти очи наблюдаваха напрегнато колата.
А зад него бяха вълците.

ШЕЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

CAM

Случващото се беше напълно нередно. Намирахме се на открито, бяхме скупчени заедно и стояхме твърде близо до това превозно средство. И инстинктите караха козината ми да настръхва. Лунната светлина грееше сред мъглата и светът изглеждаше изкуствено ярък. Някои от вълците започнаха да отстъпват назад към сенките на дърветата, но аз се затичах след тях и ги принудих да се върнат. В съзнанието ми проблясваха кратки образи: ние, край езерото, всички заедно. Аз и тя. *Грейс.*

Грейс. Ще открия вълците. Езерото.

Бях направил всичко това. А сега какво? Нямах отговор на този въпрос.

Грейс надуши моето безпокойство. Тя приближи нос до муцуната ми и се притисна към мен, но това не ме успокои.

Глутницата беше неспокойна. Наложих ми се да изтичам отново, за да върна няколко отлъчили се вълка обратно при езерото. Бялата вълчица — Шелби — ми се озъби, но не ме нападна. Вълците продължаваха да гледат към превозното средство; вътре имаше човек.

Сега какво, сега какво?

Неизвестността ме разкъсваше.

Сам.

Трепнах. Разпознавах тази дума.

Сам, чуваш ли ме?

Тогава в мислите ми изгря ясен образ. Вълците тичат надолу край пътя, пред нас беше свободата, а зад нас... зад нас идва някаква заплаха.

Наострих уши в опит да намеря посоката, от която бе дошла тази информация. Обърнах се отново към превозното средство и срещнах погледа на младия мъж вътре, който гледаше право към мен. Отново получих образ, този път дори по-ясен от предишния. Приближаваща

опасност. Глутницата, тичаща край пътя. Взех този образ, направих го още по-ярък, след което го запратих към останалите вълци.

Грейс моментално извърна глава към мен от мястото, където изпълняваше своята задача: да попречи на някакъв вълк да се скрие обратно сред дърветата. Между двама ни имаше две дузини движещи се тела, но аз улових погледа ѝ и го задържах за части от секундата.

Можех да усетя под лапите си някаква непозната вибрация. Нещо се приближаваше.

Грейс ми изпрати друг образ. Предложение. Как тичам начело на глутницата и я отвеждам по-далеч от това, което идва след нас. Как тя тича най-отзад, карайки вълците да ме следват.

Не можех да подложам на съмнение образа, изпращан ми от колата, защото той отново и отново беше придружаван от тази дума: Сам. Това караше всичко да изглежда истинско, въпреки че не можех да разбера съвсем ясно защо бе така.

Изпратих образ на глутницата. Не молба. Заповед: ние се движим. Те ме следват.

По всички правила заповедите трябваше да бъдат давани от Пол, черния вълк, а ако някой друг направеше опит за нещо подобно, трябваше да бъде наказан за неподчинение.

За момент нищо не се случи.

После всички се втурнахме напред почти едновременно. Сякаш бяхме на лов, с тази разлика, че преследвахме нещо, което беше твърде далеч, за да го видим.

Нямаше вълк, който да не ме послуша.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

коул

Планът работеше.

В мига, в който започнах да следвам глутницата с фолксвагена обаче, вълците се разпръснаха и им трябваше много време, за да се групират отново. Вече беше почти призори; не можехме да губим ценно време, докато свикнат с колата, затова отбих край пътя и изскочих навън. Тичах след вълците и изпращах образи един след друг, толкова ясни, колкото можех. Имах усещането, че ставам все по-добър в тази задача, въпреки че се налагаше да бъда близо до тях. Не глупаво близо, разбира се; през повечето време се придържах към шосето, за да не се изгубя, а глутницата беше на десетина метра от мен. Опитвах се да не изоставам, за да мога да им указвам посоката. Не можех да повярвам, че преди съм проклинал това колко са бавни. Ако бяха по-средоточени, не бих могъл да поддържам тяхното темпо. Сега обаче аз тичах с вълците под избледняващата лунна светлина, чувствайки се отново като част от глутницата. Не бях сигурен какво ще стане, когато умората ме застигне. Точно в момента, подхранван от плисналия из вените ми адреналин, дори не можех да си представя, че подобен момент изобщо може да настъпи.

Въпреки принципно циничния си миروглед трябваше да призная, че стрелналата се напред вълна от сивкави тела беше наистина забележителна гледка. А още по-забележително бе да видя Сам и Грейс отново заедно.

Видимо успях да изпращам образи на Сам, но явно му костваше известни усилия, за да ги разбере напълно. Сам и Грейс, от друга страна, бяха два вълка с повече от силна връзка помежду си: той трябваше само да помръдне леко глава и тя изоставаше, за да върне към глутницата някой вълк, който се бе спрял, за да провери интересна миризма. Или пък тя приемаше някой от моите образи и го превеждаше на Сам с леко присвиване на опашката си, след което

вълците на мига се насочваха в посоката, която исках. Освен това, въпреки усещането за спешност, обзело цялата глутница, докато тичаха, Сам и Грейс винаги намираха време да се подушат и да докоснат телата си. Всичко, което двамата имаха като хора, се бе пренесло и във вълчата им форма.

Тук обаче идваше времето за големия ни проблем: на север от Пограничната гора имаше широко и равно открито пространство, покрито единствено с шубраци и растящи нарядко дръвчета. Докато вълците не достигнеха до дърветата от другата му страна, те бяха лесни мишени. Преди, когато бях минавал оттук с кола, тази просека не ми се беше виждала чак толкова широка. Тогава обаче се движех с осемдесет километра в час. Сега се движехме с девет, най-много с дванайсет километра в час. А хоризонтът на изток се обагреше в розово, докато слънцето се готвеше да изгрее.

Изгревът идваше твърде скоро. А може би ние бяхме прекалено закъснели. Откритото пространство се простираше на цели километри пред нас. Нямахме начин вълците да го пресекат, преди слънцето да се покаже. Единственото, на което можех да се надявам, беше, че излитането на хеликоптера ще се забави поради някакви технически проблеми. Или пък че полетът му ще започне от далечния край на Пограничната гора, а хората с пушките ще се чудят защо там вече няма никакви вълци. Ако извадехме късмет, щеше да се случи точно това. Ако извадехме късмет и на този свят изобщо съществуваше някаква справедливост.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

По времето, когато открих фолксвагена, изоставен близо до паркинга край езерото, вече беше започнало да се зазорява. Мислено наругах Коул, задето бе зарязал телефона на Сам и беше оставил колата, но после видях следите на глутницата сред росната трева. Това бяха повече вълчи стъпки, отколкото някога бях виждала на едно място. Колко ли бяха? Десет вълка? Двайсет? Тревата беше отъпкана там, където бяха чакали, а после следите поемаха край пътя. Точно както пишеше в дневника. Нагоре по шосе 169.

Бях толкова превъзбудена от факта, че съм на прав път, та първоначално не осъзнах какво означава това, че виждам следите толкова ясно. Слънцето вече изгряваше, следователно времето ни изтичаше. Всъщност не, то вече беше изтекло, освен ако вълците някак не бяха успели да се отдалечат достатъчно. Край шосе 169 имаше голяма грозна просека, напомняща за пустинен пейзаж на чужда планета, пресичането на която щеше да ги изведе от Пограничната гора и Мърси Фолс. Ако вълците бъдеха хванати там обаче, щяха да бъдат лесни мишени за луксозната пушка на баща ми.

Всичко, за което можех да мисля в момента, беше, че нещата ще се наредят, стига да ги настигна. Натиснах здраво газта и подкарах джипа си надолу по пътя. Осъзнах, че умирам от студ; всъщност не беше чак толкова студено, просто нормалната утринна прохлада, но въпреки това всичката топлина сякаш беше напуснала тялото ми. Увеличих парното на максимум и сграбчих здраво волана. Нямах никакви други коли. Всъщност кой изобщо би тръгнал толкова рано по този селяндурски път освен вълците и хората, които ги преследваха? Поставяйки така нещата, всъщност не бях сигурна в коя от двете категории попадам самата аз.

И тогава ненадейно ги видях. Сивкавочерни сенки в сумрака, които се носеха напред. Разбира се, бяха се изтипосали точно напред

чуждопланетния пейзаж, подредени в дълга редица. Съвършени мишени. Когато се приближих, видях в началото на колоната вълчицата, в която се превръщаше Грейс — нямаше начин да забравя формата на тялото ѝ, дългите ѝ крака и начина, по който държеше главата си — а до нея тичаше Сам. Видях и една бяла вълчица и за един кратък объркващ миг си помислих, че това е Оливия. После обаче си спомних какво се беше случило и осъзнах, че това трябва да е Шелби, лудата вълчица, която ни беше последвала при клиниката преди толкова много време. Другите вълци ми бяха непознати. Просто вълци, които не можех да нарека с човешки имена.

А там, далеч пред мен, край пътя тичаше човек. Домъкналите се над хоризонта първи слънчеви лъчи разтягаха сянката му, карайки я да изглежда стотици пъти по-висока от него, Коул Сейнт Клеър тичаше край вълците, заобикаляйки препятствията и понякога прескачайки някой трап. При скоковете той разперваше ръце, за да запази равновесие, смело и умерено, подобно на малко момче, убедено, че нищо не може да застане на пътя му. Имаше нещо толкова стъписващо *огромно* в гледката на Коул, тичаш заедно с вълците, че то накара последните ми думи към него да запищят в ушите ми. Усетих как топлината на срама ме облива сега, когато нищо друго не можеше да ме стопли.

Вече имах нова цел. Когато всичко това приключеше, щях да му кажа, че съжалявам.

Стори ми се, че нещо в колата ми започна да трака и вибрира. Притиснах ръка към контролното табло, а после към вратата, в опит да определя източника на вибрацията.

И тогава осъзнах, че въпросният източник изобщо не беше в джипа ми. Смъкнах прозореца от моята страна.

Откъм гората ясно се чукаше приближаващият се звук от режещи въздуха хеликоптерни перки.

коул

Последвалите събития се случиха толкова бързо, че дори не можах да ги осмисля ясно. Чух бумтенето на хеликоптера, като звукът от перките бе два мъти по-бърз от туптенето на сърцето в ушите ми. Звукът беше бърз, по-бърз от нас, нисък и по-гръмък от експлозия. Сред бледата светлина машината беше черна на фона на небето; дори и

за човешките ми очи тя изглеждаше като приближаващо се чудовище. В мен се надигна тревожно предчувствие. Ритъмът на перките съвпаднаше напълно с този на една от старите ми песни и текстът и изскочи неканен в главата ми. *Аз съм заменим.*

Ефектът върху вълците беше мигновен. Звукът удари първо техните изострени сетива и те започнаха да се движат по-хаотично, блъскайки се един в друг и разпръсквайки се. После, когато хеликоптерът се приближи, те извърнаха глави към него, докато тичаха. Присвиха уши, подвиха опашки между задните си крака.

Ужас.

Нямаше никакво укритие. Хората в хеликоптера не ме бяха забелязали, и дори и да го бяха направили, не ми обвърнаха внимание, Сам извърна глава към мен, наострил уши. Грейс беше наблизо и се опитваше да задържи паникьосаните вълци заедно. Продължавах да изпращам към тях образи на това как влизат в гората от другата страна на просеката, но дърветата изглеждаха твърде далеч, за да ги достигнат навреме.

Оглеждах вълците, хеликоптера, земята наоколо в опит да измисля нов план, нещо, което би могло да ги спаси в следващите двайсет секунди. Видях как Шелби изостана към задния край на колоната, където тичаше Бек. Тя започна да се върти около него, а той изщрака с челюсти. Шелби обаче беше неумолима, подобно на комар, който се връща отново и отново. В продължение на дълго време не беше успявала да предизвика никого в глутницата заради нещо и сега, когато беше обвъркан и разконцентриран, тя беше предприела своя ход. Двамата с Бек започнаха да изостават все повече и повече от останалите. Щеше ми се да се бих бил по-добре, когато я бях срещнал в гората преди. Щеше ми се да я бих убил.

Сам някак усети, че Бек изостава, така че той също забави ход, оставяйки Грейс да води. Погледът му беше насочен към Бек. Звукът на хеликоптерите перки беше толкова силен и всепоглъщащ, че се почувствах така, все едно никога повече нямаше да чуя нищо друго. Спрях да тичам.

Това беше и моментът, когато нещата започнаха да се случват твърде бързо. Сам изръмжа срещу Шелби и тя моментално изостави Бек, сякаш никога не беше имала намерение да го напада. За миг си помислих, че авторитетът на Сам си е казал думата.

Тогава тя се хвърли към него.

Мисля, че изпратих предупреждение. Би трябвало да съм изпратил предупреждение.

Във всеки случай бях закъснял, дори и някой от тях изобщо да ме беше слушал.

Пръстта изригна край тях при първия откос и преди да разбере какво става. Бек се строполи. Той успя да се изправи отново на крака, хапейки раната на гърба си, после падна отново. Последва нов изстрел, който едва чух заради шума от хеликоптера, и този път той остана да лежи. Тялото му бе истинска развалина, разкъсано на парчета.

Не можех дори да го осмисля. Бек. Той трепереше, хапеше въздуха с челюсти и дращеше в пръстта, неспособен да се изправи.

Не се трансформираше. Умираше. Тялото му беше прекалено наранено, за да може да се излекува.

Не можех да гледам.

Не можех да извърна поглед.

Сам рязко спря на място и видях как от него се изтръгна скимтене, което не можех да чуя оттук. И двамата стояхме като вкаменени. Бек не можеше да умре. Той беше гигант.

Той беше мъртъв.

Възползвайки се от разсейването на Сам, Шелби отново се нахвърли върху него и го повали на земята. Двамата се затъркаляха и после се изправиха, покрити с кал. Опитах да изпратя образи на Сам, с които му казвах да я изтръска от себе си и да продължи да бяга, но той не ме слушаше, дали защото не можеше да види нищо освен трупа на Бек, или пък защото беше изцяло съсредоточен върху Шелби.

Трябваше да я убия онзи път.

Пред тях хеликоптерът продължаваше да се носи бавно над вълците. Последва нова експлозия от пръст, а после още една, но този път нито един вълк не падна. Имах само миг, за да си помисля: *Може би Бек ще бъде единственият*, когато един вълк в средата на глутницата падна напред крачка и се затъркаля, гърчейки се. На двете пушки в хеликоптера им бяха нужни няколко болезнено дълги минути, за да довършат започнатото.

Беше същинско бедствие.

Бях извел вълците от гората, за да бъдат повалени бавно, един по един, умъртвени от методични изстрели.

Хеликоптерът се наклони на една страна и направи завой. Искаше ми се да вярвам, че се отказва от преследването, но знаех, че просто прави маневра, за да заеме по-добра позиция за стрелба спрямо вълците. Страхът беше разпръснал глутницата; сега, когато Сам се биеше с Шелби, те на практика бяха спрели да се придвижват напред, въпреки че гората пред тях беше толкова близо. Ако тръгнеха отново, биха могли да се доберат до укритието. Просто имаха нужда от няколко секунди, в които хеликоптерът да не ги изпълва с ужас.

Ние обаче не разполагахме с никакви секунди. Освен това знаех, че Сам и Шелби, отделени от останалите, щяха да бъдат следващите мишени.

Смъртта на Бек продължаваше да се разиграва пред очите ми.

Не можех да позволя това да се случи и със Сам.

Дори не се замислих. Сянката ми, разпростряла се далеч пред мен, бръкна в джоба на панталона ми в същия момент, в който го сторих и аз. Измъкнах спринцовката, свалих пластмасовия предпазител на иглата със зъби и я забих във вената си. Нямах време да го обмислям. Нямах време да осъзная благородството на постъпката си. Просто... бърза, яростна вълна от болка, която се втурна през тялото ми, а после — безмълвният взрив на адреналина, ускорил трансформацията. Пропадах в бездната на агонията, а миг по-късно вече бях втурнал се напред вълк.

Шелби. Убий Шелби. Спаси Сам.

Това беше всичко, което трябваше да запомня. Думите вече започваха да ми се изплъзват, когато блъснах Шелби с всичката си тежест. Цялото ми същество бе изтъкано от яростно щракащи челюсти и гърлено ръмжене. Зъбите ми се забиха в плътта край окото й, точно както тя ме беше научила. Вълчицата се изви и изщрака с челюсти, осъзнала, че този път битката ни е на живот и смърт. В моята атака нямаше ярост. Просто неумолима решителност. Това беше нашата схватка такава, каквато трябваше да бъде преди.

Устата ми се напълни с кръв, която или беше на Шелби, или беше бликнала от прехапаниа ми език. Запратих образ към Сам: *Махай се*. Исках да бъде с Грейс. Исках да се разкара оттук, да се върне при глутницата и да бъде един от многото, вместо самотна, неподвижна мишена.

Защо не си тръгваше? *МАХАЙ СЕ*. Не можех да изразя молбата си по-ясно от това. Някога имах начини, по които можех да го убедя, но мозъкът ми вече беше неспособен да ги осмисли. Тогава до нас достигна образ от Грейс. Глутницата, — разпръснатата, останала без посока, гората, толкова близо до нас, но недостижима без Сам, който да поведе вълците. Хеликоптерът се връщаше. Бек беше мъртъв. Те бяха ужасени. Той. Те имаха нужда от него. *Тя* имаше нужда от него.

Той не искаше да ме изостави.

Пуснах Шелби, за да изръмжа с всички сили срещу него. Той присви очи и после си тръгна.

Всичко, което исках в момента, беше да тръгна с него.

Шелби понечи да го последва, но аз отново се нахвърлих върху нея. Дватамата се затъркаляхме сред пръстта и камъните.

Устата и очите ми бяха пълни с пясък. *Тя* беше разярена. Отново и отново стоварваше върху мен едни и същи образи, които почти успяха да ме смажат с тежестта на нейния страх, ревност, гняв. Отново и отново ми изпращаше образи. Как убива Сам. Как убива Грейс. Как проправя кървавия си път до върха в йерархията на глутницата.

Сключих челюсти около гърлото й. В това отмъщение нямаше никаква наслада. *Тя* извиваше тяло, но аз задържах хватката си, просто защото трябваше да го направя.

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ГРЕЙС

Глутницата беше напълно дезориентирана. Първоначално моят вълк ми изпращаше образи и колкото и да беше странно, същото правеше и момчето, което тичаше с нас. Сега и двамата ги нямаше, така че ми се наложи да организирам отново вълците, доколкото можех. Аз обаче не бях той. Самата аз съвсем наскоро бях научила какво е да бъдеш вълк. Той беше този, който трябваше да ги обедини. Неговата мъка обаче кълтеше твърде силно в главата ми, заглушавайки всичко останало. *Бек, Бек, Бек*, дума, която сега някак разбирах, че бе името на първия паднал вълк. Моят вълк искаше да се върне обратно при тялото на Бек, но аз вече бях видяла изпратените ми образи. Тялото беше унищожено, в него не бе останало нищо, което би могло да поддържа живот. Той си беше отишъл.

Страховитата машина, черна на небесния фон, отново се приближаваше, надала оглушителния си рев. Тя беше смъртоносно спокоен, методичен хищник, който предприемаше следващия си ход.

Като луда изпращах на моя вълк образи на това как глутницата се обединява под нашето водачество и бяга към прикритието на дърветата. Междувременно притичвах до най-близките до мен вълци, подтиквайки ги да се движат, бутайки ги към гората. Когато моят вълк най-сетне се довлече при мен, неговите образи бяха върволица от звуци и картини, които не можех да разгълкувам. Успях да уловя една на всеки стотина. В никоя от тях нямаше смисъл, навързани заедно по този начин. Междувременно звярът отново се появи над дърветата.

Моят вълк ми изпрати тревожна, разпокъсана мисъл.

Коул. Шелби.

Може би заради силата на тази мисъл, а може би защото слънцето ме стопляше и успях да почувствам вътре в себе си сянката на нещото, което бях някога, аз разбрах кого има предвид.

Погледнах през рамо, все още тичайки, за да не губя темпо. И там, разбира се, бяха Коул и Шелби, вкопчени в схватка, смразяваща със своята свирепост. Не можех да ги видя съвсем ясно, защото бяха останали далеч назад върху равното открито пространство, където се намирахме. Нямахме обаче нищо, което да пречи на видимостта ми, когато черното изчадие нададе своя рев във въздуха над тях.

Последва серия от изпуквания, едва доловими заради небесния тътен, и тогава Шелби пусна Коул.

Той отстъпи назад, когато тя започна да хапе хаотично въздуха наоколо. Точно преди да се строполи, тя се обърна към мен. Лицето ѝ представляваше червена каша или може би там, където някога беше лицето ѝ, сега имаше червена каша.

Хеликоптерът се сниши с ръмжене.

Секунда по-късно Коул също падна.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

По една или друга причина никога не бях вярвала, че това може да се случи наистина.

Коул.

Бялата вълчица все още приритваше немошно със задния си крак, но Коул... Коул лежеше неподвижно на мястото, където беше паднал.

Имах чувството, че сърцето ми се разби на хиляди парчета. Мънички експлозии от пръст бележеха пътя на бащините ми изстрели, насочени към глутницата. Сега Сам и Грейс тичаха с всички сили към дърветата, които никога нямаше да достигнат. Останалата част от глутницата се беше втурнала след тях.

Първата ми мисъл беше егоистична: *Защо точно Коул от всичките тези вълци? Защо трябваше да се случи на единствения, за когото ме е грижа?*

Тогавя обаче забелязах, че земята беше покрита с трупове, че Коул беше просто един от няколкото покосени вълци. Той се беше хвърлил насред този хаос, когато бе видял, че Сам е в опасност. Знаел беше какво би могло...

Бях закъсняла прекалено много.

Хеликоптерът направи маневра, за да последва един изостанал от глутницата вълк. Слънцето беше яростен червен диск, увиснал над хоризонта; лъчите му проблясваха в идентификационните букви от страни на хеликоптера. Вратите бяха отворени и зад пилота стояха двама мъже, насочили пушките си към просеката под тях. Единият от тези мъже беше баща ми.

Усетих как ме изпълва увереност.

Не можех... не можех да спася Коул.

Но можех да спася Сам и Грейс. Те почти бяха стигнали до гората. Бяха толкова, толкова близо. Всичко, от което имаха нужда,

бяха още няколко секунди.

Изостаналият вълк беше мъртъв. Не знаех кой е. Хеликоптерът бавно зави, за да се насочи отново към глутницата. Погледнах към Коул; не осъзнавах колко много се бях надявала да доловя някакво движение, докато не видях, че продължава да лежи неподвижно. Не можех да видя къде точно беше прострелян, но около него имаше много кръв, а самият той изглеждаше отчайващо мъничък, изгубил завинаги обичайния си блясък на звезда. Поне тялото му не беше разкъсано от изстрелите, подобно на някои от другите трупове край него. Това вече беше нещо, което не бих могла да понеса.

Смъртта му трябва да бе дошла бързо. Казах си, че трябва да бе дошла бързо.

Дъхът хриптеше в гърдите ми.

Не можех да мисля за това. Не можех да мисля за това, че той е мъртъв.

Но го правех.

И тогава внезапно осъзнах, че вече не ми пука дали баща ми ще бъде бесен, дали ще си навлека милион проблеми на главата, дали мъничкият прогрес, който бяхме постигнали в опитите си да бъдем нормално семейство, ще отиде по дяволите.

Можех да го спра.

Когато хеликоптерът заходи отново, аз завъртях рязко волана и натиснах педала на газта, а джипът ми с ръмжене преодоля насипа край пътя и се понесе сред шубраците. Тази кола най-вероятно изобщо не беше проектирана за подобни офроуд изпитания и се разтресе яростно, издавайки звуци, все едно всеки момент ще се разпадне, а от двигателя се разнесе адският вой на подплашените демони, които искаха да се измъкнат изпод капака. Помислих си, че най-вероятно ще счупя някоя ос, ако нещо подобно изобщо беше възможно.

Въпреки трополенето и трясъците, обаче, аз бях по-бърза от вълците и подкарах джипа след глутницата, принуждавайки животните да тичат напред.

Внезапно стрелбата спря. Пръстта изригваше зад мен в гигантски гейзери, които скриваха хеликоптера от полезрението ми. Пред себе си можех да видя как вълците се стрелват един след друг между дърветата, следвайки Сам и Грейс. Имах чувството, че сърцето ми ще експлодира.

Пръстта се сипеше край мен. Хеликоптерът се носеше над джипа. Поех си дълбоко дъх, отворих шибидаха и отпратих поглед към небето. Наоколо все още се стелеше прахоляк, но аз знаех, че баща ми ме е видял от мястото си в хеликоптера. Дори и толкова високо във въздуха, разпознавах това изражение. Ужасът, смайването и тревогата се стовариха върху ми като вълна.

Нямах представа какво ще се случи сега.

Исках да заплача, но продължих да гледам нагоре, докато и последният вълк не изчезна в гората.

Телефонът завибрира на седалката до мен. Есемес от баща ми.

махай се оттам

Написах отговор:

когато и ти го направиш

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

CAM

Трансформирах се отново без излишно церемонене. Просто ей така, сякаш случващото се не беше чудо. Слънцето огряваше гърба ми, топлината на деня ме обгърна, върколакът се отдръпна в дълбините на променящото ми се тяло и на негово място се изправи човекът Сам.

Намирах се при хижата, а Кьониг ме чакаше. Без да се притеснява от моята голота, ми подаде тениска и панталонки, които извади от колата си.

— Отзад има помпа, ако искаш да се измиеш — каза ми той, въпреки че нямаше как да бъде мръсен. Кожата, която носех в момента, беше чисто нова.

Въпреки това отидох от задната страна на хижата, заплепен от походката, от ръцете си, от бавния си човешки пулс. Когато водата започна да се лее от старата метална помпа, осъзнах, че дланите и коленете ми са покрити с пръст от момента на трансформацията.

Измих се, облякох дрехите, след което пих вода. По това време мислите ми бяха започнали да се завръщат, диви, объркани и несигурни. Бях го направил — бях довел глутницата дотук, бях се превърнал обратно в себе си, бях вълк, но дори и тогава бях запазил частица от себе си. Ако не друго, то поне чувствата в сърцето си.

Струваше ми се невъзможно, но ето ме тук, до хижата, в собствената ми кожа.

Тогава пред очите ми изплува смъртта на Бек и дъхът ми се превърна в подхвърлян от вълните наред морска буря кораб, неравен и разпокъсан.

Спомних си за Грейс в гората, когато и двамата бяхме вълци. Усещането да тичам заедно с нея бе това, за което бях мечтал през всичките тези години, преди да я опозная като момиче. Часовете ни, прекарани във вълча форма, бяха точно това, което си бях представял, че ще бъдат. Без излишни думи, застанали на пътя на чувствата. Бях

желал да прекарваме зимите си по този начин, но сега знаех, че нашето предопределение беше отново да бъдем разделени, когато студът ни докосне. Щастието беше остър къс, забит в гърдите ми.

Тогава си спомних и Коул.

Именно той бе направил това наше невъзможно избавление възможно. Затворих очи.

Кьониг ме откри, застанал до помпата:

— Добре ли си?

Бавно отворих очи:

— Къде са другите?

— В гората.

Кимнах. Най-вероятно в момента си търсеха място, където ще се почувстват в достатъчна безопасност, за да могат да си починат.

Кьониг кръстоса ръце:

— Добра работа.

Отправих поглед към дърветата:

— Благодаря.

— Сам, знам, че не искаш да мислиш за това точно в момента, но те ще се върнат за телата. Ако искаш, да ги...

— Грейс ще се трансформира скоро — заявих. — Искам да я изчакам.

Истината беше, че аз имах нужда от Грейс. Не можех да се върна там без нея. Освен това, повече от всичко друго имах нужда да я *видя*. Не можех да се доверя на вълчите си спомени, нашепващи ми, че тя е добре, докато не я видех с очите си.

Кьониг не настоя. Двамата отидохме при хижата и той извади още един комплект дрехи от колата си, след което ги остави отпред на дървената веранда, подобно на примамка за Грейс. После отново отиде до колата и се върна понесъл стиропорена чашка с кафе, докато самият той отпиваше от друга такава. Вкусът му беше отвратителен, но аз го изпих, твърде признателен за милия жест, за да откажа.

Тогава седнах на един от прашните столове в нашия нов дом, притиснал длани към челото си, и се загледах в пода, ровейки се във вълчите си спомени. Отново и отново си спомнях последното нещо, което Коул ми беше казал: *Ще се видим от другата страна*.

В един момент на вратата се почука тихо и аз видях изправената на прага Грейс облечена в малко големи за нея тениска и шорти.

Всичко, което исках да ѝ кажа — *Изгубихме Коул. Бек е мъртъв. Ти си жива* — се разтвори върху езика ми, оставяйки ме безмълвен.

— Благодаря ти — каза Грейс на Кьониг.

— Това ми е работата — усмихна се той. — Да спасявам човешки живот.

Тогава тя дойде при мен и ме прегърна силно, а аз зарових лице в рамото ѝ. След няколко безкрайни мига, когато най-накрая се отдръпна от мен. Грейс въздъхна:

— Да вървим, за да ги приберем.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

CAM

В сравнение с пътешествието ни от тази сутрин, сега ми се стори, че стигнахме за броени минути до просеката, където хеликоптерът ни беше застигнал.

Бек все още лежеше там, а тялото му беше кървава руина. От разкъсаната му плът висяха всякакви вътрешни органи, за чието съществуване дори и не бях предполагал.

— Сам — обади се застаналата до мен Грейс.

Тялото му изглеждаше странно сплескано, сякаш в него не бе останало нищо. А може би беше точно така. Може би вътрешностите му бяха унищожени от изстрелите. Всичките тези кървави късове. Начинът, по който се беше влачил, преди да умре. Спомних си за птичката, която Шелби беше убила на алеята за коли.

Сам.

Устата му беше полуотворена, а езикът му висеше между зъбите. Не като на задъхано куче, изплезило език, а по странен, неестествен начин. Ъгълът, под който висеше езикът, ме накара да се замисля, че тялото сигурно вече се бе вкочанило. Също като някое куче, блъснато от кола, просто още един труп край пътя.

сам

кажи

очите му

нещо

то имаше неговите очи

сам

а бяха останали толкова много неща, които исках да му кажа

плашиш ме

Щях да се оправя. Всъщност вече бях добре. Някак бях знаел през цялото това време, че той ще умре. Ще бъде мъртъв. Че ще открием тялото му такова, студено и разкъсано, че той ще си отиде и

ние никога нямаше да издигнем отново онези мостове между нас, които бяха изгорели. Нямаше да плача, защото просто трябваше да стане така. Бек си беше отишъл, но той си бе отивал и преди, а аз нямаше да се чувствам по-различно заради това негово последно и окончателно заминаване, разпростряло се във вечността, лишено от надеждата за пролетна топлина, която да го върне при мен.

Нямаше да изпитвам нищо, защото не ми бяха останали чувства. Имах усещането, че съм изживявал този момент хиляди пъти, толкова много, че вече не ми бяха останали сили и емоции, които да донеса със себе си за това последно сбогуване. Опитах се да осмисля случилото се — *Бек е мъртъв, Бек е мъртъв, Бек е мъртъв*, в очакване на сълзите, на чувствата, на каквото и да било.

Въздухът край нас ухаеше на пролет, но в душата ми виеха ветровете на зимата.

ГРЕЙС

Сам просто стоеше там и трепереше, отпуснал ръце край тялото си, загледан в трупа пред себе си. В изражението му имаше нещо кошмарно, което накара няколко безмълвни сълзи да се плъзнат по бузата ми.

— Сам — простенах. — Моля те.

— Добре съм — каза той.

И тогава просто рухна на земята. Беше се свил на кълбо, сплел пръсти зад тила си, с лице между коленете, отишъл нейде тъй далеч отвъд сълзите, че аз не знаех как да направя.

Коленичих до него и го прегърнах. Той продължаваше да трепери, но очите му останаха сухи.

— Грейс — прошепна и в тази едничка дума беше стаена цялата му агония. Той прокараваше ръка през косата си отново и отново, свиваше и разпускаше юмруци. — Грейс, помогни ми. Помогни ми.

Аз обаче не знаех какво да направя.

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ГРЕЙС

Използвах телефона на Кьониг, за да се обадя на Изабел.

Сам, Кьониг и аз бяхме прекарвали последния час, обикаляйки просеката и заети със зловещата задача да преброим вълчите тела и да проверим дали Сам ще разпознае очите на някой от загиналите. Седем вълка бяха мъртви, включително и Бек, все още не бяхме открили телата на Шелби и Коул.

Сам стоеше на няколко крачки встрани, загледан в гората и сплел пръсти на тила си. Както винаги, в тази така характерна за Сам поза виждах спомена за Бек. Не помнех дали някога бях споделяла това със Сам. Не знаех дали, ако му го кажех сега, това щеше да помогне или да го нарани още по-дълбоко.

— Изабел — казах.

Тя просто въздъхна в отговор.

— Знам. Какво е положението при теб?

Гласът ѝ прозвуча странно. Помислих си, че може би плаче.

— О, обичайните простотии. Сложили са ме под домашен арест до края на живота ми, или с други думи, до следващата седмица, защото след това ще ме убият. Сега съм в стаята си, защото се уморих от крясъците.

Това обясняваше начина, по който звучеше.

— Съжалявам — промълвих.

— Няма за какво. И без това се появих малко късничко, нали?

— Не се самобичувай, Изабел. Знам, че ще направиш точно това, но ти не дължиш нищо на вълците и въпреки това дойде.

Замълча дълго време и аз се зачудих дали изобщо ми вярваше. Най-накрая ми каза:

— Освен това ме изпращат в Калифорния, за да живея с баба, докато те продадат къщата.

— *Какво?*

Явно бях възкликнала твърде силно, защото Сам погледна към мен и се намръщи.

Гласът на Изабел беше съвършено безизразен:

— Аха. Взимам си изпитите, след което се качвам на самолета с целия си багаж. Изабел Кълпепър. Това е нейният достоен край. Прибира се в Калифорния, подвила опашка. Мислиш ли, че съм твърде слаба, задето търпя всичко това, вместо да си вдигна чуковете и да се разкарам от вкъщи?

Сега беше мой ред да въздъхна:

— Ако можеш да запазиш връзката с родителите си, мисля, че трябва да го направиш. Те те обичат, нищо че баща ти е задник. Това не означава, че искам да отидеш.

Изабел в Калифорния?

— Не мога да повярвам. Сигурна ли си, че няма да променят решението си?

Тя изсумтя. Груб звук, който отвори нова рана.

— Кажй й „благодаря“ — обади се Сам.

— Сам казва да ти благодаря.

Изабел се разсмя. Ха. Ха. Ха.

— Задето напускам щата?

— Задето ни спаси живота.

Известно време не си казахме нищо. Откъм езерото се чу писък на гмурец. Ако логиката не ми подсказваше, че съм била тук тази сутрин, нямаше да си спомням нищичко от просеката. Докато бях вълк, всичко, свързано с това място, изглеждаше различно.

— Не спасих живота на всички — каза тихо тя.

Не знаех какво да отвърна, защото това беше истината. Вината не беше нейна, но въпреки това не можех да й кажа, че не е така. Вместо това попитах:

— Намираме се в просеката. Къде беше Коул... ъъ... къде беше той, когато...

Тя ме прекъсна:

— Край пътя имаше насип. Ще видите следите от гумите ми. Той беше няколко метра по-назад. Трябва да затварям. Трябва да...

Връзката прекъсна.

Въздъгнах и затворих телефона, предавайки на Сам и Кьониг получената информация. Тримата последвахме указанията на Изабел и

открихме тялото на Шелби. То беше изненадващо запазено, като се изключи муцуната, която беше толкова кошмарна гледка, че не можех да се насиля да спра поглед върху нея. Имаше много кръв.

Щеше ми се да изпитам някакво състрадание към нея, но единственото, за което можех да мисля, беше: *Тя е причината Коул да е мъртъв.*

— Най-накрая си отиде — промълви Сам. — Умря като вълчица. Мисля, че това я е направило щастлива.

Навсякъде край тялото на Шелби тревата беше обагрена с кръв. Не знаех колко далеч оттук бе умрял Коул. Дали това беше неговата кръв? Сам преглъщаше, загледан в мъртвата бяла вълчица, и аз знаех, че той вижда нещо отвъд чудовището в краката ми. Аз не можех.

Къониг промърмори, че трябва да се обади по телефона, и се отдалечи, оставяйки ни насаме.

Докоснах ръката на Сам. Стоеше насред толкова много кръв, че изглеждаше така, все едно самият той беше ранен.

— Добре ли си? — попитах.

Той потърка длани една в друга; сега, когато слънцето се спускаше към хоризонта, беше започнало да захладнява.

— Не мразех усещането, Грейс.

Не беше нужно да ми обяснява какво има предвид. Все още можех да си спомня чувството на радост, когато го бях видяла да се приближава към мен като вълк, въпреки че тогава нямаше начин да си спомня името му. Помнех как си разменяхме образи, докато водехме глутницата. Как всички му се доверяваха, също като мен.

— Защото си по-добър в това — казах му тихо.

Той поклати глава:

— Защото знаех, че не е завинаги.

Докоснах косата му и той се приведе, за да ме дари с целувка, тиха като споделена тайна. Облегнах глава на гърдите му и двамата останахме да стоим така, топлени от пламъка на любовта, по-силен от всеки студ.

След няколко дълги минути Сам се отдръпна от мен и погледна към дърветата. За миг си помислих, че се е заслушал, но разбира се, в Пограничната гора вече нямаше вълци, които да вият.

— Това е една от последните поеми, които Улрик ме накара да запомня:

*endlich entschloss sich niemand
und niemand klopfte
und niemand sprang auf
und niemand offnete
und da stand niemand
und niemand trat ein
und niemand sprach: willkomm
und niemand antwortete: endlich*
— Какво означава? — попитах.

Първоначално не мислех, че Сам ще ми отговори. Беше присвил очи срещу залязващото слънце, отправил поглед към гората, в която бяхме избягали преди цяла вечност, а после и към гората, където бяхме живели цяла вечност преди това. Сега той беше толкова различен от момчето, което бях открила кървящо пред прага си. Онзи Сам беше срамежлив, наивен, мил, изгубен сред песните и думите си и винаги щях да обичам тази негова версия. Аз обаче нямах нищо против тази промяна. Онзи Сам не би могъл да оцелее в ден като днешния. И като стана дума за това, същото важеше и за онази Грейс, която бях тогава. Сам заговори, загледан в Пограничната гора:

*и в крайна сметка никой не се реши
и никой не почука
и никой не стана от мястото си
и никой не отвори
и никой не стоеше на прага
и никой не влезе и никой не каза: добре дошъл
и никой не отвърна: най-сетне*

Нашите вечерни сенки бяха с дължината на най-високите дървета наоколо, разпрострели се пред нас без нищо, което да застане на пътя им. Просеката изглеждаше като пейзаж от друга планета с неравностите си, пълни с дъждовна вода, и внезапно беше грейнала в оранжево и розово, в същите цветове като залязващото слънце. Не знаех къде другаде бихме могли да търсим тялото на Коул. Нямаше и следа от него на много метри около нас, като се изключи кръвта, блестяща по тревичките и събрала се в малки локвички сред вдлъбнатините в почвата.

— Може би се е довякъл до гората — каза Сам с равен тон. — Инстинктите му са го накарали да се скрие, въпреки че е умираше.

Сърцето ми ускори ход:

— Мислиш ли, че...

— Има твърде много кръв — прекъсна ме Сам, без да поглежда към мен. — Огледай се. Спомни си как не успях да се излекувам дори от един-единствен изстрел във врата. Не е имало начин да се излекува. Просто се надявам... Просто се надявам да не го е било страх, когато е умирал.

Не произнесох на глас това, което си мислех: всички ние бихме се страхували.

Все пак двамата заедно отидохме до началото на гората, просто за всеки случай. Въпреки че се спускаше мрак, продължавахме да търсим, защото знаехме, че така или иначе обонянието ще ни помогне повече от зрението.

От него обаче нямаше и следа. В крайна сметка Коул Сейнт Клеър бе направил това, в което беше най-добър.

Беше изчезнал.

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ИЗАБЕЛ

Когато се нанесохме в тази къща, стаята с пианото беше единствената, която обичах. Мразех факта, че се бяхме преместили от Калифорния в щат, еднакво отдалечен и от двата океана, които моята страна можеше да ми предложи. Мразех старата миризма на прах и плесен, която се носеше из къщата, както и зловещите гори наоколо. Мразех начина, по който това място правеше избухливия ми и вечно ядосан брат още по-избухлив и ядосан. Мразех това, ме стените на стаята ми бяха скосени, стълбите скърцаха, а в кухнята имаше мравки, независимо колко скъпо беше обзаведена.

Обаче обичах стаята с пианото. Това беше кръгла стая, половината от чиито стени бяха заети от огромни прозорци, а самите стени бяха боядисани в тъмночервено. В нея нямаше нищо друго, освен пианото с пейката пред него, три стола и един полилей, който беше изненадващо стилиен, особено предвид кичозността на останалите осветителни тела в къщата.

Не свирех, но пък обичах да седя на пейката, облегла гръб на пианото, и да гледам през прозорците към гората. Тя не ми изглеждаше чак толкова зловеща отвътре, когато между мен и нея имаше безопасно разстояние. Сред дърветата можеше и да се крият чудовища, но се съмнявах там да има нещо, способно да преодолее дващест метра двор, стъкло, дебело два сантиметра, и пиано „Стейнуей“. Тогава смятах, че това е най-добрият начин, по който човек може да се наслаждава на дивата природа.

Всъщност все още имаше дни, когато си мислех, че това се класира като най-добрия възможен досег с нея.

Тази вечер се измъкнах от спалнята си, избягвайки родителите си, чиито приглушени гласове се чуваха от библиотеката, и се шумгнах в стаята с пианото. Затворих внимателно вратата след себе си, за да не издаде никакъв звук, и седнах по турски на пейката. Навън се беше

спуснал мрак и през прозореца не можеше да се види нищо освен кръга от трева, осветена от лампата над задната врата. Реално обаче нямаше значение, че не можех да видя дърветата. Сред тях вече не се криеха чудовища.

Сгуших се в суитшърта си и придърпах крака към гърдите си, присядайки странично на пейката. Имах чувството, че тук, в Минесота, винаги е студено. Непрестанно чаках да дойде истинско лято, но кръговратът на сезоните сякаш никога не стигаше чак дотам.

В момента Калифорния не ми звучеше като чак толкова отвратителна идея. Исках да се заровя в пясъка и да заспя зимен сън, докато спра да чувствам празнината в себе си.

Когато телефонът ми звънна, подскочих и ударих лакътя си в клавишите на пианото, които издадоха нисък агонизиращ тон. Бях забравила, че телефонът все още е в джоба ми.

Извадих го и погледнах дисплея. Мобилният номер на Сам. В момента бях неспособна да звуча като онази Изабел, която те познавах. Защо не можеха да ме оставят на мира поне за една нощ?

Вдишах телефона до ухото си:

— Какво?

В другия край не се чуваше нищо. Погледнах дисплея, за да се убедя, че има обхват, след което казах отново:

— Какво? Ало? Има ли някой там?

— Мда.

Костите в тялото ми внезапно омекнаха и аз се смъкнах от пейката, опитвайки се да задържа телефона до ухото си, а главата си изправена, защото мускулите ми се бяха оказали неспособни да се справят с тази задача. Сърцето ми блъскаше толкова болезнено в ушите, та ми трябваша няколко секунди, за да осъзная, че ако той ми каже още нещо, аз няма как да го чуя.

— Ти — изръмжах, просто защото не ми хрумваше нищо друго, което можех да кажа. Бях убедена, че останалата част от изречението ще се появи от само себе си, когато ѝ дойде времето.

— Изкара ми всичките шибани ангели!

Тогава той се разсмя с онзи смях, който бях чула в клиниката, а аз се заплаках.

— Сега Ринго и аз имаме още нещо общо помежду си — заяви Коул. — Баща ти е прострелвал и двама ни. Колко хора могат да се

похвалят с нещо подобно, а? Да не би да си се задавила или нещо от сорта?

Помислих си, че трябва да стана от пода, но краката ми все още бяха нестабилни.

— Аха. Аха, точно това правя. Коул. Седя си тук и се давя.

— А, да, аз съм Коул. Забравих да ти кажа кой се обажда.

— Къде беше?

Той изсумтя:

— В гората. Оставих върколашкото ми тяло да си свърши работата. Май ми растеше нов далак или нещо от сорта. Зарастваха и разни липсващи парчета по бедрата ми. Освен това не съм убеден, че най-добрата част от анатомията ми все още работи. Чувствай се официално поканена да дойдеш и да провериш.

— Коул — промълвих. — Трябва да ти кажа нещо.

— Видях — отвърна сериозно той. — Знам какво направи.

— Съжалявам.

Той замълча за момент.

— Знам, че съжаляваш.

— Сам и Грейс знаят ли, че си жив?

— Оставих веселата сбирка с тях за по-късно. Имах нужда да се обадя първо на теб.

За миг просто се наслаждавах на това последно изречение. Запаметих го, за да си го припомням отново и отново.

— Родителите ми ме изпращат обратно в Калифорния заради това, което направих.

Не знаех друг начин, по който да го кажа, различен от това просто да го изстрелям.

Първоначално Коул не отвърна нищо.

— Бил съм в Калифорния — каза той най-накрая. — Доста магическо местенце. Суха жегга, огнени мравки и вносни коли с огромни двигатели. Представям си те как стоиш до някой декоративен кактус. Изглеждаш възхитително.

— Казах на Грейс, че не искам да ходя.

— Лъжкия. Ти си калифорнийско момиче. Тук изглеждаш като някакъв астронавт на чужда планета.

Изненадах самата себе си, когато се разсмях.

— Какво? — попита Коул.

— Знаем се четиринайсет секунди, като през седем от тях сме се натискали, и въпреки това ме познаваш по-добре от всичките ми приятели на това тъпо място.

Коул обмисли думите ми:

— Е, много съм добър в това да преценявам хората.

Дори и само мисълта за това, че в момента той стои в къщата на Бек с телефона на Сам в ръка и е жив, разпалваше в мен желание да се усмихвам все по-широко и по-широко, а после да се разсмея и никога, никога да не спра. Нашите можеха да ми се сърдят до края на живота ми.

— Коул — промълвих. — Не губи този номер.

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ГРЕЙС

Помнех как лежах в снега, мъничко червено петънце, което бавно изстиваше, заобиколено от вълци.

— Сигурен ли си, че това е мястото? — попитах Сам. Беше октомври, така че студеният нощен въздух беше изсмукал зеленината от листата на дърветата и бе обагрил храстите в червено и кафяво. Стояхме на малка полянка. Беше толкова мъничка, че можех да застана в центъра ѝ, разперила ръце, и с едната си длан да докосна стъблото на една бреза, а с другата клоните на близкия бор. Така и направих.

Гласът на Сам беше уверен:

— Да, това е мястото.

— Имам спомен, че беше по-голямо.

Разбира се, тогава самата аз бях по-малка, а гората беше покрита със сняг — всичко изглеждаше по-обширно под покривалото на снега. Вълците ме бяха смъкнали от люлката ми, бяха ме влачили в снега и ме бяха превърнали в една от тях. Била съм толкова близо до смъртта.

Завъртях се бавно в очакване да бъда споходена от някой ярък спомен, от нещо, което да ми покаже, че наистина това е мястото. Гората край мен обаче си остана най-обикновена гора, а полянката — най-обикновена полянка. Всъщност, ако бях минала отгук сама, най-вероятно щях да я прекося с една-две крачки, без дори да обърна внимание на малкото празно пространство сред дърветата.

Сам зарови върха на обувката си сред нападалите листа и папратта.

— Значи родителите ти смятат, че ще ходиш в... Швейцария? — попита той.

— В Норвегия — поправих го. — Рейчъл наистина отива там и по идея аз трябва да замина с нея.

— Смяташ ли, че са ти повярвали?

— Реално нямат причина да не ми вярват. Рейчъл се оказа много добра в изкуството на измамата.

— Тревожно разкритие — отбеляза Сам, въпреки че не звучеше разтревожен.

— Така си е — съгласих се.

Това, което не казах, но и двамата знаехме, беше, че всъщност вече нямаше значение дали те ми вярват. Бях станала на осемнайсет и си бях взела дипломата, след като завърших лятното училище, точно както им бях обещала, а те се бяха държали любезно със Сам и ме оставяха да прекарвам дните и вечерите си с него, както ми бяха обещали. Сега вече бях свободна да се запиша в колеж или да се изнеса, когато пожелае. Всъщност куфарът ми беше готов и се намираше в багажника на колата на Сам, паркирана пред къщата на родителите ми. Всичко, от което се нуждаех, за да си тръгна.

Имаше само един проблем: зимата. Можех да я усетя как се прокрадва в крайниците ми, как стяга стомаха ми, как нежно ми нашепва да се трансформирам във вълк. Нямах да има никакъв колеж, никакво изнасяне, дори и никаква Норвегия, докато не се убедя, че мога да остана човек.

Наблюдавах Сам, когато той приклепна и започна да рови из листата. Нещо беше привлякло вниманието му.

— Спомняш ли си онази мозайка край дома на Изабел? — попитах.

Сам откри онова, което търсеше — яркожълто листо с формата на сърце. Приглади го и го завъртя във въздуха, прихванал дългата му дръжка между пръстите си.

— Чудя се какво ли ще стане с нея сега, когато къщата е празна.

За момент и двамата останахме смълчани, изправени един до друг на малката полянка, заобиколени от познатите усещания на Пограничната гора. Уханието на дърветата тук беше несравнимо с нищо друго, а в него се преплитаха ароматът на дима от комините на близките къщи и носената от лекия бриз миризма на езерото. Листата си шептяха едно на друго по начин, малко по-различен от този, по който го правеха листата на полуострова. Тези клони носеха спомени, червени и умиращи в студените нощи.

Предполагах, че някой ден щях да възприемам онези гори като дом, а тези щяха да ми бъдат чужди.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита ме Сам нежно.

Разбира се, говореше за спринцовката със зарамена с менингит кръв, която ме очакваше в хижата. Същият полулек, който бе помогнал на Сам и беше убил Джак. Ако теориите на Коул бяха верни и аз се борех с менингита във вълчето си тяло, заразата бавно щеше да победи върколака в мен и да ме превърне в човек завинаги. Ако Коул грешеше и оцеляването на Сам беше просто случайност, ми предстоеше неравна и обречена битка.

— Вярвам на Коул — заявих. Напоследък той беше могъща сила в живота ни, далеч по-голям човек от този, когото бяхме срещнали за първи път. Сам беше казал, че се радва, задето Коул използва силите си, за да твори добро вместо зло. Аз от своя страна се радвах да го гледам как превръща хижата в свой замък. — Всичките му други теории до момента бяха верни.

Някаква частица от мен беше пронизана от болката на загубата, защото имаше моменти, в които обичах усещането да бъда вълк. Обичах усещането, че *познавам* гората, че съм част от нея. Обичах усещането за пълна свобода. По-голямата част от мен обаче мразеше забравата, объркването, болезнения копнеж на мислите ми да се докоснат до нещо, недостъпно за тях. Колкото и да обичах да бъда вълк, много повече обичах да бъда Грейс.

— Какво ще правиш, докато ме няма? — попитах.

Без да ми отговаря, Сам се протегна и хвана лявата ми ръка. Уви дръжката на листото около безименния ми пръст, превръщайки я в яркожълт пръстен. И двамата го съзерцавахме известно време.

— Ще ми липсваш — призна тихо той. После пусна листото, а то бавно се понесе във въздуха и падна на земята между нас. Сам така и не изказа на глас страховете си, че Коул може да греша, но аз знаех за тях.

Обърнах се, за да погледна към къщата на родителите ми, но не можах да я зърна сред дърветата. Може би през зимата тя щеше да се вижда отгук, но засега беше скрита зад есенните листа. Затворих очи и вдишах още веднъж аромата на гората. Това беше сбогуване.

— Грейс? — промълви Сам и аз отворих очи.

Той се протегна и хвана ръката ми.

БЕЛЕЖКИ ОТ АВТОРА

Малко е странно да казвам сбогом на един свят, в който живях почти четири години, и на една поредица, която промени живота ми, общо взето, напълно, но в момента правя точно това. Сега, когато стигнах до края, прецених, че е добър момент да кажа нещо за частите от моята история, които съществуват и извън страниците на книгите.

На първо място, това са вълците.

Опитах се да остана максимално близка до реалното им поведение в рамките на поредицата (въпреки че не препоръчвам на никого да се пробва да целува вълк). За читателите, които биха искали да научат повече за поведението на вълците, бих препоръчала документалния филм *Да живееш с вълци* като добра отправна точка. Ролите на Улрик, Пол и Сейлъм до една са класически за една истинска вълча глутница: умиротворителят, алфата и омегата. В действителност взаимоотношенията в рамките на една глутница са нещо наистина забележително.

Също така е истина, че мястото на вълците в нашия свят е крайно спорно. Ловът, за чието организиране помага Том Кълпепър, е базиран върху реално проведени набези срещу вълците в западните щати и Канада, където притежателите на ферми са в постоянна борба за надмощие с тях. Фактите остават — вълците са очарователни, но могъщи хищници, а хората са крайно ревниви по отношение на имотите и средствата си за препитание — така че още вълци ще срещнат смъртта си в мушката на ловджийска пушка или под сянката на хеликоптер, преди всичко това да приключи.

На второ място трябва да спомена Мърси Фолс, Минесота.

Много читатели са ми казвали, че не могат да намерят градчето на картата, и аз им дължа извинение за това. В първоначалния си вариант действието в *Тръпка* се развиваше в Ели, Минесота, които е истински град, по-късно в Бишъп, Минесота, който не е, и най-накрая — в Мърси Фолс. В главата ми Мърси Фолс е доста близо до Ели и Пограничните езера. Извън главата ми той не е близо до абсолютно

нищо, защото не съществува. Тази част от Минесота обаче наистина е дом на съвсем истинска популация от сиви вълци.

Другите истински места в книгите включват сладкарничката (базирана върху „Уайт Кенди“ в Уилямсбърг, Вирджиния), „Изкривеният рафт“ (базиран върху „Ривърби Букс“ във Фредриксбърг, Вирджиния) и „При Бен: Риболовни принадлежности“ (въпреки че няма да разкрива кой е истинският магазин, за да опазва самоличността на потния собственик).

На трето място идват хората.

Някои от героите са бегло основани върху реални личности. Дмитра от звукозаписното студио е истинска, въпреки че в реалния живот няма голям нос, пък и не е жена. Родителите на Грейс са истински, въпреки че не съм описала моите собствени. Улрик също е истинска личност, само дето не е върколак.

Четвърта е поезията.

Като любимец на Сам, Рилке е най-силно застъпен, но се споменават още Манделщам, Рьотке, Йейтс и подбрани немски поети. Дори и да сте крайни противници на поезията, подобно на мен, все пак ви препоръчвам прекрасните преводи на Рилке от Стивън Мичъл, както и *Преведена немска поезия, 1945-1990*, с редактор Шарлот Мелин.

Най-накрая стигаме и до любовта.

Много, наистина много читатели са ми писали, задавайки ми изпълнени с тъга и копнеж въпроси относно естеството на връзката между Сам и Грейс, и мога да ви уверя, че подобен тип любов е абсолютно истинска. Взаимната, основана на взаимно уважение и удържаща изпитанията на времето любов е напълно достижима, стига да си дадете обещание никога да не се задоволявате с нещо по-малко от това.

И така, това е моето сбогуване с Мърси Фолс. Време е да открия нови светове, които не са отбелязани на нито една карта.

БЛАГОДАРНОСТИ

Ще бъде невъзможно да благодаря на всички, взели участие във вдъхването на живот на тази поредица, така че си имайте едно наум, че това по-долу е само върхът на айсберга.

Искам да благодаря на издателство „Сколастик“ за невероятната подкрепа, която оказа на мен и тази поредица, както и за проявената безгранична търпимост към всичките ми чудатости. По-конкретно: на моя редактор Дейвид Левитан, заедно не изпрати селяни с вили и факли след мен, когато захвърлих всичко: на вечно усмихнатата Рейчъл Кун и останалата част от маркетинговия отдел за проявите им на хищническа хитрост: на Треиси ван Страатен, Беки Амзел и Саманта Грефи за курабийките, здравия разум и раздумките в тоалетната: на Стефани Андерсън и художествения екип, които ме накараха да изглеждам по-интелигентна, отколкото съм в действителност; на Кристофър Стенгел за безупречния дизайн; на невероятния екип за правата в други държави, представен от Рейчъл Хороуиц. Жанел Делуис. Лиза Матингли и Марън Монитело — не е лесно да ме накараш да се почувствам като у дома си на 5000 километра от истинския ми дом, но те някак успяват да го постигнат абсолютно всеки път.

Искам да благодаря и на няколко души извън „Сколастик“.

На Лора Ренърт, моята агентка, чийто глас по телефона винаги звучи така, сякаш здравият разум се връща у дома, за да сложи нещата в ред.

На Брена Йованоф, която остана до ранената газела, когато всички пътни знаци ѝ препоръчваха да не го прави.

На хората в Лоуи — Джанет Хамършмид, Джудит Швемлейн и Марион Перко — заедно спасиха бекона ми в последния възможен момент. Дължа ви повече курабийки, отколкото могат да се поберат в багажното отделение на пътнически самолет.

На Кери Райън и Натали Паркър, които поред четяха ръкописите ми и ме потупваха по рамото или пък ме шляпваха през ръцете, когато

имах нужда от това.

На родителите и роднините ми, задето знаят кога „Чупката, работя!“ в превод означава: „Моля ви, гледайте ми децата!“, и кога значи: „Спасете ме и ме заведете да хапна бурито чимичанга!“ И в частност на Кейт — знаеш, че си читателят, за когото пиша.

На Теса. Ти също си омъжена за изкуството като мен, а пустите произведения никога не ни изпращат подаръци на годишнините. Никога няма да забравя това.

На Ед, който ми правеше чай, оставяше ме да спя след цяла нощ писане, страдаше и се притесняваше заедно с мен. Нали знаеш, че вината за всичко това е твоя? Защо иначе бих писала любовна история, ако не беше ти?

И най-накрая на Йън. Ти никога няма да прочетеш това, но така или иначе, трябва да го кажа: благодаря ти, че ми напомни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.